

SEGES, Heste: Ændring i købeloven giver stor glæde i hestesektoren

Det får stor positiv betydning for hestesektoren – og både købere og sælgere af heste, at folketinget torsdag har vedtaget en ændring af købeloven, der betyder, at de særlige regler om forbruger køb ikke længere skal omfatte køb af heste.

Det mener Jørgen Kold, chef for SEGES, Heste.

Et nyt EU-direktiv har åbnet for, at de enkelte lande kan vælge, om handel med levende dyr skal være omfattet af forbrugerbeskyttelse. Nu har folketinget altså bestemt, at handel med heste skal være undtaget.

Det er en ændring, som SEGES, Heste og Landsudvalget for Heste har arbejdet politisk for, godt støttet af en bred vifte af hestesektorens hovedorganisationer.

- Lovændringen er et udtryk for sund fornuft. Intentionerne med forbrugerreglerne var gode, men den passer ganske enkelt ikke til hesten, som ofte ændrer både fysik og adfærd efter få uger hos en ny ejer i et nyt miljø. Det harmonerer dårligt med forbrugerreglernes omvendte bevisbyrde og ufravigelige reklamationsperioder. Samtidig er der en dyrlæge på købers side i en meget stor del af hestehandler, hvilket jo sikrer køber både viden og erfaring på et højt niveau. Dermed oplever vi ikke en ulige retsstilling i disse handler, siger Jørgen Kold.

Også næstformand for Landsudvalget for Heste, Jan Pedersen glæder sig over lovændringen.

Han peger på, at mange opdrættere er blevet skræmt fra at sælge heste under de hidtidige regler, da de har haft bekymring for den ulige retsstilling. På den måde taber både købere og sælgere.

- Reguleringen af handel med heste som forbruger køb har givet rigtig mange konflikter, som er blevet afgjort ved domstolene. Under disse konflikter er der mange tabere. Det gælder både de involverede parter og hestene. Heste bliver tabere, fordi de ofte er blevet nedprioriteret af de aktuelle ejere, fordi det har været hensigten, at købet skulle ophæves. Derfor har vi set mange af disse konfliktheste i en dårlig tilstand efter en periode uden at blive rørt eller trænet. Der har været tale om væsentligt dårligere dyrevelfærd for disse heste. Det undgår vi med lovændringen, siger Jan Pedersen.

Jørgen Kold understreger, at der fortsat er en god beskyttelse af køber. Både de aftale- og køberetlige principper skal stadig overholdes.

- Det vil fremover være købelovens almindelige regler, der gælder. Man vil for eksempel også fremadrettet skulle stå til ansvar, hvis man som sælger ikke fortæller den fulde sandhed om en hest, altså ikke opfylder sin loyale oplysningspligt. Lovændringen vil give parterne bedre mulighed for at aftale vilkårene for handelen. For eksempel kan der nu aftales en konkret reklamationsperiode, siger Jørgen Kold.

Ændringen af købeloven træder i kraft fra 1. januar 2022.

Fremsat den 28. april 2021 af justitsministeren (Nick Hækkerup)

Forslag

til

Lov om ændring af købeloven og lov om markedsføring¹⁾

(Ændring af reglerne om forbrugerkøb som følge af implementering af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold)

§ 1

I købeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 140 af 17. februar 2014, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed, EU-Tidende 1999, nr. L 171, side 13« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 136, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/770/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester, EU-Tidende 2019, nr. L 136, side 1«.

2. I § 1, stk. 2, ændres »§§ 55-58, § 73, stk. 1 og 2, §§ 74 og 75, § 76, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2 og 3, §§ 77-79« til: »§§ 55 og 56, § 57, stk. 2, §§ 73-79«.

3. I § 1 a, stk. 3, ændres »§§ 47-49« til: »§§ 46-49«, og efter »52-54« indsættes », § 57, stk. 1, og § 58«.

4. Efter § 3 indsættes:

»§ 3 a. I denne lov forstås i forbrugerkøb ved:

- 1) **Producent:** Den, der har fremstillet salgsgenstanden, indført den i Den Europæiske Union eller fremstår som producent ved at have forsynet salgsgenstanden med sit navn, mærke eller andet kendetegn.
- 2) **Digitalt indhold:** Data, der fremstilles og leveres i digital form.

- 3) **Digital tjeneste:** Tjeneste, der gør det muligt at generere, behandle, lagre eller få adgang til data i digital form, eller som muliggør deling af eller enhver anden form for interaktion med data i digital form, som uploades eller genereres af brugere af den pågældende tjeneste.
- 4) **Vare med digitale elementer:** En løsøregenstand, der integrerer eller er indbyrdes forbundet med digitalt indhold eller en digital tjeneste på en sådan måde, at fraværet af det digitale indhold eller den digitale tjeneste ville forhindre genstanden i at opfylde sin funktion.
- 5) **Funktionalitet:** Evne til at udføre sine funktioner i betragtning af formålet.
- 6) **Holdbarhed:** Evne til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.
- 7) **Kompatibilitet:** Evne til at fungere med hardware eller software, med hvilket digitalt indhold eller digitale tjenester af samme type normalt anvendes, uden at det er nødvendigt at konvertere det digitale indhold eller den digitale tjeneste.
- 8) **Interoperabilitet:** Evne til at fungere med hardware eller software, der adskiller sig fra den, som genstande af samme type normalt anvendes med.
- 9) **Digitalt miljø:** Hardware, software og netværksforbindelser, der anvendes af køberen til at få adgang til eller gøre brug af digitalt indhold eller en digital tjeneste.
- 10) **Installation af digitalt indhold eller en digital tjeneste:** Sammenkoblingen med og inkorporeringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste i køberens digitale miljø, for at det digitale indhold eller den digitale tje-

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 136, side 28, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/770/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester, EU-Tidende 2019, nr. L 136, side 1.

neste kan anvendes i overensstemmelse med kravene til salgsgenstanden, jf. §§ 75 b-75 d.

- 11) Varigt medium: Ethvert middel, som sætter modtageren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.
- 12) Offentlig auktion: En salgsmetode, hvor en erhvervsdrivende tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere, som selv er eller har mulighed for at være til stede under auktionen, gennem en gennemsigtig konkurrencebaseret budprocedure, som styres af en auktionsholder, og hvor den tilbudsgiver, hvis bud antages, er forpligtet til at købe varerne eller tjenesteydelserne.
- 13) Handelsmæssig garanti: Enhver forpligtelse, som sælgeren eller en producent (garantigiveren) har påtaget sig over for køberen, ud over sælgerens retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, til at refundere købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved salgsgenstanden, hvis den ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet for eller før aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed.«

5. I § 4 a indsættes som stk. 3-8:

»Stk. 3. Som forbrugerkøb anses under i øvrigt samme betingelser som nævnt i stk. 1 og 2, jf. dog stk. 4, endvidere aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, når leveringen er forbundet med en modydelse i form af

- 1) et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi eller
- 2) personoplysninger, medmindre oplysningerne udelukkende behandles med henblik på levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste eller for at give mulighed for at opfylde retlige krav.

Stk. 4. Stk. 3 finder ikke anvendelse på aftaler vedrørende

- 1) andre tjenesteydelser end digitale tjenesteydelser, uanset om der anvendes digitale former eller midler til at skabe resultatet af tjenesteydelsen eller til at levere eller overføre det til forbrugeren,
- 2) elektroniske kommunikationstjenester med undtagelse af nummeruafhængige interpersonelle kommunikationstjenester, jf. § 2, nr. 9 og 20, i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester,
- 3) sundhedsydelser, der leveres af autoriserede sundhedspersoner til patienter for at vurdere, bevare eller genetablere deres sundhedstilstand, herunder ordinerings, udlevering og levering af lægemidler og medicinsk understyr,
- 4) tjenester, der involverer at vædde et pengebeløb i hasardspil, herunder spil med et element af færdigheder, såsom lotterier, kasinospil, pokerspil og væddemål, ved hjælp af elektroniske midler eller enhver anden teknologi til lettelse af kommunikation og på individuel anmodning af en modtager af sådanne tjenester,

- 5) finansielle tjenesteydelser, jf. § 3, nr. 4, i lov om forbrugeraftaler,
- 6) software, som tilbydes i henhold til en Free and Open Source-licens, hvor der ikke betales et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi, og hvor de personoplysninger, som køberen afgiver, udelukkende behandles med henblik på at forbedre den specifikke softwares sikkerhed, kompatibilitet eller interoperabilitet,
- 7) digitalt indhold, der stilles til rådighed for offentligheden på anden måde end ved signaltransmission som led i en forestilling eller et arrangement, såsom digitale filmforevisninger, eller
- 8) digitalt indhold, der leveres af offentlige myndigheder i overensstemmelse med lov om videreanvendelse af den offentlige sektors informationer.

Stk. 5. Omfatter en aftale elementer vedrørende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste og elementer vedrørende levering af andre tjenester, finder loven anvendelse på elementerne vedrørende det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Stk. 6. Medmindre andet er fastsat i loven, finder lovens regler om digitalt indhold og digitale tjenester ikke anvendelse på digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand som defineret i § 3 a, nr. 4, og som leveres sammen med løsøregenstanden i henhold til købsaftalen vedrørende denne løsøregenstand, uanset om sådant digitalt indhold eller en sådan digital tjeneste leveres af sælgeren eller tredjemand. Er der tvivl om, hvorvidt leveringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, udgør en del af købsaftalen, formodes det digitale indhold eller den digitale tjeneste at være omfattet af købsaftalen.

Stk. 7. Medmindre andet er fastsat i loven, finder lovens regler om digitalt indhold uanset stk. 6 anvendelse på et fysisk medium, der udelukkende bruges som bærer af digitalt indhold.

Stk. 8. Køb af levende heste anses ikke som forbrugerkøb.«

6. I § 73 indsættes som stk. 3-5:

»Stk. 3. Angår aftalen digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, anses leveringen for sket, når det digitale indhold eller andre midler, der er egnede til at få adgang til eller downloade det digitale indhold, er stillet til rådighed eller gjort tilgængelige for køberen eller for en fysisk eller virtuel facilitet, som køberen har valgt til det formål.

Stk. 4. Angår aftalen en digital tjeneste, anses leveringen for sket, når den digitale tjeneste er gjort tilgængelig for køberen eller for en fysisk eller virtuel facilitet, som køberen har valgt til det formål.

Stk. 5. Angår aftalen en vare med digitale elementer, anses leveringen for sket, når varen er leveret i overensstemmelse med stk. 1 eller 2 og de digitale elementer er leveret i overensstemmelse med stk. 3 eller 4.«

7. § 74, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Medmindre andet er aftalt vedrørende leveringstidspunktet, skal sælgeren levere salgsgenstanden uden unødigt forsinkelse. Medmindre andet er aftalt, skal sælgeren endvidere levere salgsgenstanden senest 30 dage efter aftalens indgåelse. 2. pkt. gælder ikke for digitale tjenester og gælder kun for digitalt indhold, når det digitale indhold leveres på et fysisk medium.

Stk. 2. Leveres salgsgenstanden ikke i rette tid, jf. stk. 1, og skyldes dette ikke køberen eller en omstændighed, som køberen bærer risikoen for, foreligger der forsinkelse.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.

8. I § 74, stk. 2, der bliver stk. 3, indsættes som 3. pkt.:

»Angår aftalen digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, eller en digital tjeneste, kan køberen endvidere hæve købet, hvis det tydeligt fremgår af omstændighederne, at sælgeren ikke vil levere salgsgenstanden.«

9. § 74, stk. 3, der bliver stk. 4, affattes således:

»*Stk. 4.* Hæves købet, jf. stk. 3 eller §§ 28 og 29, finder § 78 b, stk. 4, § 78 c, stk. 2-5, og §§ 78 d og 78 e tilsvarende anvendelse. Uanset § 78 c, stk. 4, skal sælgeren dog ved aftaler, som angår digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium, tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, uden unødigt forsinkelse.«

10. § 75 a ophæves, og i stedet indsættes:

»**§ 75 a.** Sælgeren skal levere en salgsgenstand til køberen, der opfylder kravene i §§ 75 b-75 e, jf. dog § 77.

§ 75 b. Salgsgenstanden skal

- 1) svare til den beskrivelse, art, type, mængde og kvalitet samt have den funktionalitet, kompatibilitet og interoperabilitet og de øvrige egenskaber, som fremgår af aftalen,
- 2) være egnet til ethvert særligt formål, som køberen ønsker, at den skal kunne anvendes til, og som køberen har gjort sælgeren bekendt med senest på tidspunktet for aftalens indgåelse, og som sælgeren har accepteret,
- 3) leveres med tilbehør, vejledning, herunder om installation, og kundeservice som krævet i aftalen og
- 4) opdateres som fastsat i aftalen.

§ 75 c. Salgsgenstanden skal endvidere, jf. dog stk. 3,

- 1) være egnet til de formål, til hvilke genstande af samme type normalt vil blive anvendt, under hensyn til relevant EU-ret og national ret og eventuelle tekniske standarder eller i mangel heraf sektorspecifikke branchedefærdskodekser,
- 2) være af den kvalitet og svare til den beskrivelse, der gælder for en prøve, model, prøveversion eller forhåndsvisning, som sælgeren har stillet til rådighed for køberen inden aftalens indgåelse,
- 3) leveres med eventuelt tilbehør, herunder emballage, installationsvejledning eller anden vejledning, som køberen med rimelighed kan forvente at modtage, og
- 4) svare til den mængde og have de egenskaber og øvrige funktioner, herunder med hensyn til holdbarhed, funktionalitet, kompatibilitet, tilgængelighed, kontinuitet og

sikkerhed, der er sædvanlige for genstande af samme type, og som køberen med rimelighed kan forvente under hensyn til salgsgenstandens art og offentlige udsagn, som er fremsat af eller på vegne af sælgeren eller tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten, navnlig i reklamer eller gennem mærkning, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Sælgeren er ikke bundet af offentlige udsagn som nævnt i stk. 1, nr. 4, hvis sælgeren godtgør, at

- 1) sælgeren ikke havde kendskab til og ikke med rimelighed kunne have haft kendskab til det pågældende offentlige udsagn,
- 2) det offentlige udsagn var rettet på tidspunktet for aftalens indgåelse på samme måde eller på en tilsvarende måde, som det var blevet fremsat på, eller
- 3) det offentlige udsagn ikke kan have haft betydning for køberens beslutning om at indgå aftalen.

Stk. 3. Der er ikke tale om en mangel som nævnt i stk. 1, hvis køberen ved indgåelsen af aftalen specifikt blev gjort opmærksom på, at en bestemt egenskab ved salgsgenstanden afveg fra de krav, der er fastsat i stk. 1, og udtrykkeligt og særskilt accepterede denne afvigelse.

§ 75 d. Ved aftaler, som angår digitalt indhold, digitale tjenester eller varer med digitale elementer, skal sælgeren, jf. dog stk. 5, sikre, at køberen får besked om og får leveret opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, som er nødvendige for til stadighed at holde salgsgenstanden fri for mangler i den periode,

- 1) hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste skal leveres i henhold til aftalen, når der er aftalt løbende levering over en periode, dog mindst 2 år for varer med digitale elementer, eller
- 2) som køberen med rimelighed kan forvente i betragtning af typen af og formålet med salgsgenstanden, og under hensyn til aftalens omstændigheder og art, når der er aftalt en enkelt levering eller en række enkeltstående leveringer af det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Stk. 2. Hvis køberen ikke inden for en rimelig frist installerer opdateringer, som er blevet leveret i overensstemmelse med stk. 1, er sælgeren ikke ansvarlig for mangler, der udelukkende skyldes, at den relevante opdatering ikke er foretaget, forudsat at

- 1) sælgeren har oplyst køberen om, at opdateringen var tilgængelig, og om konsekvenserne af køberens manglende installation og
- 2) køberens manglende eller forkerte installation af opdateringen ikke skyldes mangler i den installationsvejledning, som er givet til køberen.

Stk. 3. Når der er aftalt løbende levering over en periode, skal det digitale indhold eller den digitale tjeneste være fri for mangler i hele leveringsperioden.

Stk. 4. Medmindre andet er aftalt, skal digitalt indhold eller en digital tjeneste leveres i den nyeste version, der er tilgængelig på tidspunktet for aftalens indgåelse.

Stk. 5. Der er ikke tale om en mangel som nævnt i stk. 1, hvis køberen ved indgåelsen af aftalen specifikt blev gjort

opmærksom på, at en bestemt egenskab ved salgsgenstanden afveg fra de krav, der er fastsat i stk. 1, og udtrykkeligt og særskilt accepterede denne afvigelse.

§ 75 e. Køberen kan påberåbe sig en mangel, som skyldes forkert installation af salgsgenstanden, herunder forkert installation i køberens digitale miljø, når installationen blev udført

- 1) af sælgeren eller på sælgerens vegne eller
- 2) af køberen og den forkerte installation skyldes mangler i den installationsvejledning, der blev leveret af sælgeren eller på sælgerens vegne.«

11. § 76 affattes således:

»§ 76. Der foreligger endvidere en mangel ved salgsgenstanden, hvis sælgeren har forsømt at give køberen oplysning om forhold, der har haft betydning for køberens bedømmelse af salgsgenstanden, og som sælgeren kendte eller burde kende.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.«

12. § 77, stk. 1, ophæves.

Stk. 2 bliver herefter stk. 1.

13. I § 77, stk. 2, der bliver stk. 1, ændres »mulighed for selv at være til stede« til: »let adgang til klare og omfattende oplysninger om, at de almindelige regler om krav til salgsgenstanden, jf. §§ 75 b-75 e, ikke finder anvendelse«, og »§ 76, stk. 1, nr. 1-3« ændres til: »stk. 2 eller § 76«.

14. I § 77, stk. 2, der bliver stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»1. pkt. gælder ikke for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.«

15. I § 77 indsættes som stk. 2 og 3:

»Stk. 2. Ved køb omfattet af stk. 1 kan køberen endvidere påberåbe sig, at der foreligger en mangel, hvis

- 1) genstanden ikke svarer til den betegnelse, som den er solgt under, eller sælgeren i øvrigt ved køkets afslutning har givet urigtige eller vildledende oplysninger, medmindre disse ikke kan antages at have haft betydning for køberens bedømmelse af genstanden, eller
- 2) sælgeren eller et tidligere salgsled har givet oplysninger som nævnt i nr. 1 på salgsgenstandens indpakning, i annoncer eller i andre meddelelser, der er beregnet til at komme til almenhedens eller køberens kundskab.

Stk. 3. Køberen kan ikke påberåbe sig en urigtig eller vildledende oplysning, der er rettet senest ved indgåelsen af aftalen.«

16. I § 77 a, stk. 1, 1. pkt., ændres »risikoens overgang« til: »leveringen«.

17. § 77 a, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Viser en mangel sig inden 1 år efter leveringen, ved køb af levende dyr dog inden seks måneder efter leveringen, formodes manglen at have været til stede ved leveringen, medmindre denne formodning er uforenelig med

salgsgenstandens eller manglens art, jf. dog stk. 4-6. Dette gælder dog ikke ved køb som nævnt i § 77.«

18. I § 77 a indsættes som stk. 4-6:

»Stk. 4. Er der aftalt løbende levering over en periode af digitalt indhold eller en digital tjeneste, og viser en mangel ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste sig inden for denne periode, har sælgeren bevisbyrden for, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste var fri for mangler i leveringsperioden. Er der aftalt løbende levering over en periode af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i en vare med digitale elementer, og viser en mangel ved de digitale elementer sig inden for denne periode eller inden 2 år efter leveringen, alt efter hvilket tidspunkt der er det seneste, har sælgeren bevisbyrden for, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste var fri for mangler i leveringsperioden.

- Stk. 5. Stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse, hvis sælgeren
- 1) godtgør, at køberens digitale miljø ikke er kompatibelt med det digitale indholds eller den digitale tjenestes tekniske krav, og
 - 2) på en klar og forståelig måde oplyste køberen om disse krav inden aftalens indgåelse.

Stk. 6. Køberen skal samarbejde med sælgeren, i det omfang det med rimelighed er muligt og nødvendigt for at afgøre, om årsagen til manglen ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste findes i køberens digitale miljø. Forpligtelsen til at samarbejde er begrænset til de teknisk tilgængelige midler, som er mindst forstyrrende for køberen. Hvis køberen ikke samarbejder og sælgeren har oplyst køberen om de tekniske krav på en klar og forståelig måde inden aftalens indgåelse, har køberen bevisbyrden for, at manglen forelå i leveringsperioden.«

19. § 77 b ophæves, og i stedet indsættes:

»Ændringer i løbende aftaler om digitalt indhold eller digitale tjenester

§ 77 b. Når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres løbende over en periode, kan sælgeren ændre det digitale indhold eller den digitale tjeneste ud over, hvad der er nødvendigt for til stadighed at holde det digitale indhold eller den digitale tjeneste fri for mangler, jf. §§ 75 b-75 d, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Aftalen tillader og giver en gyldig grund til en sådan ændring.
- 2) Ændringen foretages uden yderligere omkostninger for køberen.
- 3) Køberen orienteres om ændringen på en klar og forståelig måde.
- 4) Køberen orienteres i de tilfælde, der er nævnt i stk. 2, i rimelig tid forinden på en klar og forståelig måde på et varigt medium om elementerne i og tidspunktet for ændringen og om retten til at ophæve købet i overensstemmelse med stk. 2 eller om muligheden for at beholde det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden sådan en ændring i overensstemmelse med stk. 3.

Stk. 2. Køberen er berettiget til at ophæve købet, hvis ændringen har negativ indvirkning på køberens adgang til eller

anvendelse af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, medmindre en sådan negativ indvirkning er uvæsentlig, jf. dog stk. 3. I så fald har køberen ret til at ophæve købet gratis inden for 30 dage efter at have modtaget den orientering, der er nævnt i stk. 1, nr. 4, eller fra det tidspunkt, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste er blevet ændret af sælgeren, alt efter hvilken dato der er den seneste.

Stk. 3. Stk. 2 finder ikke anvendelse, hvis sælgeren har gjort det muligt for køberen uden yderligere omkostninger at beholde det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden ændring og det digitale indhold eller den digitale tjeneste forbliver fri for mangler.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse, når aftalen vedrørende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste også omfatter elementer af en internetadgangstjeneste eller en nummerbaseret interpersonel kommunikationstjeneste.«

20. § 78 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 78 Lider salgsgenstanden af en mangel, har køberen ret til afhjælpning, omlevering, forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet efter reglerne i §§ 78 a-78 e.

Stk. 2. Stk. 1 gælder også, når manglen skyldes en begrænsning som følge af krænkelse af tredjemands ret.

§ 78 a. Køberen kan vælge mellem afhjælpning og omlevering, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Sælgeren kan afvise at foretage afhjælpning eller omlevering, hvis afhjælpning henholdsvis omlevering er umulig eller ville påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter under hensyn til alle omstændigheder, herunder den værdi, salgsgenstanden ville have, hvis den var mangelfri, manglens betydning, og om den alternative beføjelse kunne foretages uden væsentlig ulempe for køberen. Ved levering af digitalt indhold og digitale tjenester kan sælgeren vælge mellem afhjælpning og omlevering.

Stk. 3. Hvis både afhjælpning og omlevering er umulig eller ville påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter under hensyn til de omstændigheder, der er nævnt i stk. 2, kan sælgeren afvise såvel afhjælpning som omlevering.

Stk. 4. Afhjælpning eller omlevering skal foretages

- 1) gratis, dvs. fri for de omkostninger, der er nødvendige for, at salgsgenstanden bliver fri for mangler, navnlig forsendelses- eller transportomkostninger, arbejds løn og materialeomkostninger,
- 2) inden for rimelig tid fra det tidspunkt, hvor sælgeren er blevet underrettet af køberen om manglen, og
- 3) uden væsentlig ulempe for køberen under hensyn til salgsgenstandens karakter eller art og køberens formål med at anskaffe salgsgenstanden.

Stk. 5. Køberen kan lade manglen afhjælpe for sælgerens regning, hvis

- 1) sælgeren ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering i overensstemmelse med stk. 4 og
- 2) afhjælpingen kan ske uden uforholdsmæssige omkostninger.

Stk. 6. Hvis manglen udbedres ved afhjælpning eller omlevering af andet end digitalt indhold eller en digital tjeneste, skal køberen stille salgsgenstanden til rådighed for

sælgeren. Sælgeren skal for egen regning tage den salgsgenstand tilbage, der er sket omlevering for.

Stk. 7. Hvis en afhjælpning som nævnt i stk. 6 kræver fjernelse af en salgsgenstand, der er blevet installeret under hensyn til dens art og formål, inden manglen viste sig, eller hvis en sådan salgsgenstand skal omleveres, skal sælgeren fjerne den mangelfulde salgsgenstand og installere den omleverede eller afhjulpne salgsgenstand eller afholde udgifterne hertil.

Stk. 8. Køberen skal i tilfælde som nævnt i stk. 6 ikke betale for normal brug af en omleveret salgsgenstand i tiden forud for omleveringen.

§ 78 b. Køberen har ret til enten et forholdsmæssigt afslag i prisen eller til ophævelse af købet, hvis

- 1) sælgeren ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering eller ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering i overensstemmelse med § 78 a, stk. 6 og 7, eller ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering af digitalt indhold eller en digital tjeneste i overensstemmelse med § 78 a, stk. 4,
- 2) salgsgenstanden forbliver mangelfuld, selv om sælgeren har forsøgt at foretage afhjælpning eller omlevering,
- 3) manglen er af en så alvorlig karakter, at et omgående afslag i prisen eller omgående ophævelse af købet er berettiget, eller
- 4) sælgeren har tilkendegivet, eller det fremgår tydeligt af omstændighederne, at sælgeren ikke vil foretage afhjælpning eller omlevering inden for rimelig tid eller uden væsentlig ulempe for køberen.

Stk. 2. Køberen er ikke berettiget til at ophæve købet, hvis manglen er uvæsentlig. Sælgeren har bevisbyrden for, at manglen er uvæsentlig. 1. pkt. finder ikke anvendelse på digitalt indhold og digitale tjenester, som ikke leveres mod betaling af et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi. 1. pkt. berører i øvrigt ikke køberens ret til ophævelse af købet, når afhjælpning eller omlevering ikke er sket.

Stk. 3. Er kun nogle af de leverede genstande mangelfulde, kan køberen ophæve købet af de mangelfulde genstande og af andre genstande, som køberen har købt sammen med de mangelfulde genstande, hvis køberen ikke med rimelighed kan forventes at acceptere kun at beholde de genstande, der er fri for mangler. 1. pkt. gælder ikke for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.

Stk. 4. Køberen udøver sin ret til at ophæve købet ved en erklæring til sælgeren om, at køberen har besluttet at ophæve købet.

§ 78 c. Afslag i prisen skal fastsættes forholdsmæssigt på grundlag af den lavere værdi af den salgsgenstand, som køberen har modtaget, i forhold til den værdi, salgsgenstanden ville have haft, hvis den havde været fri for mangler. Når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres over en periode, omfatter prisafslaget den periode, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld.

Stk. 2. Ved ophævelse af købet skal sælgeren tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, og køberen skal for sælgerens regning tilbagelevere salgsgenstanden til

sælgeren, jf. dog § 78 d, stk. 5, og § 78 e. Når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres over en periode, og det digitale indhold eller den digitale tjeneste i en periode forud for ophævelsen af købet var fri for mangler, omfatter tilbagebetalingen den periode, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld, og den periode, der ville have resteret, hvis købet ikke var blevet ophævet.

Stk. 3. Ved aftaler om levering af andet end digitalt indhold eller en digital tjeneste skal betaling efter stk. 2 ske ved sælgerens modtagelse af salgsgenstanden eller dokumentation for, at køberen har tilbageleveret salgsgenstanden.

Stk. 4. Ved aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste skal betaling efter stk. 1 og 2 foretages uden unødigt forsinkelse og under alle omstændigheder inden for 14 dage fra den dag, hvor sælgeren modtog meddelelse om køberens beslutning om at kræve et afslag i prisen eller om at ophæve købet.

Stk. 5. I de tilfælde, der er nævnt i stk. 4, skal sælgeren foretage tilbagebetalingen ved anvendelse af det samme betalingsmiddel, som køberen benyttede til at betale for det digitale indhold eller den digitale tjeneste, medmindre køberen udtrykkelig accepterer et andet betalingsmiddel, og forudsat at køberen ikke skal betale gebyr som følge af en sådan tilbagebetaling. Sælgeren må ikke pålægge køberen gebyrer i forbindelse med tilbagebetalingen.

§ 78 d. Når en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste er blevet ophævet, skal sælgeren

- 1) for så vidt angår personoplysninger opfylde de forpligtelser, der gælder i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/679/EU af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen), og
- 2) afholde sig fra at anvende nogen form for indhold, bortset fra personoplysninger, som køberen har afgivet eller genereret ved brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, undtagen hvis indholdet
 - a) ikke kan anvendes uden for rammerne af det digitale indhold eller den digitale tjeneste,
 - b) kun vedrører køberens aktivitet i forbindelse med brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste,
 - c) er blevet sammenlagt med andre oplysninger fra sælgeren og ikke kan udskilles eller kun med en uforholdsmæssigt stor indsats eller
 - d) er genereret af køberen og andre i fællesskab og andre forbrugere fortsat kan gøre brug af indholdet.

Stk. 2. Sælgeren skal på køberens anmodning stille ethvert indhold, der ikke er personoplysninger, og som køberen har afgivet eller genereret ved brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, til rådighed for køberen, medmindre indholdet er omfattet af stk. 1, nr. 2, litra a-c. Køberen er berettiget til at downloade dette digitale indhold gratis, uden hindringer fra sælgeren, inden for en rimelig frist og i et almindeligt anvendt og maskinlæsbart format.

Stk. 3. Sælgeren kan forhindre køberens fortsatte brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, navnlig ved at gøre det digitale indhold eller den digitale tjeneste utilgængelig for køberen eller ved at gøre køberens konto inaktiv, uden at det berører køberens rettigheder efter stk. 2.

Stk. 4. Når en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste er blevet ophævet, skal køberen afholde sig fra at anvende det digitale indhold eller den digitale tjeneste og fra at stille det eller den til rådighed for tredjemand.

Stk. 5. Hvor digitalt indhold er blevet leveret på et fysisk medium, skal køberen på sælgerens anmodning og for dennes regning tilbagelevere det fysiske medium til sælgeren uden unødigt forsinkelse, jf. dog § 78 e. Sælgerens anmodning om tilbagelevering af det fysiske medium skal fremsættes inden for 14 dage fra den dag, hvor sælgeren modtog meddelelse om køberens beslutning om at ophæve købet.

Stk. 6. Køberen skal ikke betale for brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i den periode forud for ophævelsen af købet, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld.

§ 78 e. Når køberen tilbageleverer salgsgenstanden, jf. § 78 c, stk. 2, 1. pkt., og § 78 d, stk. 5, skal den være i væsentlig samme stand og mængde, som den var i ved leveringen. Dette gælder dog ikke, når salgsgenstanden er gået til grunde eller forandret som følge af en hændelig begivenhed, genstandens egen beskaffenhed eller foranstaltninger, der var nødvendige for dens undersøgelse, eller som blev truffet, inden den mangel, der medfører ophævelse af købet, blev opdaget eller burde være opdaget.«

21. I § 79, *stk. 1*, ændres »§ 78, stk. 4« til: »§ 78 a, stk. 4, nr. 2«.

22. I § 79, *stk. 2, 1. pkt.*, ændres »afhjælpning eller omlevering« til: »afhjælpning, omlevering eller forholdsmæssigt afslag«.

23. I § 81 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Stk. 1 gælder ikke for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.«

24. I § 83, *stk. 1*, indsættes efter »hæderlighed«: », jf. dog stk. 2-4«.

25. I § 83 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»*Stk. 2.* Når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres løbende over en periode, udløber fristen efter stk. 1, for så vidt angår mangler ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste,

- 1) tidligst ved udløbet af leveringsperioden ved varer med digitale elementer og
- 2) 2 måneder efter udløbet af leveringsperioden i andre tilfælde.

Stk. 3. Når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres ved en enkelt levering eller en række enkeltstående leveringer, herunder ved varer med digitale elementer, udløber fristen efter stk. 1 tidligst ved udløbet af den periode, der

er nævnt i § 75 d, stk. 1, nr. 2, for så vidt angår mangler som nævnt i § 75 d.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

26. Efter § 86 indsættes før overskriften før § 87:

»*Handelsmæssige garantier*

§ 86 a. En handelsmæssig garanti er bindende for garantigiveren på de vilkår, der er fastsat i erklæringen om den handelsmæssige garanti og dertil hørende reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet for eller før aftalens indgåelse.

Stk. 2. Når producenten giver køberen en handelsmæssig garanti for holdbarhed i en bestemt periode, er producenten direkte ansvarlig over for køberen i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af salgsgenstanden i overensstemmelse med § 78 a, stk. 4-8. Producenten kan tilbyde køberen gunstigere betingelser i erklæringen om den handelsmæssige garanti for holdbarhed.

Stk. 3. Hvis vilkårene i erklæringen om den handelsmæssige garanti er mindre fordelagtige for køberen end de vilkår, der fremgår af de dertil hørende reklamer, er den handelsmæssige garanti bindende på de vilkår, der fremgår af reklamerne vedrørende den handelsmæssige garanti, medmindre reklamerne før aftalens indgåelse blev rettet på samme måde eller på en tilsvarende måde, som de var blevet fremsat på.«

§ 2

I lov nr. 426 af 3. maj 2017 om markedsføring, som ændret ved § 20 i lov nr. 309 af 25. april 2018, lov nr. 1309 af 6. december, lov nr. 801 af 9. juni 2020 og lov nr. 1055 af 30. juni 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed, EF-Tidende 1999, nr. L 171, side 12« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 136, side 28«.

2. § 17, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 17. En erhvervsdrivende, der markedsfører en handelsmæssig garanti, skal udlevere en erklæring om garantien til

forbrugeren på et varigt medium senest ved leveringen af produktet.

Stk. 2. Erklæringen skal være udfærdiget på et klart og forståeligt sprog og skal indeholde,

- 1) når det er relevant, en utvetydig erklæring om, at køberen ved lov har ret til gratis afhjælpning fra sælgers side af mangler ved salgsgenstanden, og at denne ret ikke påvirkes af den handelsmæssige garanti,
- 2) garantigiverens navn og adresse,
- 3) den procedure, som forbrugeren skal følge for at opnå gennemførelse af den handelsmæssige garanti,
- 4) betegnelsen på de produkter, som den handelsmæssige garanti finder anvendelse på, og
- 5) vilkårene for den handelsmæssige garanti.

Stk. 3. Manglende overholdelse af stk. 1 og 2 ændrer ikke ved, at den handelsmæssige garanti er bindende for garantigiveren som anført i købelovens § 86 a, stk. 1.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

3. I § 17, *stk. 2*, der bliver stk. 4, ændres »garantien« til: »den handelsmæssige garanti«.

4. I § 37, *stk. 3*, indsættes efter »§ 16, stk. 3,«: »§ 17, stk. 1, 2 og 4,«.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2022.

Stk. 2. § 1 finder ikke anvendelse på aftaler om køb af andet end digitalt indhold og digitale tjenester indgået før lovens ikrafttræden. På sådanne aftaler finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. § 1 finder anvendelse på levering af digitalt indhold og digitale tjenester, der finder sted efter lovens ikrafttræden, selv om aftalen er indgået før lovens ikrafttræden, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. § 1, nr. 19, finder anvendelse på aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester, der er indgået efter lovens ikrafttræden.

§ 4

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. § 1 kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets baggrund

3. Lovforlaget hovedpunkter

3.1. Anvendelsesområde og definitioner

3.1.1. *Gældende ret*

3.1.1.1. *Købeloven*

3.1.1.1.1. *Købelovens anvendelsesområde*

3.1.1.1.2. *Bestillingskøb*

3.1.1.1.3. *Køb på auktion*

3.1.1.1.4. *Køb omfattet af den internationale købelov og opførelse af bygning eller anlæg på fast ejendom*

3.1.1.1.5. *Købelovens kategorier af køb*

3.1.1.1.5.1. *Handelskøb*

3.1.1.1.5.2. *Civilkøb*

3.1.1.1.5.3. *Forbrugerkøb og forbrugerbegrebet*

3.1.1.1.5.4. *Erhvervsdrivende-/sælgerbegrebet*

3.1.1.1.5.5. *Formidlingskøb*

3.1.1.1.6. *Regulering af de forskellige kategorier af køb*

3.1.1.1.7. *Købeloven er som udgangspunkt deklaratorisk*

3.1.1.1.8. *Beskyttelsespræceptive bestemmelser i forbrugerkøb*

3.1.1.2. *Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold*

3.1.1.2.1. *Varedirektivets anvendelsesområde*

3.1.1.2.2. *Direktivet om digitalt indholds anvendelsesområde*

3.1.1.2.3. *Varer, der skal tilvirkes eller fremstilles*

3.1.1.2.4. *Digitalt indhold og digitale tjeneste er udviklet iht. forbrugerens specifikationer*

3.1.1.2.5. *Pakkeaftaler*

3.1.1.2.6. *Varer, der sælges på tvangsauktion eller i øvrigt iht. lov*

3.1.1.2.7. *Brugte varer, som sælges på offentlige auktioner, og levende dyr*

3.1.1.2.8. *Undtagelser i anvendelsesområdet for direktivet om digitalt indhold*

3.1.1.2.9. *Ufravigelighed*

3.1.1.2.10. *Definitioner*

3.1.1.2.10.1. *Begrebet købsaftale*

3.1.1.2.10.2. *Begrebet forbruger*

3.1.1.2.10.3. *Begrebet sælger og erhvervsdrivende*

3.1.1.2.10.4. *Begrebet producent*

3.1.1.2.10.5. *Begrebet varer, herunder varer med digitale elementer*

- 3.1.1.2.10.6. *Begrebet digitalt indhold*
- 3.1.1.2.10.7. *Begrebet digital tjeneste*
- 3.1.1.2.10.8. *Begrebet kompatibilitet*
- 3.1.1.2.10.9. *Begrebet funktionalitet*
- 3.1.1.2.10.10. *Begrebet interoperabilitet*
- 3.1.1.2.10.11. *Begrebet varigt medium*
- 3.1.1.2.10.12. *Begrebet handelsmæssig garanti*
- 3.1.1.2.10.13. *Begrebet holdbarhed*
- 3.1.1.2.10.14. *Begrebet gratis*
- 3.1.1.2.10.15. *Begrebet offentlig auktion*
- 3.1.1.2.10.16. *Begrebet installation*
- 3.1.1.2.10.17. *Begrebet pris*
- 3.1.1.2.10.18. *Begrebet personoplysninger*
- 3.1.1.2.10.19. *Begrebet digitalt miljø*
- 3.1.2. *Udvalgets overvejelser*
- 3.1.2.1. *Direktivernes anvendelsesområde*
- 3.1.2.2. *Blandede aftaler*
- 3.1.2.3. *Køb af brugte varer på offentlige auktioner*
- 3.1.2.4. *Køb af levende dyr*
- 3.1.2.5. *Forbrugerbegrebet*
- 3.1.2.6. *Sælgerbegrebet*
- 3.1.2.7. *Formidlingsreglen*
- 3.1.2.8. *Sælgerbegrebet ift. onlineplatforme*
- 3.1.2.9. *Definitioner*
- 3.1.2.10. *Beskyttelsespræceptive bestemmelser*
- 3.1.2.11. *Bestemmelser, der ikke gælder i forbruger køb*
- 3.1.3. *Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

3.2. Mangler

- 3.2.1. *Gældende ret*
- 3.2.1.1. *Købeloven*
- 3.2.1.1.1. *Salgsgenstandens overensstemmelse med aftalen (mangler)*
- 3.2.1.1.2. *Overensstemmelse med parternes aftale*
- 3.2.1.1.3. *De fornødne oplysninger om salgsgenstanden*
- 3.2.1.1.4. *Krav til overensstemmelse, medmindre andet er aftalt*
- 3.2.1.1.4.1. *Generelt*
- 3.2.1.1.4.2. *Holdbarhed, øvrige egenskaber og emballering (nr. 1)*
- 3.2.1.1.4.3. *Egnet til det sædvanlige formål (nr. 2)*
- 3.2.1.1.4.4. *Egnet til forbrugerens særlige formål (nr. 3)*
- 3.2.1.1.4.5. *Samme egenskaber som vareprøve eller model (nr. 4)*

-
- 3.2.1.1.5. *Mangler ved salgsgenstanden*
 - 3.2.1.1.5.1. *Generelt*
 - 3.2.1.1.5.2. *Urigtige og vildledende oplysninger (nr. 1)*
 - 3.2.1.1.5.3. *Oplysninger givet på varens indpakning, i annoncer mv. (nr. 2)*
 - 3.2.1.1.5.4. *Tilsidesættelse af sælgers loyale oplysningspligt (nr. 3)*
 - 3.2.1.1.5.5. *Den generelle mangelsdefinition (nr. 4)*
 - 3.2.1.1.6. *Oplysninger, der er rettet senest ved aftalens indgåelse*
 - 3.2.1.1.7. *Mangler i bestillingskøb*
 - 3.2.1.1.8. *Generelle forbehold*
 - 3.2.1.1.9. *Konkrete forbehold*
 - 3.2.1.1.10. *Køb af brugte varer på offentlige auktioner*
 - 3.2.1.1.11. *Mangler som forbrugeren var eller måtte være bekendt med*
 - 3.2.1.1.12. *Retlige mangler*
 - 3.2.1.1.13. *Tidspunktet for mangelsvurderingen*
 - 3.2.1.1.14. *Levering (risikoens overgang)*
 - 3.2.1.1.15. *Risikoens overgang i forbrugerkøb, når sælger skal sende salgsgenstanden*
 - 3.2.1.1.16. *Forsinkelse*
 - 3.2.1.2. *Varedirektivet*
 - 3.2.1.2.1. *Varernes overensstemmelse*
 - 3.2.1.2.2. *Subjektive krav til overensstemmelse*
 - 3.2.1.2.3. *Objektive krav til overensstemmelse*
 - 3.2.1.2.3.1. *Generelt*
 - 3.2.1.2.3.2. *Offentlige udsagn om varen*
 - 3.2.1.2.3.3. *Krav om opdateringer*
 - 3.2.1.2.3.4. *Manglende overensstemmelse som forbrugeren kendte og accepterede*
 - 3.2.1.2.4. *Forkert installation af varerne*
 - 3.2.1.2.5. *Tredjemands rettigheder*
 - 3.2.1.3. *Direktivet om digitalt indhold*
 - 3.2.1.3.1. *Levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste*
 - 3.2.1.3.2. *Det digitale indholds eller den digitale tjenestes overensstemmelse*
 - 3.2.1.3.3. *Subjektive krav til overensstemmelse*
 - 3.2.1.3.4. *Objektive krav til overensstemmelse*
 - 3.2.1.3.4.1. *Generelt*
 - 3.2.1.3.4.2. *Krav om opdateringer*
 - 3.2.1.3.4.3. *Perioden, hvori der er krav om overensstemmelse ved løbende levering*
 - 3.2.1.3.4.4. *Mangler som forbrugeren kendte og accepterede*
 - 3.2.1.3.4.5. *Krav om den nyeste version*
 - 3.2.1.3.5. *Forkert installation af det digitale indhold eller den digitale tjeneste*
 - 3.2.1.3.6. *Ændring af digitalt indhold eller digitale tjenester*

- 3.2.1.3.6.1. *Generelt*
- 3.2.1.3.6.2. *Forbrugerens ret til ophævelse ved visse ændringer af det digitale indhold eller den digitale tjeneste*
- 3.2.1.3.7. *Tredjemands rettigheder*
- 3.2.2. *Udvalgets overvejelser*
- 3.2.2.1. *Mangelsbegrebet*
- 3.2.2.1.1. *Generelt*
- 3.2.2.1.2. *Sælgers loyale oplysningspligt*
- 3.2.2.2. *Ændring af digitalt indhold og digitale tjenester*
- 3.2.2.3. *Forbehold og mangler som forbrugeren var bekendt med*
- 3.2.2.4. *Forbehold ved køb af brugte genstande på offentlig auktion*
- 3.2.2.5. *Tidspunktet for mangelsbedømmelsen*
- 3.2.2.6. *Levering*
- 3.2.2.7. *Forsinkelse*
- 3.2.3. *Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

3.3. Handelsmæssige garantier

- 3.3.1. *Gældende ret*
- 3.3.1.1. *Købeloven*
- 3.3.1.2. *Markedsføringsloven*
- 3.3.1.3. *Varedirektivet*
- 3.3.2. *Udvalgets overvejelser*
- 3.3.2.1. *Krav om ændring af regler*
- 3.3.2.2. *Valg af lovmodel*
- 3.3.2.3. *Vilkår, der er fastsat i erklæringen om garantien og dertil hørende reklamer*
- 3.3.2.4. *Holdbarhedsgaranti afgivet af en producent*
- 3.3.2.5. *Formkrav og retsvirkning ved overtrædelse heraf*
- 3.3.2.6. *Andre aspekter vedrørende handelsmæssige garantier*
- 3.3.3. *Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

3.4. Misligholdelsesbeføjelser

- 3.4.1. *Gældende ret*
- 3.4.1.1. *Købeloven*
- 3.4.1.1.1. *Generelt*
- 3.4.1.1.2. *Afhjælpning*
- 3.4.1.1.3. *Undersøgelsesgebyr*
- 3.4.1.1.4. *Omlevering*
- 3.4.1.1.5. *Afslag*
- 3.4.1.1.6. *Ophævelse af købet*
- 3.4.1.1.6.1. *Generelt*
- 3.4.1.1.6.2. *Ophævelse af købet ved aftale om successiv levering*
- 3.4.1.1.7. *Tilfælde hvor den valgte beføjelse er umulig eller vil påføre sælger uforholdsmæssige omkostninger*

-
- 3.4.1.1.8. *Sælgers mulighed for at afskære afslag og ophævelse af købet*
 - 3.4.1.1.9. *Afhjælpning og omlevering skal ske inden for rimelig tid samt uden udgift og væsentlig ulempe*
 - 3.4.1.1.10. *Tilbageholdelse af købesummen*
 - 3.4.1.1.11. *Tilbageholdsret*
 - 3.4.1.2. *Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold*
 - 3.4.1.2.1. *Varedirektivet*
 - 3.4.1.2.1.1. *Beføjelser i tilfælde af mangler*
 - 3.4.1.2.1.2. *Tilbageholdelse af købesummen*
 - 3.4.1.2.1.3. *Betydningen af forbrugers bidrag til manglen*
 - 3.4.1.2.1.4. *Mangler, der konstateres inden 30 dage*
 - 3.4.1.2.1.5. *Skjulte mangler*
 - 3.4.1.2.1.6. *Afhjælpning eller omlevering af varen*
 - 3.4.1.2.1.7. *Afslag i prisen*
 - 3.4.1.2.1.8. *Ophævelse af købsaftalen*
 - 3.4.1.2.2. *Direktivet om digitalt indhold*
 - 3.4.1.2.2.1. *Beføjelser ved manglende levering*
 - 3.4.1.2.2.2. *Beføjelser ved manglende overensstemmelse*
 - 3.4.1.2.2.3. *Skjulte mangler*
 - 3.4.1.2.2.4. *Ret til at få bragt indholdet eller tjenesten i overensstemmelse*
 - 3.4.1.2.2.5. *Afslag i prisen eller ophævelse*
 - 3.4.1.2.2.6. *Udøvelse af retten til ophævelse*
 - 3.4.1.2.2.7. *Den erhvervsdrivendes forpligtelser i tilfælde af ophævelse*
 - 3.4.1.2.2.8. *Forbrugers forpligtelser i tilfælde af ophævelse*
 - 3.4.1.2.2.9. *Tidsfrister og tilbagebetaling fra den erhvervsdrivende*
 - 3.4.1.2.2.10. *Tilbageholdelse og tilbagebetaling*
 - 3.4.2. *Udvalgets overvejelser*
 - 3.4.2.1. *Generelt om nødvendige ændringer som følge af direktiverne*
 - 3.4.2.1.1. *Nyaffattelse af købelovens bestemmelser om misligholdelsesbeføjelser*
 - 3.4.2.1.2. *Varedirektivets artikel 13, stk. 4, litra a*
 - 3.4.2.1.3. *Afslag i prisen*
 - 3.4.2.1.4. *Købelovens § 46*
 - 3.4.2.2. *Ikke uvæsentlighed som betingelse for ophævelse*
 - 3.4.2.2.1. *Krav om nye regler?*
 - 3.4.2.2.2. *Flertallets udtalelse*
 - 3.4.2.2.3. *Mindretallets udtalelse*
 - 3.4.2.3. *Tilbageholdelse af betalingen*
 - 3.4.2.4. *Tilbagelevering og tilbagebetaling*
 - 3.4.2.5. *Begrebet rimelig tid*
 - 3.4.2.6. *Varetagelse af debitors opgaver*

- 3.4.2.7. *Forbrugerens bidrag til manglen*
- 3.4.2.8. *Mangler, der konstateres inden for 30 dage*
 - 3.4.2.8.1. *Adgang til at indføre nye regler*
 - 3.4.2.8.2. *Flertallets udtalelse*
 - 3.4.2.8.3. *Mindretallets udtalelse*
- 3.4.2.9. *Skjulte mangler*
- 3.4.2.10. *Force majeure*
- 3.4.2.11. *Konsekvenser for ikke-forbruger køb*
- 3.4.2.12. *Undersøgelgesgebyr*
 - 3.4.2.12.1. *Adgang til at indføre nye regler*
 - 3.4.2.12.2. *Flertallets udtalelse*
 - 3.4.2.12.3. *Mindretallets udtalelse*
 - 3.4.2.12.4. *Et udvalgsmedlem afstår*
- 3.4.3 *Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

3.5. Erstatning

- 3.5.1. *Gældende ret*
 - 3.5.1.1. *Købeloven*
 - 3.5.1.2. *Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold*
- 3.5.2. *Udvalgets overvejelser*
- 3.5.3. *Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

3.6. Regres

- 3.6.1. *Gældende ret*
 - 3.6.1.1. *Købeloven*
 - 3.6.1.2. *Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold*
 - 3.6.1.2.1. *Varedirektivet*
 - 3.6.1.2.2. *Direktivet om digitalt indhold*
- 3.6.2. *Udvalgets overvejelser*
- 3.6.3. *Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

3.7. Reklamationsfristen

- 3.7.1. *Gældende ret*
 - 3.7.1.1. *Købeloven*
 - 3.7.1.1.1. *Reklamationsfristens længde*
 - 3.7.1.1.2. *Formkrav*
 - 3.7.1.1.3. *For sen reklamation*
 - 3.7.1.1.4. *Fravigelser fra reklamationsfristen*
 - 3.7.1.1.5. *Afbrydelse eller en ny reklamationsfrist*
 - 3.7.1.1.6. *Modtageren af reklamationen*
 - 3.7.1.1.7. *Forsendelsesrisiko for reklamationsmeddelelser*
 - 3.7.1.1.8. *Forældelse*

- 3.7.1.2. *Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold*
- 3.7.1.2.1. *Varedirektivet*
- 3.7.1.2.2. *Direktivet om digitalt indhold*
- 3.7.2. *Udvalgets overvejelser*
- 3.7.2.1. *Den absolutte reklamationsfrist*
- 3.7.2.1.1. *Forlængelse af den absolutte reklamationsfrist*
- 3.7.2.1.1.1. *Generelt*
- 3.7.2.1.1.2. *Flertallets udtalelse*
- 3.7.2.1.1.3. *Mindretallets udtalelse*
- 3.7.2.1.1.4. *En række udvalgsmedlemmer afstår*
- 3.7.2.1.2. *Den absolutte reklamationsfrist ved løbende levering af digitalt indhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer i mere end to år*
- 3.7.2.2. *Den relative reklamationsfrist*
- 3.7.2.3. *Undtagelser til den absolutte reklamationsfrist*
- 3.7.2.4. *Forældelse*
- 3.7.2.5. *Konsekvensændringer af reklamationsfristen i handels- og civilkøb*
- 3.7.3. *Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

3.8. Formodningsreglen

- 3.8.1. *Gældende ret*
- 3.8.1.1. *Købeloven*
- 3.8.1.2. *Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold*
- 3.8.1.2.1. *Varedirektivet*
- 3.8.1.2.2. *Direktivet om digitalt indhold*
- 3.8.2. *Udvalgets overvejelser*
- 3.8.2.1. *Generelt*
- 3.8.2.2. *Formodningsperioden for varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester*
- 3.8.2.3. *Forlængelse af formodningsperioden for varer til to år*
- 3.8.2.3.1. *Generelt*
- 3.8.2.3.2. *Flertallets udtalelse*
- 3.8.2.3.3. *Mindretallets udtalelse*
- 3.8.2.3.4. *En række udvalgsmedlemmer afstår*
- 3.8.2.4. *Formodningsreglen ved køb af levende dyr*
- 3.8.2.4.1. *Generelt*
- 3.8.2.4.2. *Flertallets udtalelse*
- 3.8.2.4.3. *Mindretallets udtalelse*
- 3.8.3. *Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

3.9. Reklamationsfristen ved køb af brugte genstande

- 3.9.1. *Gældende ret*
- 3.9.1.1. *Købeloven*

- 3.9.1.2. *Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold*
- 3.9.2. *Udvalgets overvejelser*
- 3.9.2.1. *Generelt*
- 3.9.2.2. *Udvalgets udtalelse*
- 3.9.3. *Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

7. Klima- og miljømæssige konsekvenser

8. Forholdet til EU-retten

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at gennemføre varedirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF) og direktivet om digitalt indhold (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/770/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester) i dansk ret.

Varedirektivet ophæver og erstatter forbrugerkøbsdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed).

Formålet med varedirektivet og direktivet om digitalt indhold er at bidrage til et velfungerende indre marked og samtidig sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau. Direktiverne indeholder bestemmelser om bl.a. krav til salgsgenstandens overensstemmelse, dvs. hvornår genstanden lider af en mangel, forbrugernes beføjelser ved manglende overensstemmelse (misligholdelsesbeføjelser), reklamationsfrist og formodningsregel. Varedirektivet indeholder desuden en bestemmelse om bl.a. handelsmæssige garantier, ligesom direktivet om digitalt indhold indeholder bestemmelser om bl.a. ændring af digitalt indhold og parternes ”digitale forpligtelser” ved ophævelse af en aftale.

Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold er i modsætning til forbrugerkøbsdirektivet totalharmoniseringsdirektiver. Der vil derfor som udgangspunkt ikke inden for det område, som direktiverne regulerer, kunne indføres eller opretholdes andre regler end dem, der følger af direktiverne. Uden for direktivernes område kan medlemsstaterne derimod frit indføre eller opretholde egne regler eller indføre

regler svarende til direktivernes. På enkelte områder giver direktiverne adgang til, at medlemsstaterne inden for det område, som direktiverne regulerer, opretholder eller indfører regler, der afviger fra direktivernes ordning.

Direktiverne regulerer alene forbrugerkøb, og lovforslaget indeholder derfor navnlig forslag til ændring af købelovens særlige regler om forbrugerkøb. Lovforslaget indeholder desuden forslag til ændring af markedsføringsloven.

Lovforslaget indeholder følgende hovedelementer:

- En ny definitionsbestemmelse.
- En udvidelse af anvendelsesområdet for reglerne om forbrugerkøb, således at reglerne udtrykkeligt kommer til at omfatte aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester, herunder når forbrugeren afgiver sine personoplysninger.
- Nye bestemmelser om levering af digitalt indhold og digitale tjenester samt om forsinkelse ved levering heraf.
- En ensretning af parternes forpligtelser ved ophævelse, således at forpligtelserne bliver de samme, uanset om ophævelsen sker på grund af mangel eller forsinkelse.
- En række ændringer af bestemmelserne om, hvornår en salgsgenstand lider af en mangel og om køb af brugte genstande på offentlige auktioner.
- En ændring af formodningsreglen, således at en mangel, som viser sig inden for det første år, formodes at have været til stede på leveringstidspunktet. Ved køb af levende dyr vil formodningsperioden være seks måneder. Derudover indføres der nye regler om bevisbyrden ved aftaler om løbende levering af digitalt indhold og digitale tjenester, herunder når indholdet eller tjenesten er en

del af en vare med digitale elementer. Den gældende formodningsperiode i dansk ret er seks måneder.

- Der indsættes en ny bestemmelse om ændring af digitalt indhold eller digitale tjenester ved aftaler om løbende levering.
- En række ændringer af bestemmelserne om forbrugers misligholdelsesbeføjelser (afhjælpning, omlevering, afslag i prisen eller ophævelse) og parternes forpligtelser ved ophævelse.
- Den absolutte reklamationsfrist vil som udgangspunkt fortsat være to år. Der indføres dog nye bestemmelser om reklamationsfristen for aftaler om løbende levering af digitalt indhold og digitale tjenester, herunder når indholdet eller tjenesten er en del af en vare med digitale elementer.
- En ny bestemmelse i købeloven om handelsmæssige garantier i forbrugerkøb.
- En revision af markedsføringslovens § 17 om handelsmæssige garantier samt strafsanktionering af overtrædelser af bestemmelsen.

De bestemmelser, der er nødvendige for at efterleve direktiverne, skal være vedtaget og offentliggjort senest den 1. juli 2021 og træde i kraft den 1. januar 2022.

2. Lovforslagets baggrund

Justitsministeren nedsatte i foråret 2020 et udvalg, som er sammensat af en bred kreds af interessenter fra forbrugersiden, erhvervslivet, relevante myndigheder, dommerstanden, advokatstanden og en universitetsjurist, med henblik på, at udvalget skulle overveje og komme med anbefalinger til, hvordan bl.a. varedirektivet og direktivet om digitalt indhold mest hensigtsmæssigt bør gennemføres i dansk ret, herunder hvilke ændringer der er nødvendige for at gennemføre direktiverne.

Udvalget har derudover haft til opgave at overveje og redegøre for, om – og i givet fald i hvilket omfang – der på specifikke områder, hvor direktiverne overlader det til medlemsstaterne at bestemme, om direktivernes ordning skal finde anvendelse, bør indføres regler, som afviger fra direktiverne. Udvalget har herunder skullet overveje, om – og i givet fald hvordan – den valgfrihed, som direktiverne giver, kan og bør udnyttes til at understøtte den grønne omstilling.

Udvalget har endvidere haft til opgave at overveje og redegøre for, om – og i givet fald hvordan – den valgfrihed, som direktiverne giver, bør udnyttes til at sikre øget overensstemmelse mellem de regelsæt, som gennemfører direktiverne.

Udvalget afgav den 27. januar 2021 Delbetænkning I (nr. 1576/2021) om gennemførelse af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold (herefter delbetænkningen), der indeholdt udvalgets udkast til ændring af købeloven og markedsføringsloven.

Lovforslaget svarer med enkelte ændringer til udvalgets lovudkast.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Anvendelsesområde og definitioner

3.1.1. Gældende ret

3.1.1.1. Købeloven

3.1.1.1.1. Købelovens anvendelsesområde

Købeloven gælder for alle køb, bortset fra køb af fast ejendom, jf. lovens § 1 a, stk. 1. Reglerne i købeloven finder tilsvarende anvendelse på bytte, jf. lovens § 2, stk. 3.

Købeloven definerer ikke begrebet køb, men et køb forstås traditionelt som en aftale om overdragelse af et formuegode mod vederlag i penge. Begrebet formuegode skal forstås bredt. Kerneområdet er overdragelse af ejendomsretten til en løsøregenstand. Levende dyr betragtes også som løsøre. Overdragelse af valuta, aktier, fordringer, uanset om de giver ret til ting eller penge, og immaterielle rettigheder, levering af elektricitet, vand, gas og fjernvarme mv., en samling af ting og rettigheder, f.eks. en virksomhed eller et bo med samtlige aktiver og passiver, og overdragelse af standardiserede IT-programmer er også omfattet af købeloven. Købeloven finder i vidt omfang anvendelse på digitalt indhold, f.eks. e-bøger, og visse digitale tjenesteydelser.

Hvis en aftale indeholder elementer af køb og værksleje og eventuelt tjenesteydelser, skal det vurderes, hvad der er aftalens væsentligste element. Det forudsætter en konkret vurdering af den enkelte aftale. Hvis en forbruger f.eks. køber en vaskemaskine og samtidig installation af denne, vil aftalens væsentligste element være køb af vaskemaskinen, og hele kontrakten skal derfor behandles efter købelovens regler. Er det ikke muligt at fastslå, hvad der er aftalens væsentligste element, kan aftalen deles op, så der f.eks. foreligger en købsaftale vedrørende salgsgenstanden og en tjenesteydelsesaftale vedrørende installationen eller lignende. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis en forbruger køber en bil og samtidig indgår en serviceaftale. I så fald vil købet af bilen blive behandlet efter købelovens regler, mens serviceaftalen behandles som en tjenesteydelse.

3.1.1.1.2. Bestillingskøb

Bestilling af genstande, som først skal fremstilles, betragtes

som køb i købelovens forstand (bestillingskøb), jf. købelovens § 2, stk. 1.

Købelovens § 2, stk. 1, regulerer afgrænsningen mellem aftaler om køb og aftaler om værksleje. Købelovens anvendelsesområde udvides dermed, så det ikke kun omfatter rene køb, men også visse aftaler, hvor den ene part har påtaget sig at fremstille en ny genstand mod vederlag. Det er i den forbindelse uden betydning, om der er tale om tilvirkning af standardvarer eller om individuelt fremstillede genstande. Afgørende for, om der foreligger en tjenesteydelsesaftale eller et bestillingskøb, er, om omdannelsen ud fra en samlet vurdering af dens omfang og karakter bør anses for en tilretning af forbrugers genstand eller omdannelse af forbrugers materiale til en ny genstand. Reparationsaftaler eller aftaler om omdannelse af en ting, som tilhører bestilleren, falder uden for købeloven.

For så vidt angår forbrugerkøb finder købeloven anvendelse, uanset om forbrugeren eller den, der har påtaget sig fremstillingen, leverer de fornødne materialer.

3.1.1.1.3. Køb på auktion

Købeloven gælder for køb på offentlige auktioner, herunder tvangsauktioner.

3.1.1.1.4. Køb omfattet af den internationale købelov og opførelse af bygning eller anlæg på fast ejendom

Købeloven gælder ikke for køb, som er omfattet af den internationale købelov, jf. lovens § 1 a, stk. 4, eller for opførelse af bygning eller andet anlæg på fast ejendom, jf. lovens § 2, stk. 2.

3.1.1.1.5. Købelovens kategorier af køb

Købeloven sondrer mellem tre kategorier af køb: handels-, civil- og forbrugerkøb.

3.1.1.1.5.1. Handelskøb

Det fremgår af købelovens § 4, stk. 1, at handelskøb defineres som køb, der indgås mellem handlende i eller for deres bedrift.

Begrebet handlende defineres i købelovens § 4, stk. 2. Bestemmelsen opregner en række typer af virksomhed, der kan begrunde, at der foreligger et handelskøb.

3.1.1.1.5.2. Civilkøb

Køb, der hverken er handels- eller forbrugerkøb, betegnes civilkøb, men købeloven definerer ikke begrebet. Civilkøb foreligger bl.a., når sælger enten er en ikke-erhvervsdriven-

de, f.eks. en privatperson, eller når sælger er erhvervsdrivende, men handler uden for sit erhverv. Et civilkøb foreligger således typisk ved køb mellem to privatpersoner.

3.1.1.1.5.3. Forbrugerkøb og forbrugerbegrebet

Det fremgår af købelovens § 4 a, stk. 1, at forbrugerkøb defineres som et køb, en køber (forbruger) foretager hos en erhvervsdrivende (sælger), der handler som led i sit erhverv, når køberen hovedsagelig handler uden for sit erhverv (ikke-erhvervsmæssigt). Forbrugerkøbsdefinitionen stemmer overens med tilsvarende definitioner af det civile retlige forbrugerbegreb i bl.a. aftaleloven og forbrugeraftaleloven.

Af købelovens § 4 a, stk. 1, 2. pkt., fremgår, at sælgeren har bevisbyrden for, at et køb ikke er et forbrugerkøb. Der er således en formodning for, at en aftale er et forbrugerkøb, og det er sælgeren, der skal bevise, hvis det ikke er tilfældet.

Det afgørende tidspunkt for vurderingen af, om der foreligger et forbrugerkøb, er tidspunktet for aftalens indgåelse. Det er formålet med det konkrete køb, der er afgørende for vurderingen, og ikke køberens generelle status.

Forbrugerkøb vil typisk foreligge, når der foretages køb til privat brug eller forbrug, men det er ikke udelukket at anse et køb for et forbrugerkøb, selv om køberen skal anvende salgsgenstanden både privat og erhvervsmæssigt. Det afgørende er, om genstanden hovedsagelig er bestemt til ikke-erhvervsmæssigt brug.

Både fysiske og juridiske personer kan anses som forbrugere i købelovens forstand.

3.1.1.1.5.4. Erhvervsdrivende-/sælgerbegrebet

Som erhvervsdrivende anses personer, der udøver selvstændig, privat, økonomisk erhvervsvirksomhed inden for handel, industri, håndværk, transport, liberale erhverv, den finansielle sektor mv. Det er ikke afgørende, om der er tale om en hoved- eller bibeskæftigelse, men aktiviteten skal have et erhvervsmæssigt præg, dvs. en fortsat karakter og et ikke helt ubetydeligt omfang. Der lægges i den forbindelse vægt på bl.a. hyppigheden af transaktioner og kontinuitet i vurderingen af, om en person anses som erhvervsdrivende.

Et enkeltstående salg vil som udgangspunkt ikke være tilstrækkeligt til, at sælgeren skal anses som erhvervsdrivende.

Det er ikke en forudsætning for at blive anset som erhvervsdrivende, at sælgeren har et fast forretningssted, men det kan indgå i vurderingen. Det er heller ikke afgørende, om der med virksomheden tilstræbes en økonomisk gevinst.

Offentlige virksomheder kan anses som erhvervsdrivende, hvis de udøver virksomhed, der kan sidestilles med privat erhvervsvirksomhed, f.eks. levering af vand fra offentlige vandværker til private forbrugere. Foreninger, organisationer og sammenslutninger kan tillige efter omstændighederne anses som erhvervsdrivende, hvis de udøver erhvervsprægede aktiviteter. Organisationer, hvis formål udelukkende er velgørende, almennyttigt, politisk eller religiøst, anses som udgangspunkt ikke for erhvervsdrivende, hvad angår deres indsamlingsaktiviteter. Sådanne organisationer kan dog anses som erhvervsdrivende for så vidt angår organisationernes kommercielle aktiviteter.

Ud over, at sælger skal anses som en erhvervsdrivende, kræves det for, at reglerne om forbrugerkøb finder anvendelse, at det konkrete køb har relation til sælgerens erhvervsvirksomhed. Et konkret salg kan være en del af sælgerens udøvelse af erhvervsvirksomhed, selv om salgsgenstanden ikke er en del af det sædvanlige sortiment.

3.1.1.1.5.5. Formidlingskøb

Det fremgår af købelovens § 4, stk. 2, at som forbrugerkøb anses under i øvrigt samme betingelser som nævnt i § 4, stk. 1, køb fra ikke-erhvervsdrivende, hvis købsaftalen er indgået eller formidlet for sælgeren af en erhvervsdrivende. Dette betegnes formidlingskøb. Er der tale om et formidlingskøb, er købet omfattet af købelovens regler om forbrugerkøb.

Købsaftaler, der indgås mellem to ikke-erhvervsdrivende, f.eks. to private personer, er således som udgangspunkt ikke forbrugerkøb, medmindre et erhvervsdrivende mellemlid indgår eller formidler aftalen for den ikke-erhvervsdrivende sælger.

I et formidlingskøb er det den ikke-erhvervsdrivende sælger, som hæfter for opfyldelsen af købsaftalen, men da købet er et forbrugerkøb, har den ikke-erhvervsdrivende køber den retsstilling med hensyn til mangler, misligholdelsesbeføjelser mv., som følger af forbrugerkøbsreglerne.

Der er ikke med købelovens § 4 a, stk. 2, taget stilling til, hvem der er parter i aftalen, og hvem der dermed hæfter for aftalens opfyldelse.

3.1.1.1.6. Regulering af de forskellige kategorier af køb

Købeloven indeholder en almindelig regulering af alle kategorier af køb. For handels- og forbrugerkøb er den almindelige regulering suppleret eller fraveget af specifikke bestemmelser for netop disse køb.

Det fremgår af købelovens § 1 a, stk. 2, at lovens §§ 72-87 kun gælder i forbrugerkøb. Bestemmelserne indeholder regler om bl.a. mangler ved salgsgenstanden, reklamationsfrist,

formodningsreglen og forbrugersens misligholdelsesbeføjelser.

Det fremgår af købelovens § 1 a, stk. 3, at lovens almindelige regulering i § 5, §§ 10-13, § 17, stk. 2, § 21, stk. 2, § 42, § 43, stk. 1 og 2, § 44, §§ 47-49 og §§ 52-54 ikke gælder i forbrugerkøb.

3.1.1.1.7. Købeloven er som udgangspunkt deklaratorisk

Det fremgår af købelovens § 1, stk. 1, at lovens bestemmelser kun finder anvendelse, hvis ikke andet er udtrykkelig aftalt eller må anses for indeholdt i aftalen eller følger af handelsbrug eller anden sædvane. Det betyder, at købelovens bestemmelser som udgangspunkt er deklaratoriske.

En aftale om fravigelse af købelovens regler kan både være udtrykkelig eller stiltiende. Det beror på almindelige aftaleretlige regler, om købeloven er fraveget. I forbrugerkøb kræves det, at bebyrdende vilkår, der fraviger købeloven, fremhæves særskilt for forbrugeren, for at de kan anses for vedtaget.

3.1.1.1.8. Beskyttelsespræceptive bestemmelser i forbrugerkøb

Det fremgår af købelovens § 1, stk. 2, at lovens § 2, stk. 1, § 4 a, § 50, §§ 55-58, § 73, stk. 1 og 2, §§ 74 og 75, § 76, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2 og 3, §§ 77-79, § 80, stk. 1, og §§ 81-87 ikke kan fraviges til skade for køberen i forbrugerkøb. For at beskytte forbrugeren gælder der betydelige begrænsninger i parternes adgang til ved forudgående aftale at fravige købelovens regulering af forbrugerkøb, hvis det indebærer, at forbrugeren derved får dårligere retsstilling end den, der følger af købeloven. De opregnede bestemmelser benævnes beskyttelsespræceptive.

Parterne kan frit aftale, at forbrugeren gives en bedre retsstilling end den, der følger af købeloven.

Aftaler, der fraviger andre af købelovens bestemmelser end de ovenfor nævnte, er underlagt de almindelige aftaleretlige regler om bl.a. ugyldighed.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 60-69.

3.1.1.2. Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold

3.1.1.2.1. Varedirektivets anvendelsesområde

Varedirektivet finder anvendelse på købsaftaler mellem en forbruger og en sælger (erhvervsdrivende), jf. artikel 3, stk. 1.

Varedirektivet gælder kun for løsøregerstande, der er varer som defineret i artikel 2, nr. 5. Medlemsstaterne kan derfor frit regulere aftaler om salg af fast ejendom, såsom beboelsejendomme, og de vigtigste bestanddele heraf, som er beregnet til at udgøre en stor del af den faste ejendom, jf. præambelbetragtning nr. 14.

Varedirektivet omfatter alle salgskanaler for at skabe lige forretningsvilkår for alle virksomheder, der sælger varer til forbrugere. Det betyder, at varedirektivet gælder for salg af fysiske varer, uanset om det foregår online eller i fysiske butikker, jf. præambelbetragtning nr. 9.

Medlemsstaterne kan frit udvide anvendelsen af reglerne i varedirektivet til også at omfatte aftaler, der er udelukket fra direktivets anvendelsesområde, eller regulere sådanne aftaler på anden måde, jf. præambelbetragtning nr. 21.

3.1.1.2.2. Direktivet om digitalt indholds anvendelsesområde

Direktivet om digitalt indhold finder anvendelse på aftaler, hvor en erhvervsdrivende leverer eller påtager sig at levere digitalt indhold eller en digital tjeneste til en forbruger, og hvor forbrugeren betaler eller påtager sig at betale en pris, jf. artikel 3, stk. 1, 1. afsnit.

Direktivet om digitalt indhold finder også anvendelse, når den erhvervsdrivende leverer eller påtager sig at levere digitalt indhold eller en digital tjeneste til forbrugeren, og forbrugeren afgiver eller påtager sig at afgive personoplysninger til den erhvervsdrivende, medmindre de personoplysninger, som forbrugeren afgiver, udelukkende behandles af den erhvervsdrivende med henblik på levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse med direktivet, eller for at give den erhvervsdrivende mulighed for at opfylde de retlige krav, som denne er underlagt, og den erhvervsdrivende ikke behandler oplysningerne til andre formål, jf. artikel 3, stk. 1, 2. afsnit.

3.1.1.2.3. Varer, der skal tilvirkes eller fremstilles

Aftaler mellem en forbruger og en sælger om levering af varer, der skal tilvirkes eller fremstilles, anses også for at være købsaftaler i relation til varedirektivet, jf. artikel 3, stk. 2.

Varedirektivets anvendelsesområde omfatter således også aftaler om varer, der endnu ikke er fremstillet eller frembragt, herunder efter forbrugers specifikationer. Installation af varerne kan endvidere være omfattet, hvis installationen er en del af købsaftalen og skal udføres af sælgeren eller på sælgerens vegne. Hvis en købsaftale indeholder elementer af både salg af varer og levering af tjenester, er det overladt til national ret at bestemme, om hele aftalen kan

klassificeres som en købsaftale i relation til varedirektivet, jf. præambelbetragtning nr. 17.

3.1.1.2.4. Digitalt indhold og digitale tjeneste er udviklet iht. forbrugers specifikationer

Direktivet om digitalt indhold finder anvendelse, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste er udviklet i henhold til forbrugers specifikationer, jf. artikel 3, stk. 2. Direktivet finder således anvendelse på aftaler om udvikling af digitalt indhold, der er skræddersyet til forbrugers specifikke krav, herunder skræddersyet software, jf. præambelbetragtning nr. 26.

3.1.1.2.5. Pakkeaftaler

Direktivet om digitalt indhold finder kun anvendelse på elementerne i en aftale om digitalt indhold eller en digital tjeneste, hvor en enkelt aftale mellem den samme erhvervsdrivende og den samme forbruger i en pakke omfatter elementer vedrørende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste og elementer vedrørende levering af andre tjenester eller varer, jf. artikel 3, stk. 6. Det berører dog ikke direktivets artikel 3, stk. 4, om varer med digitale elementer.

Direktivet om digitalt indholds artikel 19 (om ændring af det digitale indhold eller den digitale tjeneste) finder ikke anvendelse, hvor en pakke som defineret i direktiv 2018/1972/EU omfatter elementer af en internetadgangstjeneste, som defineret i artikel 2, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/2120/EU eller nummerbaserede interpersonelle kommunikationstjenester som defineret i artikel 2, nr. 6, i direktiv 2018/1972/EU. Uden at dette berører artikel 107, stk. 2 i direktiv 2018/1972/EU, reguleres de virkninger, som ophævelsen af ét element i en pakkeaftale kan have på de andre dele af pakkeaftalen, af national ret, jf. artikel 3, stk. 6.

Digitalt indhold og digitale tjenester er ofte kombineret med levering af varer eller andre tjenester og tilbydes forbrugeren inden for samme aftale, som omfatter en pakke af forskellige elementer, såsom levering af digitalt TV og køb af elektronisk udstyr. I sådanne tilfælde omfatter aftalen mellem en forbruger og en erhvervsdrivende elementer af en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, men også elementer af andre aftaletyper, såsom aftaler om salg af varer eller tjenester. Direktivet om digitalt indhold finder kun anvendelse på de elementer i den samlede aftale, der består i levering af digitalt indhold eller digitale tjenester. De øvrige elementer i aftalen er underlagt de regler, der finder anvendelse på sådanne aftaler i henhold til national ret eller anden EU-ret vedrørende en specifik sektor eller et specifikt spørgsmål. De eventuelle virkninger, som ophævelse af et element i pakkeaftalen kan have på de andre dele af pakkeaftalen, reguleres af national ret. For at sikre overensstemmelse med de sektorspecifikke bestemmelser i

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/1972/EU af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation, der regulerer disse pakkeaftaler, hvor en erhvervsdrivende som defineret i direktivet udbyder digitalt indhold eller en digital tjeneste i kombination med en nummerbaseret interpersonel kommunikationstjeneste eller en internetadgangstjeneste, finder bestemmelserne i direktivet om digitalt indhold om ændringen af digitalt indhold ikke anvendelse på pakkens element af digitalt indhold eller digital tjeneste. De relevante bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/1972/EU af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation finder i stedet anvendelse på alle elementer i pakken, herunder det digitale indhold eller den digitale tjeneste, jf. præambelbetragtning nr. 33.

3.1.1.2.6. Varer, der sælges på tvangsauktion eller i øvrigt iht. lov

Varedirektivet finder ikke anvendelse på varer, der sælges på tvangsauktion eller i øvrigt i henhold til lov, jf. artikel 3, stk. 4, litra b.

3.1.1.2.7. Brugte varer, som sælges på offentlige auktioner, og levende dyr

Medlemsstaterne kan vælge at undtage aftaler om salg af brugte varer på offentlige auktioner og levende dyr fra varedirektivets anvendelsesområde, jf. artikel 3, stk. 5, litra a og b. Hvis aftaler om salg af brugte varer på offentlige auktioner undtages, skal forbrugeren have let adgang til klare og omfattende oplysninger om, at rettighederne i varedirektivet ikke finder anvendelse.

3.1.1.2.8. Undtagelser i anvendelsesområdet for direktivet om digitalt indhold

Direktivet om digitalt indhold finder ifølge artikel 3, stk. 5, litra a-h, ikke anvendelse på aftaler om

- *levering af andre tjenesteydelser end digitale tjenesteydelser*, uanset om den erhvervsdrivende anvender digitale former eller midler til at skabe resultatet af tjenesteydelsen eller til at levere eller overføre det til forbrugeren,
- *elektroniske kommunikationstjenester* som defineret i artikel 2, nr. 4, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2018/1972/EU af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation med undtagelse af nummerafhængige interpersonelle kommunikationstjenester som defineret i artikel 2, nr. 7, i direktivet,
- *sundhedsydelser* som defineret i artikel 3, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser,
- *spiltjenester*, dvs. tjenester, der involverer at vædde et pengebeløb i hasardspil, herunder spil med et element

- af færdigheder, såsom lotterier, kasinospil, pokerspil og væddemål, ved hjælp af elektroniske midler eller enhver anden teknologi til lettelse af kommunikation og på individuel anmodning af en modtager af sådanne tjenester,
- *finansielle tjenesteydelser* som defineret i artikel 2, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugere og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF,
- *software, som den erhvervsdrivende tilbyder i henhold til en Free and Open Source-licens*, hvor forbrugeren ikke betaler en pris, og hvor de personoplysninger, som forbrugeren afgiver, udelukkende behandles af den erhvervsdrivende med henblik på at forbedre den specifikke softwares sikkerhed, kompatibilitet eller interoperabilitet,
- *levering af digitalt indhold, hvor det digitale indhold stilles til rådighed for offentligheden* på anden måde end ved signaltransmission som led i en forestilling eller et arrangement, såsom digitale filmforevisninger, og
- *digitalt indhold, der leveres af medlemsstaternes offentlige myndigheder* i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/98/EF af 17. november 2003 om videreanvendelse af den offentlige sektors informationer.

3.1.1.2.9. Ufravigelighed

Ifølge varedirektivets artikel 21, stk. 1, er en aftale ikke bindende for forbrugeren, hvis den til skade for forbrugeren bestemmer, at nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktivet ikke finder anvendelse, eller fraviger eller ændrer disses retsvirkninger, før forbrugeren har gjort sælgeren opmærksom på manglen. Varedirektivet er ikke til hinder for, at sælgeren kan tilbyde forbrugeren aftalemæssige ordninger, som er mere vidtgående end den beskyttelse, der fastsættes i direktivet, jf. artikel 21, stk. 2.

Det fremgår af direktivet om digitalt indholds artikel 22, stk. 1, at medmindre andet er fastsat i direktivet, er eventuelle aftalemæssige vilkår ikke bindende for forbrugeren, hvis de til skade for forbrugeren udelukker anvendelsen af de nationale foranstaltninger, som gennemfører direktivet, afviger fra dem eller ændrer deres virkninger, før forbrugeren bringer den manglende levering eller den manglende overensstemmelse til den erhvervsdrivendes kendskab, eller før den erhvervsdrivende bringer ændringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste til forbrugers kendskab. Direktivet er dog ikke til hinder for, at den erhvervsdrivende kan tilbyde forbrugeren aftalemæssige ordninger, som er mere vidtgående end den beskyttelse, der gives i direktivet, jf. artikel 22, stk. 2.

3.1.1.2.10. Definitioner

Både varedirektivet og direktivet om digitalt indhold indeholder en særskilt definitionsbestemmelse.

3.1.1.2.10.1. Begrebet købsaftale

En købsaftale defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 1, som enhver aftale, hvorved sælgeren overdrager eller påtager sig at overdrage ejendomsretten til varer til en forbruger, og forbrugeren betaler eller påtager sig at betale prisen herfor.

3.1.1.2.10.2. Begrebet forbruger

En forbruger defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 2, som enhver fysisk person, der i forbindelse med de af direktivet omfattede aftaler ikke handler som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession.

I tilfælde af aftaler med dobbelt formål, hvor aftalen indgås dels som led i, dels ikke som led i den pågældende persons erhverv, og hvor det erhvervsmæssige formål er marginalt i forbindelse med aftalen, kan medlemsstaterne bestemme, om og under hvilke omstændigheder en sådan person bør betragtes som forbruger, jf. præambelbetragtning nr. 22.

Medlemsstaterne kan frit beslutte at udvide den beskyttelse, forbrugere gives ved varedirektivets, til også at omfatte fysiske eller juridiske personer, der ikke er forbrugere som defineret i direktivet, såsom ikke-statslige organisationer, nyetablerede virksomheder eller små og mellemstore virksomheder (SMV'er). Det kan også besluttes, at forbrugerbeskyttelsesreglerne i direktivet også finder anvendelse på juridiske personer, der handler ikke-erhvervsmæssigt, jf. præambelbetragtning nr. 21.

Forbrugerbegrebet i varedirektivets artikel 2, nr. 1, er identisk med forbrugerbegrebet i direktivet om digitalt indhold, jf. artikel 2, nr. 6, ligesom det også i relation til sidstnævnte er muligt at udvide forbrugerbegrebets anvendelsesområde til f.eks. at omfatte juridiske personer, jf. præambelbetragtning nr. 16 og 17.

3.1.1.2.10.3. Begrebet sælger og erhvervsdrivende

En sælger defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 3, som enhver fysisk eller juridisk person, uanset om der er tale om privat eller offentligt ejerskab, der handler, herunder via en anden person, der optræder i denne fysiske eller juridiske persons navn eller på dennes vegne, som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession i forbindelse med de af direktivet omfattede aftaler.

Udbydere af platforme kan også anses for at være sælgere i henhold til varedirektivets artikel 2, nr. 3, hvis de handler som led i deres egen forretning og som direkte aftalparter for forbrugeren med henblik på salg af varer. Medlemsstaterne kan vælge at udvide anvendelsen af direktivet til udbydere af platforme, som ikke opfylder kravene til at blive anset for sælgere i henhold til direktivet, jf. præambelbetragtning nr. 23.

Begrebet erhvervsdrivende i direktivet om digitalt indhold, jf. artikel 2, nr. 5, er identisk med sælgerbegrebet i varedirektivets artikel 2, nr. 3.

3.1.1.2.10.4. Begrebet producent

En producent defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 4, som en, der har fremstillet en vare, en importør, der har indført den i Unionen, eller enhver anden, der fremstår som producent ved at have forsynet varen med sit navn, sit mærke eller et andet kendetegn.

Direktivets artikel 2, nr. 4, indeholder ikke en tilsvarende definition.

3.1.1.2.10.5. Begrebet varer, herunder varer med digitale elementer

En vare defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 5, litra a og b, som enhver løsøregenstand. Vand, gas og elektricitet betragtes som varer i henhold til direktivet, når det udbydes til salg i et afgrænset volumen eller en bestemt mængde. Som varer anses også enhver løsøregenstand, der integrerer eller er indbyrdes forbundet med digitalt indhold eller en digital tjeneste på en sådan måde, at fraværet af indholdet eller tjenesten ville forhindre varerne i at opfylde deres funktion (varer med digitale elementer). En tilsvarende definition af varer med digitale elementer findes i direktivet om digitalt indholds artikel 2, nr. 3.

Digitalt indhold, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en vare, kan være enhver form for data, der er produceret og leveret i digital form, såsom styresystemer, programmer og andet software. Indholdet kan være forudinstalleret på tidspunktet for indgåelsen af købsaftalen eller kan, hvor det fastsættes i aftalen, installeres efterfølgende. Digitale tjenester, der er indbyrdes forbundet med en vare, kan omfatte tjenester, der muliggør generering, behandling eller lagring af data i digital form eller adgang dertil, såsom software-as-a-service, der tilbydes i cloudcomputingmiljøet, løbende levering af trafikdata i et navigationssystem eller løbende levering af individuelt tilpassede træningsprogrammer i forbindelse med smarture, jf. præambelbetragtning nr. 14.

Varedirektivets artikel 2, nr. 5, finder anvendelse på aftaler om salg af varer, herunder varer med digitale elementer, hvor fraværet af digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret eller indbyrdes forbundet, vil forhindre varerne i at fungere, og hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste leveres sammen med varerne i henhold til købsaftalen vedrørende disse varer. Hvorvidt leveringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret eller indbyrdes forbundet, udgør en del af købsaftalen med sælgeren, afhænger af aftalens indhold. Det omfatter digitalt indhold eller digitale tjenester, der er integreret i eller indbyrdes forbundet

med varerne, hvis leveringen heraf udtrykkeligt kræves i aftalen. Det omfatter også de købsaftaler, der kan forstås som omfattende levering af specifikt digitalt indhold eller en specifik digital tjeneste, fordi det er sædvanligt for varer af samme type, og forbrugeren med rimelighed kan forvente det i betragtning af varernes karakter og i betragtning af eventuelle offentlige udsagn, der er fremsat af eller på vegne af sælgeren eller andre personer i tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten. Hvis f.eks. et smart-TV blev annonceret som indeholdende en bestemt videoapplikation, vil applikationen blive anset for at være en del af købsaftalen. Det gælder, uanset om det digitale indhold eller den digitale tjeneste er forudinstalleret i selve varen eller skal downloades efterfølgende på en anden enhed og kun er indbyrdes forbundet med varen. En smartphone kan f.eks. leveres med standardiserede forudinstallerede programmer, der leveres i henhold til købsaftalen, såsom et alarmprogram eller et kameraprogram. Et andet muligt eksempel er et smartur. I sådan et tilfælde er det selve uret, der anses for at være varen med digitale elementer, som kun kan fungere med en applikation, der leveres i henhold til købsaftalen, men som skal downloades af forbrugeren til en smartphone. Applikationen er derefter det indbyrdes forbundne digitale element. Det gælder også, hvis det digitale indhold eller den digitale tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med varen, ikke leveres af sælgeren selv, men leveres i henhold til købsaftalen af en tredjemand. For at undgå usikkerhed for både sælgere og forbrugere finder reglerne i varedirektivet anvendelse i tilfælde af tvivl om, hvorvidt leveringen af det digitale indhold eller den digitale tjeneste er en del af købsaftalen eller ej. Konstatation af, at der eksisterer et bilateralt aftalemæssigt forhold mellem sælgeren og forbrugeren, som leveringen af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, der er integreret eller indbyrdes forbundet, er en del af, bør desuden ikke berøres af det forhold, at forbrugeren skal give sit samtykke til en licensaftale med en tredjepart for at kunne bruge indholdet eller tjenesten, jf. præambelbetragtning nr. 15.

Hvis fraværet af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med varerne, ikke forhindrer varerne i at udføre deres funktioner, eller hvis forbrugeren indgår en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, som ikke indgår i en købsaftale vedrørende varer med digitale elementer, anses aftalen herom for at være adskilt fra aftalen om salg af varerne, selv om sælgeren fungerer som formidler af den anden aftale med den leverende tredjemand, og kan være omfattet af anvendelsesområdet for direktivet om digitalt indhold, hvis dette direktivs betingelser er opfyldt. Hvis en forbruger f.eks. downloader et spil til sin smartphone fra en app store, er aftalen om levering af spillet adskilt fra aftalen om salg af selve smartphonen. Varedirektivet finder derfor kun anvendelse på aftalen om salg af smartphonen, mens leveringen af spillet er omfattet af direktivet om digitalt indhold, hvis betingelserne herfor er opfyldt. Et andet eksempel er en situation, hvor det udtrykkeligt aftales, at forbrugeren

køber en smartphone uden et specifikt styresystem, og hvor forbrugeren efterfølgende indgår en aftale om levering af et styresystem fra en tredjepart. I et sådant tilfælde vil leveringen af styresystemet, som er købt særskilt, ikke være en del af købsaftalen og derfor ikke være omfattet af anvendelsesområdet for varedirektivet, men vil i stedet kunne være omfattet af direktivet om digitalt indhold, hvis betingelserne herfor er opfyldt, jf. præambelbetragtning nr. 16.

Direktivet om digitalt indhold indeholder tilsvarende præambelbetragtninger (nr. 19-22) om definitionen af varer med digitale elementer samt om afgrænsningen mellem varedirektivet og direktivet om digitalt indhold.

3.1.1.2.10.6. Begrebet digitalt indhold

Digitalt indhold defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 6, som data, der fremstilles og leveres i digital form.

Direktivet om digitalt indhold indeholder en tilsvarende definition af digitalt indhold i artikel 2, nr. 1.

3.1.1.2.10.7. Begrebet digital tjeneste

En digital tjeneste defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 7, litra a og b, som en tjeneste, der gør det muligt for forbrugeren at generere, behandle, lagre eller få adgang til data i digital form eller en tjeneste, der muliggør deling af eller enhver anden form for interaktion med data i digital form, som uploades eller genereres af forbrugeren eller andre brugere af den pågældende tjeneste.

Direktivet om digitalt indhold indeholder en tilsvarende definition af digitale tjenester i artikel 2, nr. 2, litra a og b.

3.1.1.2.10.8. Begrebet kompatibilitet

Kompatibilitet defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 8, som varernes evne til at fungere med hardware eller software, som varer af denne type normalt anvendes med, uden at det er nødvendigt at konvertere varerne, hardwaren eller softwaren.

Direktivet om digitalt indhold indeholder en tilsvarende definition af kompatibilitet i artikel 2, nr. 10.

3.1.1.2.10.9. Begrebet funktionalitet

Funktionalitet defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 9, som varernes evne til at udføre deres funktioner i betragtning af formålet hermed.

Direktivet om digitalt indhold indeholder en tilsvarende definition af funktionalitet i artikel 2, nr. 11.

Ifølge præambelbetragtning nr. 43 i direktivet om digitalt indhold bør begrebet funktionalitet forstås som en henvisning til de måder, hvorpå digitalt indhold eller en digital tjeneste kan bruges. F.eks. kan fraværet eller tilstedeværelsen af tekniske begrænsninger såsom beskyttelse ved hjælp af Digital Rights Management (DRM) eller områdekodning have en indvirkning på det digitale indholds eller den digitale tjenestes evne til at udføre alle sine funktioner i betragtning af dets eller dens formål.

3.1.1.2.10.10. Begrebet interoperabilitet

Interoperabilitet defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 10, som varernes evne til at fungere med hardware eller software, der adskiller sig fra den, som varer af samme type normalt anvendes med.

Direktivet om digitalt indhold indeholder en tilsvarende definition af interoperabilitet i artikel 2, nr. 12.

Ifølge præambelbetragtning nr. 43 i direktivet om digitalt indhold vedrører begrebet interoperabilitet, hvorvidt og i hvilket omfang digitalt indhold eller digitale tjenester er i stand til at fungere sammen med hardware eller software, der adskiller sig fra det, som indhold eller tjenester af samme type normalt bruges med. Tilfredsstillende funktionsevne kan f.eks. omfatte det digitale indholds eller den digitale tjenestes evne til at udveksle oplysninger med et sådant andet software eller hardware og til at anvende de udvekslede oplysninger.

3.1.1.2.10.11. Begrebet varigt medium

Et varigt medium defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 11, som ethvert middel, der sætter forbrugeren eller sælgeren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Direktivet om digitalt indhold indeholder en tilsvarende definition i artikel 2, nr. 13.

Et varigt medium bør ifølge præambelbetragtning nr. 76 i direktivet om digitalt indhold sætte forbrugeren i stand til at lagre oplysningerne så længe, som det er nødvendigt at beskytte forbrugernes interesser som følge af vedkommendes forhold til den erhvervsdrivende. Sådanne medier omfatter papir, DVD'er, CD'er, USB-nøgler, hukommelseskort eller harddiske samt e-mail.

3.1.1.2.10.12. Begrebet handelsmæssig garanti

En handelsmæssig garanti defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 12, som enhver forpligtelse, som sælgeren eller en

producent (garantigiveren) har påtaget sig over for forbrugeren, ud over sælgerens retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, til at refundere en købesum eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved varerne, hvis de ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet eller forud for aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed.

Direktivet om digitalt indhold indeholder ikke en tilsvarende definition.

3.1.1.2.10.13. Begrebet holdbarhed

Holdbarhed defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 13, som varernes evne til at bevare deres påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.

For at varer er i overensstemmelse, bør de have en holdbarhed, der er sædvanlig for varer af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kan forvente under hensyntagen til de specifikke varers art, herunder det eventuelle behov for rimelig vedligeholdelse af varer, f.eks. den regelmæssige kontrol og udskiftning af filtre i en bil, og i givet fald de offentlige udsagn, der er afgivet af eller på vegne af personer, der udgør en forbindelse i transaktionskæden. Vurderingen bør også tage hensyn til alle andre relevante omstændigheder såsom varernes pris samt den intensitet eller hyppighed, hvormed forbrugeren anvender varerne, jf. præambelbetragtning nr. 32.

Direktivet om digitalt indhold indeholder ikke en tilsvarende definition.

3.1.1.2.10.14. Begrebet gratis

Gratis defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 14, som fri for de omkostninger, der er nødvendige for at bringe varerne i overensstemmelse, navnlig forsendelses- eller transportomkostninger, arbejds løn eller materialeomkostninger.

Direktivet om digitalt indhold indeholder ikke en tilsvarende definition.

3.1.1.2.10.15. Begrebet offentlig auktion

Begrebet offentlig auktion defineres i varedirektivets artikel 2, nr. 15, som en salgsmetode, hvor den erhvervsdrivende tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere, som selv er eller har mulighed for at være til stede under auktionen, gennem en gennemsigtig konkurrencebaseret budprocedure, som styres af en auktionsholder, og hvor den tilbudsgiver, hvis bud antages, er forpligtet til at købe varerne eller tjenesteydelserne.

Direktivet om digitalt indhold indeholder ikke en tilsvarende definition.

3.1.1.2.10.16. Begrebet installation

Installation defineres i direktivet om digitalt indholds artikel 2, nr. 4, som sammenkoblingen med og inkorporeringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste i dele af forbrugers digitale miljø, for at det digitale indhold eller den digitale tjeneste kan anvendes i overensstemmelse med de i direktivet fastsatte krav til overensstemmelse.

Varedirektivet indeholder ikke en tilsvarende definition.

3.1.1.2.10.17. Begrebet pris

En pris defineres i direktivet om digitalt indholds artikel 2, nr. 7, som et pengebeløb eller digitalt udtryk for værdi, der skal betales for levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste.

Varedirektivet indeholder ikke en tilsvarende definition.

3.1.1.2.10.18. Begrebet personoplysninger

Personoplysninger defineres i direktivet om digitalt indholds artikel 2, nr. 8, som defineret i artikel 4, nr. 1, i forordning 2016/679/EU (databeskyttelsesforordningen).

Varedirektivet indeholder ikke en tilsvarende definition.

3.1.1.2.10.19. Begrebet digitalt miljø

Et digitalt miljø defineres i direktivet om digitalt indholds artikel 2, nr. 9, som hardware, software og netværksforbindelser, der anvendes af forbrugeren til at få adgang til eller gøre brug af digitalt indhold eller en digital tjeneste.

Varedirektivet indeholder ikke en tilsvarende definition.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 70-89, 128-130, 136-137, 141-145, 159-161 og 183.

3.1.2 Udvalgets overvejelser

3.1.2.1. Direktivernes anvendelsesområde

Varedirektivet finder anvendelse på aftaler om køb af fysiske varer, herunder varer med digitale elementer, uanset salgskanal. Udvalget vurderer, at varedirektivet har et snævrere anvendelsesområde end købeloven, der omfatter køb af alle formuegoder, herunder IT-programmer mv., og bytte.

Direktivet om digitalt indhold finder anvendelse på aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester, herunder hvis forbrugeren ikke betaler en pris, men i stedet afgiver personoplysninger. Udvalget vurderer, at købeloven i vidt – men ikke i fuldt – omfang finder anvendelse på aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester.

Udvalget har overvejet, om begge direktiver bør implementeres i købelovens afsnit om forbruger køb, eller om reguleringen af aftaler om digitalt indhold og digitale tjenester bør ske i en ny, selvstændig hovedlov.

Udvalget anfører, at reglerne om køb af varer og digitalt indhold mv. så vidt muligt bør være ensartede og lettilgængelige. Da direktiverne har enslydende definitioner af centrale begreber, og da reglerne i direktiverne i vidt omfang svarer til hinanden, vurderer udvalget, at det er mest hensigtsmæssigt, at begge direktiver implementeres i købeloven.

Udvalget foreslår, at implementeringen af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold sker i købelovens afsnit om forbruger køb.

Udvalget vurderer, at den valgte lovmodel indebærer, at anvendelsesområdet for købelovens regler om forbruger køb skal justeres, således at begrebet forbruger køb i lovens forstand fremover i alle tilfælde vil komme til at omfatte aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, når leveringen er forbundet med en modydelse enten i form af et pengebeløb, et digitalt udtryk for værdi eller personoplysninger, medmindre personoplysningerne udelukkende behandles med henblik på levering af indholdet eller tjenesten eller for at give mulighed for at opfylde retlige krav. Udvalget foreslår dog, at de aftaler, som direktivet om digitalt indhold ikke finder anvendelse på, undtages fra reglerne om forbruger køb, uanset om de i øvrigt måtte opfylde betingelserne for at blive betragtet som sådan.

Udvalgets forslag indebærer, at købelovens forbruger købsregler udvides til også at omfatte aftaler om levering af digitale tjenester. Der foreslås ingen ændringer i reglerne om handelskøb og civilkøb.

Der vil som udgangspunkt gælde samme regler, uanset om et forbruger køb angår løsøre, digitalt indhold, digitale tjenester eller andet, f.eks. fordringer eller rettigheder. Når andet ikke fremgår af en gældende eller foreslået bestemmelse, gælder den således for alle forbruger køb.

Udvalget stiller ikke forslag om at ændre købelovens § 2, stk. 3, om bytte, da det ifølge begge direktiver er muligt at udvide reglernes anvendelsesområde.

Udvalget stiller ikke forslag om at ændre købelovens § 2,

stk. 1, om bestillingskøb, da varedirektivet og direktivet om digitalt indhold omfatter salgsgenstande, der skal tilvirkes eller udvikles, og da udvalget vurderer, at det stemmer overens med den danske regel om bestillingskøb.

3.1.2.2. Blandede aftaler

Om en blandet aftale udgør en købsaftale eller en aftale om tjenesteydelser afgøres efter dansk ret på grundlag af, hvad der udgør aftalens væsentligste element. Hvis det væsentligste element ikke kan fastlægges, deles aftaleforholdet op i en købsdelt og en tjenesteydelsesdel.

Varedirektivet overlader det til national ret at fastsætte, om hele aftalen skal klassificeres som en købsaftale i de tilfælde, hvor aftalen også indeholder elementer af levering af tjenesteydelser. Reglerne i direktivet om digitalt indhold skal finde anvendelse på den del af blandede aftaler, der vedrører digitalt indhold og digitale tjenester, medmindre der er tale om varer med digitale elementer, som er omfattet af varedirektivet.

Udvalget har overvejet, om der er behov for at regulere blandede aftaler ud over, hvad der allerede følger af dansk ret.

Udvalget vurderer, at det i forbindelse med direktivimplementeringen er nødvendigt at sikre, at reglerne i direktivet om digitalt indhold vil finde anvendelse på den del af blandede aftaler, der vedrører digitalt indhold og digitale tjenester, medmindre der er tale om varer med digitale elementer. Udvalget stiller forslag herom.

Udvalget finder ikke i øvrigt behov for at foreslå lovregulering af blandede aftaler.

3.1.2.3. Køb af brugte varer på offentlige auktioner

Køb af brugte varer på offentlige auktioner er omfattet af købeloven, herunder reglerne om forbrugerkøb.

Varedirektivet omfatter køb af brugte varer på offentlige auktioner, men medlemsstaterne kan undtage sådanne køb fra direktivets anvendelsesområde i forbindelse med gennemførelsen af direktivet. Direktivet om digitalt indhold sonderer ikke mellem nyt og brugt digitalt indhold, der sælges på offentlige auktioner. Det skyldes formentlig, at dette kun meget sjældent vil forekomme i praksis, f.eks. ved salg af brugte DVD'er eller computerspil.

Udvalget har overvejet, om køb af brugte varer på offentlige auktioner skal undtages fra forbrugerkøbsreglerne.

Udvalget vurderer, at de gældende danske regler om køb af

brugte varer på offentlige auktioner fungerer hensigtsmæssigt i praksis. Udvalget foreslår derfor ikke lovændringer på dette punkt.

3.1.2.4. Køb af levende dyr

Køb og salg af levende dyr er omfattet af købelovens regler om forbrugerkøb. Varedirektivet omfatter også købsaftaler om levende dyr, men medlemsstaterne kan undtage sådanne aftaler i forbindelse med gennemførelsen af direktivet.

Udvalget har overvejet, om køb af levende dyr skal undtages fra købelovens regler om forbrugerkøb.

Udvalget vurderer ikke, at køb af levende dyr skal undtages fra købelovens regler om forbrugerkøb.

3.1.2.5. Forbrugerbegrebet

Udvalget har overvejet, om det er muligt at opretholde forbrugerbegrebet i købeloven.

Købelovens forbrugerbegreb omfatter fysiske og juridiske personer, der hovedsageligt handler uden for deres erhverv. Udvalget vurderer, at forbrugerbegrebet i varedirektivet og direktivet om digitalt indhold er snævrere end i købeloven, da direktivernes definition kun omfatter fysiske personer, der ikke handler som led i deres erhverv.

På grund af den valgfrihed direktiverne indeholder med hensyn til juridiske personer og tilfælde, hvor det erhvervs-mæssige formål er marginalt for forbrugeren, vurderer udvalget, at det er muligt at opretholde det gældende danske forbrugerbegreb i købeloven.

Udvalget anfører, at det vil indskrænke forbrugerbeskyttelsen at ændre det gældende forbrugerbegreb i købeloven til det snævrere forbrugerbegreb, der følger af direktivene. Udvalget vurderer, at det gældende forbrugerbegreb i købeloven fungerer hensigtsmæssigt i praksis. Begrebet svarer til forbrugerbegrebet i øvrig dansk forbrugerbeskyttende lovgivning, og en opretholdelse af begrebet vil sikre, at det er samme persongruppe, der er beskyttet som forbruger på tværs af dansk ret.

Udvalget foreslår ikke ændringer af forbrugerbegrebet i købeloven.

3.1.2.6. Sælgerbegrebet

Udvalget har overvejet, om det er muligt at opretholde sælgerbegrebet i købeloven.

Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold har ens-

lydende definitioner af begrebet ”sælger” henholdsvis ”erhvervsdrivende”. Det er udvalgets vurdering, at definitionerne svarer til det begreb, der følger af købeloven.

Udvalget finder ikke grundlag for at foreslå ændringer af det gældende danske sælgerbegreb i forbindelse med gennemførelsen af direktiverne.

3.1.2.7. Formidlingsreglen

Ifølge købelovens § 4 a, stk. 2, anses en forbrugers køb fra en ikke-erhvervsdrivende sælger som et forbrugerkøb, hvis købsaftalen er indgået eller formidlet for sælgeren af en erhvervsdrivende formidler. Hverken varedirektivet eller direktivet om digitalt indhold indeholder tilsvarende bestemmelser.

Den valgfrihed, som direktiverne indeholder, indebærer, at formidlingsreglen kan opretholdes og eventuelt udvides eller begrænses. Udvalget har derfor overvejet, om købelovens § 4 a, stk. 2, bør opretholdes eller ændres.

Formidlingsreglen har navnlig den betydning, at en ikke-erhvervsdrivende sælger, som benytter en erhvervsdrivende formidler, bliver forpligtet efter forbrugerkøbsreglerne og ikke de mere lempelige regler om civilkøb. Det kan efter omstændighederne være byrdefuldt for en ikke-erhvervsdrivende sælger.

Udvalget vurderer, at formidlingsreglen fungerer hensigtsmæssigt i praksis, og at de almindelige aftaleretlige regler sikrer, at formidleren betragtes som forbrugerens aftalepart i tilfælde, hvor forbrugeren ikke tydeligt bliver gjort opmærksom på, at den egentlige sælger er en anden end formidleren.

Udvalget foreslår derfor at fastholde formidlingsreglen i dens nuværende form.

3.1.2.8. Sælgerbegrebet ift. onlineplatforme

Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold giver mulighed for, at sælgerbegrebet kan udvides til at omfatte udbydere af onlineplatforme, der ikke er forbrugerens aftalepart, således at platformen hæfter for opfyldelsen af aftalen.

Udvalget har overvejet, om sælgerbegrebet i købeloven skal udvides til at omfatte onlineplatforme mv., der ikke er forbrugerens aftalepart.

Udbydere af onlineplatforme mv. anses som sælgere efter direktiverne, hvis de handler som led i deres egen forretning og som direkte aftalepart for forbrugeren i forbindelse med salg af varer eller levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste.

Retstilstanden efter almindelige danske obligationsretlige, herunder aftaleretlige, regler og købeloven er den samme. En onlineplatform bliver bundet af en aftale med en forbruger og dermed anset som aftalepart, hvis det ikke fremgår tydeligt ved aftaleindgåelsen, at det er en anden end platformen, der er forbrugerens aftalepart.

Det følger af almindelige aftaleretlige regler, at den, der har optrådt som mellemmand i forbindelse med indgåelse af en aftale, og som vil gøre gældende, at aftalen ikke er indgået på egne, men på en tredjeparts vegne, har bevisbyrden herfor. Hvornår en platform kan anses for forbrugerens direkte aftalepart beror på en konkret vurdering af de oplysninger, der er givet i forbindelse med indgåelse af aftalen.

Udvalgets flertal (9 medlemmer) foreslår ikke, at sælgerbegrebet udvides til at omfatte onlineplatforme mv., der efter almindelige aftaleretlige regler ikke allerede anses som forbrugerens aftalepart.

Udvalgets mindretal (4 medlemmer) foreslår, at sælgerbegrebet udvides til at omfatte onlineplatforme mv., der er aktivt involveret i salg på vegne af en tredjepart, uanset om platformen efter de almindelige aftaleretlige regler bliver anset som forbrugerens aftalepart eller ej.

3.1.2.9. Definitioner

Udvalget har overvejet, om der i lyset af definitionsbestemmelserne i varedirektivet og direktivet om digitalt indhold er behov for at indsætte en ny definitionsbestemmelse i købeloven med de begreber, der anvendes i direktiverne og dermed i de foreslåede regler om forbrugerkøb.

Udvalget vurderer, at der er behov for at indsætte en bestemmelse i købeloven, der definerer, hvordan en række af begreberne i direktiverne skal forstås i forbrugerkøb.

Udvalget foreslår, at der indsættes en bestemmelse, der definerer begreberne producent, digitalt indhold, digital tjeneste, vare med digitale elementer, funktionalitet, holdbarhed, kompatibilitet, interoperabilitet, digitalt miljø, installation af digitalt indhold eller en digital tjeneste, varigt medium, offentlig auktion og handelsmæssig garanti.

Udvalget foreslår endvidere at definere begreberne gratis og pris i de to foreslåede bestemmelser, hvor begreberne anvendes.

Udvalget vurderer ikke, at der er behov for at definere begrebet personoplysninger, da begrebet allerede er defineret i databeskyttelsesforordningen, som er gældende dansk ret.

Udvalget vurderer ikke, at der er behov for at definere begreberne købsaftale, forbruger, sælger/erhvervsdrivende og vare, da begreberne er indeholdt i navnlig købelovens 4 a, og da købeloven vurderes at have et bredere anvendelsesområde end direktiverne på disse punkter.

3.1.2.10. Beskyttelsespræceptive bestemmelser

Købelovens § 1, stk. 2, fastsætter, at en række nærmere angivne bestemmelser i loven ikke kan fraviges til skade for køberen i forbrugerkøb.

Udvalget foreslår at ændre opregningen af bestemmelser i § 1, stk. 2, for at sikre korrekt implementering af varedirektivets artikel 21, stk. 1, og artikel 22, stk. 1, i direktivet om digitalt indhold om direktivernes ufravigelighed.

Udvalget foreslår, at købelovens § 57, stk. 1, og § 58 udgår af opregningen af bestemmelser, som ikke kan fraviges til skade for køberen i forbrugerkøb. Det skal ses i sammenhæng med, at det foreslås, at bestemmelserne ikke længere skal gælde i forbrugerkøb.

Forslaget betyder derudover, at en længere opregning af forskellige enkeltparagraffer, stykker og numre erstattes af en samlet henvisning til §§ 73-79. Det skal ses i sammenhæng med, at den eneste gældende bestemmelse i købelovens §§ 73-79, der ikke er nævnt i det gældende § 1, stk. 2, er købelovens § 76, stk. 1, nr. 4, som udvalget ikke foreslår videreført.

Med udvalgets forslag kommer købelovens § 1, stk. 2, til at omfatte de foreslåede nye bestemmelser i købelovens §§ 75 a-75 e, 77 b, 78-78 e og 86 a, som ikke kan fraviges til skade for forbrugeren i forbrugerkøb.

3.1.2.11. Bestemmelser, der ikke gælder i forbrugerkøb

Købelovens § 1 a, stk. 3, opregner de bestemmelser i købeloven, som ikke gælder i forbrugerkøb.

Udvalget foreslår at tilføje § 46, § 57, stk. 1, og § 58 til opregningen af bestemmelser.

Forslaget indebærer, at købelovens § 46 om køberens hæveadgang, når sælgeren skal levere efterhånden, og en enkelt levering er mangelfuld, ikke vil gælde i forbrugerkøb.

Varedirektivets artikel 16, stk. 2, regulerer køberens hæveadgang, når en mangel kun vedrører nogle af de i henhold til købsaftalen leverede varer, hvilket må antages bl.a. at omfatte de tilfælde, som reguleres af købelovens § 46.

Udvalget vurderer, at der er behov for at gennemføre varedirektivets artikel 16, stk. 2, i en ny bestemmelse i dansk ret. Da den nye bestemmelse kun skal gælde i forbrugerkøb, foreslås den placeret i købelovens afsnit om forbrugerkøb. Selv om den gældende § 46 og den nye bestemmelse ikke er formuleret på samme måde, må det antages, at der i det væsentlige er tale om en videreførelse af den retstilstand, der følger af købelovens § 46.

Udvalgets forslag indebærer endvidere, at købelovens § 57, stk. 1, og § 58 om tilbagebetaling af købesummen og tilbagelevering af salgsgenstanden ved ophævelse af køb fremover ikke vil gælde i forbrugerkøb.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at varedirektivets artikel 16, stk. 3, og direktivet om digitalt indholds artikel 16-18 regulerer tilbagebetaling af købesummen og tilbagelevering af salgsgenstanden ved køberens ophævelse af købet som følge af mangler ved salgsgenstanden. Endvidere regulerer direktivet om digitalt indholds artikel 13, stk. 3, jf. artikel 16-18, tilbagebetaling af købesummen og tilbagelevering af salgsgenstanden ved køberens ophævelse af købet som følge af forsinkelse. Disse forhold reguleres også af købelovens § 57, stk. 1.

Direktivbestemmelserne er ikke formuleret på samme måde som § 57, stk. 1, og der er derfor behov for at gennemføre direktivbestemmelserne i nye lovbestemmelser i dansk ret. Da de nye bestemmelser kun skal gælde i forbrugerkøb, foreslår udvalget, at de placeres i købelovens afsnit om forbrugerkøb.

Direktiverne regulerer ikke håndteringen af hændelig undergang mv. af salgsgenstanden, jf. købelovens § 58. Udvalget foreslår at videreføre den gældende retstilstand i en ny bestemmelse i købelovens afsnit om forbrugerkøb.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 90-101.

3.1.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed. Hvor der ikke har været enighed i udvalget, er lovforslaget udarbejdet på baggrund af flertallets forslag.

Justitsministeriet finder dog, at der ved køb af levende heste gør sig særlige forhold gældende. I forbindelse med købet foretager en autoriseret dyrelæge sædvanligvis en undersøgelse af hesten, ligesom købsaftalen ofte vil være reguleret af branchens standardkontrakter, der sikrer, at køber og sælger har drøftet og afklaret relevante forhold. Handel med heste foregår ofte i et meget specialiseret og professionaliseret miljø.

seret miljø, hvorfor styrkeforholdet i sådanne handler er anderledes end i traditionelle forbrugerkøb.

Disse særlige forhold begrundes efter Justitsministeriets vurdering, at køb af levende heste ikke fremover bør være omfattet af købelovens regler om forbrugerkøb, selv om betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Sådanne køb bør i stedet være omfattet af lovens regler om handels- og civilkøb.

Justitsministeriet vurderer, at det ud fra en ”det mindre i det mere”-betragtning er muligt at undtage køb af levende heste fra forbrugerkøbsreglernes anvendelsesområde, da varedirektivets artikel 3, stk. 5, litra b, giver medlemsstaterne mulighed for at undtage aftaler om salg af levende dyr fra direktivets anvendelsesområde.

Lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse med Justitsministeriets overvejelser om køb af levende heste.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2-5 og 20, samt bemærkningerne hertil.

Justitsministeriet bemærker, at det af hensyn til forbrugerbeskyttelsen bør overvejes, om muligheden for at udvide sælgerbegrebet til at omfatte onlineplatforme, der ikke allerede betragtes som forbrugerens aftalepart i henhold til varedirektivet og direktivet om digitalt indhold, skal benyttes. Justitsministeriet finder, at spørgsmålets kompleksitet tilsiger, at en eventuel udvidelse af sælgerbegrebet forudsætter en nærmere undersøgelse af effekten for forbrugerbeskyttelsen og implikationerne for erhvervslivet samt en nærmere afdækning af, hvilken form for udvidelse, der i givet fald bedst vil kunne opfylde det ønskede formål.

3.2. Mangler

3.2.1. Gældende ret

3.2.1.1. Købeloven

3.2.1.1.1. *Salgsgenstandens overensstemmelse med aftalen (mangler)*

Købelovens afsnit om forbrugerkøb indeholder en række bestemmelser om salgsgenstandens overensstemmelse med aftalen (§§ 75 a-77 b). Hvis salgsgenstanden ikke stemmer overens med aftalen, foreligger der en mangel. Købelovens § 75 a og § 76 udgør tilsammen en beskrivelse af, hvornår der er en faktisk mangel ved salgsgenstanden i forbrugerkøb.

3.2.1.1.2. *Overensstemmelse med parternes aftale*

Det fremgår af købelovens § 75 a, stk. 1, 1. led, at salgsgenstanden med hensyn til art, mængde, kvalitet og andre egen-

skaber skal stemme overens med aftalen, og at forbrugeren i forbindelse med købet skal have de fornødne oplysninger med henblik på montering, anvendelse, opbevaring og vedligeholdelse af salgsgenstanden. Udgangspunktet er, at der skal foretages en konkret vurdering på baggrund af parternes aftale.

Henvisningen til aftalen indebærer, at salgsgenstanden skal stemme overens med de vilkår, der er udtrykkeligt fastsat i aftalen. Parternes berettigede forventninger og andre omstændigheder ved aftaleindgåelsen kan også få betydning for fastlæggelsen af aftalens nærmere indhold. En salgsgenstand er, selv om den ellers er fejlfri, behæftet med en mangel, hvis den på et eller flere punkter afviger fra det aftalte.

3.2.1.1.3. *De fornødne oplysninger om salgsgenstanden*

Efter købelovens § 75 a, stk. 1, 2. led, skal forbrugeren i forbindelse med købet have de fornødne oplysninger med henblik på montering, anvendelse, opbevaring og vedligeholdelse af salgsgenstanden.

Sælgers forpligtelse består i at sørge for, at forbrugeren modtager oplysningerne i forbindelse med købet. Oplysningerne kan gives af sælgeren selv, men det er ikke et krav. Ved masseproducerede genstande kan det f.eks. forekomme, at producenten har forsynet genstanden med en brugsanvisning mv. I så fald er sælgers forpligtelse opfyldt, hvis brugsanvisningen indeholder de fornødne oplysninger og følger med salgsgenstanden til forbrugeren.

Sælgers oplysningspligt relaterer sig i første omgang til standardoplysninger om salgsgenstanden. Oplysningspligtens omfang beror som udgangspunkt på en objektiv vurdering af, hvilke oplysninger der i almindelighed har betydning for den sædvanlige anvendelse mv. af produktet. Navnlig ved salg af standardgenstande må sælger i mangel af særlige holdepunkter for andet kunne gå ud fra, at forbrugeren har brug for de oplysninger, der er nødvendige for, at en gennemsnitlig forbruger er blevet oplyst tilstrækkeligt.

Konkrete forhold kan medføre, at der bør gives yderligere oplysninger. Det kan f.eks. være, hvis der er tale om køb af ikkestandardiserede genstande, eller hvis forbrugerens konkrete tilkendegivelser viser sælgeren, at forbrugeren agter at anvende salgsgenstanden til et særligt formål, hvortil der kræves vejledning, som ligger ud over det sædvanlige. Konkrete omstændigheder kan også føre til, at oplysningspligten er mindre vidtgående end ellers.

Afhængig af, hvilke salgsgenstande der udbydes, og hvilke persongrupper der i almindelighed efterspørger sådanne genstande, kan oplysningspligten opfyldes ved, at forbrugeren henvises til, hvor der let tilgængeligt kan findes oplysninger om genstandens anvendelse mv., f.eks. på internettet.

Sælgers forpligtelse angår ikke kun indholdet og omfanget af oplysninger, men også oplysningernes form. Oplysninger skal gives forbrugeren på en let tilgængelig måde, f.eks. på et sprog, som forbrugeren kan forventes at forstå.

Tilsidesætter sælgeren sin oplysningsforpligtelse betragtes salgsgenstanden som udgangspunkt som mangelfuld, jf. § 76, stk. 1, nr. 4, 2. led. Tilsvarende gælder, hvis oplysningerne er fejlbehæftede eller utilstrækkelige.

Købelovens § 75 a er ikke beskyttelsespræceptiv, og parterne kan dermed konkret indgå aftale om, at forbrugeren f.eks. ikke modtager de pågældende oplysninger eller modtager dem på et fremmed sprog.

3.2.1.1.4. *Krav til overensstemmelse, medmindre andet er aftalt*

3.2.1.1.4.1. *Generelt*

Det fremgår af købelovens § 75 a, stk. 2, nr. 1-4, at medmindre andet er aftalt, skal salgsgenstanden

- have en sådan holdbarhed og øvrige egenskaber samt emballering, som forbrugeren efter salgsgenstandens karakter og forholdene i øvrigt havde rimelig grund til at forvente,
- være egnet til formål, som genstande af den pågældende type sædvanligvis anvendes til,
- være egnet til forbrugers særlige formål, hvis sælgeren har bestyrket forbrugers forventning herom, og
- have samme egenskaber som en vareprøve eller model, som sælger har forelagt forbrugeren ved købs indgåelse.

Kriterierne er ikke udtømmende. Er salgsgenstanden ikke i overensstemmelse med et eller flere af kriterierne, og er det ikke begrundet i parternes aftale, anses genstanden som mangelfuld, jf. § 76, stk. 1, nr. 4, 2. led. Selv om alle kriterier er opfyldt, udelukker det ikke, at salgsgenstanden kan anses som mangelfuld i medfør af de øvrige bestemmelser i § 76, stk. 1.

Som udgangspunkt skal alle kriterierne være opfyldt. Ikke alle kriterier er dog relevante i alle situationer, og enkelte kriterier kan efter omstændighederne være i modstrid med hinanden. F.eks. vil en salgsgenstand, der er egnet til forbrugers særlige formål, ikke nødvendigvis være anvendelig til det formål, som genstande af den pågældende type sædvanligvis anvendes til.

3.2.1.1.4.2. *Holdbarhed, øvrige egenskaber og emballering (nr. 1)*

Det fremgår af købelovens § 75 a, stk. 2, nr. 1, at salgsgenstanden i relation til holdbarhed, øvrige egenskaber og em-

ballering skal være i overensstemmelse med, hvad forbrugeren efter salgsgenstandens karakter og forholdene i øvrigt har rimelig grund til at forvente.

Spørgsmålet om holdbarhed drejer sig om, hvor længe salgsgenstanden kan anvendes, uden at reparation eller udskiftning er påkrævet. Fastlæggelsen af forbrugers rimelige forventninger til salgsgenstandens holdbarhed beror på en konkret, objektiv vurdering, hvor der tages hensyn til salgsgenstandens karakter og omstændighederne i øvrigt.

Forbrugers rimelige forventninger kan variere alt efter, om der er tale om køb af en ny eller brugt genstand. Derudover kan f.eks. købsprisen og forhold ved sælgers eller tidligere salgsleds markedsføring have betydning.

Bestemmelsens henvisning til salgsgenstandens emballering tager sigte på forbrugers rimelige forventninger til sælgers emballering for at beskytte genstanden mod beskadigelse. Der er ikke en generel pligt for sælgeren til at emballere salgsgenstanden, og i en lang række situationer vil forbrugeren næppe kunne have en rimelig forventning om, at genstanden er emballeret. Det vil normalt forudsætte, at emballering er nødvendig eller almindelig ved salgsgenstande af den pågældende type. Det forhold, at en eventuel emballage er beskadiget, udgør som udgangspunkt ikke i sig selv en mangel, hvis salgsgenstanden ikke er beskadiget. Det kan imidlertid være tilfældet, hvis sælgeren er bekendt med, at forbrugeren konkret har en interesse i, at emballagen er intakt, f.eks. fordi salgsgenstanden skal anvendes som gave.

3.2.1.1.4.3. *Egnet til det sædvanlige formål (nr. 2)*

Det fremgår af købelovens § 75 a, stk. 2, nr. 2, at salgsgenstanden skal være egnet til formål, som genstande af den pågældende type sædvanligvis anvendes til. Det er dermed et krav, at salgsgenstanden lever op til en vis generel standard i relation til brugsegenskaber.

Hvis salgsgenstande af den pågældende type sædvanligvis anvendes til flere formål, foreligger der en mangel, hvis genstanden ikke er anvendelig til alle disse formål. Det gælder uanset forbrugers aktuelle planer for salgsgenstandens brug.

Bestemmelsen indebærer, at sælgeren må gøre forbrugeren opmærksom herpå, hvis salgsgenstandens brugsegenskaber afviger fra, hvad der er sædvanligt for den pågældende type. Har sælgeren ikke givet forbrugeren sådanne oplysninger, kan der foreligge en mangel.

3.2.1.1.4.4. *Egnet til forbrugers særlige formål (nr. 3)*

Det fremgår af købelovens § 75 a, stk. 2, nr. 3, at salgsgenstanden skal være egnet til forbrugers særlige formål, hvis

sælgeren har bestyrket forbrugerens forventning herom. Bestemmelsen regulerer de situationer, hvor forbrugeren påtænker at anvende salgsgenstanden til et formål, der afviger fra det sædvanlige.

Det beror på en konkret vurdering, om sælgeren har bestyrket forbrugerens forventning. Det vil dog altid være tilfældet, hvis sælgeren eller dennes ansatte positivt har tilkendegivet over for forbrugeren, at salgsgenstanden kan anvendes til det pågældende formål. Mindre markante udsagn fra sælgerens side kan imidlertid også indebære den fornødne bestyrkelse. Forholder sælgeren sig passiv over for forbrugerens konkrete oplysninger om den påtænkte anvendelse, vil det efter omstændighederne kunne anses som en bestyrkelse. Ved den nærmere vurdering heraf må der bl.a. lægges vægt på, hvilken fagkundskab forbrugeren med rette kan forvente, at sælger besidder.

Forbrugeren skal i en vis konkretiseret form have gjort sælgeren opmærksom på den påtænkte særlige anvendelse af salgsgenstanden. Sælgeren kan ikke anses for at have bestyrket forbrugerens forventninger, hvis sælgeren ikke har været bekendt med det særlige formål.

3.2.1.1.4.5. Samme egenskaber som vareprøve eller model (nr. 4)

Det fremgår af købelovens § 75 a, stk. 2, nr. 4, at salgsgenstanden skal have samme egenskaber som en vareprøve eller model, sælger har forevist forbrugeren ved aftalens indgåelse.

Bestemmelsen pålægger ikke sælgeren en pligt til at fremlægge en vareprøve eller model, men hvis sælgeren har fremlagt en sådan, er sælgeren forpligtet til at levere en salgsgenstand, der stemmer overens med det fremlagte, fordi dette danner grundlag for forbrugerens vurdering af genstanden. Uanset om sælgeren kun fremviser en vareprøve med henblik på at demonstrere visse egenskaber ved salgsgenstanden, bør sælgeren gøre forbrugeren opmærksom på det, hvis salgsgenstanden afviger fra det fremviste.

Bestemmelsen omfatter ikke situationer, hvor forbrugeren hos en anden forhandler har fået vist en prøve, eller hvor forbrugeren selv medbringer en genstand for at købe en tilsvarende. I sidstnævnte tilfælde kan det dog være en del af parternes aftale, at salgsgenstanden skal stemme overens med det medbragte, jf. § 75 a, stk. 1, 1. led.

3.2.1.1.5. Mangler ved salgsgenstanden

3.2.1.1.5.1. Generelt

Købelovens § 76 er udtryk for almindelige principper for mangelsvurderingen. § 76, stk. 1, nr. 1-3, indeholder specielle bestemmelser om, hvornår en salgsgenstand er mangel-

fuld. § 76, stk. 1, nr. 4, indeholder en almindelig mangelsdefinition og en henvisning til § 75 a.

3.2.1.1.5.2. Urigtige og vildledende oplysninger (nr. 1)

Ifølge købelovens § 76, stk. 1, nr. 1, foreligger der en mangel ved salgsgenstanden, hvis genstanden ikke svarer til den betegnelse, hvorunder den er solgt, eller sælgeren i øvrigt ved køkets afslutning har givet urigtige eller vildledende oplysninger, medmindre oplysningerne ikke kan antages at have haft betydning for forbrugerens bedømmelse af genstanden.

Bestemmelsen omfatter ikke oplysninger, der er meddelt efter aftalens indgåelse, f.eks. i en ordrebekræftelse.

De urigtige og vildledende oplysninger kan angå salgsgenstandens fysiske og faktiske egenskaber, f.eks. genstandens brugbarhed og beskaffenhed, herunder kvalitet, holdbarhed og farlighed. Også oplysninger om genstandens værdi, prisforhold, anbefaling eller godkendelse fra en offentlig myndighed er omfattet. Det er ikke en betingelse for, at et forhold falder ind under bestemmelsen, at sælgeren er klar over, at de pågældende oplysninger er urigtige.

Efter omstændighederne kan oplysninger, der gives, anses for vildledende på grund af deres sammenhæng med oplysninger, der eventuelt forties. Rene fortielser falder uden for § 76, stk. 1, nr. 1, men er omfattet af § 76, stk. 1, nr. 3, om sælgers loyale oplysningspligt.

Præcise oplysninger om bestemte egenskaber ved en salgsgenstand tillægges væsentlig betydning, men mere generelle beskrivelser af genstanden kan også tillægges betydning. Hvis sælgeren har givet en garanti for særlige egenskaber mv. ved salgsgenstanden, kan det få indflydelse på mangelsvurderingen. Almindelige anprisninger, der ikke formidler information om genstanden, er ikke omfattet.

Forbrugeren kan kun påberåbe sig de urigtige eller vildledende oplysninger, hvis forbrugeren rent faktisk har lagt vægt på oplysningerne ved købsaftalens indgåelse. En oplysning antages som udgangspunkt at have haft betydning for forbrugeren, hvis den i almindelighed er egnet til at påvirke efterspørgslen af genstande af den pågældende art, og der ikke foreligger omstændigheder, der indikerer, at forbrugeren ikke har været bekendt med eller ikke har lagt vægt på oplysningen. Hvis sælgeren har gjort forbrugeren opmærksom på, at der er usikkerhed knyttet til de oplysninger, som sælgeren giver, vil oplysningerne efter omstændighederne ikke kunne antages at have haft betydning for forbrugeren. Hvis forbrugeren ved og accepterer, at en oplysning er urigtig, gælder bestemmelsen ikke.

Det er forbrugeren, der har bevisbyrden for, at der foreligger

en urigtig eller vildledende oplysning fra sælgeren. Det er derimod sælgeren, der har bevisbyrden for, at de vildledende eller urigtige oplysninger ikke kan antages at have haft betydning for forbrugerens vurdering af salgsgenstanden.

3.2.1.1.5.3. Oplysninger givet på varens indpakning, i annoncer mv. (nr. 2)

Det fremgår af købelovens § 76, stk. 1, nr. 2, at der foreligger en mangel, hvis sælger eller et tidligere salgsled har givet oplysninger som nævnt i § 76, stk. 1, nr. 1, f.eks. urigtige eller vildledende oplysninger, på varens indpakning, i annoncer eller i andre meddelelser, der er beregnet til at komme til almenhedens eller forbrugerens kundskab.

Tidligere salgsled kan f.eks. være en importør, en producent eller en grossist. Bestemmelsen omfatter også andre erhvervsdrivende, der har bistået sælgeren eller tidligere salgsled med markedsføringen af salgsgenstanden. Det samme gælder oplysninger, som stammer fra brancheforeninger, der hjælper medlemmer med markedsføring.

Forbrugeren kan derimod ikke påberåbe sig oplysninger, som f.eks. er fremsat af sælgerens konkurrenter eller private, ligesom forbrugeren ikke kan påberåbe sig oplysninger fra myndigheder, forbrugergrupper eller -organisationer, der fremsættes som led i offentliggørelse af en undersøgelse, test mv. Har sælgeren selv påberåbt sig sådanne undersøgelser mv., anses oplysningen dog som fremsat af denne.

Det er ikke en betingelse for, at et forhold falder ind under købelovens § 76, stk. 1, nr. 2, at sælgeren eller andre erhvervsdrivende, der har givet oplysninger, er klar over, at oplysningerne er urigtige.

Bestemmelsen omfatter både oplysninger, som er rettet til den konkrete forbruger, og oplysninger, der er rettet mod en ubestemt kreds af personer. Bestemmelsen omfatter alle meddelelser, uanset hvilken form de gives i.

Købelovens § 76, stk. 1, nr. 2, er beskyttelsespræceptiv, jf. § 1, stk. 2. Det betyder, at sælgeren ikke kan tage et generelt forbehold for en oplysnings rigtighed, hvis sælgeren f.eks. blot videreformidler oplysninger, som stammer fra et tidligere salgsled, jf. også § 77, stk. 1.

3.2.1.1.5.4. Tilsidesættelse af sælgers loyale oplysningspligt (nr. 3)

Ifølge købelovens § 76, stk. 1, nr. 3, om sælgers loyale oplysningspligt, foreligger der en mangel, hvis sælger har forsømt at give forbrugeren oplysning om forhold, der har haft betydning for forbrugerens bedømmelse af salgsgenstanden, som sælgeren kendte eller burde kende til.

Det er en forudsætning, at det kan bebrejdes sælgeren, at denne har undladt at give forbrugeren en oplysning. Har sælgeren f.eks. undladt at give oplysning om et forhold, fordi det antages, at forholdet er uden betydning for forbrugeren, eller fordi sælgeren gik ud fra, at forbrugeren var bekendt med forholdet, har sælgeren ikke tilsidesat sin loyale oplysningspligt.

Oplysningen skal have haft betydning for forbrugerens bedømmelse af salgsgenstanden, men det er ikke en betingelse, at forbrugeren ikke ville have indgået aftalen, hvis forbrugeren havde kendt til oplysningen.

Som udgangspunkt omfatter den loyale oplysningspligt kun oplysninger om selve salgsgenstanden. Det betyder, at sælgeren i almindelighed f.eks. ikke har pligt til at oplyse, at genstanden kommer på udsalg, at den kan købes billigere et andet sted, eller at der kommer en ny og bedre udgave. Andre fremtidige begivenheder kan sælgeren dog efter omstændighederne være forpligtet til at oplyse om.

Hvis salgsgenstanden efter anvendelse, installation eller lignende kræver indkøb af væsentlige ekstra dele eller afholdelse af væsentlige omkostninger mv., skal sælgeren oplyse det.

Viden eller burde viden hos sælgerens ansatte eller erhvervsdrivende, der formidler købet for sælgeren, ligestilles med sælgerens egen viden eller burde viden. Der kan f.eks. være tale om, at sælgeren som følge af sin sagkundskab skal oplyse forbrugeren om visse forhold. Forbrugerens særlige viden om genstanden kan omvendt mindske kravene til oplysningspligten.

Den loyale oplysningspligt indebærer ikke en pligt for sælgeren til at undersøge genstanden for eventuelle mangler. Har sælgeren haft grund til mistanke om en fejl ved genstanden, bør sælgeren dog foretage en nærmere undersøgelse eller oplyse forbrugeren om de omstændigheder, der begrunder mistanken.

3.2.1.1.5.5. Den generelle mangelsdefinition (nr. 4)

Købelovens § 76, stk. 1, nr. 4, indeholder en generel mangelsdefinition. Herefter er salgsgenstanden mangelfuld, hvis den ikke svarer til, hvad der er aftalt mellem parterne, eller til det forbrugeren med rette kunne forvente.

Som udgangspunkt er mangelsvurderingen konkret. Kun hvis der ikke ved fortolkning af aftalen eller omstændighederne i øvrigt kan udledes noget om, hvilke egenskaber genstanden skal have eller ikke have, falder man tilbage på en vurdering af, hvilken brugbarhed, værdi, kvalitet mv. der er almindelig for genstande af den pågældende art.

Ved vurderingen af salgsgenstandens beskaffenhed og brugbarhed indgår navnlig dens egnethed, farlighed og holdbarhed. Er det på leveringstidspunktet ikke muligt at vedligeholde salgsgenstanden på en hensigtsmæssig måde, kan det efter omstændighederne føre til, at den anses for mangelfuld. Bliver det først efter leveringstidspunktet umuligt at vedligeholde eller reparere genstanden foreligger der derimod som udgangspunkt ikke en mangel. Hvis en salgsgenstand på grund af det materiale, som den er fremstillet af, ikke kan vaskes eller renses eller på grund af en usædvanlig konstruktion ikke kan repareres overhovedet, eller det ikke er muligt at skaffe reservedele, kan en sådan manglende vedligeholdelsesmulighed dog udgøre en mangel efter en konkret vurdering. Hvis sælgeren ved eller bør vide, at det muligvis fremover ikke vil være muligt at vedligeholde genstanden, kan det følge af reglerne om sælgers loyale oplysningspligt, at forbrugeren skal oplyses herom.

Købelovens § 76, stk. 1, nr. 4, er (modsat § 76, stk. 1, nr. 1-3) ikke beskyttelsespræceptiv, da mangelsvurderingen tager udgangspunkt i parternes aftale.

3.2.1.1.6. Oplysninger, der er rettet senest ved aftalens indgåelse

Forbrugeren kan ikke påberåbe sig en urigtig eller vildledende oplysning, der er rettet senest ved indgåelsen af aftalen, jf. købelovens § 76, stk. 2.

Med bestemmelsen begrænses rækkevidden af § 76, stk. 1, nr. 1 og 2, således at urigtige eller vildledende oplysninger fra sælger eller tidligere salgsled ikke udgør en mangel, hvis oplysningerne er rettet, inden købsaftalen indgås. Hvis rettelsen er kommet til forbrugeren kundskab inden aftalens indgåelse, følger dette allerede af stk. 1, nr. 1 og 2, da oplysningen i så fald ikke "kan antages at have haft betydning for køberens bedømmelse". Den selvstændige betydning af § 76, stk. 2, er således begrænset til tilfælde, hvor oplysningen er rettet inden aftalens indgåelse, men hvor rettelsen ikke var kendt af forbrugeren på dette tidspunkt.

Købelovens § 76, stk. 2, angiver ikke, hvordan en oplysning skal rettes. Oplysningen skal dog rettes på en tydelig og effektiv måde under hensyntagen til, på hvilken måde oplysningen oprindeligt er givet, oplysningens betydning og øvrige relevante omstændigheder.

Rettes oplysningen på samme måde, som den er givet, anses det for tilstrækkeligt. Det samme gælder en rettelse, som sker på en sådan måde, at den når ud til samme modtagerkreds som den oprindelige meddelelse. Almindeligvis må rettelsen meddeles individuelt til den konkrete forbruger og fremhæves i samme grad, som den oprindelige oplysning blev.

Såfremt oplysningerne er blevet rettet på en tilstrækkeligt tydelig og effektiv måde, vil forbrugeren ikke kunne påberåbe sig sådanne oplysninger som led i mangelsvurderingen, uanset om forbrugeren rent faktisk måtte have fået kundskab om rettelsen eller ej.

Det er ikke et krav, at oplysningerne rettes af den, der har afgivet disse, og en sælger vil således i forbindelse med købet kunne korrigere oplysninger afgivet af tidligere salgsled.

3.2.1.1.7. Mangler i bestillingskøb

Det fremgår af købelovens § 76, stk. 3, at forhold ved materialer, der er fremskaffet af forbrugeren, ikke kan påberåbes som en mangel, medmindre sælgeren har tilsidesat sin vejledningspligt. Bestemmelsen vedrører forbrugeren mulighed for at påberåbe sig mangler i bestillingskøb.

Udgangspunktet er, at hvis forbrugeren har fremskaffet de materialer, der skal bruges ved fremstillingen, bærer forbrugeren selv risikoen for materialevalget. Det betyder, at forbrugeren ikke kan påberåbe sig, at det færdige produkt er mangelfuldt, hvis det skyldes materialerne.

Forbrugeren risiko for materialevalget modificeres af sælgers vejledningspligt. Sælgeren er således forpligtet til at vejlede forbrugeren om valg af materialer og efter omstændighederne fraråde forbrugeren at anvende et materiale, hvis sælgeren som fagkyndig indser eller bør indse, at materialet er mangelfuldt eller uhensigtsmæssigt. En lignende forpligtelse gælder, hvor forbrugeren ikke skal levere materialer, men skal tilvejebringe oplysninger mv. til brug for tilvirkning af salgsgenstanden.

3.2.1.1.8. Generelle forbehold

Det fremgår af købelovens § 77, stk. 1, at bestemmelser i købsaftalen om, at forbrugeren ikke kan påberåbe sig mangler ved salgsgenstanden og andre almindelige forbehold, såsom at salgsgenstanden er solgt, som den er og forefindes, ikke kan gøres gældende over for forbrugeren.

Bestemmelsen omfatter alle generelt formulerede klausuler, der enten direkte eller indirekte, f.eks. ved at erklære, at forbrugeren er bekendt med enhver mangel, fritager sælgeren for at hæfte for eventuelle mangler. Sådanne generelle forbehold kan ikke tillægges retsvirkning.

3.2.1.1.9. Konkrete forbehold

Sælgers konkrete forbehold vedrørende bestemte positive eller negative egenskaber ved salgsgenstanden, så disse ikke skal kunne betragtes som mangler, er ikke omfattet af købelovens § 77, stk. 1. Sådanne konkrete forbehold får almindeligvis retsvirkning efter deres indhold.

Kommer et konkret forbehold i konflikt med de ufravigelige bestemmelser i lovens § 76, stk. 1, nr. 1-3, afskæres forbrugeren eventuelle misligholdelsesbeføjelser ikke. Det antages dog, at sælgeren kan tage et konkret forbehold, men ikke et generelt forbehold, for rigtigheden af visse af de oplysninger, som er fremsat af et tidligere salgslid mv., jf. § 76, stk. 1, nr. 2. Har sælgeren positiv viden om et bestemt forhold, kan sælgeren ikke undgå at opfylde sin loyale oplysningspligt ved at tage et konkret forbehold.

3.2.1.1.10. Køb af brugte varer på offentlige auktioner

Det fremgår af købelovens § 77, stk. 2, at ved køb af brugte genstande på offentlig auktion, hvor forbrugeren har mulighed for at være til stede, kan forbrugeren kun påberåbe sig, at der foreligger en mangel, hvis det følger af § 76, stk. 1, nr. 1-3, eller hvis genstanden er i væsentligt ringere stand, end forbrugeren under hensyn til omstændighederne havde grund til at regne med. Bestemmelsen indebærer, at der er indbygget et generelt forbehold for mangler ved salg af brugte genstande på auktion.

Bestemmelsen gælder ikke for nye genstande, der sælges på auktion. Bestemmelsen omfatter traditionelle auktionssalg, hvor forbrugeren har mulighed for at være fysisk til stede, men ikke f.eks. auktionssalg via internettet. Det er ikke afgørende, om forbrugeren har været til stede, men alene om forbrugeren havde mulighed for det.

3.2.1.1.11. Mangler som forbrugeren var eller måtte være bekendt med

Det fremgår af købelovens § 77 b, at forbrugeren ikke kan påberåbe sig en mangel, som forbrugeren var eller måtte være bekendt med ved aftalens indgåelse, medmindre der er holdepunkter herfor i aftalen, eller sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed. Forbrugeren adgang til at påberåbe sig forhold, der ellers ville udløse misligholdelsesbeføjelser, begrænses således.

Bestemmelsen indebærer ikke en pligt for forbrugeren til at undersøge salgsgenstanden, men hvis forbrugeren har foretaget en sådan undersøgelse, kan forbrugeren ikke efterfølgende påberåbe sig forhold, som undersøgelsen har eller måtte have afsløret.

Retsvirkningerne efter § 77 b indtræder, hvis forbrugeren har kendskab til det pågældende forhold, f.eks. fordi sælgeren på forhånd har gjort forbrugeren opmærksom på forholdet. Bestemmelsen omfatter også forhold, som forbrugeren måtte være bekendt med, f.eks. situationer, hvor det på grund af omstændighederne forekommer helt usandsynligt, at forbrugeren ikke har haft et sådant kendskab, dvs. tilfælde, hvor det ikke er muligt at påvise forbrugeren positive viden.

Der kan tænkes tilfælde, hvor forbrugeren ved købsaftalens indgåelse nok har været opmærksom på et forhold ved salgsgenstanden, men f.eks. på grund af manglende fagkundskab hverken var eller måtte være bekendt med betydningen heraf. I så fald vil forbrugeren fortsat kunne gøre forholdet gældende som en mangel.

En viden erhvervet efter købsaftalens indgåelse afskærer ikke forbrugeren fra at gøre misligholdelsesbeføjelser gældende, hvis forbrugeren reklamerer rettidigt.

3.2.1.1.12. Retlige mangler

Omstændigheder af retlig karakter, der forhindrer forbrugeren i at opnå den tilsagte retsstilling vedrørende salgsgenstanden, kaldes retsmangler. Retsmangler kan foreligge som vanhjemmel eller rådighedsmangler som følge af offentlig- eller privatretlige rådighedsbegrænsninger. Der kan desuden være tale om egentlige retsmangler, dvs. at sælgerens manglende kompetence skyldes, at fordringen eller rettigheden er helt eller delvist ikkeeksisterende.

Der sondres mellem fuldstændig vanhjemmel, dvs. at tredjemand er ejer af genstanden, og delvis vanhjemmel, dvs. at tredjemand har en begrænset ret over genstanden, f.eks. i form af pant eller udlæg.

Købeloven indeholder ikke udtrykkelige regler om, hvornår der foreligger en retsmangel. Det afgørende for vurderingen af, om forbrugeren har fået den ret vedrørende salgsgenstanden, som forbrugeren kunne forvente, er en fortolkning og udfyldning af købsaftalen. En forbruger kan i almindelighed forvente, at sælger skaffer forbrugeren ejendomsret over salgsgenstanden, og at tredjemand ikke har begrænsede rettigheder herover, medmindre andet er aftalt, f.eks. ved salg med ejendomsforhold.

Selv om forbrugeren i kraft af almindelige ekstinktionsregler kan fortrænge tredjemands ret, må forbrugeren som udgangspunkt kunne vælge i stedet at gøre misligholdelsesbeføjelser gældende mod sælgeren.

Købeloven indeholder ikke regler om de tilfælde, hvor der foreligger andre retsmangler end vanhjemmel, f.eks. offentlig- eller privatretlige rådighedsbegrænsninger.

Købeloven tager ikke stilling til, hvad der gælder om forbrugeren adgang til at gøre andre misligholdelsesbeføjelser end erstatning gældende, når der foreligger vanhjemmel. I sådanne tilfælde kan forbrugeren dog som udgangspunkt påberåbe sig de samme misligholdelsesbeføjelser som ved faktiske mangler, ligesom forbrugeren kan tilbageholde købesummen, indtil sælgeren har afhjulpet manglen.

Det fremgår af købelovens § 59, at hvis det oplyses, at salgsgenstanden ved køkets afslutning tilhørte en anden end sælgeren, kan forbrugeren, selv om sælgeren var i en undskyldelig vildfarelse om sin adkomst, kræve skadeserstatning hos sælgeren. Det gælder dog ikke, hvis forbrugeren ved køkets afslutning ikke var i god tro.

Sælger er erstatningsansvarlig på objektivt grundlag efter reglerne om positiv opfyldelsesinteresse over for forbrugeren ved oprindelig, fuldstændig vanhjemmel i specieskøb, dvs. tilfælde, hvor sælgeren ved købsaftalens indgåelse savnede kompetence til at indgå aftalen, fordi sælgeren ikke var ejer af salgsgenstanden. Bestemmelsen antages at finde analog anvendelse på oprindelig partiel vanhjemmel.

Det relevante tidspunkt for vurdering af, om der foreligger en retsmangel, er tidspunktet for risikoens overgang.

Der foreligger som udgangspunkt kun en retsmangel, hvis forbrugeren ikke ved aftalens indgåelse kendte til hindringen for sin råden over salgsgenstanden. Er forbrugeren ved grov uagtsomhed uden kendskab til forholdet, og er der intet at bebrejde sælgeren, foreligger der heller ikke en retsmangel. Har sælgeren handlet svingagtigt, kan forbrugeren påberåbe sig retsmanglen, selv om forbrugeren burde have opdaget den.

3.2.1.1.13. Tidspunktet for mangelsvurderingen

Det fremgår af købelovens § 77 a, stk. 1, at afgørelsen af, om salgsgenstanden lider af en mangel, træffes ud fra dens beskaffenhed på tidspunktet for risikoens overgang (typisk leveringstidspunktet). Forelå der på det tidspunkt en mangel, hæfter sælgeren for manglen, også selv om den først viser sig senere.

Det fremgår videre af købelovens § 77 a, stk. 2, at hvis salgsgenstanden ikke svarer til, hvad der kan kræves efter lovens §§ 75 a-77, og det skyldes, at sælgeren ikke har opfyldt sine forpligtelser efter aftalen, foreligger der uanset § 77 a, stk. 1, altid en mangel. Sælgers manglende opfyldelse af sine konkrete aftalemæssige forpligtelser udgør dermed altid en mangel, uanset om risikoen for salgsgenstanden forinden er overgået til forbrugeren.

Bestemmelsen vedrører sælgers forsømmelse, men rækker også videre, idet forhold, der kan henføres til sælgers manglende opfyldelse af de aftalemæssige forpligtelser i øvrigt, udgør en mangel, selv om der ikke er noget at bebrejde sælgeren. Bestemmelsen har selvstændig betydning i tilfælde, hvor sælger har påtaget sig at installere eller montere salgsgenstanden, og hvor installationen mv. er behæftet med fejl. Den fejlagtige installation vil efter bestemmelsen i sig selv udløse misligholdelsesbeføjelser for forbrugeren, dvs.

uafhængigt af, om der ved den fejlagtige installation er blevet påført salgsgenstanden en skade.

Bestemmelsen har endvidere betydning, hvis forbrugeren ikke i forbindelse med købet har modtaget de fornødne oplysninger om varens montering mv. Forvolder forbrugeren efter risikoens overgang skade på produktet som følge af den fejlbehæftede eller manglende brugsvejledning, foreligger der en mangel, idet forholdet kan henføres til sælgers manglende eller mangelfulde opfyldelse af sine aftalemæssige forpligtelser. Tilsvarende gælder, hvis forbrugeren ikke kan anvende produktet i overensstemmelse med dets formål på grund af manglende eller fejlbehæftet brugsanvisning.

Bestemmelsen har også betydning, hvis forbrugeren efter aftalen skal afhente varen, og der sker skade på varen under forbrugeren hjemtransport som følge af utilstrækkelig emballering.

Bestemmelsen har desuden betydning i tilfælde, hvor der foreligger en mangel, og hvor sælgeren i forbindelse med et afhjælpningsforsøg påfører salgsgenstanden en skade. En sådan mangelfuld opfyldelse af afhjælpningspligten er også en manglende opfyldelse af sælgers forpligtelser efter aftalen og kan dermed i sig selv udløse misligholdelsesbeføjelser.

Har sælgeren derimod uafhængigt af den indgåede købsaftale forvoldt skade på salgsgenstanden efter risikoens overgang, falder situationen uden for bestemmelsens anvendelsesområde. Sælgers eventuelle ansvar er i så fald ikke et køberetligt spørgsmål.

3.2.1.1.14. Levering (risikoens overgang)

Købelovens § 17, stk. 1, indeholder en generel regel om risikoens overgang, som også finder anvendelse i forbrugerkøb. Det fremgår heraf, at sælgeren bærer faren for salgsgenstandens hændelige undergang eller forringelse, indtil levering har fundet sted. Det afgørende for risikoovergangen er det faktiske leveringstidspunkt. Bærer sælgeren risikoen for salgsgenstandens hændelige undergang eller forringelse, kan forbrugeren udøve misligholdelsesbeføjelser, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Bestemmelsen tager kun stilling til, hvem der bærer risikoen for hændelige begivenheder, som bevirker, at salgsgenstanden går til grunde eller forringes. Ved hændelig undergang eller forringelse forstås skader, som ikke kan tilregnes hverken sælger eller forbrugeren eller nogen, som de hæfter for, som uagtsomme. Forvolder en tredjemand, som hverken sælger eller forbruger hæfter for, ved uagtsomhed skade på salgsgenstanden, er der tale om en hændelig begivenhed i risikoreglerens forstand.

Forbrugeren kan ikke gøre misligholdelsesbeføjelser gældende, hvis undergangen eller forringelsen af salgsgenstanden skyldes uagtsom adfærd, som er udvist af forbrugeren selv eller nogen, som forbrugeren hæfter for, inden risikoens overgang.

Har sælgeren eller nogen, som sælgeren hæfter for, forvoldt salgsgenstandens undergang eller forringelse ved uagtsom adfærd, kan forbrugeren gøre misligholdelsesbeføjelser gældende, selv om risikoen er gået over på forbrugeren, hvis den skadegørende handling står i forbindelse med sælgerens opfyldelsesforanstaltninger.

Bestemmelsen om hændelig undergang eller forringelse finder analog anvendelse på salgsgenstandens bortkomst, f.eks. ved tyveri, konfiskation eller beslaglæggelse. Principperne kan ligeledes finde anvendelse i visse tilfælde af udstedelse af ind- og udførselsforbud efter aftalens indgåelse.

Udgangspunktet er, at risikoen for salgsgenstandens hændelige undergang eller forringelse går over på forbrugeren ved levering. Det kan dog følge af andre regler, at risikoen går over på forbrugeren enten tidligere eller senere.

Købelovens § 17, stk. 2, hvorefter risikoen kan gå over på køberen, før levering har fundet sted i afhentnings- og specieskøb, finder ikke anvendelse i forbrugerkøb, jf. § 1 a, stk. 3.

3.2.1.1.15. Risikoens overgang i forbrugerkøb, når sælger skal sende salgsgenstanden

Det fremgår af købelovens § 73, stk. 1, at hvis sælgeren skal sende salgsgenstanden til forbrugeren, anses levering for sket, når genstanden er kommet i forbrugers besiddelse.

Bestemmelsen finder kun anvendelse, hvis sælgeren har påtaget sig at sende salgsgenstanden til forbrugeren. Det gælder også, selv om sælgeren først efter aftalens indgåelse påtager sig at sende genstanden.

Begrebet besiddelse forudsættes at indebære, at den fysiske besiddelse af eller kontrol over genstanden er overgået til forbrugeren, eller nogen som handler på forbrugers vegne.

Sælgeren har bevisbyrden for, at salgsgenstanden er kommet i forbrugers besiddelse.

Hvis salgsgenstanden er overdraget til en fragtfører, som forbrugeren har indgået aftale med, og som ikke var blandt dem, der blev tilbudt af sælgeren, anses leveringen for sket, når genstanden er kommet i fragtførerens besiddelse, jf. § 73, stk. 2. Bestemmelsen omfatter kun de tilfælde, hvor

forbrugeren selv har anmodet den pågældende fragtfører om at udføre transporten.

3.2.1.1.16. Forsinkelse

Det fremgår af købelovens § 74, stk. 1, at medmindre andet er aftalt vedrørende leveringstidspunktet, skal sælgeren levere salgsgenstanden uden unødigt forsinkelse, dog senest 30 dage efter aftalens indgåelse. Leveres salgsgenstanden ikke i rette tid, og skyldes det ikke forbrugeren eller en omstændighed, som denne bærer risikoen for, foreligger der forsinkelse. Bestemmelsen angår også delvis forsinkelse, ligesom det forhold, at sælgeren slet ikke leverer, anses som forsinkelse.

Det fremgår af købelovens § 21, stk. 1, at hvis salgsgenstanden ikke leveres i rette tid, og det ikke skyldes forbrugers forhold eller en hændelig begivenhed, som forbrugeren bærer risikoen for, har forbrugeren valget mellem at forlange genstanden leveret og at hæve købet.

Det fremgår videre af købelovens § 22, at hvis sælgeren skal levere efterhånden, og forsinkelse finder sted med en enkelt levering, kan forbrugeren alene hæve købet for så vidt angår denne levering. Forbrugeren kan dog også hæve købet for senere leveringers vedkommende, hvis gentagelse af forsinkelsen må ventes, eller hæve købet i dets helhed, hvis det er begrundet i sammenhængen mellem leveringerne.

Det fremgår af købelovens § 50, at hvad der i loven er bestemt om mangler ved salgsgenstanden finder tilsvarende anvendelse, hvor den leverede mængde er for ringe, hvis forbrugeren må gå ud fra, at det leverede er ment til at skulle tjene som fuldstændig opfyldelse af aftalen. Forbrugeren kan i sådanne tilfælde ikke kræve omlevering, men kan i stedet kræve efterleveret, hvad der mangler. Bestemmelsen omfatter de tilfælde, hvor sælgeren kun har leveret en del af det solgte, og fastlægger, om forholdet skal betragtes som forsinkelse med en del eller som en kvantitativ mangel. Der foreligger en kvantitativ mangel, hvis forbrugeren må gå ud fra, at det af sælgeren leverede er ment at skulle tjene til fuldstændig opfyldelse af købsaftalen.

Sælgeren skal ifølge købelovens § 74, stk. 1, efterstræbe opfyldelse af aftalen hurtigst muligt, dvs. at sælgeren ikke blot kan vente med at levere til 30 dage efter aftalens indgåelse. Det afhænger af en konkret vurdering, om sælgeren har leveret uden unødigt forsinkelse.

Hvis det beror på forbrugers forhold, at sælgeren ikke kan levere, f.eks. fordi forbrugeren har oplyst en forkert leveringsadresse, foreligger der ikke forsinkelse.

Forbrugeren kan hæve købet, hvis forsinkelsen er af væsentlig betydning, og sælgeren måtte forudsætte dette, eller hvis

sælgeren har nægtet levering. Det samme gælder, hvis sælgeren ikke efter påkrav fra forbrugeren leverer salgsgenstanden inden udløbet af en rimelig frist, jf. § 74, stk. 2.

Med § 74, stk. 2, gives forbrugeren en udvidet hæveadgang i henhold til den kombinerede påkravs-/nachfristregel. Forbrugers hæveadgang forudsætter, at der er reklameret over forsinkelsen.

Sker der forsinkelse med en delleverance, kan forbrugeren i medfør af § 74, stk. 2, 2. pkt., fremsætte påkrav om levering med adgang til at hæve købet, hvis den manglende leverance ikke leveres inden rimelig tid eller inden udløbet af den af forbrugeren fastsatte, rimelige frist. Selv om udgangspunktet må være, at forbrugeren fastsætter en frist i forbindelse med påkravet, udelukker bestemmelsen ikke, at forbrugeren i de tilfælde, hvor der ikke i forbindelse med leveringspåkravet er fastsat en frist for leveringen, også fremadrettet må kunne hæve købet som følge af forsinkelse, hvis der ikke herefter sker levering inden for rimelig tid.

Hvis sælgeren nægter at levere, kan forbrugeren hæve uden forinden at have fremsat påkrav. Sælgerens uvilje til at levere skal klart fremgå af omstændighederne, f.eks. ved at sælgeren i en utvetydig erklæring har nægtet at levere. I tvivlstilfælde er forbrugeren dog henvist til at gøre brug af påkravsreglen i § 74, stk. 2, 2. pkt.

Der stilles ikke særlige indholdsmæssige krav til et påkrav. Bevisbyrden for, at påkrav er afgivet, påhviler forbrugeren, og forsendelse sker på dennes risiko.

Hvad der betragtes som en rimelig frist, afhænger af de konkrete omstændigheder. Er den af forbrugeren fastsatte frist ikke rimelig, skal sælgeren protestere, ellers anses sælgeren for at have godkendt fristen, medmindre den er åbenbart urimelig. Har forbrugeren fastsat en urimelig frist, giver sælgerens overskridelse af fristen ikke forbrugeren adgang til at hæve købet. Sælgeren må i så fald blot levere salgsgenstanden inden rimelig tid.

Ved ophævelse af aftalen skal sælgeren uden unødigt forsinkelse tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, jf. § 74, stk. 3.

Det fremgår af købelovens § 75, at hvis sælgeren på grundlag af et forbehold i aftalen har udskudt leveringstiden, kan forbrugeren hæve købet, hvis sælgeren ikke efter påkrav leverer salgsgenstanden inden udløbet af en rimelig frist, som forbrugeren har fastsat.

Det følger af § 75, at § 74 ikke hindrer, at der indgås aftale om, at sælgeren ensidigt kan udskyde leveringstiden, således at forsinkelse ikke kan indtræde, eller at forbrugeren er bun-

det af købsaftalen i en ubestemt, længere periode. Formålet med bestemmelsen er at forhindre, at forbrugeren på ubestemt tid er bundet til at aftage den bestilte salgsgenstand, og at sælgeren ved et leveringsforbehold omgår beskyttelsesreglen i § 74.

Det er en forudsætning for, at forbrugeren kan fremsætte påkrav, at sælgeren rent faktisk har udskudt leveringstiden, eller at sælger har meddelt, at der vil ske en overskridelse af leveringstiden. Der skal også være tale om en ensidig udskydelse af leveringstidspunktet fra sælgerens side.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 102-126.

3.2.1.2. Varedirektivet

3.2.1.2.1. Varernes overensstemmelse

Sælgeren skal levere varer til forbrugeren, som opfylder de subjektive og objektive krav til overensstemmelse og forkert installation, der er fastsat i artikel 6, 7 og 8, jf. dog artikel 9 om tredjemands rettigheder, jf. artikel 5.

Varedirektivet regulerer ikke betydningen af levering, herunder hvad sælgeren skal gøre for at opfylde sin leveringsforpligtelse. Desuden vedrører varedirektivet ikke de regler om risikoens overgang, som er fastsat i forbrugerrettighedsdirektivet, jf. præambelbetragtning nr. 38.

Varer med digitale elementer anses for at være leveret til forbrugeren, når både varernes fysiske komponent er leveret, og det digitale indhold eller den digitale tjeneste er leveret ved en enkelt levering, eller den løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i en periode er begyndt. Det betyder, at sælgeren skal gøre det digitale indhold eller den digitale tjeneste tilgængelig for forbrugeren på en sådan måde, at indholdet eller tjenesten eller andre midler, der er egnede til at downloade eller få adgang til det digitale indhold eller den digitale tjeneste, er modtaget af forbrugeren, og at ingen yderligere handling kræves af sælgeren for, at forbrugeren kan anvende indholdet eller tjenesten i overensstemmelse med aftalen, f.eks. ved hjælp af et link eller en downloadmulighed. Det relevante tidspunkt for at fastslå, om varen er i overensstemmelse, er derfor det tidspunkt, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste leveres, hvis den fysiske komponent blev leveret tidligere. Som et resultat heraf kan det sikres, at ansvarsperioden for den fysiske komponent på den ene side og for det digitale element på den anden side begynder at løbe på samme tidspunkt. I mange tilfælde kan forbrugeren endvidere ikke opdage en fejl i den fysiske komponent, før det digitale indhold eller den digitale tjeneste er leveret, jf. præambelbetragtning nr. 39.

Når varerne i henhold til købsaftalen skal installeres af sæl-

geren eller på sælgerens vegne, anses varerne for at være leveret til forbrugeren, når installationen er afsluttet, jf. præambelbetragtning nr. 40.

3.2.1.2.2. *Subjektive krav til overensstemmelse*

Varedirektivets artikel 6, litra a-d, opstiller en række subjektive krav til varens overensstemmelse med købsaftalen. Varen skal således, hvor det er relevant

- svare til den beskrivelse, type, mængde og kvalitet samt besidde den funktionalitet, kompatibilitet og interoperabilitet og de øvrige egenskaber, som er beskrevet i købsaftalen,
- være egnet til ethvert særligt formål, som forbrugeren ønsker, at den skal kunne anvendes til, og som forbrugeren har gjort sælger bekendt med senest på tidspunktet for købsaftalens indgåelse, og som sælger har accepteret,
- leveres med alt tilbehør og vejledning, herunder om installation, som beskrevet i købsaftalen, og
- leveres med eventuelle opdateringer som beskrevet i købsaftalen.

Kravene i købsaftalen omfatter de krav, der følger af oplysninger forud for aftaleindgåelsen, som i overensstemmelse med forbrugerrettighedsdirektivet er en integreret del af købsaftalen, jf. præambelbetragtning nr. 26.

I betragtning af, at det digitale indhold eller de digitale tjenester, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med varer, hele tiden udvikler sig, kan sælgere aftale med forbrugere at levere opdateringer til disse. Opdateringer af varernes digitale indholds- eller digitale tjenesteelement kan i henhold til købsaftalen foretages med henblik på forbedring og optimering, udvidelse af funktionerne, tilpasning til den tekniske udvikling, beskyttelse mod nye sikkerhedstrusler eller andre formål. Overensstemmelsen for varer med digitale elementer skal derfor også vurderes med hensyn til, hvorvidt varernes digitale indholds- eller digitale tjenesteelement opdateres i overensstemmelse med aftalen. Manglende levering af opdateringer, som er aftalt i købsaftalen, bør betragtes som en mangel ved varerne. Derudover bør fejlbehæftede eller ufuldstændige opdateringer også betragtes som en mangel ved varen henset til, at det indebærer, at sådanne opdateringer ikke foretages på den måde, der er fastsat i købsaftalen, jf. præambelbetragtning nr. 28.

3.2.1.2.3. *Objektive krav til overensstemmelse*

3.2.1.2.3.1. *Generelt*

Varedirektivets artikel 7, stk. 1, litra a-d, opstiller en række objektive krav til varens overensstemmelse. Varen skal således ud over at opfylde de subjektive krav

- være egnet til de formål, til hvilke varer af samme type normalt vil blive anvendt, under hensyntagen til, hvor det er relevant, eventuel eksisterende EU-ret og national ret, tekniske standarder eller, i mangel af sådanne

tekniske standarder, gældende sektorspecifikke branche- adfærdskodekser,

- hvor det er relevant, være af den kvalitet og svare til den beskrivelse, der gælder for en prøve eller en model, som sælgeren har stillet til rådighed for forbrugeren inden indgåelsen af aftalen,
- hvor det er relevant, leveres med eventuelt tilbehør, herunder emballage, installationsvejledning eller anden vejledning, som forbrugeren med rimelighed kan forvente at modtage, og
- svare til den mængde og have de egenskaber og øvrige funktioner, herunder med hensyn til holdbarhed, funktionalitet, kompatibilitet og sikkerhed, der er sædvanlige for varer af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kan forvente under hensyntagen til varens art og eventuelle offentlige udsagn, som er fremsat af eller på vegne af sælgeren eller andre personer i tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten, navnlig i reklamer eller gennem mærkning.

For at finde en balance mellem behovet for retssikkerhed og en rimelig fleksibilitet bør der ved enhver henvisning til, hvad en person kan forvente fra eller af en person, forstås, hvad der med rimelighed kan forventes. Om noget er rimeligt, skal vurderes på et objektivt grundlag under hensyn til aftalens art og formål, sagens konkrete omstændigheder og parternes sædvane og praksis, jf. præambelbetragtning nr. 24.

3.2.1.2.3.2. *Offentlige udsagn om varen*

Ifølge varedirektivets artikel 7, stk. 2, litra a-c, er sælgeren ikke bundet af offentlige udsagn, som er fremsat af eller på vegne af sælgeren eller andre personer i tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten, navnlig i reklamer eller gennem mærkning, hvis sælgeren kan godtgøre, at

- sælgeren ikke havde kendskab til og ikke med rimelighed kunne have haft kendskab til det pågældende offentlige udsagn,
- det offentlige udsagn var rettet på tidspunktet for indgåelsen af købsaftalen på samme måde eller på en tilsvarende måde, som det var blevet fremsat, eller
- det offentlige udsagn ikke kan have haft betydning for beslutningen om at købe varerne.

3.2.1.2.3.3. *Krav om opdateringer*

Det fremgår af varedirektivets artikel 7, stk. 3, litra a-b, at i tilfælde af varer med digitale elementer skal sælgeren sikre, at forbrugeren får besked om og får leveret opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, som er nødvendige, for at varerne bliver ved med at være i overensstemmelse i den periode

- som forbrugeren med rimelighed kan forvente i betragtning af typen af og formålet med varerne og de digitale elementer, og under hensyntagen til aftalens omstændigheder og art, når købsaftalen fastsætter bestemmelse om

en enkelt levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, eller

- der er angivet i artikel 10, stk. 2 eller 5, (om reklama-tionsfrist og forældelsesfrist) alt efter hvad der er relevant, hvis købsaftalen indeholder bestemmelser om en løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste over en periode.

Sælgeren skal dermed ud over de opdateringer, der er fastsat i aftalen, levere opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, for at sikre, at varer med digitale elementer bliver ved med at være i overensstemmelse. Sælgerens forpligtelse er begrænset til opdateringer, der er nødvendige for, at varerne kan opretholde deres overensstemmelse med de objektive og subjektive krav. Medmindre parterne har aftalt andet, er sælgeren hverken forpligtet til at levere opgraderede versioner af varernes digitale indhold eller digitale tjeneste eller til at forbedre eller udvide varernes funktioner ud over overensstemmelseskravene. Hvis en opdatering, som leveres af sælgeren eller af en tredjemand, der leverer det digitale indhold eller den digitale tjeneste i henhold til købsaftalen, medfører en mangel ved varen med digitale elementer, er sælgeren ansvarlig for at bringe varen i overensstemmelse igen, jf. præambelbetragtning nr. 30.

Forpligtelsen til at levere opdateringer og sikkerhedsopdateringer kan strække sig ud over den periode, hvor sælgeren sædvanligvis er ansvarlig for mangler ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste, jf. præambelbetragtning nr. 31. Det beror på en konkret vurdering, hvor lang tid forbrugeren med rimelighed kan forvente sådanne opdateringer.

Det fremgår af varedirektivets artikel 7, stk. 4, litra a-b, at hvis forbrugeren ikke inden for en rimelig frist har installeret opdateringerne, er sælgeren ikke ansvarlig for en eventuel manglende overensstemmelse, der udelukkende skyldes, at den relevante opdatering ikke er foretaget, hvis

- sælgeren har oplyst forbrugeren om, at opdateringen var tilgængelig, og om konsekvenserne af forbrugers manglende installation, og
- forbrugers manglende eller forkerte installation af opdateringen ikke skyldtes mangler i den installationsvejledning, som er givet til forbrugeren.

Forbrugeren er frit stillet med hensyn til at vælge at installere de opdateringer, der leveres. Hvis forbrugeren beslutter ikke at installere de opdateringer, der er nødvendige for varen med digitale elementer for at sikre, at den bliver ved med at være i overensstemmelse, bør forbrugeren imidlertid ikke forvente, at varen bliver ved med at være i overensstemmelse, jf. præambelbetragtning nr. 30.

Ved varer med digitale elementer, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste leveres ved en enkelt levering, er sælgeren i princippet kun ansvarlig for mangler, der forelig-

ger på leveringstidspunktet. Forpligtelsen til at levere opdateringer afspejler imidlertid det forhold, at det digitale miljø for en sådan vare ændrer sig hele tiden. Derfor er opdateringer et nødvendigt redskab for at sikre, at varerne fungerer lige så godt som på leveringstidspunktet. I modsætning til traditionelle varer er varer med digitale elementer endvidere ikke fuldstændig adskilt fra sælgeren, eftersom sælgeren eller en tredjeperson, der leverer det digitale indhold eller den digitale tjeneste i henhold til købsaftalen, kan fjernopdatere varerne, som regel via internettet. Hvis det digitale indhold eller den digitale tjeneste leveres ved en enkelt levering, er sælgeren derfor ansvarlig for at levere de opdateringer, der er nødvendige for at sikre, at varerne med digitale elementer forbliver i overensstemmelse i den periode, som forbrugeren med rimelighed kan forvente, selv hvis varerne var i overensstemmelse på leveringstidspunktet. Den periode, som forbrugeren med rimelighed kan forvente at modtage opdateringer, vurderes på grundlag af varernes og de digitale elementers type og formål og under hensyntagen til omstændighederne ved og arten af købsaftalen. En forbruger vil normalt forvente at modtage opdateringer som minimum i den periode, hvor sælgeren er ansvarlig for mangler, mens forbrugers rimelige forventning i nogle tilfælde kan strække sig ud over denne periode, hvilket navnlig kan være tilfældet for så vidt angår sikkerhedsopdateringer. I andre tilfælde, f.eks. i forbindelse med varer med digitale elementer, hvis formål er tidsbegrænset, vil sælgerens forpligtelse til at foretage opdateringer normalt være begrænset til nævnte tidsrum, jf. præambelbetragtning nr. 31.

3.2.1.2.3.4. Manglende overensstemmelse som forbrugeren kendte og accepterede

Ifølge varedirektivets artikel 7, stk. 5, er der ikke tale om manglende overensstemmelse, hvis forbrugeren på tidspunktet for aftaleindgåelsen er blevet gjort tydeligt opmærksom på, at en bestemt egenskab ved varen afveg fra de objektive krav til overensstemmelse, der er fastsat i artikel 7, stk. 1 eller 3, og forbrugeren udtrykkeligt og særskilt har accepteret afvigelsen.

For at sikre tilstrækkelig fleksibilitet i reglerne, f.eks. i forbindelse med salg af brugte genstande, er det muligt for parterne at fravige de objektive krav til overensstemmelse. En sådan fravigelse er dog kun mulig, hvis forbrugeren gøres tydeligt opmærksom på den, og hvis forbrugeren accepterer den særskilt fra andre erklæringer eller aftaler og gennem aktiv og utvetydig handlemåde, jf. præambelbetragtning nr. 36.

3.2.1.2.4. Forkert installation af varerne

Ifølge varedirektivets artikel 8, litra a-b, anses enhver mangel som følge af forkert installation af varer som mangler ved varerne, hvis

- installationen er en del af købsaftalen og blev udført af sælgeren eller på sælgerens vegne, eller

- installationen, der var bestemt til at skulle installeres af forbrugeren, blev udført af forbrugeren, og den forkerte installation skyldtes mangler i den installationsvejledning, der blev leveret af sælgeren, eller, ved varer med digitale elementer, leveret af sælgeren eller af leverandøren af det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

En lang række varer skal installeres, før de kan bruges på en effektiv måde af forbrugeren. Ved varer med digitale elementer er det desuden som regel nødvendigt at installere det digitale indhold eller den digitale tjeneste, før forbrugeren kan anvende disse varer i overensstemmelse med deres tiltænkte formål. Enhver mangel, der skyldes forkert installation, betragtes derfor som en mangel, hvis installationen er udført af sælgeren eller på sælgerens vegne. Hvis varerne skal installeres af forbrugeren, bør en mangel, der skyldes forkert installation, betragtes som en mangel ved varerne, uanset om installationen er udført af forbrugeren eller af en tredjepart på forbrugers vegne, hvis den forkerte installation skyldes mangler i installationsvejledningen, såsom ufuldstændighed eller manglende klarhed, som gør installationsvejledningen vanskelig at anvende for den gennemsnitlige forbruger, jf. præambelbetragtning nr. 34.

3.2.1.2.5. Tredjemands rettigheder

Hvis en begrænsning som følge af en krænkelse af tredjemands ret, navnlig intellektuelle ejendomsrettigheder, hindrer eller begrænser brugen af varerne i overensstemmelse de subjektive og objektive krav hertil, skal medlemsstaterne sikre, at forbrugeren har ret til misligholdelsesbeføjelser, medmindre national ret indeholder bestemmelser om ugyldighed eller ophævelse af købsaftalen i sådanne tilfælde, jf. varedirektivets artikel 9.

3.2.1.3. Direktivet om digitalt indhold

3.2.1.3.1. Levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste

Den erhvervsdrivende skal levere det digitale indhold eller den digitale tjeneste til forbrugeren. Medmindre parterne har aftalt andet, skal den erhvervsdrivende levere indholdet eller tjenesten uden unødigt forsinkelse efter indgåelsen af aftalen, jf. artikel 5, stk. 1.

Den erhvervsdrivende har ifølge artikel 5, stk. 2, litra a-b, opfyldt leveringsforpligtelsen, når

- det digitale indhold eller andre midler, der er egnede til at få adgang til eller downloade det digitale indhold, er stillet til rådighed eller gjort tilgængelige for forbrugeren eller for en fysisk eller virtuel facilitet, som forbrugeren har valgt til formålet, eller
- den digitale tjeneste er gjort tilgængelig for forbrugeren eller for en fysisk eller virtuel facilitet, som forbrugeren har valgt til formålet.

Den erhvervsdrivende kan levere digitalt indhold eller digitale tjenester til forbrugere på forskellige måder. Det digitale indhold eller den digitale tjeneste bør anses for at være tilgængeliggjort eller stillet til rådighed for forbrugeren, når indholdet eller tjenesten eller midler, der egner sig til at få adgang til eller downloade det eller den, har nået forbrugers sfære, og der ikke kræves yderligere foranstaltninger fra den erhvervsdrivendes side for at gøre det muligt for forbrugeren at anvende indholdet eller tjenesten i overensstemmelse med aftalen. I betragtning af, at den erhvervsdrivende i princippet ikke er ansvarlig for handlinger eller undladelser fra en tredjemand, der driver en fysisk eller virtuel facilitet, f.eks. en elektronisk platform eller en cloudlagringsfacilitet, som forbrugeren har valgt til at modtage eller lagre det digitale indhold eller den digitale tjeneste, er det tilstrækkeligt for den erhvervsdrivende at levere det digitale indhold eller den digitale tjeneste til denne tredjemand, jf. præambelbetragtning nr. 41.

Den fysiske eller virtuelle facilitet kan ikke anses for valgt af forbrugeren, hvis den kontrolleres af den erhvervsdrivende eller er aftalemæssigt forbundet med den erhvervsdrivende, eller hvor forbrugeren valgte den pågældende fysiske eller virtuelle facilitet til at modtage det digitale indhold eller den digitale tjeneste, men valget var det eneste, der blev tilbudt af den erhvervsdrivende. Hvor den fysiske eller virtuelle facilitet ikke kan anses for at være valgt af forbrugeren, betragtes den erhvervsdrivendes forpligtelse til at levere det digitale indhold eller den digitale tjeneste ikke som opfyldt, hvis indholdet eller tjenesten leveres til den fysiske eller virtuelle facilitet, men forbrugeren ikke kan modtage eller få adgang til indholdet eller tjenesten i overensstemmelse med direktivet om digitalt indhold. I sådanne tilfælde har forbrugeren de samme beføjelser, som hvis den erhvervsdrivende havde undladt at levere.

3.2.1.3.2. Det digitale indholds eller den digitale tjenestes overensstemmelse

Den erhvervsdrivende skal levere digitalt indhold eller en digital tjeneste til forbrugeren, som opfylder de subjektive og objektive krav til overensstemmelse samt forkert installation i artikel 7, 8 og 9, hvor det er relevant, uden at det berører artikel 10 om tredjemands rettigheder, jf. artikel 6.

3.2.1.3.3. Subjektive krav til overensstemmelse

Det fremgår af artikel 7, litra a-d, i direktivet om digitalt indhold, at for at være i overensstemmelse med parternes aftale skal det digitale indhold eller den digitale tjeneste, hvor det er relevant, navnlig

- være af den art, mængde og kvalitet samt besidde den funktionalitet, kompatibilitet og interoperabilitet og de øvrige egenskaber, som krævet i aftalen,
- være egnet til ethvert særligt formål, som forbrugeren ønsker, at det skal kunne anvendes til, og som forbrugeren har gjort den erhvervsdrivende bekendt med se-

- nest på tidspunktet for aftalens indgåelse, og som den erhvervsdrivende har accepteret,
- leveres med alt tilbehør, vejledninger, herunder om installation, og kundeservice som krævet i aftalen, og
 - opdateres som fastsat i aftalen.

Det digitale indhold eller den digitale tjeneste bør navnlig svare til den beskrivelse, den mængde, f.eks. antallet af tilgængelige musikfiler, den kvalitet, f.eks. billedopløsningen, det sprog og den version, der fremgår af aftalen. Indholdet eller tjenesten bør også have den sikkerhed, funktionalitet, kompatibilitet, interoperabilitet og de andre egenskaber, som kræves i aftalen. Aftalekravene omfatter de krav, der følger af oplysningerne forud for aftaleindgåelsen, som i overensstemmelse med forbrugerrettighedsdirektivet er en integreret del af aftalen. Disse krav kunne også fastsættes i en serviceniveaufortale, hvor en sådan type aftale i henhold til gældende national ret udgør en del af aftaleforholdet, jf. præambelbetragtning nr. 42.

Det digitale indholds eller de digitale tjenesters overensstemmelse bør også vurderes i relation til, hvorvidt indholdet eller tjenesten opdateres på den måde, der er fastsat i aftalen. Undladelse af at foretage opdateringer, som er fastsat i aftalen, betragtes som manglende overensstemmelse. Derudover betragtes fejlbehæftede eller ufuldstændige opdateringer som manglende overensstemmelse, da det indebærer, at sådanne opdateringer ikke foretages på den måde, der er fastsat i aftalen, jf. præambelbetragtning nr. 44.

3.2.1.3.4. Objektive krav til overensstemmelse

3.2.1.3.4.1. Generelt

Ud over at opfylde alle subjektive krav til overensstemmelse skal det digitale indhold eller den digitale tjeneste ifølge artikel 8, stk. 1, litra a-d,

- være egnet til de formål, som digitalt indhold eller en digital tjeneste af den samme type normalt bruges til, under hensyntagen til, hvor det er relevant, eventuelt eksisterende EU-ret og national ret, tekniske standarder eller, i mangel af sådanne tekniske standarder, gældende sektorspecifikke branchefærdskodekser,
- svare til den mængde og besidde de egenskaber og funktioner, herunder med hensyn til funktionalitet, kompatibilitet, tilgængelighed, kontinuitet og sikkerhed, som er normalt for digitalt indhold eller digitale tjenester af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kan forvente under hensyntagen til arten af det digitale indhold eller den digitale tjeneste og eventuelle offentlige udsagn, som den erhvervsdrivende, en anden person på vegne af den erhvervsdrivende eller andre personer i tidligere led i transaktionskæden har fremsat, navnlig i reklamer eller mærkning, medmindre den erhvervsdrivende påviser, at den erhvervsdrivende ikke havde og ikke med rimelighed kunne have haft kendskab til det pågældende offentlige udsagn, det offentlige udsagn var

- korrigeret på tidspunktet for indgåelsen af aftalen på samme måde eller på en tilsvarende måde, som det var blevet fremsat, eller det offentlige udsagn ikke kunne have haft indflydelse på beslutningen om at erhverve det digitale indhold eller den digitale tjeneste,
- hvor relevant, leveres sammen med sådant tilbehør og sådanne instruktioner, som forbrugeren med rimelighed kan forvente at modtage, og
- være i overensstemmelse med en eventuel prøveversion eller forhåndsvisning af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, som stilles til rådighed af den erhvervsdrivende inden indgåelse af aftalen.

Hvad en person med rimelighed kan forvente, skal fastslås objektivt under hensyntagen til arten af og formålet med det digitale indhold eller den digitale tjeneste, de konkrete omstændigheder samt de berørte parterers sædvane og praksis. Navnlig bør det objektivt fastslås, hvad der betragtes som rimelig tid til at bringe det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse under hensyntagen til karakteren af den manglende overensstemmelse, jf. præambelbetragtning nr. 46.

Databeskyttelsesforordningen eller enhver anden EU-ret om databeskyttelse finder fuld anvendelse på behandlingen af personoplysninger i forbindelse med en aftale, der er omfattet af direktivet om digitalt indhold. Derudover berører direktivet ikke de rettigheder, forpligtelser og ikke-aftaleretlige retsmidler, som er fastsat i databeskyttelsesforordningen. Kendsgerninger, der fører til manglende overholdelse af kravene i databeskyttelsesforordningen, herunder centrale principper såsom kravene om dataminimering, indbygget databeskyttelse og databeskyttelse gennem indstillinger, kan afhængigt af omstændighederne i det enkelte tilfælde anses for at udgøre manglende overensstemmelse mellem det digitale indhold eller den digitale tjeneste og subjektive eller objektive krav til overensstemmelse. Ét eksempel kan være, hvor en erhvervsdrivende udtrykkeligt påtager sig en forpligtelse i aftalen, som også er knyttet til den erhvervsdrivendes forpligtelser i henhold til databeskyttelsesforordningen, eller hvor aftalen kan fortolkes på denne måde. I det tilfælde kan en sådan aftaleretlig forpligtelse indgå i de subjektive krav til overensstemmelse. Et andet eksempel kan være, hvor manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til forordningen på samme tid kan gøre, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste bliver uegnet til sit tilsigtede formål og derfor udgør manglende overensstemmelse med de objektive krav til overensstemmelse, som kræver, at indholdet eller tjenesten skal være egnet til det formål, som indhold eller tjenester af samme type normalt bruges til. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis den erhvervsdrivende, der leverer krypteringssoftware, ikke gennemfører passende foranstaltninger som krævet i databeskyttelsesforordningen for at sikre, at den er designet på en sådan måde, at personoplysninger ikke videregives til uautoriserede modtagere, hvorved krypteringssoftwaren bliver uegnet til det tilsigtede formål, som er sikker overførsel af data fra forbrugeren

til den tiltænkte modtager. Endelig kan der være tilfælde, hvor den erhvervsdrivendes manglende opfyldelse af sine forpligtelser i henhold til forordningen også kan udgøre manglende overensstemmelse af det digitale indhold eller den digitale tjeneste med det objektive krav til overensstemmelse, som kræver, at indholdet eller tjenesten har de egenskaber, der er normale for indhold eller tjenester af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kan forvente. Hvis en erhvervsdrivende med en onlineindkøbsapplikation f.eks. undlader at træffe de foranstaltninger, der er fastsat i databeskyttelsesforordningen vedrørende sikkerheden i forbindelse med behandling af forbrugers personoplysninger, og forbrugers kreditkortoplysninger derfor er udsat for malware eller spyware, kan denne undladelse også udgøre manglende overensstemmelse af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i henhold til direktivet om digitalt indhold, da forbrugeren med rimelighed kan forvente, at en sådan applikation normalt har egenskaber, der forhindrer udlevering af betalingsoplysninger, jf. præambelbetragtning nr. 48.

3.2.1.3.4.2. *Krav om opdateringer*

Den erhvervsdrivende skal ifølge artikel 8, stk. 2, litra a-b, sikre, at forbrugeren får besked om og får leveret opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, som er nødvendige for til stadighed at holde det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse i den periode,

- hvor indholdet eller tjenesten skal leveres i henhold til aftalen, hvor aftalen indeholder bestemmelser om løbende levering over en periode, eller
- som forbrugeren med rimelighed kan forvente i betragtning af typen af og formålet med det digitale indhold eller den digitale tjeneste, og under hensyntagen til aftalens omstændigheder og art, når aftalen fastsætter bestemmelse om en enkelt levering eller en række af enkeltstående leveringer.

I den periode, som forbrugeren med rimelighed kan forvente, bør den erhvervsdrivende forsyne forbrugeren med opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, for at sørge for, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste er i overensstemmelse og sikker(t). For så vidt angår indhold eller tjenester, hvis formål er tidsbegrænset, bør forpligtelsen til at levere opdateringer f.eks. være begrænset til den pågældende periode, mens perioden, hvor der bør leveres opdateringer til forbrugeren til andre typer af digitalt indhold eller digitale tjenester, kan svare til den periode, hvor den erhvervsdrivende er ansvarlig for manglende overensstemmelse, eller kan strække sig ud over denne periode, hvilket navnlig kan være tilfældet for så vidt angår sikkerhedsopdateringer, jf. præambelbetragtning nr. 47.

Forpligtelsen til at levere opdateringer og sikkerhedsopdateringer kan således strække sig ud over den periode, hvor sælgeren sædvanligvis er ansvarlig for mangler ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste. Det beror på en

konkret vurdering, hvor lang tid forbrugeren med rimelighed kan forvente sådanne opdateringer.

Det fremgår videre af artikel 8, stk. 3, litra a-b, at hvor forbrugeren ikke inden for en rimelig frist installerer opdateringer, som den erhvervsdrivende har leveret i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2, er den erhvervsdrivende ikke ansvarlig for manglende overensstemmelse, der udelukkende skyldes, at den relevante opdatering ikke er foretaget, hvis

- den erhvervsdrivende har oplyst forbrugeren om, at opdateringen var tilgængelig, og om konsekvenserne af forbrugers manglende installation, og
- forbrugers manglende eller forkerte installation af opdateringen ikke skyldtes mangler i den installationsvejledning, som den erhvervsdrivende havde givet.

3.2.1.3.4.3. *Perioden, hvori der er krav om overensstemmelse ved løbende levering*

Det fremgår af artikel 8, stk. 4, i direktivet om digitalt indhold, at hvis det digitale indhold eller den digitale tjeneste ifølge aftalen skal leveres løbende over en periode, skal indholdet eller tjenesten være i overensstemmelse i hele perioden.

Kortvarige afbrydelser i leveringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste behandles som tilfælde af manglende overensstemmelse, når disse afbrydelser er mere end uvæsentlige eller indtræffer flere gange, jf. præambelbetragtning nr. 51.

3.2.1.3.4.4. *Mangler som forbrugeren kendte og accepterede*

Der er ikke tale om manglende overensstemmelse, hvis forbrugeren på tidspunktet for aftaleindgåelsen specifikt blev gjort opmærksom på, at en bestemt egenskab ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste afveg fra de objektive krav til overensstemmelse i artikel 8, stk. 1 eller 2, og forbrugeren udtrykkeligt og særskilt accepterede dette, jf. artikel 8, stk. 5.

En sådan fravigelse er kun mulig, hvis forbrugeren var gjort tydeligt opmærksom på den, og hvis forbrugeren accepterer den særskilt fra andre erklæringer eller aftaler og gennem aktiv og utvetydig handlemåde. Betingelserne kan f.eks. opfyldes ved at afkrydse en rubrik, trykke på en knap eller aktivere en tilsvarende funktion, jf. præambelbetragtning nr. 49.

3.2.1.3.4.5. *Krav om den nyeste version*

Medmindre parterne har aftalt andet, skal digitalt indhold eller en digital tjeneste leveres i den nyeste version, der er tilgængelig på tidspunktet for indgåelse af aftalen, jf. artikel 8, stk. 6.

3.2.1.3.5. Forkert installation af det digitale indhold eller den digitale tjeneste

Manglende overensstemmelse, der skyldes en forkert installation af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i forbrugerens digitale miljø, anses ifølge artikel 9, litra a-b, for at være manglende overensstemmelse af indholdet eller tjenesten, hvis

- det digitale indhold eller den digitale tjeneste var installeret af den erhvervsdrivende eller under den erhvervsdrivendes ansvar, eller
- det digitale indhold eller den digitale tjeneste var beregnet til at blive installeret af forbrugeren, og den forkerte installation skyldtes mangler i de installationsvejledninger, der er leveret af den erhvervsdrivende.

Det digitale indholds eller de digitale tjenesters manglende overensstemmelse som følge af forkert installation betragtes som manglende overensstemmelse af selve indholdet eller tjenesten, hvor det eller den blev installeret af den erhvervsdrivende eller på dennes vegne eller af forbrugeren i henhold til den erhvervsdrivendes installationsvejledning, og den forkerte installation skyldes fejl i vejledningen, såsom ufuldstændighed eller manglende klarhed, som gør vejledningen vanskelig at anvende for den gennemsnitlige forbruger, jf. præambelbetragtning nr. 52.

3.2.1.3.6. Ændring af digitalt indhold eller digitale tjenester

3.2.1.3.6.1. Generelt

Hvis det digitale indhold eller den digitale tjeneste skal leveres eller stilles til rådighed for forbrugeren over en periode, kan den erhvervsdrivende ifølge artikel 19, stk. 1, litra a-d, ændre indholdet eller tjenesten ud over, hvad der er nødvendigt for til stadighed at holde indholdet eller tjenesten i overensstemmelse med de subjektive og objektive krav, hvis

- aftalen tillader og giver en gyldig grund til en sådan ændring,
- sådan en ændring foretages uden yderligere omkostninger for forbrugeren,
- forbrugeren informeres om ændringen på en klar og forståelig måde, og
- forbrugeren underrettes i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 19, stk. 2, om forbrugerens ret til ophævelse ved visse ændringer, i rimelig tid forinden på en klar og forståelig måde på et varigt medium om elementerne i og tidspunktet for ændringen og om retten til at ophæve aftalen i overensstemmelse med artikel 19, stk. 2, eller om muligheden for at beholde det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden sådan en ændring i overensstemmelse med artikel 19, stk. 4.

Direktivet om digitalt indhold omfatter også ændringer, såsom opdateringer og opgraderinger, som erhvervsdrivende foretager af det digitale indhold eller den digitale tjeneste,

der leveres til eller stilles til rådighed for forbrugeren over en periode. I betragtning af den hurtige udvikling inden for digitalt indhold og digitale tjenester kan sådanne opdateringer, opgraderinger eller lignende ændringer være nødvendige, og de er ofte til fordel for forbrugeren. Nogle ændringer, f.eks. dem, der kan være fastsat som opdateringer i aftalen, kan indgå i de aftalemæssige forpligtelser. Andre ændringer kan være nødvendige for at opfylde de objektive krav til digitalt indholds eller en digital tjenestes overensstemmelse. Andre ændringer, som ville afvige fra de objektive krav til overensstemmelse, og som er forudsigelige på tidspunktet for aftalens indgåelse, vil udtrykkeligt skulle godkendes af forbrugeren, når aftalen indgås, jf. præambelbetragtning nr. 74.

I tillæg til de ændringer, som har til formål at sikre overensstemmelse, bør den erhvervsdrivende på visse betingelser have ret til at ændre egenskaber ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste, forudsat at aftalen giver en gyldig grund til en sådan ændring. Sådanne gyldige grunde kan omfatte tilfælde, hvor ændringen er nødvendig for at tilpasse det digitale indhold eller den digitale tjeneste til et nyt teknisk miljø eller til et stigende antal brugere eller er nødvendig af andre vigtige driftsmæssige grunde. Sådanne ændringer er ofte til forbrugerens fordel, da de forbedrer indholdet eller tjenesten. Parterne kan derfor lade aftalen indeholde bestemmelser, der tillader den erhvervsdrivende at foretage ændringer. For at skabe balance mellem forbruger- og erhvervsinteresser bør en sådan mulighed for den erhvervsdrivende kombineres med en ret for forbrugeren til at ophæve aftalen, hvis sådanne ændringer har negativ indvirkning på anvendelsen af eller adgangen til det digitale indhold eller den digitale tjeneste på mere end kun en uvæsentlig måde. Det omfang, i hvilket ændringer har negativ indvirkning på en forbrugers anvendelse af eller adgang til digitalt indhold eller en digital tjeneste, bør fastslås objektivt under hensyntagen til arten af og formålet med det pågældende digitale indhold eller den pågældende digitale tjeneste og til den kvalitet, funktionalitet, kompatibilitet samt de øvrige hovedegenskaber, der er almindelige for indhold eller tjenester af samme type. De regler, der er fastlagt i direktivet, for sådanne opdateringer, opgraderinger eller lignende ændringer bør dog ikke vedrøre situationer, hvor parterne indgår en ny aftale om levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, f.eks. som følge af udsendelse af en ny version af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, jf. præambelbetragtning nr. 75.

3.2.1.3.6.2. Forbrugerens ret til ophævelse ved visse ændringer af det digitale indhold eller den digitale tjeneste

Forbrugeren er ifølge artikel 19, stk. 2, berettiget til at ophæve aftalen, hvis en ændring har negativ indvirkning på forbrugerens adgang til eller anvendelse af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, medmindre en sådan negativ indvirkning kun er uvæsentlig. I så fald har forbrugeren ret til at ophæve aftalen gratis inden for 30 dage efter mod-

tagelsen af informationen eller fra det tidspunkt, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste er blevet ændret af den erhvervsdrivende, alt efter hvilken dato der er den seneste. Hvor forbrugeren ophæver aftalen i overensstemmelse med artikel 19, stk. 2, finder artikel 15-18 om ophævelse mv. tilsvarende anvendelse, jf. artikel 19, stk. 3.

Artikel 19, stk. 2 og 3, om forbrugers adgang til at ophæve ved visse ændringer finder ikke anvendelse, hvis den erhvervsdrivende har gjort det muligt for forbrugeren uden yderligere omkostninger at beholde det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden ændring, og indholdet eller tjenesten forbliver i overensstemmelse, jf. artikel 19, stk. 4.

Hvis kravene til en ændring ikke er opfyldt, og ændringen medfører manglende overensstemmelse, berører det ikke forbrugers ret til at få bragt det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse, få afslag i prisen eller ophæve aftalen. Tilsvarende, hvis det digitale indholds eller den digitale tjenestes manglende overensstemmelse opstår efter en ændring og ikke er forårsaget af ændringen, bør forbrugeren fortsat have ret til at påberåbe sig sine beføjelser som fastsat i direktivet ved manglende overensstemmelse i relation til indholdet eller tjenesten, jf. præambelbetragtning nr. 77.

3.2.1.3.7. Tredjemands rettigheder

Hvis en begrænsning som følge af en krænkelse af en tredjemands rettigheder, navnlig immaterielle rettigheder, forhindrer eller begrænser brugen af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse med de objektive og subjektive krav til overensstemmelse, skal medlemsstaterne sikre, at forbrugeren er berettiget til de misligholdelsesbeføjelser, der er fastsat i artikel 14, medmindre der i national ret er fastsat bestemmelser om ugyldighed eller ophævelse af aftalen om levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i sådanne tilfælde, jf. artikel 10.

Begrænsninger af forbrugers brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse med direktivet kan skyldes begrænsninger pålagt af indehaveren af immaterielle rettigheder i overensstemmelse med immaterialretten. Sådanne begrænsninger kan følge af slutbrugers licensaftale, i henhold til hvilken det digitale indhold eller den digitale tjeneste leveres til forbrugeren. Det kan være tilfældet, når f.eks. aftalen om slutbrugerlicens forbyder forbrugeren at gøre brug af visse egenskaber i forbindelse med det digitale indholds eller den digitale tjenestes funktionalitet. En sådan begrænsning kunne betyde, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste er i strid med de objektive krav til overensstemmelse, hvis den vedrørte egenskaber, der sædvanligvis findes i indhold eller tjenester af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kan forvente. I sådanne tilfælde bør forbrugeren kunne gøre brug af de beføjelser, der er fastsat i direktivet, for den manglende

overensstemmelse over for den erhvervsdrivende, der har leveret det digitale indhold eller den digitale tjeneste. Den erhvervsdrivende kan kun undgå et sådant ansvar ved at opfylde betingelserne for fravigelse af de objektive krav til overensstemmelse, jf. præambelbetragtning nr. 53.

Juridiske mangler er et særligt vigtigt anliggende for digitalt indhold eller digitale tjenester, der er omfattet af immaterielle rettigheder. Begrænsninger af forbrugers brug af digitalt indhold eller en digital tjeneste i overensstemmelse med direktivet om digitalt indhold kan skyldes en krænkelse af tredjemands rettigheder. En sådan krænkelse kan reelt forhindre forbrugeren i at anvende indholdet eller tjenesten eller nogle af deres egenskaber, f.eks. når forbrugeren slet ikke kan få adgang til indholdet eller tjenesten eller ikke kan gøre det lovligt. Det kan være, fordi tredjemanden med rette tvinger den erhvervsdrivende til at standse overtrædelsen af rettighederne og ophøre med at tilbyde det pågældende digitale indhold eller den digitale tjeneste, eller at forbrugeren ikke kan bruge indholdet eller tjenesten uden at overtræde loven. I tilfælde af en krænkelse af tredjemands rettigheder, som resulterer i en begrænsning, der forhindrer eller begrænser brugen af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse med de subjektive og objektive krav til overensstemmelse, bør forbrugeren være berettiget til beføjelserne ved manglende overensstemmelse, medmindre der i henhold til national ret er mulighed for at erklære aftalen ugyldig eller for ophævelse heraf, f.eks. på grund af krænkelse af en garanti vedrørende ejendomsret, jf. præambelbetragtning nr. 54.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 126-147.

3.2.2. Udvalgets overvejelser

3.2.2.1. Mangelsbegrebet

3.2.2.1.1. Generelt

Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold indfører en række subjektive krav til overensstemmelse (en mangelfri ydelse), som bygger på parternes konkrete aftale, og en række objektive krav til overensstemmelse, der angiver, hvad der almindeligvis kan forventes af en given vare, digitalt indhold eller en digital tjeneste.

De subjektive krav indebærer, at salgsgenstanden skal svare til den art, beskrivelse, type, mængde og kvalitet samt besidde den funktionalitet, kompatibilitet og interoperabilitet og de øvrige egenskaber, som er beskrevet i købsaftalen, være egnet til ethvert særligt formål, som forbrugeren ønsker, at den skal kunne anvendes til, og som forbrugeren har gjort sælger bekendt med senest på tidspunktet for købsaftalens indgåelse, og som sælger har accepteret, leveres med alt tilbehør og vejledning, herunder om installation, og kundeservice som beskrevet i købsaftalen, og opdateres som beskrevet i købsaftalen.

Udvalget vurderer, at de subjektive krav allerede i vidt omfang er en del af det gældende mangelsbegreb i købelovens §§ 75 a og 76.

De objektive krav indebærer bl.a., at salgsgenstanden som udgangspunkt skal være egnet til de formål, som genstande af samme type normalt anvendes til, under hensyntagen til, hvor det er relevant, eventuel eksisterende EU-ret og national ret, tekniske standarder eller, i mangel af sådanne tekniske standarder, gældende sektorspecifikke brancheadfærdskodekser, hvor det er relevant, være af den kvalitet og svare til den beskrivelse, der gælder for en prøve eller en model, som sælgeren har stillet til rådighed for forbrugeren inden aftaleindgåelsen, hvor det er relevant, leveres med eventuelt tilbehør, herunder emballage, installationsvejledning eller anden vejledning, som forbrugeren med rimelighed kan forvente at modtage, og svare til den mængde og have de egenskaber og øvrige funktioner, herunder med hensyn til holdbarhed, funktionalitet, kompatibilitet og sikkerhed, der er sædvanlige for salgsgenstande af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kan forvente under hensyntagen til genstandens art og eventuelle offentlige udsagn, som er fremsat af eller på vegne af sælgeren eller andre personer i tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten, navnlig i reklamer eller gennem mærkning. Sælgeren kan dog undgå at blive bundet af sådanne offentlige udsagn i en række tilfælde, f.eks. ved at rette dem på tidspunktet for indgåelsen af aftalen.

Udvalget vurderer, at de objektive krav allerede i vidt omfang er en del af det gældende mangelsbegrebet i købelovens §§ 75 a og 76.

Som nye elementer indebærer direktivernes objektive krav bl.a., at sælgeren skal sikre, at forbrugeren får besked om og får leveret opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, i en vis periode. Denne periode kan være længere end den sædvanlige reklamationsfrist, når der er tale om en eller flere enkeltstående leveringer af digitalt indhold og digitale tjenester, herunder når disse er en del af varer med digitale elementer. Direktiverne indeholder derudover regler om, hvornår mangler som følge af forkert installation af en vare, digitalt indhold eller en digital tjeneste kan påberåbes, og hvornår en begrænsning i anvendelsen af varen, det digitale indhold eller den digitale tjeneste som følge af tredjemands rettigheder udgør en retsmangel.

Udvalget vurderer, at gennemførelse af direktiverne nødvendiggør en række ændringer af købelovens regler om mangler, herunder særligt af lovens §§ 75 a-76. Udvalget foreslår, at købelovens §§ 75 a-76 erstattes af direktivernes bestemmelser om overensstemmelse, subjektive og objektive krav til overensstemmelse, forkert installation og tredjemands rettigheder.

3.2.2.1.2. Sælgers loyale oplysningspligt

Udvalget har overvejet, om det er muligt at opretholde købelovens § 76, stk. 1, nr. 3, om sælgers loyale oplysningspligt. Efter bestemmelsen foreligger der en mangel ved salgsgenstanden, hvis sælgeren har forsømt at give forbrugeren oplysning om forhold, der har haft betydning for forbrugeren bedømmelse af genstanden, som sælgeren kendte eller burde kende.

Udvalget anfører, at sælgers loyale oplysningspligt så vidt muligt bør opretholdes ved implementering af direktiverne, og at der bør gælde ens regler for oplysningspligten uanset salgsgenstandens karakter.

Ifølge varedirektivets præambelbetragtning nr. 20 kan medlemsstaterne fastsætte oplysningsforpligtelser for sælgeren i forbindelse med aftalens indgåelse eller sælgerens pligt til at advare forbrugeren om f.eks. visse egenskaber ved varen, egnetheden af de materialer, som forbrugeren har leveret, eller mulige ulemper som følge af specifikke anmodninger fra forbrugeren. Udvalget vurderer derfor, at sælgers loyale oplysningspligt kan opretholdes i relation til varedirektivet.

Udvalget har spurgt EU-Kommissionen, om det er muligt at fastsætte regler om sælgers oplysningspligt i relation til direktivet om digitalt indhold, når direktivet ikke indeholder en præambelbetragtning herom. Kommissionen har svaret, at direktivet ikke giver mulighed for at fastsætte oplysningsforpligtelser for sælgeren. Udvalget vurderer derfor, at bestemmelsen om sælgers loyale oplysningspligt ikke kan opretholdes i relation til digitalt indhold og digitale tjenester.

Udvalget foreslår, at der indsættes en særskilt bestemmelse om sælgers loyale oplysningspligt i købeloven, som indholdsmæssigt svarer til den gældende § 76, stk. 1, nr. 3, og at bestemmelsen ikke skal gælde for digitalt indhold og digitale tjenester.

3.2.2.2. Ændring af digitalt indhold og digitale tjenester

Artikel 19 i direktivet om digitalt indhold indeholder regler om, hvornår sælgeren kan ændre digitalt indhold og digitale tjenester, der leveres over en periode. Artiklen indeholder bl.a. regler om, hvornår en ændring må foretages, og hvornår forbrugeren kan ophæve aftalen som følge af (visse) ændringer. Købeloven indeholder ikke tilsvarende regler. I dansk ret vil sådanne forhold typisk være aftalebestemte.

Udvalget vurderer, at der er behov for at indsætte en ny bestemmelse i købeloven, som regulerer sælgerens adgang til at foretage ændring af digitalt indhold og digitale tjenester samt kravene hertil og forbrugeren adgang til at ophæve aftalen som følge af visse ændringer.

3.2.2.3. Forbehold og mangler som forbrugeren var bekendt med

Købelovens § 77, stk. 1, indeholder et forbud mod, at sælgeren tager et generelt forbehold for salgsgenstandens overensstemmelse i forbruger køb. Bestemmelsen tillader konkrete forbehold.

Efter købelovens § 77 b kan forbrugeren ikke påberåbe sig en mangel, som forbrugeren var eller måtte være bekendt med ved aftalens indgåelse, medmindre der er holdepunkter herfor i aftalen, eller sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed.

Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold giver parterne mulighed for at fravige de objektive krav til overensstemmelse. Der er ikke tale om en mangel ved salgsgenstanden, hvis forbrugeren på tidspunktet for indgåelsen af aftalen er blevet gjort tydeligt opmærksom på, at en bestemt egenskab ved varen, det digitale indhold eller den digitale tjeneste afviger fra de objektive krav til overensstemmelse, og forbrugeren udtrykkeligt og særskilt har accepteret denne afvigelse ved indgåelsen af aftalen.

Udvalget vurderer, at begge direktiver giver parterne mulighed for at aftale et konkret forbehold vedrørende bestemte egenskaber. Modsætningsvis følger, at direktiverne ikke tillader, at sælger tager et generelt forbehold.

Udvalget vurderer, at retstilstanden efter købelovens § 77 og § 77 b i det væsentlige svarer til direktiverne. Som følge af kravene til direktivimplementering vurderes det imidlertid ikke muligt at opretholde købelovens § 77, stk. 1, og § 77 b i deres nuværende form. Udvalget foreslår, at bestemmelserne ophæves og erstattes af direktivernes bestemmelser om forbehold.

3.2.2.4. Forbehold ved køb af brugte genstande på offentlig auktion

Købelovens § 77, stk. 2, indeholder en begrænsning i adgangen til at gøre mangler gældende for brugte genstande, der er solgt på offentlig auktion. Hvis forbrugeren selv har mulighed for at være til stede, kan forbrugeren kun påberåbe sig, at der foreligger en mangel, hvis det følger af § 76, stk. 1, nr. 1-3, eller hvis genstanden er i væsentlig ringere stand, end forbrugeren under hensyn til omstændighederne havde grund til at regne med. Udvalget har overvejet om bestemmelsen kan og bør opretholdes.

Varedirektivet giver medlemsstaterne mulighed for at udelukke købsaftaler om brugte varer, som sælges på offentlige auktioner, fra direktivets anvendelsesområde. Hvis muligheden anvendes, skal forbrugere have let adgang til klare og omfattende oplysninger om, at rettighederne i direktivet ikke

finder anvendelse, jf. artikel 3, stk. 5. Direktivet om digitalt indhold indeholder ikke denne mulighed.

Udvalget vurderer, at det ud fra en "det mindre i det mere"-betragtning er muligt at opretholde købelovens § 77, stk. 2, på varedirektivets område.

Udvalget vurderer derimod, at det ikke er muligt at indføre en tilsvarende regel for digitalt indhold og digitale tjenester.

Udvalget foreslår, at begrænsningerne i adgangen til at gøre mangler gældende for brugte genstande, der er solgt på offentlige auktioner, så vidt muligt videreføres i en særskilt bestemmelse.

3.2.2.5. Tidspunktet for mangelsbedømmelsen

Købelovens § 77 a, stk. 1, foreskriver, at mangelsbedømmelsen skal ske på tidspunktet for risikoens overgang. I forbrugerkøb går risikoen over på forbrugeren på leveringstidspunktet, således som det er fastlagt ved købelovens § 73, hvis sælgeren skal sende salgsgenstanden.

Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold anvender begrebet levering som det relevante tidspunkt for vurdering af, om der foreligger en mangel ved salgsgenstanden. Udvalget har overvejet, om det er muligt at opretholde den nuværende formulering af købelovens § 77 a, stk. 1.

Udvalget vurderer, at det er nødvendigt at ændre § 77 a, stk. 1, så det kommer til at fremgå, at det relevante tidspunkt for mangelsvurderingen er leveringstidspunktet. Udvalget foreslår en sådan ændring. Udvalget vurderer, at ændringen i de fleste tilfælde ikke vil have nogen praktisk betydning.

3.2.2.6. Levering

Ifølge købelovens § 73, stk. 1, anses levering for sket, når salgsgenstanden er kommet i forbrugerenes besiddelse, hvis sælgeren skal sende salgsgenstanden.

Varedirektivet overlader det til medlemsstaterne at fastsætte, hvad sælger skal gøre for at opfylde sin leveringsforpligtelse. Både varedirektivet og direktivet om digitalt indhold indeholder dog konkrete bestemmelser om, hvornår der er sket levering for så vidt angår varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester.

Udvalget vurderer, at det er nødvendigt at indsætte regler i købeloven om, hvornår der er sket levering af varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester.

Udvalget foreslår, at hvis en aftale angår digitalt indhold,

der ikke leveres på et fysisk medium, anses leveringen for sket, når det digitale indhold eller andre midler, der er egnede til at få adgang til eller downloade indholdet, er stillet til rådighed eller gjort tilgængelige for køberen eller for en fysisk eller virtuel facilitet, som køberen har valgt til det formål.

Udvalget foreslår endvidere, at hvis en aftale angår en digital tjeneste, anses leveringen for sket, når tjenesten er gjort tilgængelig for køberen eller for en fysisk eller virtuel facilitet, som køberen har valgt til det formål.

Udvalget foreslår derudover, at varer med digitale elementer anses for at være leveret til køberen, når både varernes fysiske komponent og det digitale indhold eller den digitale tjeneste er leveret.

3.2.2.7. Forsinkelse

Købelovens § 74, stk. 1, 1. pkt., foreskriver, at der skal ske levering uden unødigt forsinkelse og senest 30 dage efter aftalens indgåelse, medmindre parterne har aftalt andet. Det fremgår af 2. pkt., at der foreligger forsinkelse, hvis salgsgenstanden ikke leveres i rette tid, og det ikke skyldes forbrugeren eller en omstændighed, som forbrugeren bærer risikoen for.

Det fremgår af købelovens § 74, stk. 2, at i tilfælde af forsinkelse kan forbrugeren hæve købet, hvis forsinkelsen er af væsentlig betydning for forbrugeren, og sælgeren måtte forudsætte det, eller hvis sælgeren har nægtet levering. Det samme gælder, hvis sælgeren ikke efter påkrav fra forbrugeren leverer salgsgenstanden inden udløbet af en rimelig frist.

Ifølge købelovens § 74, stk. 3, skal sælgeren ved ophævelse af aftalen uden unødigt forsinkelse tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen.

Købelovens § 74 implementerer forbrugerrettighedsdirektivets artikel 18. Varedirektivet indeholder ikke regler om forsinkelse.

Artikel 5 i direktivet om digitalt indhold foreskriver, at levering skal ske uden unødigt forsinkelse efter aftalens indgåelse.

Artikel 13 i direktivet om digitalt indhold indeholder regler om forbrugers beføjelser ved manglende levering. Det fremgår af artikel 13, stk. 1, at hvis sælgeren ikke leverer det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden unødigt forsinkelse, skal forbrugeren anmode sælgeren om at levere. Hvis sælgeren derefter ikke leverer uden unødigt forsinkelse eller inden for en yderligere frist, som parterne

udtrykkelig er blevet enige om, kan forbrugeren ophæve aftalen. Det fremgår af artikel 13, stk. 2, at forbrugeren er berettiget til at ophæve aftalen omgående, hvis sælgeren har meddelt, eller det tydeligt fremgår af omstændighederne, at sælgeren ikke vil levere, eller hvis parterne har aftalt, eller det tydeligt fremgår af omstændighederne ved aftaleindgåelsen, at et bestemt leveringstidspunkt er afgørende for forbrugeren, og sælgeren ikke leverer inden eller på dette tidspunkt. Artikel 13, stk. 2, svarer til forbrugerrettighedsdirektivets artikel 18 med den undtagelse, at artikel 13, stk. 1, 2. led, om "tydeligt fremgår af omstændighederne" ikke findes artikel 18. Endelig fremgår det af artikel 13, stk. 3, at hvis forbrugeren ophæver på grund af forsinkelse, finder direktivets bestemmelser om mangelsbeføjelser tilsvarende anvendelse.

Artikel 5 og 13 finder ikke anvendelse på et fysisk medium, der udelukkende bruges som en bærer af digitalt indhold, jf. artikel 3, stk. 3, i direktivet om digitalt indhold.

Udvalget har overvejet, hvilke justeringer af købelovens § 74, direktiverne giver anledning til.

Udvalget vurderer, at købelovens § 74, stk. 1, 1. pkt., skal opretholdes i relation til varedirektivet, da bestemmelsen implementerer artikel 18 i forbrugerrettighedsdirektivet, der er totalharmoniserende. Forbrugerrettighedsdirektivets artikel 18 regulerer desuden digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium, jf. artikel 17, stk. 1, modsætningsvis. Reglen om, at levering skal ske uden unødigt forsinkelse og senest 30 dage efter aftalens indgåelse, medmindre parterne har aftalt andet, skal derfor også finde anvendelse, når digitalt indhold leveres på et fysisk medium, der udelukkende bruges som bærer af indholdet, f.eks. en CD eller DVD.

Udvalget vurderer, at det ikke er muligt at opretholde købelovens § 74, stk. 1, 1. pkt., i sin nuværende form for så vidt angår digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, og digitale tjenester. Det skyldes, at direktivet om digitalt indhold foreskriver, at levering skal ske uden unødigt forsinkelse og dermed ikke giver mulighed for at indføre andre bestemmelser om forsinkelse, f.eks. den gældende 30-dages frist i købeloven.

Udvalget foreslår, at der indføres forskellige regler for forsinkelse afhængig af salgsgenstandens karakter, således at sælgeren skal levere varer og digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium, uden unødigt forsinkelse og senest 30 dage efter aftalens indgåelse, mens der alene skal gælde et krav om levering uden unødigt forsinkelse for digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, og digitale tjenester.

Udvalget foreslår endvidere, at der indsættes et nyt punktum i den gældende § 74, stk. 2, for at sikre, at forbrugeren ud over i de tilfælde, der allerede er nævnt i bestemmelsen, kan

ophæve købet, hvis det tydeligt fremgår af omstændighederne, at sælgeren ikke vil levere, og aftalen angår digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, eller en digital tjeneste.

Udvalget vurderer på grund af artikel 13, stk. 3, i direktivet om digitalt indhold, at det er det nødvendigt, at direktivets artikel 15-18 om sælgerens og forbrugerens forpligtelser ved ophævelse som følge af mangler også kommer til at finde anvendelse ved ophævelse som følge af forsinkelse for så vidt angår digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, og digitale tjenester.

Udvalget anfører, at parternes forpligtelser i tilfælde af ophævelse så vidt muligt bør være de samme, uanset om aftalen ophæves på grund af mangler eller forsinkelse, da det vil give den klareste og mest enkle retstilstand. Udvalget foreslår derfor, at de af direktiverne følgende forpligtelser for sælgeren og forbrugerens ved ophævelse som følge af mangler så vidt muligt skal finde anvendelse ved ophævelse som følge af forsinkelse.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 147-156.

3.2.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6-16 og 19, samt bemærkningerne hertil.

3.3. Handelsmæssige garantier

3.3.1. Gældende ret

3.3.1.1. Købeloven

Købeloven definerer ikke, hvad en garanti er. Købeloven knytter særlige retsvirkninger til sælgerens indeståelse eller tilsikring for visse egenskaber ved salgsgenstanden.

Sælgerens afgivelse af en indeståelse mv. indebærer navnlig, at der foreligger en mangel, hvis genstanden savner de tilsikrede egenskaber. Hertil kommer, at sælgeren er erstatningsansvarlig på objektivt grundlag over for køberen, hvis køberen lider tab som følge af manglen.

Rækkevidden af sælgerens indeståelse, tilsikring mv. afhænger af en fortolkning af garantierklæringen med udgangspunkt i almindelige aftaleretlige regler. Bliver der ikke oplyst nærmere om indholdet af garantien eller lovet noget specifikt, må man gå ud fra, at garantien (i det mindste) dækker produktets funktionsdygtighed i garantipe-

rioden. Ydelse af garanti indebærer efter fast praksis, at garantigiveren har bevisbyrden for, at et garantisvigt, som garantimodtager kan påvise, ikke er omfattet af garantien.

3.3.1.2. Markedsføringsloven

Ifølge markedsføringslovens § 17, stk. 1, nr. 1-3, skal en erhvervsdrivende, der markedsfører en garanti eller lignende, på let forståelig måde informere forbrugerens om garantiens indhold, herunder eventuelle begrænsninger og forpligtelser indeholdt i garantien, de oplysninger, der er nødvendige for at gøre garantien gældende, og at forbrugerens ufravigelige rettigheder efter lovgivningen ikke berøres af garantien. Vilkårene for garantien skal være affattet på dansk, hvis markedsføringen er sket på dansk, jf. § 17, stk. 2.

Bestemmelsen, der både omfatter mundtlige og skriftlige garantier, gælder kun i forbrugerforhold og har til formål at opstille formkrav samt at sikre gennemsigtighed om garantiens indhold. Den erhvervsdrivende skal i øvrigt i forbindelse med aftaleindgåelsen overholde reglerne i forbrugeraftaleloven om garantier.

Ved garanti forstås en frivillig forpligtelse, som den erhvervsdrivende påtager sig ved salg af produkter, hvor forbrugerens gives yderligere rettigheder, end dem, som følger af lovgivningen.

Ifølge § 17, stk. 1, nr. 1, skal der gives oplysning om garantiens indhold, herunder eventuelle begrænsninger og forpligtelser indeholdt i garantien, f.eks. betingelserne for, at garantien træder i kraft, begrænsninger i garantiens omfang og udstrækning, og i hvilke tilfælde garantien bortfalder.

Ifølge § 17, stk. 1, nr. 2, skal der gives de oplysninger, der er nødvendige for at gøre garantien gældende, f.eks. garantiudstederens navn og adresse, garantiens varighed og geografiske omfang og den procedure, der skal anvendes for, at garantien træder i kraft og kan påberåbes af forbrugerens.

Ifølge § 17, stk. 1, nr. 3, skal der gives oplysning om, at forbrugerens ufravigelige rettigheder efter lovgivningen ikke berøres af garantien. Det skal positivt fremgå, at forbrugerens bevarer sine ufravigelige rettigheder efter lovgivningen. Normalt vil en oplysning fra en erhvervsdrivende eller, hvis garantien er skriftlig, en oplysning i garantien, om at den ikke berører købers ufravigelige rettigheder efter købeloven, være tilstrækkelig. Anden lovgivning skal dog nævnes, hvis det er relevant.

Oplysningerne i § 17, stk. 1, nr. 1-3, skal gives på en klar og forståelig måde. Den erhvervsdrivende skal give oplysningerne i en form og på en måde, der er let forståelig for forbrugerens.

Bestemmelsen omfatter erhvervsdrivende, der f.eks. som sælger, leverandør, producent, importør mv. yder en garanti eller lignende i sin markedsføring, eller som i sin markedsføring påtager sig at indestå for en garanti ydet af tredjemand. Så snart en erhvervsdrivende nævner ordet garanti eller lignende i forbindelse med markedsføring af et produkt, er der tale om en markedsføring af en garanti, der er omfattet af bestemmelsen. Det er ikke afgørende, om ordet garanti er anvendt, men om den forpligtelse, den erhvervsdrivende påtager sig, indholdsmæssigt kan sidestilles med en garanti.

Gyldigheden af en ydet garanti bevares, selv om garantien ikke lever op til formkravene i § 17, stk. 1, nr. 1-3.

Overtrædelse af markedsføringslovens § 17 er ikke belagt med straf, og en købsaftale bliver ikke ugyldig, hvis bestemmelsen overtrædes.

Lever en erhvervsdrivende ikke op til bestemmelsen, kan der anlægges sag om forbud, påbud og erstatning, og Forbrugerombudsmanden kan meddele påbud om efterlevelse af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 156-159.

3.3.1.3. Varedirektivet

Ifølge varedirektivets artikel 17, stk. 1, er enhver handelsmæssig garanti bindende for garantigiveren på de vilkår, der er fastsat i garantierklæringen og dertil hørende reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet for eller før indgåelsen af aftalen. På de betingelser, der er fastsat i artiklen, og med forbehold af andre bestemmelser i gældende EU-ret eller national ret, er producenten, når en producent giver forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed for visse varer i en bestemt periode, direkte ansvarlig over for forbrugeren i hele perioden for garantien for holdbarhed for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af varen i overensstemmelse med artikel 14 om afhjælpning eller omlevering. Producenten kan tilbyde forbrugeren gunstigere betingelser i erklæringen om garantien for holdbarhed.

Hvis vilkårene i garantierklæringen er mindre fordelagtige for forbrugeren end de vilkår, der fremgår af de dertil hørende reklamer, er garantien bindende på de vilkår, der fremgår af reklamerne vedrørende garantien, medmindre de dertil hørende reklamer før aftaleindgåelsen er blevet rettet på samme eller sammenlignelig måde, som de var blevet fremsat.

Garantierklæringen skal udleveres til forbrugeren på et varigt medium senest ved levering af varerne, jf. artikel 17, stk. 2, litra a-e. Erklæringen skal være udfærdiget på et klart og forståeligt sprog og skal indeholde

- en utvetydig erklæring om, at forbrugeren ved lov har ret til gratis afhjælpning fra sælgers side ved en mangel på varerne, og at disse beføjelser ikke påvirkes af den handelsmæssige garanti,
- garantigiverens navn og adresse,
- den procedure, som forbrugeren skal følge for at opnå gennemførelse af den handelsmæssige garanti,
- betegnelsen på de varer, som den handelsmæssige garanti finder anvendelse på, og
- den handelsmæssige garantis vilkår.

Manglende overholdelse af betingelserne i artikel 17, stk. 2, berører ikke det faktum, at den handelsmæssige garanti er bindende for garantigiveren, jf. artikel 17, stk. 3.

Medlemsstaterne kan fastsætte regler om andre aspekter vedrørende handelsmæssige garantier, som ikke er reguleret ved artiklen, herunder regler for, på hvilket eller hvilke sprog erklæringen om den handelsmæssige garanti skal gøres tilgængelig for forbrugeren, jf. artikel 17, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 159-161.

3.3.2. Udvalgets overvejelser

3.3.2.1. Krav om ændring af regler

Udvalget vurderer, at varedirektivets artikel 17 om handelsmæssige garantier nødvendiggør en række lovændringer, selv om det allerede følger af almindelig aftaleret, at garantier er bindende på de vilkår, der er fastsat i garantierklæringen.

3.3.2.2. Valg af lovmodel

Udvalget har overvejet, i hvilken lov varedirektivets artikel 17 bør implementeres.

Udvalget vurderer, at varedirektivets artikel 17, stk. 1, der regulerer parternes aftalemæssige forpligtelser i relation til garantier, bør implementeres i købeloven. Det skyldes, at loven i forvejen regulerer netop parternes rettigheder og forpligtelser i forbindelse med købsaftaler og retsvirkningerne heraf. Udvalget foreslår, at der indsættes en ny bestemmelse i købeloven for at gennemføre artikel 17, stk. 1.

Udvalget vurderer, at varedirektivets artikel 17, stk. 2 og 3, der indeholder regler om formkrav til garantier og virkningen af manglende overholdelse heraf, bør implementeres i markedsføringsloven. Det skyldes, at markedsføringsloven allerede indeholder bestemmelser om netop formkrav, og at markedsføringsloven ikke i øvrigt indeholder civilretlig regulering. Udvalget foreslår, at artikel 17, stk. 2 og 3, gennemføres ved en justering af markedsføringslovens § 17, stk. 1.

3.3.2.3. Vilkår, der er fastsat i erklæringen om garantien og dertil hørende reklamer

Varedirektivets artikel 17, stk. 1, foreskriver, at enhver handelsmæssig garanti er bindende for garantigiveren på de vilkår, der er fastsat i garantierklæringen og dertil hørende reklamer, der er tilgængelige på tidspunktet for eller før indgåelsen af aftalen. Hvis vilkårene i erklæringen er mindre fordelagtige for forbrugeren end de vilkår, der fremgår af reklamerne, er garantien bindende på de vilkår, der fremgår af reklamerne, medmindre reklamerne før indgåelsen af aftalen er blevet rettet på samme eller sammenlignelige måde, som de var blevet fremsat. Bestemmelsen betyder, at garantigiveren kan være bundet af reklamer frem for selve garantierklæringen.

Dansk ret har hidtil ikke indeholdt en udtrykkelig bestemmelse om, at garantigiveren kan blive bundet af reklamer. Udvalget vurderer, at en sådan bestemmelse bør ind sættes i dansk ret. Udvalget foreslår, at der indsættes en ny bestemmelse i købeloven, hvoraf fremgår, at en handelsmæssig garanti er bindende for garantigiveren på erklæringens vilkår og dertil hørende reklamer.

3.3.2.4. Holdbarhedsgaranti afgivet af en producent

En producent, der giver forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed for visse varer i en bestemt periode, skal være direkte ansvarlig over for forbrugeren i hele garantiperioden for holdbarhed for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af varen, jf. artikel 17, stk. 1.

Udvalget vurderer, at der er behov for at indsætte en ny bestemmelse i købeloven, der regulerer, hvornår en producent indestår for en garanti. Udvalget foreslår, at der indsættes en sådan bestemmelse.

3.3.2.5. Formkrav og retsvirkning ved overtrædelse heraf

Varedirektivets artikel 17, stk. 2, indeholder krav om, at en handelsmæssig garanti skal udleveres til forbrugeren på et varigt medium senest ved leveringen af varerne og være udfærdiget på et klart og forståeligt sprog. Garantien skal indeholde en utvetydig erklæring om, at forbrugeren ved lov har ret til gratis afhjælpning fra sælgers side ved mangler, og at dette ikke påvirkes af garantien, garantigiverens navn og adresse, den procedure, som forbrugeren skal følge for at opnå gennemførelse af garantien, betegnelsen på de varer, som garantien finder anvendelse på, og garantiens vilkår.

Markedsføringslovens § 17, stk. 1, indeholder også formkrav til garantier, men der er ikke tale om helt de samme krav. Der er f.eks. ikke i markedsføringsloven krav om, at garantien skal gives på et varigt medium, ligesom formkravene er formuleret anderledes. Markedsføringsloven har

desuden et bredere anvendelsesområde end varedirektivet, fordi loven omfatter produkter, dvs. både varer og tjenesteydelser, jf. lovens § 1, stk. 1, sammenholdt med § 2, nr. 3, mens direktivet alene omfatter varer.

Ifølge varedirektivets artikel 17, stk. 3, berører manglende overholdelse af formkravene til en garanti ikke dens gyldighed. Det synes også at være udgangspunktet efter markedsføringsloven, men det fremgår ikke direkte af § 17 eller loven i øvrigt.

Udvalget vurderer, at varedirektivets artikel 17, stk. 2 og 3, bør gennemføres i dansk ret ved justering af markedsføringslovens § 17, stk. 1, da førstnævnte vedrører formkrav til garantier, hvilket allerede er reguleret i markedsføringsloven. Det betyder, at reglerne om garantier i varedirektivet får samme anvendelsesområde som markedsføringsloven og dermed omfatter både varer og tjenesteydelser, hvilket udvalget vurderer er hensigtsmæssigt, da de gældende regler om garantier har samme anvendelsesområde. Udvalget foreslår, at varedirektivets artikel 17, stk. 2, og 3, gennemføres ved en revidering af markedsføringslovens § 17.

Udvalget foreslår, at overtrædelse af markedsføringslovens regler om formkrav til garantier sanktioneres svarende til en række af lovens andre bestemmelser, så strafferammen som udgangspunkt er bøde, jf. lovens § 37, stk. 3.

3.3.2.6. Andre aspekter vedrørende handelsmæssige garantier

Medlemsstaterne kan fastsætte regler om andre aspekter vedrørende handelsmæssige garantier, som ikke er reguleret i artikel 17, herunder regler for på hvilket eller hvilke sprog erklæringen om garantien skal gøres tilgængelig for forbrugere, jf. artikel 17, stk. 4.

Udvalget har overvejet, om den gældende § 17, stk. 2, i markedsføringsloven, hvorefter vilkårene for en garanti skal være affattet på dansk, hvis markedsføringen er sket på dansk, bør opretholdes. Udvalget vurderer, at bestemmelsen bør opretholdes og stiller forslag herom.

Udvalget har ikke fundet grundlag for at fastsætte regler om andre aspekter vedrørende handelsmæssige garantier.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 161-164.

3.3.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 26, og § 2, nr. 2-4, samt bemærkningerne hertil.

3.4. Misligholdelsesbeføjelser

3.4.1. Gældende ret

3.4.1.1. Købeloven

3.4.1.1.1. Generelt

Hvis en salgsgenstand lider af en mangel, har forbrugeren valget mellem afhjælpning af manglen, levering af en anden genstand, der stemmer overens med aftalen (omlevering), et passende afslag i købesummen, eller ophævelse af købet, hvis manglen ikke er uvæsentlig, jf. købelovens § 78, stk. 1, nr. 1-4.

3.4.1.1.2. Afhjælpning

Det fremgår af købelovens § 78, stk. 1, nr. 1, at forbrugeren kan forlange, at sælgeren foretager afhjælpning af en mangel, dvs. gratis udbedring af manglen, så salgsgenstanden bliver bragt i overensstemmelse med købsaftalen.

Afhjælpning kan ske ved, at manglen udbedres ved reparation eller ved, at sælgeren, hvis der foreligger en kvantitativ mangel, efterleverer det, der mangler.

Sælgeren kan som udgangspunkt ikke afskære forbrugers krav på afhjælpning ved at tilbyde omlevering (eller omvendt). Udgangspunktet modificeres dog af § 78, stk. 2, om tilfælde, hvor den af forbrugeren valgte beføjelse er umulig at gennemføre eller påfører sælgeren uforholdsmæssige omkostninger. Forbrugers krav på afhjælpning er ikke betinget af, at der foreligger en ikke uvæsentlig mangel.

Har forbrugeren fremsat krav om afhjælpning, suspenderes forbrugers ret til at benytte sig af de øvrige misligholdelsesbeføjelser. Opfylder sælgeren sin afhjælpningspligt, således at genstanden bringes i mangelfri stand, bortfalder retten til at gøre de øvrige beføjelser gældende endeligt. Aftaler om, at sælgeren f.eks. skal afhjælpe en væsentlig mangel, vil som udgangspunkt også være bindende for forbrugeren og afskære denne fra at hævde eller kræve afslag, hvis sælgeren opfylder sin afhjælpningspligt.

Hvis genstanden efter sælgerens afhjælpning fortsat er behæftet med en eller flere mangler, kan forbrugeren ophæve købet, uanset at den eller de tilbageværende mangler ikke er ”ikke uvæsentlige”. Forbrugeren kan dog være forpligtet til at tåle flere afhjælpningsforsøg, således at forbrugeren af den grund er afskåret fra at hævde med det samme.

Afhjælpning skal ske vederlagsfrit for forbrugeren, jf. også § 78, stk. 4. Forbrugeren skal dog i et vist omfang medvirke

ved afhjælpningens gennemførelse, f.eks. ved at give sælgeren adgang til forbrugers hjem i almindelig arbejdstid eller ved, at forbrugeren selv bringer en mindre, let transportabel salgsgenstand hen til et reparationssted, der ligger i nærheden af forbrugers bopæl, og henter genstanden igen, når reparationen er gennemført. Er der tale om større ting eller et fjerntliggende reparationssted, må sælgeren betale for transporten til og fra stedet. Forbrugeren kan efter omstændighederne pålægges at sende salgsgenstanden mod, at sælgeren afholder transportomkostningerne.

3.4.1.1.3. Undersøgelgesgebyr

Hvis det ved undersøgelse af en salgsgenstand konstateres, at den er behæftet med en mangel, kan sælger ikke kræve sig betalt for undersøgelsen.

Hvis det derimod konstateres enten, at salgsgenstanden ikke er defekt eller, at genstanden måske nok er defekt, men at der ikke foreligger en køberetlig mangel, f.eks. fordi defekten skyldes forbrugers behandling af genstanden, kan sælgeren kræve et undersøgelsesgebyr, hvis forbrugeren på forhånd er gjort udtrykkeligt bekendt hermed. En aftale om undersøgelsesgebyr er underlagt de almindelige aftaleretlige regler. Hvis en salgsgenstand indleveres til reparation i en eventuel garantiperiode, kan sælgeren ikke kræve vederlag for undersøgelsen, idet forbrugeren i sådanne tilfælde er berettiget til at gå ud fra, at undersøgelsen er gratis.

Hvis sælgeren reparerer genstanden, selv om der ikke foreligger en køberetlig mangel, kan sælgeren kun kræve omkostningerne herfor betalt, hvis sælgeren har indhentet en bekræftelse på, at forbrugeren ønsker reparationen gennemført, selv om forbrugeren skal betale.

3.4.1.1.4. Omlevering

Det fremgår af købelovens § 78, stk. 1, nr. 2, at forbrugeren kan kræve omlevering af salgsgenstanden, dvs. levering af en anden genstand, hvis den lider af en mangel. Den omleverede genstand skal leve op til de krav, der følger af købsaftalen. Omlevering er ikke betinget af, at der foreligger en ikke uvæsentlig mangel.

Forbrugeren kan kun kræve omlevering, hvis der er tale om genuskøb. I et specieskøb er omlevering som udgangspunkt udelukket, fordi parternes aftale angår en individuelt bestemt genstand. Selv om aftalen efter sin ordlyd ikke levner sælgeren nogen valgfrihed, men udpeger en bestemt fysisk vare som salgsgenstand, kan fortolkning af aftalen føre til, at forbrugeren alligevel kan kræve omlevering, f.eks. hvis genstanden uden ulempe kan ombyttes til en tilsvarende, og det må antages, at parterne ikke har lagt vægt på valget af genstand.

Sælgeren kan som udgangspunkt ikke afskære forbrugers krav på afhjælpning ved at tilbyde omlevering (eller omvendt), jf. dog § 78, stk. 2, om tilfælde, hvor den valgte beføjelse er umulig at gennemføre eller påfører sælgeren uforholdsmæssige omkostninger.

3.4.1.1.5. Afslag

Det fremgår af købelovens § 78, stk. 1, nr. 3, at forbrugeren som udgangspunkt kan kræve et passende afslag i købesummen, hvis salgsgenstanden lider af en mangel. Sælgeren kan dog afværge forbrugers krav om afslag ved at foretage afhjælpning eller omlevering.

Det er ikke en betingelse for afslag i forbruger køb, at manglen er værdiforringende. Det betyder, at et passende afslag kan ydes efter en friere rimelighedsvurdering end et forholdsmæssigt afslag. Der kan f.eks. tages hensyn til mangler, der ikke generelt indebærer en kvalitetsforringelse, men som er af betydning for den konkrete forbruger. I de tilfælde, hvor der foreligger en værdiforringende mangel, udmåles og ydes et forholdsmæssigt afslag.

3.4.1.1.6. Ophævelse af købet

3.4.1.1.6.1. Generelt

Det fremgår af købelovens § 78, stk. 1, nr. 4, at forbrugeren kan ophæve købsaftalen, hvis salgsgenstanden lider af en ikke uvæsentlig mangel. Det beror på en konkret vurdering, om der foreligger en ikke uvæsentlig mangel.

Kravet om ikke uvæsentlighed fraviges, hvis sælger har udvist svig eller i et genuskøb har undladt at fremskaffe en mangelfri genstand, selv om det uden urimelig opofrelse kunne være sket inden leveringstidspunktet. Der er på grund af sælgerens adfærd i disse tilfælde altid tale om en ikke uvæsentlig misligholdelse, der er hævebegrundende.

3.4.1.1.6.2. Ophævelse af købet ved aftale om successiv levering

Hvis sælgeren skal levere efterhånden (successivt), og en enkelt levering er mangelfuld, kan forbrugeren kun hæve købet for så vidt angår denne levering. Forbrugeren kan dog også hæve købet for senere leveringers vedkommende, hvis det må ventes, at også disse leveringer vil blive mangelfulde, eller hæve hele købet, hvis det er begrundet i sammenhængen mellem leveringerne, jf. købelovens § 46.

3.4.1.1.7. Tilfælde hvor den valgte beføjelse er umulig eller vil påføre sælger uforholdsmæssige omkostninger

Forbrugeren kan som udgangspunkt vælge, om der skal ske omlevering eller afhjælpning, hvis salgsgenstanden er mangelfuld. Forbrugeren kan imidlertid ikke kræve omlevering

eller afhjælpning, hvis gennemførelse af den valgte beføjelse er umulig eller vil påføre sælgeren uforholdsmæssige omkostninger. Der skal i den forbindelse tages hensyn til salgsgenstandens værdi uden mangler, manglens betydning, og om en anden beføjelse kan gennemføres uden væsentlig ulempe for forbrugeren, jf. købelovens § 78, stk. 2. Det er sælgeren, der har bevisbyrden for, at den valgte beføjelse er umulig eller uforholdsmæssigt omkostningstung.

Tages der udgangspunkt i en situation, hvor forbrugeren ønsker omlevering frem for afhjælpning, begrænses valget for det første af, at den valgte beføjelse ikke må være umulig at gennemføre. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis købet vedrører en speciesgenstand og visse bestillingskøb.

Forbrugers valget begrænses endvidere af, at den valgte beføjelse ikke må påføre sælgeren uforholdsmæssige omkostninger. Uforholdsmæssighedsvurderingen består af tre led, og det skal vurderes, 1) om den valgte beføjelse påfører sælgeren omkostninger, 2) om disse i givet fald er højere end omkostningerne ved en anden beføjelse, og 3) i så fald om denne omkostningsforskel er uforholdsmæssig.

For det første skal det vurderes, om den valgte beføjelse rent faktisk vil påføre sælgeren omkostninger. Relevant for vurderingen er navnlig de udgifter, der direkte er forbundet med gennemførelsen af den pågældende beføjelse. Ønsker forbrugeren omlevering, vil det således navnlig være salgsgenstandens indkøbspris, der skal inddrages. Omkostningsbegrebet må imidlertid forstås bredt, således at også omkostninger, der ikke direkte er relateret til varen, men som f.eks. vedrører den tid og de ressourcer, der medgår til gennemførelsen af beføjelsen, er omfattet. Den brede forståelse af omkostningsbegrebet indebærer, at gennemførelse af den valgte beføjelse som oftest vil påføre sælgeren visse omkostninger.

Dernæst skal det vurderes, om de pågældende omkostninger er højere end de omkostninger, som sælgeren ville blive påført ved at opfylde en anden beføjelse. Hvis det ikke er forbundet med flere omkostninger for sælger at omlevere end at afhjælpe, er der ikke grundlag for at fravige udgangspunktet om forbrugers valgfrihed mellem de to beføjelser.

Endelig skal det vurderes, om den pågældende omkostningsforskel er uforholdsmæssig. Ifølge § 78, stk. 2, skal der ved uforholdsmæssighedsvurderingen tages hensyn til salgsgenstandens værdi uden mangler. Kræver forbrugeren omlevering af en salgsgenstand af mindre værdi, vil der langt sjældnere være grundlag for at fravige udgangspunktet om forbrugers valget, end i de tilfælde, hvor købet vedrører en kostbar genstand.

Ved uforholdsmæssighedsvurderingen skal der endvidere tages hensyn til manglens betydning. Hermed forstås i første række manglens betydning for salgsgenstandens funk-

tion. Er der tale om en mangel, der er af central betydning for genstandens funktion og anvendelse, vil det oftere føre til, at en forbrugers krav om eksempelvis omlevering må imødekommes, end i de tilfælde, hvor manglen er uden funktionelle konsekvenser. Omlevering er ikke betinget af, at der foreligger en ikke uvæsentlig mangel, men er manglen bagatelagtig, må det ofte indebære, at et omleveringskrav anses for uforholdsmæssigt sammenlignet med afhjælpning.

Ved vurderingen af manglens betydning må der tillige tages hensyn til, hvilken betydning manglen har for den konkrete forbruger. Selv om manglen ikke i almindelighed kan siges at have en central betydning for salgsgenstandens funktion, kan konkrete forhold hos forbrugeren medføre, at denne har rimelig grund til at lægge betydelig vægt på det pågældende forhold, hvilket i så fald må indgå i uforholdsmæssighedsvurderingen. Omvendt kan forholdet indgå med mindre vægt i vurderingen, hvis forbrugeren konkret tillægger forholdet mindre betydning, uanset at manglen i almindelighed betragtes som central i forhold til salgsgenstandens funktion.

Endelig skal der tages hensyn til, om en anden beføjelse kan gennemføres uden væsentlig ulempe for forbrugeren. Selv om hensynet til varens værdi i mangelfri tilstand og betydningen af manglen taler for at anse en forbrugers krav om eksempelvis omlevering for uforholdsmæssigt, kan hensynet til forbrugeren således trække i modsat retning. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis en afhjælpning må afvente hjemtagelse af reservedele, og hvor forbrugeren skal anvende salgsgenstanden i en bestemt nært forestående anledning. I så fald vil afhjælpning ikke kunne gennemføres uden væsentlig ulempe for forbrugeren, hvilket i så fald må indgå i uforholdsmæssighedsvurderingen.

Består manglen i, at sælger har undladt at stille de fornødne oplysninger om varens montering mv. til rådighed for forbrugeren, må et krav om omlevering omvendt anses for uforholdsmæssigt henset til, at afhjælpning i givet fald ville kunne ske uden væsentlig ulempe for forbrugeren ved, at sælgeren udleverer den manglende monteringsvejledning. Situationen er imidlertid en anden, hvis der som følge af de manglende monteringsoplysninger er blevet påført varen en defekt. I så fald kan sælger ikke længere foretage afhjælpning ved efterfølgende at udlevere en monteringsvejledning.

Viser manglen sig på et tidspunkt, hvor værdien af salgsgenstanden er faldet væsentligt som følge af forbrugers brug, vil et krav om omlevering tilsvarende kunne fremstå som uforholdsmæssigt, hvis afhjælpning kan ske uden væsentlig ulempe for forbrugeren.

Det kan også tænkes, at forbrugeren foretrækker afhjælpning frem for omlevering. Forbrugers ret til at vælge afhjælpning er også begrænset af, at det ikke må være umu-

ligt. Der kan tænkes tilfælde, hvor en mangel ikke lader sig udbedre, og hvor et afhjælpningskrav derfor vil være umuligt at gennemføre.

Gennemførelse af et afhjælpningskrav vil som oftest indebære visse omkostninger for sælgeren. Det må herefter vurderes, om disse omkostninger er uforholdsmæssige i forhold til en anden beføjelse, hvorved der som nævnt bl.a. skal tages hensyn til salgsgenstandens værdi uden mangler. Det indebærer, at et krav om afhjælpning af en prisbillig, masseproduceret genstand ofte må siges at indebære en uforholdsmæssig økonomisk belastning for sælgeren, sammenlignet med varens salgspris. Det omvendte vil være tilfældet ved en kostbar salgsgenstand, hvor sælger kun kan afslå en forbrugers afhjælpningskrav, hvis der foreligger vægtige grunde.

Ved vurderingen af, om et afhjælpningskrav er uforholdsmæssigt, skal der tillige tages hensyn til manglens betydning, hvilket dels sigter til manglens betydning for varens funktion, dels til manglens betydning for den konkrete forbruger.

Afhjælpningskravet vil endelig skulle vurderes i lyset af, om en anden beføjelse kan gennemføres uden væsentlig ulempe for forbrugeren. Selv om det anførte om varens værdi i mangelfri tilstand og betydningen af manglen kan pege på, at et afhjælpningskrav er uforholdsmæssigt, kan hensynet til forbrugeren således trække i den modsatte retning.

Uforholdsmæssighedsvurderingen vil som hovedregel dreje sig om valget mellem omlevering eller afhjælpning, men efter omstændighederne kan også prisafslag og ophævelse inddrages, hvis manglen ikke er uvæsentlig. Det vil navnlig være aktuelt at inddrage disse beføjelser i sammenligningsgrundlaget for, om et afhjælpningskrav er uforholdsmæssigt, i tilfælde, hvor salgsgenstanden ikke er ombytlig, og omlevering derfor er umulig. I en sådan situation må rimeligheden af de omkostninger, der er forbundet med at foretage afhjælpning, vurderes i lyset af forbrugers interesse i, at der foretages afhjælpning. Må forbrugers interesse henset til manglens karakter og betydning anses for tilstrækkeligt varetaget ved muligheden for prisafslag eller ophævelse, kan resultatet blive, at afhjælpningskravet anses for uforholdsmæssigt.

3.4.1.1.8. Sælgers mulighed for at afskære afslag og ophævelse af købet

Hvis sælgeren tilbyder afhjælpning eller omlevering, kan forbrugeren ifølge købelovens § 78, stk. 3, ikke kræve et passende afslag i købesummen eller ophæve købet. Bestemmelsen indebærer, at sælgeren kan afværge forbrugers krav om ophævelse eller afslag ved at tilbyde afhjælpning eller omlevering.

Denne mulighed for sælger er anvendelig i situationer, hvor forbrugeren ikke ønsker afhjælpning eller omlevering, selv om gennemførelse af den ene eller begge disse beføjelser er mulig. I sådanne tilfælde er sælgeren berettiget til at afvise forbrugers krav om afslag eller ophævelse mod i stedet at tilbyde afhjælpning og/eller omlevering.

Bestemmelsen finder endvidere anvendelse, hvis sælgeren ønsker at tilbyde afhjælpning eller omlevering, uanset sælgeren ikke ville være forpligtet hertil, fordi forbrugers krav herom ville være uforholdsmæssigt. I så fald vil sælgerens tilbud afskære forbrugers øvrige misligholdelsesbeføjelser.

Sælgerens tilbud om afhjælpning afskærer forbrugers misligholdelsesbeføjelser, selv om afhjælpning ikke sker, hvis den manglende afhjælpning beror på forbrugers forhold, f.eks. fordi forbrugeren undlader at yde den nødvendige medvirken til afhjælpningen eller uberettiget afslår tilbudet.

3.4.1.1.9. Afhjælpning og omlevering skal ske inden for rimelig tid samt uden udgift og væsentlig ulempe

Sælgeren skal opfylde krav eller tilbud om afhjælpning eller omlevering inden for rimelig tid, uden udgift og uden væsentlig ulempe for forbrugeren. Sker det ikke, kan forbrugeren kræve et passende afslag i købesummen, ophævelse af købet, omlevering eller, for så vidt det kan ske uden uforholdsmæssige omkostninger, lade manglen afhjælpes af tredjemand for sælgerens regning, jf. købelovens § 78, stk. 4. Bestemmelsen fastlægger retsvirkningerne af, at afhjælpning eller omlevering ikke sker inden for rimelig tid, uden udgift og uden væsentlig ulempe for forbrugeren.

Adgangen til alene med hjemmel i § 78, stk. 4, at kræve et passende afslag, at hæve, kræve omlevering eller at lade manglen afhjælpes for sælgerens regning er betinget af, at forbrugeren med rette kan fremsætte krav om afhjælpning eller omlevering, at forbrugeren har fremsat påkrav herom, og at afhjælpning eller omlevering på trods heraf ikke er sket inden rimelig tid.

Hvis der er solgt flere genstande, og kun en del af disse lider af mangler, kan forbrugeren hæve eller kræve omlevering for de mangelfulde genstandes vedkommende, hvis sælgeren ikke inden rimelig tid efter påkrav herom afhjælper manglerne. Er der sammenhæng mellem købet af de mangelfulde og de mangelfri genstande, kan køberen endvidere hæve købet som helhed.

Forbrugeren kan ikke kræve, at afhjælpningen eller omleveringen skal ske helt uden ulempe. Det kan komme på tale, at forbrugeren skal medvirke ved at bringe eller sende en mindre salgsgenstand til sælgeren, hvis den f.eks. skal repa-

reras. I så fald har forbrugeren krav på refusion af eventuelle udgifter forbundet hermed. Det er heller ikke udelukket, at forbrugeren skal medvirke til, at sælgeren forsøger at afhjælpe flere gange, hvis afhjælpningen i øvrigt sker inden for de tidsmæssige rammer, der fremgår af § 79, og forbrugeren ikke påføres væsentlig ulempe.

I forbindelse med afhjælpning ved tredjemand må der for så vidt angår vurderingen af, om afhjælpning kan ske uden uforholdsmæssige omkostninger, lægges vægt på, om reparationen kunne være udført væsentlig billigere et andet sted. I så fald må beløbet anses for at være uforholdsmæssigt stort, og forbrugeren er kun berettiget til fra sælgeren at få refunderet de omkostninger, der ligger inden for grænserne af § 78, stk. 2, 2. pkt., mens det resterende beløb må afholdes af forbrugeren selv.

Hvis sælgeren ikke gennemfører et krav eller tilbud om afhjælpning eller omlevering i overensstemmelse med de angivne kriterier i § 78, stk. 4, kan forbrugeren gøre brug af de øvrige beføjelser. I sådanne tilfælde er adgangen til at hæve ikke betinget af, at der foreligger en ikke uvæsentlig mangel.

Ved afgørelsen af, om afhjælpning eller omlevering er sket inden for rimelig tid, jf. købelovens § 78, stk. 4, skal der navnlig tages hensyn til genstandens art, manglens beskaffenhed og forbrugers behov for genstanden, herunder om sælgeren for egen regning har stillet en erstatningsgenstand til rådighed for forbrugeren, jf. § 79, stk. 1. Kriterierne er ikke udtømmende, og fristen regnes fra det tidspunkt, hvor forbrugeren gør manglen gældende over for sælgeren.

Hvad der betragtes som rimelig tid til afhjælpning eller omlevering, beror på en konkret vurdering.

Forbrugers eventuelle behov for hurtigt at kunne benytte salgsgenstanden kan tale for, at sælgeren må fremskynde afhjælpningen eller omleveringen. Sælgeren har dog mulighed for at forlænge perioden ved vederlagsfrit at stille en erstatningsgenstand til rådighed for forbrugeren.

Det kan ligeledes indgå i vurderingen, om afhjælpning henholdsvis omlevering sker på forbrugers eller sælgerens initiativ. Fristen kan således være kortere, hvis det er sælgeren, der tager initiativet, end hvis det er forbrugeren. Hvis sælgeren tilbyder afhjælpning eller omlevering, må individuelle forhold hos sælgeren også normalt tillægges mindre betydning.

Ved fastlæggelsen af, hvilken frist der må anses for rimelig i det konkrete tilfælde, må der desuden efter omstændighederne tages hensyn til den periode, der er forløbet, siden salgsgenstanden blev leveret til forbrugeren. Da overskridelse af

fristen efter bestemmelsen bl.a. udløser hævebeføjelse for forbrugeren, må det i et vist omfang indgå i vurderingen, om eventuel ophævelse vil være meget byrdefuldt for sælgeren.

Sælger har efter omstændighederne et antal afhjælpningsforsøg. Hvis afhjælpning sker hurtigt, kan det tale for, at sælgeren får flere forsøg, mens en sælger, der er lang tid om at afhjælpe, får færre forsøg. Har sælgeren tidligere afhjulpet en type mangler, kan fristen for afhjælpning af andre mangler ved salgsgenstanden også blive kortere.

Sælgerens individuelle forhold, f.eks. værkstedskapacitet og muligheden for at fremskaffe reservedele, kan bevirke, at fristen forlænges.

3.4.1.1.10. Tilbageholdelse af købesummen

Ifølge købelovens § 79, stk. 2, kan forbrugeren tilbageholde købesummen, indtil krav eller tilbud om afhjælpning eller omlevering er opfyldt. Anses manglen for uvæsentlig, kan forbrugeren dog ikke tilbageholde et beløb, som åbenbart overstiger, hvad det vil koste at afhjælpe manglen.

Forbrugeren har mulighed for at holde (en del af) købesummen tilbage, hvis sælgeren ikke opfylder et berettiget krav om afhjælpning eller omlevering eller et fremsat tilbud herom. Der tilkommer forbrugeren en vis margin ved vurderingen af størrelsen af det beløb, der kan tilbageholdes.

Retten til at holde købesummen tilbage ophører på det tidspunkt, hvor sælgeren foretager afhjælpning eller omlevering.

3.4.1.1.11. Tilbageholdsret

Det fremgår af købelovens § 57, stk. 1, at hvis købet hæves, er sælgeren ikke berettiget til at få genstanden tilbage, medmindre sælgeren tilbagegiver, hvad sælgeren har modtaget i betaling, og forbrugeren ikke berettiget til at få købesummen tilbage, medmindre forbrugeren tilbageleverer det modtagne i væsentlig samme stand og mængde, hvori det var ved leveringen.

Bestemmelsen omfatter ikke kun ophævelse, men også tilfælde, hvor forbrugeren kræver omlevering. Hvis begge parter allerede har erlagt deres ydelse, gælder samtidighedsgrundsætningen.

Har forbrugeren haft udbytte eller afkast af salgsgenstanden, som ikke beror på egne dispositioner, må et sådant udbytte også tilbagegives til sælgeren. Forbrugeren kan dog fradrage de omkostninger, som forbrugeren har haft ved at oppebære udbyttet og til opfyldelse af omsorgsplikten.

Har forbrugeren haft nytte af salgsgenstanden, mens den har været i forbrugers besiddelse, kan forbrugeren efter omstændighederne og en konkret vurdering blive pålagt at godtgøre sælgeren værdien af nytten (i praksis som et fradrag for nytteværdi i den købesum, som sælgeren skal tilbagebetale).

Det er ikke tilstrækkeligt, at sælgeren stiller sikkerhed for købesummens tilbagebetaling. Sælgeren skal tilbagebetale købesummen.

Forbrugeren er ikke, medmindre der foreligger aftale herom eller kutyme herfor, forpligtet eller berettiget til at tilbagesende genstanden, dvs. at forbrugeren blot skal stille salgsgenstanden til sælgerens disposition på forbrugers plads. Sælgeren bærer omkostningerne ved tilbagesendelse.

Forbrugeren skal tilbagelevere det modtagne i væsentlig samme stand og mængde, hvori det var ved leveringen. Er der tale om en væsentlig forringelse af det modtagne, kan forbrugeren kun hæve, hvis forringelsen beror på de forhold, der fremgår af § 58. En uvæsentlig forringelse afskærer ikke forbrugeren fra at hæve, men forbrugeren må betale erstatning til sælgeren, medmindre forringelsen beror på de forhold, der fremgår af § 58.

Det fremgår af købelovens § 57, stk. 2, at forbrugeren, når forbrugeren hæver købet eller kræver omlevering, har ret til at holde genstanden tilbage, indtil sælgeren svarer skyldig erstatning eller stiller betryggende sikkerhed for denne. Bestemmelsen angår forbrugers tilbageholdsret i salgsgenstanden for et eventuelt erstatningskrav mod sælgeren.

Hæver sælgeren købet, har sælgeren i kraft af almindelige regler om modregning adgang til at modregne sit eventuelle erstatningskrav mod forbrugeren i dennes krav på tilbagebetaling af købesummen.

Det fremgår af købelovens § 58, at selv om salgsgenstanden er gået til grunde eller forandret, kan forbrugeren, uanset § 57, hæve købet, hvis undergangen eller forandringen skyldes en hændelig begivenhed eller genstandens egen beskaffenhed eller foranstaltninger, som udkrævedes til dens undersøgelse, eller som er trufne inden den mangel, der medfører ophævelse af købet, er opdaget eller burde være opdaget.

Bestemmelsen opregner en række forhold, som indebærer, at forbrugeren kan hæve, selv om forbrugeren ikke er i stand til at tilbagelevere salgsgenstanden i væsentlig samme stand og mængde som ved leveringen. Skyldes genstandens undergang eller forringelse forbrugers culpøse forhold, og kan genstanden derfor ikke tilbageleveres i væsentlig samme stand, er der ikke tale om en hændelig begivenhed, og forbrugeren er afskåret fra at hæve.

Bestemmelsen udgør en undtagelse til udgangspunktet i § 17, stk. 1, om, at risikoen for salgsgenstandens hændelige undergang eller forringelse overgår på forbrugeren ved levering.

Hvis der alene er tale om en uvæsentlig forringelse, afskæres hæveadgangen ikke, men forbrugeren skal erstatte sælgeren den forvoldte skade (medmindre forringelsen er omfattet af § 58).

Omfattet af § 58 er også almindelig brug eller forbrug af salgsgenstanden, inden manglen opdages.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 164-179.

3.4.1.2. Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold

3.4.1.2.1. Varedirektivet

3.4.1.2.1.1. Beføjelser i tilfælde af mangler

I tilfælde af mangler har forbrugeren ret til at få varen bragt i overensstemmelse, at få et forholdsmæssigt afslag i prisen eller at ophæve aftalen på de betingelser, der er fastsat i artiklen, jf. varedirektivets artikel 13, stk. 1.

Ifølge varedirektivets artikel 13, stk. 2, litra a-c, kan forbrugeren for at få varen bragt i overensstemmelse vælge mellem afhjælpning og omlevering, medmindre den valgte beføjelse er umulig eller i forhold til den anden beføjelse vil påføre sælgeren udgifter, der er uforholdsmæssigt store under hensyn til alle omstændigheder, herunder

- den værdi, varen ville have, hvis den var mangelfri,
- manglens betydning, og
- om den alternative beføjelse kunne foretages uden væsentlig ulempe for forbrugeren.

Sælgeren kan afvise at bringe varen i overensstemmelse, hvis afhjælpning eller omlevering er umulig eller ville påføre sælgeren udgifter, som er uforholdsmæssigt store under hensyn til alle omstændigheder, herunder de i artikel 13, stk. 2, litra a og b, nævnte omstændigheder, jf. artikel 13, stk. 3.

Forbrugers valg mellem afhjælpning og omlevering kan kun begrænses, hvis den valgte mulighed vil være juridisk eller faktisk umulig eller vil påføre sælgeren uforholdsmæssigt store omkostninger i forhold til den anden tilgængelige mulighed. Det er f.eks. uforholdsmæssigt at kræve omlevering af et produkt på grund af en mindre ridse, hvor en sådan omlevering ville medføre betydelige omkostninger, og ridsen let ville kunne afhjælpes, jf. præambelbetragtning nr. 48.

Sælgeren har mulighed for at afvise at bringe varerne i overensstemmelse, hvis både afhjælpning og omlevering er

umulig eller vil påføre sælgeren uforholdsmæssigt store omkostninger. Det samme gælder, hvis enten afhjælpning eller omlevering er umulig, og den alternative beføjelse vil påføre sælgeren uforholdsmæssigt store omkostninger. Hvis varerne befinder sig et andet sted end der, hvor de oprindeligt blev leveret, kan omkostningerne ved porto og fragt f.eks. blive uforholdsmæssigt store for sælgeren, jf. præambelbetragtning nr. 49.

Ifølge varedirektivets artikel 13, stk. 4, litra a-d, har forbrugeren ret til enten et forholdsmæssigt afslag i prisen eller til ophævelse af købsaftalen, hvis

- sælgeren ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering eller ikke, hvis det er relevant, har foretaget afhjælpning eller omlevering i overensstemmelse med artikel 14, stk. 2 og 3, eller sælgeren har afvist at bringe varen i overensstemmelse i henhold til artikel 13, stk. 3,
- hvis en mangel forbliver synlig, på trods af at sælgeren har forsøgt at bringe varen i overensstemmelse,
- hvis manglen er af en så alvorlig karakter, at et omgående afslag i prisen eller omgående ophævelse af købsaftalen er berettiget, eller
- hvis sælgeren har tilkendegivet, eller det fremgår tydeligt af omstændighederne, at sælgeren ikke vil bringe varen i overensstemmelse inden for en rimelig tid eller uden væsentlig ulempe for forbrugeren.

Bestemmelsen giver ikke umiddelbart forbrugeren ret til afslag i prisen eller ophævelse af kontrakten i tilfælde, hvor sælgeren har gennemført afhjælpning eller omlevering, men det ikke er sket inden for rimelig tid, gratis eller uden væsentlig ulempe for forbrugeren (modsat direktivet om digitalt indhold). Forbrugeren er heller ikke berettiget til at ophæve aftalen, hvis manglen kun er uvæsentlig, jf. artikel 13, stk. 5. Kravet om ikke uvæsentlighed er indsat for at bevare en balance mellem rettigheder og forpligtelser mellem aftaleparterne, jf. præambelbetragtning nr. 53. Det er op til sælgeren at bevise, at manglen er uvæsentlig, jf. artikel 13, stk. 5.

Når der konstateres en mangel, skal forbrugeren underrette sælgeren herom for at give sælgeren mulighed for at bringe varen i overensstemmelse. Sælgeren skal gøre dette inden for en rimelig periode. Forbrugeren har derfor i princippet ikke omgående ret til afslag i prisen eller ophævelse af aftalen, men bør give sælgeren rimelig tid til at afhjælpe eller omlevere den mangelfulde vare. Hvis sælgeren ikke har afhjulpet eller omleveret varen inden for rimelig tid, har forbrugeren ret til at få et afslag i prisen eller ophæve aftalen uden yderligere ventetid, jf. præambelbetragtning nr. 50.

Hvis afhjælpning eller omlevering ikke har været en tilstrækkelig beføjelse for udbedring af manglen, har forbrugeren ret til et afslag i prisen eller til at ophæve aftalen. Det er navnlig tilfældet, hvis sælgeren ikke har tilendbragt afhjælpningen eller omleveringen, eller hvis det tydeligt

fremgår af omstændighederne, at sælgeren ikke vil foretage afhjælpningen eller omleveringen, eller hvis sælgeren har afvist at bringe varerne i overensstemmelse, fordi det er umuligt at afhjælpe eller omlevere varerne, eller det vil påføre sælgeren uforholdsmæssigt store omkostninger, jf. præambelbetragtning nr. 51.

I visse tilfælde kan det være berettiget, at forbrugeren har ret til omgående at få afslag i prisen eller at ophæve den pågældende aftale. Hvis sælgeren har taget skridt til at bringe varerne i overensstemmelse, men der efterfølgende konstateres en mangel, bør det objektivt fastslås, om forbrugeren bør acceptere yderligere forsøg fra sælgerens side på at bringe varerne i overensstemmelse, under hensyntagen til alle sagens omstændigheder såsom vares type og værdi og manglens art og betydning. Navnlig for dyre eller komplekse varer kan det være berettiget at give sælgeren endnu et forsøg på at afhjælpe manglen. Det bør også tages i betragtning, om forbrugeren kan forventes at bevare tilliden til sælgerens evne til at bringe varen i overensstemmelse eller ej, f.eks. hvis det samme problem opstår to gange. På samme måde kan en mangel i visse situationer have en så alvorlig karakter, at forbrugeren ikke kan bevare tilliden til sælgerens evne til at bringe varen i overensstemmelse, såsom når manglen i alvorlig grad berører forbrugeren evne til at anvende varerne på sædvanlig måde, og forbrugeren ikke kan forventes at have tillid til, at sælgerens afhjælpning eller omlevering vil udbedre problemet, jf. præambelbetragtning nr. 52.

Medlemsstaterne kan fastsætte de betingelser, hvorpå debitors opgaver kan varetages af en anden person, f.eks. de betingelser, hvorpå sælgerens forpligtelse til at afhjælpe en mangel ved en vare kan varetages af forbrugeren eller en tredjemand for sælgerens regning, jf. præambelbetragtning nr. 54.

3.4.1.2.1.2. Tilbageholdelse af købesummen

Forbrugeren har ret til at tilbageholde betaling af en udestående del af prisen eller en del deraf, indtil sælgeren har opfyldt sine forpligtelser i henhold til varedirektivet. Medlemsstaterne kan frit fastsætte betingelser og regler for forbrugeren udøvelse af retten til at tilbageholde betalingen, jf. artikel 13, stk. 6, og præambelbetragtning nr. 18.

3.4.1.2.1.3. Betydningen af forbrugeren bidrag til manglen

Medlemsstaterne kan regulere, hvorvidt og i hvilket omfang forbrugeren bidrag til manglen berører forbrugeren ret til at udøve misligholdelsesbeføjelser, jf. varedirektivets artikel 13, stk. 7.

3.4.1.2.1.4. Mangler, der konstateres inden 30 dage

Varedirektivet berører ikke medlemsstaternes frihed til at give forbrugere ret til at vælge en specifik beføjelse, hvis en

mangel opdages inden for en periode efter levering, der ikke overskrider 30 dage, jf. artikel 3, stk. 7.

Medlemsstaterne kan således give forbrugere ret til at vælge en specifik beføjelse, hvis der konstateres mangler ved varerne kort tid efter levering, f.eks. ret til at afvise mangelfulde varer og behandle aftalen som ophævet eller anmode om øjeblikkelig omlevering inden for en kort periode efter vares levering, som ikke overskrider 30 dage, jf. præambelbetragtning nr. 19.

3.4.1.2.1.5. Skjulte mangler

Varedirektivet berører ikke nationale regler, der ikke gælder specifikt for forbrugeraftaler, og som giver specifikke beføjelser i forbindelse med visse typer mangler, der ikke var synlige/kunne konstateres på tidspunktet for købsaftalens indgåelse, dvs. specifikke regler om sælgerens ansvar for skjulte fejl, jf. artikel 3, stk. 7, og præambelbetragtning nr. 18.

3.4.1.2.1.6. Afhjælpning eller omlevering af varen

Afhjælpning eller omlevering skal ifølge varedirektivets artikel 14, stk. 1, litra a-c, foretages

- gratis,
- inden for en rimelig tid fra det tidspunkt, hvor sælgeren er blevet underrettet af forbrugeren om manglen, og
- uden væsentlig ulempe for forbrugeren under hensyntagen til vares art og forbrugeren formål med at anskaffe varen.

Hvad der betragtes som en rimelig tid, bør svare til den kortest mulige tid, der er nødvendig for at foretage afhjælpning eller omlevering. Dette bør fastsættes objektivt under hensyntagen til vares art og kompleksitet, manglens art og alvor og den indsats, der er nødvendig for at foretage afhjælpning eller omleveringen. Ved gennemførelsen af varedirektivet kan medlemsstaterne fortolke begrebet rimelig tid ved at fastsætte de faste tidsrum, der generelt anses for rimelige til afhjælpning eller omlevering, navnlig med hensyn til specifikke produktkategorier, jf. præambelbetragtning nr. 55.

Hvis manglen udbedres ved afhjælpning eller omlevering af varen, skal forbrugeren stille varen til rådighed for sælgeren. Sælgeren skal for egen regning tage den vare tilbage, der er sket omlevering for, jf. artikel 14, stk. 2.

Hvis afhjælpning kræver fjernelse af en vare, der er blevet installeret under hensyn til dens art og formål, inden manglen blev synlig, eller hvis den pågældende vare skal omleveres, omfatter pligten til at afhjælpe eller omlevere fjernelse af den mangelfulde vare og installation af ombytningsvarer

eller afhjulpne varer eller afholdelse af disse fjernelses- og installationsomkostninger, jf. artikel 14, stk. 3.

Varedirektivet foreskriver ikke, hvor afhjælpning eller omlevering skal finde sted. Det overlades til national ret, jf. præambelbetragtning nr. 56.

Forbrugeren skal ikke betale for normal brug af den omleverede vare i tiden forud for omleveringen, jf. artikel 14, stk. 4. Brug af varerne anses for at være sædvanlig, når brugen er i overensstemmelse med varernes art og formål, jf. præambelbetragtning nr. 57

3.4.1.2.1.7. Afslag i prisen

Et afslag i prisen skal fastsættes forholdsmæssigt på grundlag af den lavere værdi af den vare, som forbrugeren har modtaget, i forhold til den værdi, varen ville have haft, hvis varen havde været i overensstemmelse, jf. artikel 15. Bestemmelsen beskriver ikke derudover, hvordan afslaget skal beregnes, men det relevante tidspunkt for beregningen er modtagelsen af varen.

3.4.1.2.1.8. Ophævelse af købsaftalen

Forbrugeren udøver sin ret til at ophæve købsaftalen ved hjælp af en erklæring til sælgeren om, at forbrugeren har truffet beslutning om at ophæve aftalen, jf. varedirektivets artikel 16, stk. 1.

Når manglen kun vedrører nogle af de i henhold til købsaftalen leverede varer, og der er en grund til at ophæve købsaftalen i henhold til artikel 13 om misligholdelsesbeføjelser, kan forbrugeren udelukkende ophæve købsaftalen, hvad angår disse varer og andre varer, som forbrugeren har købt sammen med de mangelfulde varer, hvis forbrugeren ikke med rimelighed kan forventes at acceptere kun at beholde de varer, der er i overensstemmelse, jf. artikel 16, stk. 2.

Når forbrugeren ophæver købsaftalen i dens helhed eller for nogle af de i henhold til aftalen leverede varer, skal forbrugeren for sælgers regning tilbagelevere varerne, og sælgeren skal tilbagebetale forbrugeren den pris, der er betalt for varerne, ved modtagelsen af varerne eller dokumentation, der er tilvejebragt af forbrugeren for at have tilbageleveret varerne, jf. artikel 16, stk. 3, litra a-b. Medlemsstaterne kan fastsætte nærmere regler for tilbagelevering og tilbagebetaling.

Varedirektivet berører ikke medlemsstaternes frihed til at regulere andre konsekvenser af at ophæve en aftale end dem, der er fastsat i direktivet, såsom konsekvenserne ved forringelse af varernes værdi eller ødelæggelse eller bortkomst af varen. Medlemsstaterne har også mulighed for at fastsætte de nærmere regler for tilbagebetaling af prisen

til forbrugeren, f.eks. reglerne vedrørende de midler, der skal anvendes til tilbagebetalingen, eller vedrørende mulige omkostninger og afgifter, der er påløbet i forbindelse med tilbagebetalingen. Medlemsstaterne kan f.eks. også fastsætte visse tidsfrister for prisens tilbagebetaling eller for varernes tilbagelevering, jf. præambelbetragtning nr. 60.

3.4.1.2.2. Direktivet om digitalt indhold

3.4.1.2.2.1. Beføjelser ved manglende levering

Ifølge direktivet om digitalt indholds artikel 13, stk. 1, litra a-b, skal forbrugeren anmode den erhvervsdrivende om at levere det digitale indhold eller den digitale tjeneste, hvis den erhvervsdrivende ikke leverer indholdet eller tjenesten i overensstemmelse med artikel 5 om levering. Hvis den erhvervsdrivende derefter ikke leverer indholdet eller tjenesten uden unødigt forsinkelse eller inden for en yderligere frist, som parterne udtrykkelig er blevet enige om, er forbrugeren berettiget til at ophæve aftalen. Det gælder dog ikke, og forbrugeren er berettiget til at ophæve aftalen omgående, hvor

- den erhvervsdrivende har meddelt, eller det tydeligt fremgår af omstændighederne, at den erhvervsdrivende ikke vil levere det digitale indhold eller den digitale tjeneste, eller
- forbrugeren og den erhvervsdrivende har aftalt, eller det tydeligt fremgår af omstændighederne i forbindelse med indgåelsen af aftalen, at et bestemt leveringstidspunkt er af afgørende betydning for forbrugeren, og den erhvervsdrivende ikke leverer det digitale indhold eller den digitale tjeneste inden eller på dette tidspunkt.

Ved forbrugers ophævelse af aftalen i henhold til artikel 13, stk. 1 eller 2, finder artikel 15-18 tilsvarende anvendelse. Artikel 13 finder ikke anvendelse på et fysisk medium, der udelukkende bruges som en bærer af digitalt indhold, jf. artikel 3, stk. 3.

Hvis den erhvervsdrivende ikke har leveret det digitale indhold eller den digitale tjeneste, skal forbrugeren anmode den erhvervsdrivende om at levere. I sådanne tilfælde skal den erhvervsdrivende reagere uden unødigt forsinkelse eller inden for en yderligere periode, som parterne udtrykkelig er blevet enige om. I betragtning af, at digitalt indhold eller en digital tjeneste leveres i digital form, bør levering i de fleste tilfælde ikke kræve yderligere tid for at stille indholdet eller tjenesten til rådighed for forbrugeren. I sådanne tilfælde bør den erhvervsdrivendes forpligtelse til at levere uden unødigt forsinkelse derfor betyde, at levering skal ske omgående. Hvis den erhvervsdrivende derefter ikke leverer indholdet eller tjenesten, har forbrugeren ret til at ophæve aftalen. Under særlige omstændigheder, såsom hvor det står klart, at den erhvervsdrivende ikke vil levere, eller hvis et bestemt leveringstidspunkt er af afgørende betydning for forbrugeren, har forbrugeren ret til at ophæve aftalen uden

først at anmode den erhvervsdrivende om at levere, jf. præambelbetragtning nr. 61.

3.4.1.2.2.2. Beføjelser ved manglende overensstemmelse

I tilfælde af manglende overensstemmelse har forbrugeren ret til at få det digitale indhold eller den digitale tjeneste bragt i overensstemmelse, få et forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophæve aftalen på de betingelser, der er fastsat i artikel 14, jf. artikel 14, stk. 1 i direktivet om digitalt indhold.

3.4.1.2.2.3. Skjulte mangler

Direktivet om digitalt indhold berører ikke nationale regler, der ikke gælder specifikt for forbrugeraftaler, og som giver specifikke beføjelser i forbindelse med visse typer af fejl, der ikke kunne konstateres på tidspunktet for aftalens indgåelse, dvs. specifikke regler for den erhvervsdrivendes ansvar for skjulte fejl, jf. præambelbetragtning nr. 12.

3.4.1.2.2.4. Ret til at få bragt indholdet eller tjenesten i overensstemmelse

Forbrugeren har ifølge artikel 14, stk. 2, litra a-b, ret til at få det digitale indhold eller den digitale tjeneste bragt i overensstemmelse, medmindre det vil være umuligt eller påføre den erhvervsdrivende omkostninger, der vil være uforholdsmæssigt store, under hensyntagen til alle sagens omstændigheder, herunder

- værdien, som det digitale indhold eller den digitale tjeneste ville have, hvis der ikke var tale om manglende overensstemmelse, og
- den manglende overensstemmelses betydning.

Afhængigt af det digitale indholds eller den digitale tjenestes tekniske karakteristika har den erhvervsdrivende lov til at vælge en bestemt måde at bringe indholdet eller tjenesten i overensstemmelse, f.eks. ved at frigive opdateringer eller stille en ny kopi af indholdet eller tjenesten til rådighed for forbrugeren, jf. præambelbetragtning nr. 63.

Den erhvervsdrivende skal bringe det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse inden for en rimelig frist fra det tidspunkt, hvor denne af forbrugeren er blevet gjort bekendt med den manglende overensstemmelse, gratis og uden væsentlig ulempe for forbrugeren, idet der tages hensyn til indholdets eller tjenestens karakter og det formål, som forbrugeren skulle bruge indholdet eller tjenesten til, jf. artikel 14, stk. 3.

I lyset af digitalt indholds og digitale tjenesters forskelligartede natur er det ikke hensigtsmæssigt at sætte faste frister for udøvelsen af rettigheder eller opfyldelsen af forpligtelser relateret hertil. Sådanne frister kan nemlig ikke tage hensyn til denne forskelligartethed og kan enten være for korte eller

for lange i et givet tilfælde. Det er derfor mere hensigtsmæssigt at kræve, at digitalt indhold og digitale tjenester bringes i overensstemmelse inden for en rimelig frist. Et sådant krav bør ikke forhindre parterne i at nå til enighed om en bestemt frist for at bringe indholdet eller tjenesten i overensstemmelse. Det digitale indhold eller den digitale tjeneste skal bringes i overensstemmelse gratis. Navnlige skal forbrugeren friholdes for omkostninger forbundet med udviklingen af en opdatering til det digitale indhold eller den digitale tjeneste, jf. præambelbetragtning nr. 64.

3.4.1.2.2.5. Afslag i prisen eller ophævelse

Ifølge artikel 14, stk. 4, litra a-e, i direktivet om digitalt indhold er forbrugeren berettiget til enten et forholdsmæssigt afslag i prisen (i overensstemmelse med artikel 14, stk. 5), hvis det digitale indhold eller den digitale tjeneste leveres mod betaling af en pris, eller til ophævelse af aftalen (i overensstemmelse med artikel 14, stk. 6), hvis

- afhjælpning for at bringe det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse er umulig eller uforholdsmæssig, jf. artikel 14, stk. 2,
- den erhvervsdrivende ikke har bragt det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse, jf. artikel 14, stk. 3,
- der er manglende overensstemmelse trods den erhvervsdrivendes forsøg på at bringe det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse,
- den manglende overensstemmelse er af en så alvorlig karakter, at et øjeblikkeligt afslag i prisen eller øjeblikkelig ophævelse af aftalen er berettiget, eller
- den erhvervsdrivende har tilkendegivet, eller det fremgår tydeligt af omstændighederne, at den erhvervsdrivende ikke vil bringe det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse inden for en rimelig frist eller uden væsentlig ulempe for forbrugeren.

Det bemærkes i forbindelse med artikel 14, stk. 4, litra b, at sælgeren skal bringe det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse inden for rimelig tid, gratis og uden væsentlig ulempe for forbrugeren. Hvis en af disse betingelser ikke er opfyldt, kan forbrugeren kræve afslag i prisen eller ophævelse. Det betyder, at forbrugeren vil være berettiget til afslag eller ophævelse i tilfælde, hvor sælgeren nok har bragt det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse, men betingelserne ikke er opfyldt.

Hvis det er retligt eller faktisk umuligt at bringe det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse, eller hvor den erhvervsdrivende afviser at bringe indholdet eller tjenesten i overensstemmelse, fordi det vil medføre uforholdsmæssigt store omkostninger for den erhvervsdrivende, eller hvor den erhvervsdrivende ikke har bragt indholdet eller tjenesten i overensstemmelse inden for en rimelig frist, gratis og uden væsentlig ulempe for forbrugeren, har forbrugeren ret til afhjælpning i form af et afslag i prisen eller ophævelse af aftalen. I visse situationer er det berettiget, at

forbrugeren har ret til at få et afslag i prisen eller ophæve aftalen omgående, f.eks. hvor det tidligere ikke er lykkedes den erhvervsdrivende at bringe det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse, eller hvor forbrugeren ikke kan forventes fortsat at have tiltro til den erhvervsdrivendes evne til at bringe indholdet eller tjenesten i overensstemmelse på grund af den alvorlige karakter af den manglende overensstemmelse. Forbrugeren bør f.eks. have ret til umiddelbart at anmode om afslag i prisen eller ophævelse af aftalen, hvis forbrugeren får leveret antivirussoftware, der selv er inficeret med virus og ville udgøre en sådan alvorlig manglende overensstemmelse. Det samme bør gøre sig gældende, hvor det står klart, at den erhvervsdrivende ikke vil bringe det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse inden for en rimelig frist eller uden væsentlig ulempe for forbrugeren, jf. præambelbetragtning nr. 65.

Ifølge artikel 14, stk. 5, skal et prisafslag stå i forhold til den lavere værdi af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, som forbrugeren fik leveret, sammenholdt med den værdi, som indholdet eller tjenesten ville have, hvis det eller den var i overensstemmelse. Hvor aftalen fastsætter, at indholdet eller tjenesten leveres over en periode mod betaling af en pris, omfatter prisafslaget den periode, hvor indholdet eller tjenesten ikke var i overensstemmelse. Det relevante tidspunkt for beregning af afslaget er leveringstidspunktet.

I tilfælde, hvor en forbruger har ret til afslag i den pris, der er betalt for det digitale indhold eller den digitale tjeneste, som leveres over en periode, bør beregningen af prisafslaget tage hensyn til indholdets eller tjenestens værdiforringelse på grund af både den manglende overensstemmelse og den periode, hvor forbrugeren ikke var i stand til at gøre brug af overensstemmende digitalt indhold eller en overensstemmende digital tjeneste, jf. præambelbetragtning nr. 66.

Når det digitale indhold eller den digitale tjeneste leveres mod betaling af en pris, er forbrugeren kun berettiget til at ophæve aftalen, hvis den manglende overensstemmelse ikke er uvæsentlig. Det er op til den erhvervsdrivende at bevise, at den manglende overensstemmelse er uvæsentlig, jf. artikel 14, stk. 6.

Hvis det digitale indhold eller den digitale tjeneste ikke leveres mod betaling af en pris, men forbrugeren afgiver personoplysninger, har forbrugeren også ret til at ophæve aftalen i tilfælde, hvor den manglende overensstemmelse er uvæsentlig, eftersom afhjælpning i form af et afslag i prisen ikke er tilgængelig for forbrugeren. I tilfælde, hvor forbrugeren betaler en pris og afgiver personoplysninger, bør forbrugeren have alle tilgængelige beføjelser i tilfælde af manglende overensstemmelse, jf. præambelbetragtning nr. 67.

3.4.1.2.2.6. Udøvelse af retten til ophævelse

Forbrugeren udøver sin ret til at ophæve aftalen ved hjælp af en erklæring til den erhvervsdrivende om, at forbrugeren har besluttet at ophæve aftalen, jf. artikel 15 i direktivet om digitalt indhold.

3.4.1.2.2.7. Den erhvervsdrivendes forpligtelser i tilfælde af ophævelse

I tilfælde af ophævelse af en aftale skal den erhvervsdrivende tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, til forbrugeren. Hvor aftalen fastsætter levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste mod betaling af en pris og over en periode, og indholdet eller tjenesten i en periode forud for ophævelsen af aftalen var i overensstemmelse, tilbagebetaler den erhvervsdrivende imidlertid kun forbrugeren den forholdsmæssige del af den betalte pris, svarende til den periode, hvor indholdet eller tjenesten ikke var i overensstemmelse, og den eventuelle del af prisen, som forbrugeren på forhånd har betalt for den aftaleperiode, der ville have resteret, hvis aftalen ikke var blevet ophævet, jf. artikel 16, stk. 1.

For så vidt angår forbrugernes personoplysninger skal den erhvervsdrivende opfylde de forpligtelser, der gælder i henhold til forordning 2016/679/EU (databeskyttelsesforordningen), jf. artikel 16, stk. 2.

Den erhvervsdrivende skal ifølge artikel 16, stk. 3, litra a-d, afholde sig fra at anvende nogen form for indhold, bortset fra personoplysninger, som forbrugeren har afgivet eller genereret ved brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, som den erhvervsdrivende har leveret undtagen, hvis indholdet

- ikke kan anvendes uden for rammerne af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, der er leveret af den erhvervsdrivende,
- kun vedrører forbrugernes aktivitet i forbindelse med brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, der er leveret af den erhvervsdrivende,
- er blevet sammenlagt med andre oplysninger fra den erhvervsdrivende og ikke kan udskilles eller kun med en uforholdsmæssigt stor indsats, eller
- er genereret af forbrugeren og andre i fællesskab, og andre forbrugere fortsat kan gøre brug af indholdet.

Et sådant indhold kan omfatte digitale billeder, video- og lydfiler og indhold, der er genereret på mobile enheder, jf. præambelbetragtning nr. 69.

Med undtagelse af de situationer, der er omhandlet i artikel 16, stk. 3, litra a-c, skal den erhvervsdrivende på forbrugernes anmodning stille ethvert indhold, der ikke er personoplysninger, som forbrugeren har afgivet eller genereret ved brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, den erhvervsdrivende har leveret, til rådighed for forbrugeren. Forbrugeren er berettiget til at downloade det digitale

indhold gratis, uden hindringer fra den erhvervsdrivende, inden for en rimelig frist og i et almindeligt anvendt og maskinlæsbart format, jf. artikel 16, stk. 4.

Den erhvervsdrivende kan forhindre forbrugers fortsatte brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, navnlig ved at gøre indholdet eller tjenesten utilgængelig(t) for forbrugeren eller ved at gøre forbrugers konto inaktiv, uden at det berører forpligtelserne i artikel 16, stk. 4, jf. artikel 16, stk. 5.

3.4.1.2.2.8. Forbrugers forpligtelser i tilfælde af ophævelse

Efter ophævelse af aftalen skal forbrugeren afholde sig fra at anvende det digitale indhold eller den digitale tjeneste og fra at stille det eller den til rådighed for tredjeparter, f.eks. ved at slette indholdet eller eventuelle brugbare kopier, eller på anden vis gøre indholdet eller tjenesten utilgængelig(t), jf. artikel 17, stk. 1, og præambelbetragtning nr. 72.

Hvor det digitale indhold er blevet leveret på et fysisk medium, skal forbrugeren på den erhvervsdrivendes anmodning og for dennes regning tilbagelevere det fysiske medium til den erhvervsdrivende uden unødigt forsinkelse. Hvis den erhvervsdrivende beslutter at anmode om tilbagelevering af det fysiske medium, skal anmodningen fremsættes inden for 14 dage fra den dag, hvor den erhvervsdrivende modtager meddelelse om forbrugers beslutning om at ophæve aftalen, jf. artikel 17, stk. 2.

Forbrugeren ikke skal betale for brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i den periode forud for ophævelsen af aftalen, hvor indholdet eller tjenesten ikke var i overensstemmelse, jf. artikel 17, stk. 3.

3.4.1.2.2.9. Tidsfrister og tilbagebetaling fra den erhvervsdrivende

Enhver tilbagebetaling, som den erhvervsdrivende skylder forbrugeren i henhold til artikel 14, stk. 4 og 5, eller artikel 16, stk. 1, som følge af et afslag i prisen eller ophævelse af en aftale, skal foretages uden unødigt forsinkelse og under alle omstændigheder inden for 14 dage fra den dag, hvor den erhvervsdrivende modtager meddelelse om forbrugers beslutning om at gøre sin ret til et afslag i prisen eller at ophæve aftalen gældende, jf. artikel 18, stk. 1.

Den erhvervsdrivende skal foretage tilbagebetalingen ved anvendelse af det samme betalingsmiddel, som forbrugeren benyttede til at betale for det digitale indhold eller den digitale tjeneste, medmindre forbrugeren udtrykkelig accepterer et andet betalingsmiddel, og forudsat at forbrugeren ikke skal betale gebyr som følge af en sådan tilbagebetaling, jf. artikel 18, stk. 2.

Den erhvervsdrivende må ikke pålægge forbrugeren gebyrer i forbindelse med tilbagebetalingen, jf. artikel 18, stk. 3.

3.4.1.2.2.10. Tilbageholdelse og tilbagebetaling

Medlemsstaterne kan frit lovgive om parterets ret til at undlade at opfylde deres forpligtelser helt eller delvist, indtil den anden part opfylder sine forpligtelser. Medlemsstaterne kan f.eks. frit lovgive om, hvorvidt en forbruger i tilfælde af manglende overensstemmelse skal have ret til at tilbageholde betaling af prisen eller en del deraf, indtil den erhvervsdrivende har bragt det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse, eller om den erhvervsdrivende skal have ret til at tilbageholde en eventuel tilbagebetaling til forbrugeren ved ophævelse af en aftale, indtil forbrugeren opfylder forpligtelsen til at tilbagelevere det fysiske medium til den erhvervsdrivende, jf. præambelbetragtning nr. 15.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 179-194.

3.4.2. Udvalgets overvejelser

3.4.2.1. Generelt om nødvendige ændringer som følge af direktiverne

3.4.2.1.1. Nyaffattelse af købelovens bestemmelser om misligholdelsesbeføjelser

Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold indfører en række bestemmelser om forbrugers misligholdelsesbeføjelser i tilfælde af mangler, herunder retten til afhjælpning, omlevering, afslag i prisen og ophævelse af købsaftalen. Direktiverne angiver tillige en række betingelser for, hvornår de forskellige misligholdelsesbeføjelser kan gøres gældende, dvs. hierarkiet imellem dem.

Købeloven indeholder ligeledes regler om, hvilke misligholdelsesbeføjelser forbrugeren kan gøre gældende i tilfælde af mangler.

Udvalget vurderer, at artikel 13-16 i varedirektivet og artikel 13-18 i direktivet om digitalt indhold indebærer en række nødvendige ændringer af købelovens bestemmelser om misligholdelsesbeføjelser, herunder særligt lovens § 78, da reguleringen i købeloven på visse punkter afviger fra direktiverne, selv om beføjelserne og hierarkiet herimellem overordnet set er de samme.

Udvalget vurderer bl.a., at den gældende misligholdelsesbeføjelse "passende afslag" skal ændres til "forholdsmæssigt afslag", som skal fastsættes ud fra den værdiforringelse, som manglen har medført. Særligt for så vidt angår direktivet om digitalt indhold er der efter udvalgets vurdering behov for en række mere omfattende ændringer af købeloven, da direktivet indeholder regler om f.eks. betaling med person-

oplysninger samt om sælgerens og forbrugerens særlige digitale forpligtelser i tilfælde af ophævelse af en aftale.

Udvalget foreslår, at købelovens § 78 erstattes med direktivernes bestemmelser om beføjelser i tilfælde af manglende levering, mangler, afhjælpning eller omlevering, afslag i prisen og ophævelse af købsaftalen samt om parternes forpligtelser ved ophævelse.

3.4.2.1.2. Varedirektivets artikel 13, stk. 4, litra a

Udvalget har overvejet de nødvendige ændringer som følge af direktivernes bestemmelser om misligholdelsesbeføjelser, særligt varedirektivets artikel 13, stk. 4, litra a. Da bestemmelsen ikke henviser til artikel 14, stk. 1, har forbrugeren efter ordlyden af direktivet ikke ret til afslag i prisen eller ophævelse af aftalen i tilfælde, hvor sælgeren har gennemført afhjælpning eller omlevering, men hvor det ikke er sket inden for rimelig tid, gratis eller uden væsentlig ulempe for forbrugeren. Direktivet om digitalt indhold indeholder derimod en sådan ret for forbrugeren, jf. artikel 14, stk. 4, litra b.

Efter købelovens § 78, stk. 4, kan forbrugeren kræve afhjælpning for sælgers regning, ophævelse og afslag i prisen, hvis sælgeren ikke afhjælper en mangel eller omleverer inden for rimelig tid, uden udgift og uden væsentlig ulempe for forbrugeren. Har forbrugeren fremsat krav om afhjælpning, suspenderes forbrugerens ret til at udøve de øvrige misligholdelsesbeføjelser. Opfylder sælgeren sin afhjælpningspligt, således at genstanden bringes i mangelfri stand, bortfalder retten til at gøre de nævnte beføjelser gældende endeligt. Aftaler om, at sælgeren f.eks. skal afhjælpe en væsentlig mangel, vil som udgangspunkt også være bindende for forbrugeren og afskære denne fra at hævde eller kræve et forholdsmæssigt afslag, hvis sælgeren opfylder sin afhjælpningspligt.

Udvalget har overvejet, hvilke justeringer af retstilstanden efter købelovens § 78, stk. 4, direktiverne giver anledning til.

EU-Kommissionen har over for udvalget oplyst, at varedirektivets artikel 13, stk. 4, litra a, skal implementeres i overensstemmelse med ordlyden, selv om direktivet om digitalt indhold indebærer en anden retstilstand på dette punkt.

Udvalget vurderer ikke, at det er muligt at opretholde købelovens § 78, stk. 4, i sin nuværende form.

Udvalget foreslår, at forbrugeren ved køb af varer mv. ikke har ret til afslag i prisen eller ophævelse af aftalen i tilfælde, hvor sælgeren har gennemført afhjælpning eller omlevering, men hvor det ikke er sket inden for rimelig tid, gratis eller uden væsentlig ulempe for forbrugeren, hvorimod forbrugere-

ren har en sådan ret i relation til køb af digitalt indhold og digitale tjenester.

3.4.2.1.3. Afslag i prisen

Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold foreskriver, at et afslag i pris skal fastsættes forholdsmæssigt på grundlag af den lavere værdi af varen, det digitale indhold eller den digitale tjeneste, som forbrugeren har modtaget, i forhold til den værdi, salgsgenstanden ville have haft, hvis den havde været mangelfri. Ifølge købelovens § 78, stk. 1, nr. 3, kan forbrugeren tildeles et passende afslag, dvs. at der også kan gives afslag for mangler, der ikke er værdiforringende.

Udvalget har overvejet, om det er muligt at opretholde muligheden for at udmåle et passende afslag.

Udvalget vurderer, at det ikke er muligt, da direktivernes bestemmelser på dette punkt udgør totalharmonisering. Udvalget foreslår, at købeloven ændres, så forbrugeren alene kan få et forholdsmæssigt afslag.

3.4.2.1.4. Købelovens § 46

Købelovens § 46 regulerer køberens hæveadgang, når sælgeren skal levere efterhånden, og en enkelt levering er mangelfuld. Varedirektivets artikel 16, stk. 2, regulerer køberens hæveadgang, når en mangel kun vedrører nogle af de i henhold til købsaftalen leverede varer, hvilket må antages bl.a. at omfatte de tilfælde, som reguleres af købelovens § 46.

Udvalget vurderer, at artikel 16, stk. 2, bør gennemføres i en ny bestemmelse, som gælder for forbrugerkøb, og stiller forslag herom. Som konsekvens heraf foreslår udvalget, at købelovens § 46 ikke skal finde anvendelse i forbrugerkøb.

3.4.2.2. Ikke uvæsentlighed som betingelse for ophævelse

3.4.2.2.1. Krav om nye regler?

Varedirektivets artikel 13, stk. 5, og direktivet om digitalt indholds artikel 14, stk. 6, indebærer, at forbrugeren ikke kan ophæve en aftale, hvis manglen kun er uvæsentlig. For direktivet om digitalt indholds vedkommende gælder det efter ordlyden alene, når der leveres mod betaling af en pris.

Ifølge købeloven kan forbrugeren som udgangspunkt kun ophæve en aftale, når manglen ikke er uvæsentlig. Det gælder dog ikke i de tilfælde, hvor f.eks. afhjælpning eller omlevering ikke er sket inden rimelig tid, eller en uvæsentlig mangel forbliver synlig efter sælgerens forsøg på afhjælpning.

Udvalget har overvejet, om det er muligt at opretholde den danske retstilstand.

Udvalget har til brug for overvejelsen indhentet en udtalelse fra Justitsministeriet, som har vurderet, at retstilstanden efter købelovens § 78, stk. 4, kan opretholdes i forbindelse med direktivernes gennemførelse i dansk ret.

3.4.2.2.2. Flertallets udtalelse

Udvalgets flertal (10 medlemmer) vurderer ikke, at der er grundlag for at ændre gældende dansk ret i relation til kravet om ikke uvæsentlighed i tilfælde, hvor afhjælpning og omlevering ikke sker inden for rimelig tid.

3.4.2.2.3. Mindretallets udtalelse

Udvalgets mindretal (3 medlemmer) vurderer, at det ikke vil være i overensstemmelse med direktiverne at opretholde en bestemmelse om, at forbrugeren i visse tilfælde kan hæve købet, selv om manglen er uvæsentlig.

3.4.2.3. Tilbageholdelse af betalingen

Ifølge varedirektivets artikel 13, stk. 6, har forbrugeren ret til at tilbageholde betaling af en udestående del af prisen eller en del deraf, indtil sælgeren har opfyldt sine forpligtelser. Direktivet overlader det til medlemsstaterne at fastsætte nærmere betingelser og regler for forbrugers udøvelse af tilbageholdsretten. Direktivet om digitalt indhold overlader det bl.a. til medlemsstaterne at lovgive om parters ret til at undlade at opfylde deres forpligtelser helt eller delvist, indtil den anden part opfylder sine forpligtelser, herunder om forbrugeren kan tilbageholde en del af eller hele købesummen i tilfælde af manglende overensstemmelse, indtil den erhvervsdrivende har bragt det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse.

Efter købelovens § 79, stk. 2, kan forbrugeren tilbageholde købesummen, indtil afhjælpning eller omlevering er sket, men bestemmelsen indeholder ikke regler om forbrugers tilbageholdelse af købesummen ved afslag. Der gælder dog en ulovbestemt tilbageholdsret i dette tilfælde.

Udvalget vurderer, at varedirektivet nødvendiggør, at tilbageholdsretten i købeloven skal udvides til også at omfatte afslag, og at det er hensigtsmæssigt, at forbrugeren får ret til at tilbageholde købesummen, indtil sælgeren har opfyldt sine forpligtelser, uanset om aftalen vedrører varer, digitalt indhold eller digitale tjenester, så tilbageholdsretten er den samme uanset salgsgenstanden. Udvalget stiller forslag herom.

3.4.2.4. Tilbagelevering og tilbagebetaling

Bestemmelserne i købeloven og varedirektivet samt direktivet om digitalt indhold om tilbagelevering og tilbagebeta-

ling har givet udvalget anledning til overvejelse af tre emner.

For det første har udvalget overvejet, om der i forbindelse med implementeringen af reglerne om tilbagebetaling skal ske en ensretning af reglerne om varer samt digitalt indhold og digitale tjenester, således at de mere specifikke krav for tilbagebetaling i direktivet om digitalt indhold også kommer til at gælde på varedirektivets område.

Henset til forskellen på varer og digitalt indhold henholdsvis digitale tjenester, herunder sidstnævntes særlige karakter, vurderer udvalget, at det er uhensigtsmæssigt med en sådan ensretning.

Udvalget foreslår, at de mere specifikke regler om tilbagebetaling i direktivet om digitalt indhold kun skal finde anvendelse ved ophævelse af aftaler om digitalt indhold og digitale tjenester.

For det andet har udvalget overvejet, om det er muligt at opretholde købelovens § 57, stk. 1, i forbrugerkøb. Efter købelovens § 57, stk. 1, skal ydelserne som udgangspunkt tilbagegives samtidig på forbrugers plads ved ophævelse af en aftale. Forbrugeren er ikke, medmindre der foreligger aftale herom eller kutyme herfor, forpligtet eller berettiget til at tilbagegive genstanden.

Varedirektivets artikel 16, stk. 3, indeholder ikke et krav om samtidighed. Derimod skal forbrugeren ved ophævelse af en aftale tilbagelevere varerne til sælgeren på sælgerens regning, og sælgeren skal tilbagebetale købesummen, når sælgeren har modtaget varerne eller dokumentation for, at varerne er tilbageleveret.

Direktivet om digitalt indhold indebærer, at forbrugeren i tilfælde af ophævelse skal afstå fra at anvende indholdet eller tjenesten og fra at stille det til rådighed for tredjemand. Der er således ikke tale om, at forbrugeren skal tilbagelevere indholdet eller tjenesten. Direktivet indeholder dog en regel om tilbagelevering i tilfælde, hvor det digitale indhold er blevet leveret på et fysisk medium.

Udvalget vurderer, at købelovens § 57, stk. 1, ikke kan opretholdes i sin nuværende form, fordi direktiverne indeholder regler, der adskiller sig fra bestemmelsen. Udvalget foreslår, at købelovens § 57, stk. 1, erstattes af direktivernes bestemmelser om tilbagelevering og tilbagebetaling kombineret med en bestemmelse, der viderefører den del af § 57, stk. 1, som omhandler, at forbrugeren ved ophævelse skal tilbagelevere salgsgenstanden i væsentligt samme stand og mængde, som den blev leveret.

For det tredje har udvalget overvejet, om det er muligt at

opretholde købelovens § 58 om salgsgenstandens hændelige undergang mv., hvorefter forbrugeren fortsat kan ophæve købet i visse tilfælde, selv om det ikke er muligt at tilbagelevere salgsgenstanden i væsentlig uforandret stand.

Udvalget vurderer, at det er muligt at opretholde købelovens § 58 på varedirektivets område med henvisning til præambelbetragtning nr. 60.

Udvalget har endvidere overvejet, om det er muligt at opretholde købelovens § 58 på området for direktivet om digitalt indhold, da det kan være relevant ved ophævelse af aftaler om digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium.

Det fremgår af artikel 17, stk. 2, i direktivet om digitalt indhold, at forbrugeren, hvis det digitale indhold er blevet leveret på et fysisk medium, skal tilbagelevere mediet på sælgers anmodning. Bestemmelsen regulerer ikke umiddelbart konsekvensen af de tilfælde, hvor det fysiske medium ikke kan tilbageleveres.

Direktivet om digitalt indhold berører ikke national ret i det omfang bestemmelserne deri ikke reguleres af direktivet, jf. præambelbetragtning nr. 12.

Udvalget vurderer, at retstilstanden efter købelovens § 58 kan opretholdes i relation til direktivet om digitalt indhold. Under hensyn til sammenhængen med reguleringen af spørgsmålet om tilbagelevering og § 57, stk. 1, der som anført ikke kan opretholdes i sin nuværende form i forbrugerkøb, foreslås retstilstanden efter § 58 videreført i en ny bestemmelse med tilsvarende indhold i købelovens forbrugerkøbsafsnit.

3.4.2.5. Begrebet rimelig tid

Afhjælpning og omlevering skal efter købeloven ske inden for rimelig tid. Der gælder det samme efter varedirektivet og direktivet om digitalt indhold.

Ifølge købelovens § 79, stk. 1, skal der ved afgørelsen af, om afhjælpning eller omlevering er sket inden for rimelig tid, navnlig tages hensyn til genstandens art, manglens beskaffenhed og forbrugers behov for genstanden, herunder om sælgeren for egen regning har stillet en erstatningsgenstand til køberens rådighed.

Varedirektivet giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte de tidsrum, der generelt anses for rimelige til afhjælpning eller omlevering, navnlig med hensyn til specifikke produktkategorier. Der skal altid foretages en konkret vurdering. De retningslinjer om generelle tidsrum, som varedirektivet giver mulighed for at fastsætte, er således af vejledende karakter.

Udvalget har overvejet, om der i relation til afhjælpning eller omlevering er behov for at fastsætte generelle, vejledende retningslinjer for, hvad der betragtes som rimelig tid, herunder for specifikke produktkategorier.

Ifølge udvalget er det vanskeligt at sige noget generelt om, hvad der betragtes som rimelig tid til afhjælpning eller omlevering, da det afhænger af en flæthed af faktorer, herunder nogle der er uden for sælgers kontrol. Udvalget vurderer, at det er vanskeligt at tage højde for alle konkrete omstændigheder og tænkelige tilfælde af mangler ved udarbejdelsen af sådanne retningslinjer.

Udvalget foreslår ikke, at der indføres generelle, vejledende retningslinjer for, hvad der betragtes som rimelig tid.

Udvalget har overvejet, om købelovens § 79, stk. 1, der opregner en række omstændigheder, der navnlig skal lægges vægt på i vurderingen af, om afhjælpning eller omlevering er sket inden for rimelig tid, kan opretholdes. Det beror altid på en konkret vurdering, om afhjælpning eller omlevering er sket inden for rimelig tid.

Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold indeholder bestemmelser om, at afhjælpning og omlevering skal ske inden for rimelig tid.

Af varedirektivets præambelbetragtning nr. 55 fremgår bl.a., at hvad der betragtes som en rimelig tid, bør svare til den kortest mulige tid, der er nødvendig for at foretage afhjælpning eller omlevering. Dette bør fastsættes objektivt under hensyntagen til varens art og kompleksitet, manglens art og alvor og den indsats, der er nødvendig for at foretage afhjælpning eller omlevering.

Af direktivet om digitalt indholds præambelbetragtning nr. 46 fremgår, at rimelighedsstandard for så vidt angår enhver henvisning i direktivet til, hvad en person med rimelighed kan forvente, bør fastslås objektivt under hensyntagen til arten af og formålet med det digitale indhold eller den digitale tjeneste, de konkrete omstændigheder samt de berørte parter sædvane og praksis. Navnlig bør det objektivt fastslås, hvad der skal betragtes som rimelig tid til at bringe det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse, under hensyntagen til karakteren af den manglende overensstemmelse.

Direktiverne forudsætter således, at der altid skal foretages en konkret vurdering. Udvalget vurderer, at de omstændigheder, der er nævnt i § 79, stk. 1, er forenelige med direktivernes præambelbetragtninger. Udvalget foreslår derfor at opretholde bestemmelsen.

3.4.2.6. Varetagelse af debitors opgaver

Varedirektivet giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte betingelser, hvorpå debitors opgaver kan varetages af en anden person, f.eks. de betingelser, hvorpå sælgerens forpligtelse til at afhjælpe en mangel ved en vare kan varetages af forbrugeren eller en tredjemand for sælgerens regning, jf. præambelbetragtning nr. 54. Direktivet om digitalt indhold indeholder ikke en tilsvarende præambelbetragtning.

Efter købelovens § 78, stk. 4, skal sælgeren opfylde krav eller tilbud om afhjælpning eller omlevering inden for rimelig tid, uden udgift (gratis) og uden væsentlig ulempe for forbrugeren. Sker det ikke, kan forbrugeren bl.a. for så vidt det kan ske uden uforholdsmæssige omkostninger lade manglen afhjælpe af tredjemand for sælgerens regning.

Udvalget har overvejet, om der er behov for at fastsætte yderligere eller andre regler om, hvornår sælgerens forpligtelser kan varetages af en anden.

Udvalget vurderer, at det i relation til begge direktiver er muligt at opretholde retstilstanden efter købelovens § 78, stk. 4, om, hvornår forbrugeren kan lade en mangel afhjælpe af tredjemand for sælgers regning.

Udvalget foreslår på grund af den generelle ændring af bestemmelserne om misligholdelsesbeføjelser i købeloven at indsætte en ny bestemmelse, hvorefter forbrugeren bl.a. kan lade en mangel afhjælpe af tredjemand for sælgerens regning, hvis det kan ske uden uforholdsmæssige omkostninger.

3.4.2.7. Forbrugers bidrag til manglen

Varedirektivets artikel 13, stk. 7, giver medlemsstaterne mulighed for at regulere, hvorvidt og i hvilket omfang forbrugers bidrag til en mangel skal berøre forbrugers misligholdelsesbeføjelser. Der findes ikke en generel regel herom i købeloven, men skader, fejl mv., som forbrugeren selv forårsager, betragtes ikke som mangler i købelovens forstand, og sådanne forhold udløser derfor ikke misligholdelsesbeføjelser.

Udvalget har overvejet, om der er behov for at fastsætte regler om betydningen af forbrugers bidrag til en mangel.

Udvalget anfører, at sådanne regler navnlig vil være relevante i tilfælde, hvor forbrugeren opdager en mangel, men alligevel bliver ved med at benytte salgsgenstanden eller selv forsøger at udbedre manglen, hvorved manglen forværres.

Det følger af Forbrugerklagenævnets praksis, at forbrugeren mister sin hæveadgang eller ret til omlevering, hvis forbru-

geren selv har forværret manglen ved at blive ved med at benytte salgsgenstanden. I så fald tilkendes forbrugeren alene et afslag i prisen. På samme vis kan forbrugeren formentlig miste sin ret til afhjælpning af det fulde omfang af den mangel, som forbrugeren har forværret, dvs. så forbrugeren kun har ret til afhjælpning af manglens oprindelige omfang.

Udvalget vurderer, at den gældende praksis er udtryk for en hensigtsmæssig og fleksibel retlig løsning på de spørgsmål, der knytter sig til forbrugers bidrag til en mangel. Udvalget finder ikke grundlag for at foreslå lovregulering på dette område.

3.4.2.8. Mangler, der konstateres inden for 30 dage

3.4.2.8.1. Adgang til at indføre nye regler

Ifølge varedirektivet kan medlemsstaterne give forbrugere ret til at vælge en specifik beføjelse, hvis en mangel opdages inden for en periode efter levering, der ikke overskrider 30 dage. Det kan f.eks. være ret til at afvise mangelfulde varer, ophæve aftalen eller anmode om øjeblikkelig omlevering. Direktivet om digitalt indhold indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse.

I dansk ret sondres der ikke mellem mangler, der viser sig for henholdsvis efter 30 dage.

Udvalget har overvejet, om der skal fastsættes sådanne regler.

3.4.2.8.2. Flertallets udtalelse

Udvalgets flertal (12 medlemmer) finder ikke grundlag for at foreslå en særregel for mangler, der opdages inden 30 dage.

3.4.2.8.3. Mindretallets udtalelse

Udvalgets mindretal (1 medlem) stiller forslag om at indføre en regel, hvorefter forbrugeren inden for de første 30 dage efter leveringstidspunktet får mulighed for øjeblikkeligt at afvise mangelfulde varer eller kræve omlevering med undtagelse af tilfælde, hvor det vil være umuligt eller påføre sælgeren uforholdsmæssige omkostninger.

3.4.2.9. Skjulte mangler

Hverken varedirektivet eller direktivet om digitalt indhold berører nationale regler, der ikke gælder specifikt for forbrugeraftaler, dvs. gælder for alle aftaler, og som giver specifikke beføjelser i forbindelse med visse typer af fejl, der ikke kunne konstateres på tidspunktet for købsaftalens indgåelse.

Det indebærer, at medlemsstaterne har valgfrihed til at regu-

lere skjulte mangler så længe, at reguleringen gælder generelt og ikke kun for forbruger aftaler.

Udvalget har ikke fundet grundlag for at foreslå sådanne regler indført.

3.4.2.10. Force majeure

Direktivet om digitalt indhold giver medlemsstaterne mulighed for at regulere følgerne af manglende levering eller manglende overensstemmelse af digitalt indhold eller digitale tjenester, hvor dette skyldes en hindring, som er uden for den erhvervsdrivendes kontrol, og hvor den erhvervsdrivende ikke kunne forventes at have undgået eller overvundet hindringen, f.eks. force majeure.

Udvalget har overvejet, om der skal fastsættes regler om følgerne af manglende levering af digitalt indhold og digitale tjenester, hvor den manglende levering skyldes en hindring uden for den erhvervsdrivendes kontrol.

Udvalget finder ikke grundlag for at foreslå, at valgmuligheden udnyttes.

3.4.2.11. Konsekvenser for ikke-forbruger køb

Udvalget har overvejet, om der er anledning til at foreslå konsekvensændringer i øvrig dansk ret, herunder f.eks. i relation til misligholdelsesbeføjelserne i handels- og civilkøb. Udvalget har ikke fundet grundlag for at foreslå sådanne ændringer.

3.4.2.12. Undersøgelsesgebyr

3.4.2.12.1. Adgang til at indføre nye regler

Hvis en salgsgenstand indleveres til undersøgelse med henblik på afhjælpning mv., og det ved undersøgelse af salgsgenstanden konstateres, at den er behæftet med en mangel, må sælgeren ikke opkræve et undersøgelsesgebyr. Hvis det derimod konstateres enten, at salgsgenstanden ikke er defekt eller, at genstanden måske nok er defekt, men at der ikke foreligger en køberetlig mangel, f.eks. fordi defekten skyldes forbrugers forkerte håndtering af genstanden, kan sælgeren kræve et undersøgelsesgebyr, hvis forbrugeren på forhånd er blevet udtrykkeligt bekendt hermed.

Udvalget har overvejet, om der bør fastsættes et totalforbud mod undersøgelsesgebyrer.

Udvalget anfører på den ene side, at nogle forbrugere kan blive afskrækket af, at sælgeren opkræver et undersøgelsesgebyr, hvis salgsgenstanden viser sig ikke at lide af en køberetlig mangel. Det kan derfor tænkes, at forbrugere afholder sig fra at få undersøgt genstanden og måske i stedet køber

en ny, selv om der foreligger en mangel, som de har ret til at få afhjulpet. Der kan derfor være tilfælde, hvor et undersøgelsesgebyr kan blive en barriere for, at forbrugeren benytter sine misligholdelsesbeføjelser.

Udvalget anfører på den anden side, at et totalforbud mod undersøgelsesgebyrer pålægger sælgeren at bære omkostningerne ved undersøgelse af salgsgenstanden, f.eks. udgift til særlige fagfolk, i tilfælde, hvor genstanden viser sig ikke at lide af en mangel, dvs. i tilfælde, hvor sælgeren har opfyldt sin del af aftalen ved at levere en mangelfri ydelse til forbrugeren. Et totalforbud vil indebære, at sælgeren uanset omstændighederne skal betale for undersøgelsen, og det kan i værste fald udnyttes af forbrugere. Der vil derfor være tilfælde, hvor et totalforbud kan virke urimeligt for sælgerne. Et totalforbud vil endvidere udelukke muligheden for at foretage en konkret vurdering af det enkelte gebyrs rimelighed i situationer, hvor salgsgenstanden ikke lider af en køberetlig mangel.

3.4.2.12.2. Flertallets udtalelse

Udvalgets flertal (11 medlemmer) finder ikke grundlag for at anbefale et totalforbud mod undersøgelsesgebyrer.

Undersøgelsesgebyrer kan også reguleres på anden måde end ved et totalforbud. Flertallet finder, at overvejelser om en sådan regulering forudsætter undersøgelser og afdækning af spørgsmål, som udvalget henset til implementeringsfristen for direktiverne ikke har mulighed for at foretage. Flertallet afstår derfor fra at udtale sig om behovet for en sådan regulering, herunder fra at fremkomme med forslag hertil.

3.4.2.12.3. Mindretallets udtalelse

Udvalgets mindretal (1 medlem) finder, at der bør indføres et totalforbud mod undersøgelsesgebyrer.

3.4.2.12.4. Et udvalgsmedlem afstår

Et udvalgsmedlem afstår fra at udtale sig for eller imod de forskellige forslag.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 194-212.

3.4.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed. Hvor der ikke har været enighed i udvalget, er lovforslaget udarbejdet på baggrund af flertallets forslag.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2-3, 9 og 20-22, samt bemærkningerne hertil.

3.5. Erstatning

3.5.1. Gældende ret

3.5.1.1. Købeloven

Ifølge købelovens § 80, stk. 1, nr. 1-5, kan forbrugeren kræve skadeserstatning, hvis forbrugeren lider tab som følge af en mangel, hvis

- sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed,
- sælgeren har givet forbrugeren vildledende oplysninger, som sælgeren ikke havde føje til at anse for korrekte,
- sælgeren har forsømt at give forbrugeren oplysning om en mangel, som han kendte eller burde kende,
- genstanden savner egenskaber, som må anses tilsikrede, eller
- manglen efter køkets indgåelse er forårsaget ved sælgerens forsømmelse.

Købelovens § 80, stk. 1, nr. 1-5, kan ikke fraviges til skade for forbrugeren, jf. § 1, stk. 2.

Det fremgår af købelovens § 80, stk. 2, at ved køb af genstande bestemt efter art, dvs. genuskøb, kan forbrugeren endvidere kræve skadeserstatning efter lovens § 43, stk. 3. I sådanne genuskøb er sælger erstatningsansvarlig, selv om sælgeren er uden skyld. Sælgeren kan dog undgå erstatningsansvar, hvis sælgeren godtgør, at muligheden for at levere mangelfrie genstande må anses for udelukket som følge af ekstraordinære omstændigheder af usædvanlig beskaffenhed og indgribende betydning, og at sælgeren ikke ved køkets afslutning burde have taget disse omstændigheder i betragtning. Bestemmelsen kan fraviges til skade for forbrugeren, jf. § 1, stk. 2, og sælgeren kan således forbeholde sig ansvarsfrihed.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 213-214.

3.5.1.2. Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold

Hverken varedirektivet eller direktivet om digitalt indhold berører medlemsstaternes frihed til at lovgive om aspekter af generel aftaleret, såsom retten til erstatning, jf. varedirektivets artikel 3, stk. 6, og direktivet om digitalt indholds artikel 3, stk. 10.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 214-215.

3.5.2. Udvalgets overvejelser

Udvalget har overvejet, om der er anledning til at ændre gældende dansk ret om erstatning. Det er udvalgets vurdering, at de gældende danske regler fungerer hensigtsmæssigt. Udvalget foreslår derfor ikke ændringer heraf.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 215.

3.5.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser, og der stilles derfor ikke forslag om at ændre købelovens regler om erstatning.

3.6. Regres

3.6.1. Gældende ret

3.6.1.1. Købeloven

Købeloven indeholder ikke regler om regres. Dansk ret bygger dog med få undtagelser på princippet om, at en kontrakt-part kun kan rette et krav mod sin umiddelbare medkontrahent. Er der en mangel ved salgsgenstanden, vil forbrugeren således kunne rette krav mod sælgeren, der kan føre kravet videre til sin sælger, hvis betingelserne for at gøre kravet gældende over for denne er opfyldt. Regressen foretages således som udgangspunkt led for led i kraft af den almindelige grundsætning om kontraktens relativitet, der indebærer, at en kontrakt som udgangspunkt kun skaber rettigheder og pligter for kontraktens parter.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 215-216.

3.6.1.2. Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold

3.6.1.2.1. Varedirektivet

Hvis sælgeren er ansvarlig over for forbrugeren på grund af en mangel, som skyldes en handling eller en undladelse, herunder undladelsen af at levere opdateringer til varer med digitale elementer, begået af en person i et tidligere led i transaktionskæden, har sælgeren ret til at rejse krav over for den eller de ansvarlige personer i transaktionskæden. Det afgøres efter national ret, mod hvilke personer sælgeren kan rejse krav, og hvilke beføjelser og betingelser for udøvelsen heraf der finder anvendelse, jf. artikel 18. Varedirektivet berører imidlertid ikke aftalefriheden mellem sælgeren og andre parter i transaktionskæden, jf. præambelbetragtning nr. 63.

Spørgsmålet om, hvorvidt forbrugeren også kan gøre et krav gældende direkte over for en person i et tidligere led i transaktionskæden, reguleres ikke af varedirektivet, undtagen i de tilfælde hvor en producent tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for varerne, jf. præambelbetragtning nr. 63.

3.6.1.2.2. Direktivet om digitalt indhold

Hvis den erhvervsdrivende er ansvarlig over for forbrugeren som følge af manglende levering af det digitale indhold eller

den digitale tjeneste eller som følge af manglende overensstemmelse, som skyldes en handling eller en undladelse begået af en person i tidligere led i transaktionskæden, har den erhvervsdrivende ret til at rejse krav over for den eller de ansvarlige personer i den økonomiske transaktionskæde. Det afgøres efter national ret, hvem den erhvervsdrivende kan rejse krav overfor, og hvilke beføjelser og betingelser for udøvelsen heraf der finder anvendelse, jf. direktivet om digitalt indhold artikel 20.

Manglende overensstemmelse af det digitale indhold eller den digitale tjeneste ved leveringen til forbrugeren skyldes ofte én af transaktionerne i en kæde, der forbinder den oprindelige udvikler med den endelige erhvervsdrivende. Selv om den endelige erhvervsdrivende er ansvarlig over for forbrugeren i tilfælde af manglende overensstemmelse, er det vigtigt at sikre, at den erhvervsdrivende har tilstrækkelige rettigheder over for de forskellige personer i transaktionskæden med henblik på at kunne dække ansvaret over for forbrugeren. Sådanne rettigheder bør begrænses til kommercielle transaktioner, og bør derfor ikke omfatte situationer, hvor den erhvervsdrivende er ansvarlig over for forbrugeren for den manglende overensstemmelse af digitalt indhold eller en digital tjeneste, der består af eller bygger på software, som er blevet leveret uden betaling af en pris i henhold til en Free and Open Source-licens af en person i tidligere led i transaktionskæden, jf. præambelbetragtning nr. 78.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 216-217.

3.6.2. Udvalgets overvejelser

Det fremgår af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold, at hvis sælgeren er ansvarlig over for forbrugeren på grund af en mangel, som skyldes en handling eller en undladelse, der er begået af en person i et tidligere led i transaktionskæden, har sælgeren ret til at rejse krav over for den eller de ansvarlige personer i transaktionskæden. Det afgøres efter national ret, mod hvilke personer sælgeren kan rejse krav, og hvilke beføjelser og betingelser for udøvelsen heraf, der finder anvendelse. Det gælder for så vidt angår digitalt indhold og digitale tjenester også i tilfælde af manglende levering.

Købeloven indeholder ikke udtrykkelige regler om regres for sælgeren mod tidligere transaktionsled.

Udvalget har overvejet, om der er behov for at lovfæste de gældende danske regler om regres.

Udvalget vurderer, at varedirektivet og direktivet om digitalt indhold ikke er til hinder for, at spørgsmålet om regres forbliver ulovreguleret i dansk ret. Det skyldes, at direktiverne efter udvalgets vurdering alene indeholder en erklæring om, at det skal være muligt for sælgeren at rette regreskrav mod

tidligere led i transaktionskæden, hvilket gældende dansk ret sikrer.

Udvalget finder ikke grundlag for at foreslå lovregulering af retten til regres.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 217-218.

3.6.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser, og der stilles derfor ikke forslag om lovregulering af retten til regres.

3.7. Reklamationsfristen

3.7.1. Gældende ret

3.7.1.1. Købeloven

3.7.1.1.1. Reklamationsfristens længde

Den absolutte reklamationsfrist i købeloven er to år, jf. § 83, stk. 1. Efter bestemmelsen skal forbrugeren inden to år fra salgsgenstandens overgivelse meddele sælgeren, hvis forbrugeren vil påberåbe sig en mangel ved salgsgenstanden. Fristen er absolut, da den gælder, uanset om forbrugeren kendte til manglen inden udløbet af fristen. Hvis forbrugeren ikke har reklameret inden to år fra overgivelsestidspunktet, kan forbrugeren ikke senere gøre manglen gældende. Det gælder dog ikke, hvis sælgeren har påtaget sig at indestå for salgsgenstanden i længere tid eller har handlet i strid med almindelig hæderlighed. Det afhænger af den til enhver tid gældende almindelige retsopfattelse, hvor grænsen for det hæderlige går, og der skal foretages en konkret vurdering.

Ud over den absolutte reklamationsfrist gælder der efter købelovens § 81 en såkaldt relativ reklamationsfrist. Fristen er relativ, da den afhænger af, hvornår forbrugeren opdagede manglen. Ifølge bestemmelsen skal en forbruger, der vil påberåbe sig en mangel, give sælgeren meddelelse herom inden for rimelig tid efter, at forbrugeren har opdaget manglen. Hvis forbrugeren ikke gør det, mister forbrugeren retten til at påberåbe sig manglen.

Det er ikke i bestemmelsen angivet, hvad der skal forstås ved rimelig tid, men en meddelelse, som er givet inden to måneder efter, at forbrugeren opdagede manglen, er altid rettidig. Om en reklamation efter to måneder fra tidspunktet, hvor forbrugeren opdagede manglen, er rettidig afhænger af en konkret vurdering af, om reklamationen er sket inden for rimelig tid. Individuelle forhold hos forbrugeren, f.eks. sygdom, bortrejse eller lignende, kan på den ene side begrunde en forlængelse af fristen. Konkrete omstændigheder kan på den anden side føre til, at der skal reklameres hurtigere end

ellers, f.eks. hvis genstandens værdi hastigt forringes, eller hvis der forekommer store prissvingninger for varer af den pågældende art.

I forbruger køb har forbrugeren ikke en egentlig pligt til at undersøge salgsgenstanden. Det indebærer, at den relative reklamationsfrist først begynder at løbe, når forbrugeren faktisk bliver opmærksom på manglen. Er der tale om åbenbare mangler, kan der imidlertid ikke stilles store krav til sælgerens bevisførelse i relation til det tidspunkt, hvor forbrugeren må antages at have opdaget manglen. Forbrugeren passivitet og fortsatte brug af genstanden efter, at manglen er opdaget, vil kunne anses som en accept af at beholde salgsgenstanden. I så fald er forbrugeren afskåret fra at kræve omlevering eller ophæve købet.

Den relative reklamationsfrist gælder ikke, hvis sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed eller groft uagtsomt, jf. købelovens § 82.

3.7.1.1.2. Formkrav

Der gælder ingen formkrav til en reklamation. Der kan både reklameres skriftligt og mundtligt. Der stilles kun krav om en neutral reklamation, dvs. at forbrugeren skal meddele, at salgsgenstanden har en mangel, og at forbrugeren vil påberåbe sig den. Forbrugeren reklamation skal være rimelig klar med hensyn til, hvad der begrunder reklamationen, så sælgeren kan vurdere indsigelsens rigtighed.

Det er ikke en betingelse for en gyldig reklamation, at forbrugeren angiver, hvilke misligholdelsesbeføjelser forbrugeren vil gøre gældende. Forbrugeren skal dog inden rimelig tid besvare en eventuel forespørgsel fra sælgeren om, hvorvidt forbrugeren vil hæve købet.

Bevisbyrden for, at der er afgivet reklamation, og at det er sket rettidigt, påhviler forbrugeren.

3.7.1.1.3. For sen reklamation

Hvis forbrugeren reklamerer for sent, mister forbrugeren retten til at gøre manglen gældende. Det gælder dog ikke, hvis sælgeren ikke gør indsigelse mod den for sene reklamation, men i stedet påbegynder realitetsforhandlinger med forbrugeren om reklamationens berettigelse. I sådanne tilfælde får reklamationen retsvirkning.

3.7.1.1.4. Fravigelser fra reklamationsfristen

Den toårige reklamationsfrist gælder ikke, hvis sælgeren har påtaget sig at indestå for salgsgenstanden i længere tid, eller hvis sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed. Derudover gælder reklamationsfristen ikke, hvis salgsgenstanden i henhold til et påbud fra en offentlig myn-

dighed skal tilbagekaldes eller destrueres, fordi den udgør en fare. Reklamationsfristen gælder heller ikke ved køb af byggematerialer og ved retsmangler, hvor det alene er de almindelige forældelsesregler, der finder anvendelse.

3.7.1.1.5. Afbrydelse eller en ny reklamationsfrist

En reklamation har den virkning, at reklamationsfristen i købelovens § 83 bliver afbrudt én gang for alle for så vidt angår den mangel, der reklameres over. Hvis f.eks. forbrugeren reklamerer inden udløbet af reklamationsfristen, og den samme mangel, uanset at sælgeren har afhjulpnet den eller har omleveret salgsgenstanden, viser sig igen efter udløbet af fristen, er forbrugeren ret til at gøre mangelsindsigelser gældende ikke længere begrænset af den oprindelige reklamationsfrist, men alene af de almindelige forældelsesregler. Hvis der derimod reklameres over en anden mangel, vil den oprindelige absolutte reklamationsfrist fortsat gælde.

I de tilfælde, hvor sælgeren foretager omlevering for at afhjælpe manglen, løber der en ny frist på to år fra omleveringen. Det samme kan i visse tilfælde gøre sig gældende, hvis afhjælpning er så omfattende, at den må sidestilles med omlevering. Det har navnlig betydning, hvis den omleverede genstand er behæftet med andre mangler end den, forbrugeren oprindeligt påberåbte sig, da fristen allerede er afbrudt én gang for alle for den påberåbte mangel.

3.7.1.1.6. Modtageren af reklamationen

Forbrugeren skal som udgangspunkt reklamere over for sælgeren af salgsgenstanden. Efter købelovens § 84 kan forbrugeren dog også give meddelelse om reklamation til en producent eller en anden erhvervsdrivende, der i forbindelse med købet har påtaget sig at afhjælpe eventuelle mangler ved salgsgenstanden. Det indebærer, at producenten eller den anden erhvervsdrivende er legitimeret til at modtage reklamationer med bindende virkning på sælgerens vegne. En erhvervsdrivende formidler af et køb fra en ikke-erhvervsdrivende, jf. § 4 a, stk. 2, er også legitimeret til at modtage reklamationer.

Købelovens § 84 regulerer ikke, hvornår andre erhvervsdrivende end sælgeren har påtaget sig en forpligtelse til at afhjælpe mangler ved salgsgenstanden og pålægger ikke den erhvervsdrivende en sådan forpligtelse.

Vil forbrugeren påberåbe sig en mangel over for en producent eller en anden erhvervsdrivende, der i forbindelse med købet har påtaget sig at afhjælpe eventuelle mangler, skal forbrugeren give sælgeren eller den anden erhvervsdrivende meddelelse herom inden for rimelig tid efter, at forbrugeren har opdaget manglen. I modsat fald taber forbrugeren retten til at påberåbe sig manglen. Meddelelse givet inden to måneder efter, at forbrugeren opdagede manglen, er altid rettidig, jf. købelovens § 85.

3.7.1.1.7. Forsendelsesrisiko for reklationsmeddelelser

Efter købelovens § 86, finder købelovens § 61, stk. 1, om forsendelsesrisiko for reklationsmeddelelser, anvendelse i forbruger køb. Det betyder, at hvis en meddelelse om reklamation fra forbrugeren er indleveret til befordring med f.eks. post, eller, hvor andet forsvarligt befordringsmiddel benyttes, afgivet til befordring, medfører det ikke tab af ret for forbrugeren, at meddelelsen forsinkes eller ikke kommer frem.

Det afgørende for, om reklamationen er rettidig, er, om den er afsendt, dvs. om meddelelsen er overgivet til befordring inden for en eventuel frist. Forbrugeren har bevisbyrden herfor.

Post anses altid som forsvarligt befordringsmiddel. Det er dog en forudsætning, at meddelelsen er korrekt frankeret og adresseret. E-mail anses også som et forsvarligt befordringsmiddel. Det beror på en konkret vurdering, om andre befordringsmidler er omfattet af bestemmelsen. Befordring med afsenderens egne folk sker på afsenderens risiko. Det samme gælder for forsendelse med taxi. Visse bud- og kurer-tjenester kan være organiseret, således at forsendelse ad den vej er omfattet af bestemmelsen.

3.7.1.1.8. Forældelse

Ved siden af reklationsfristerne gælder de almindelige regler om forældelse af fordringer i forældelsesloven. Reklationsfristerne er kortere end forældelsesfristerne, og reklationsfristen udløber derfor normalt på et tidligere tidspunkt end forældelsesfristen.

Forældelsesloven finder anvendelse på fordringer på penge eller andre ydelser, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov, jf. forældelseslovens § 1.

Efter forældelseslovens § 2, stk. 1, regnes forældelsesfristen som udgangspunkt fra det tidligste tidspunkt, hvor fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt.

Den almindelige forældelsesfrist er tre år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1, medmindre andet følger af andre bestemmelser.

Hvis fordringshaveren er ubekendt med fordringen, regnes forældelsesfristen fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil, jf. lovens § 3, stk. 2.

Den absolutte forældelsesfrist er ti år, jf. lovens § 3, stk. 3, nr. 4. Fristen sætter grænsen for, hvor længe den treårige

forældelsesfrist efter lovens § 3, stk. 1, kan være suspenderet efter lovens § 3, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 219-225.

3.7.1.2. Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold

3.7.1.2.1. Varedirektivet

Ifølge varedirektivets artikel 10, stk. 1, er sælgeren ansvarlig over for forbrugeren for mangler, der forelå på det tidspunkt, hvor varerne blev leveret, og som bliver synlige inden to år efter dette tidspunkt. Med forbehold for artikel 7, stk. 3, vedrørende opdateringer gælder det også varer med digitale elementer.

Ved varer med digitale elementer, hvor købsaftalen foreskriver en løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i en periode, er sælgeren ansvarlig for eventuelle mangler ved indholdet eller tjenesten, der opstår eller bliver synlige inden to år, efter at varerne med digitale elementer blev leveret. Hvis aftalen foreskriver løbende levering i mere end to år, er sælgeren ansvarlig for mangler i det digitale indhold eller den digitale tjeneste, der opstår eller bliver synlige inden for den periode, hvor indholdet eller tjenesten skal leveres i henhold til købsaftalen, jf. artikel 10, stk. 2. Der gælder således en længere reklationsfrist end to år, hvis der er aftalt løbende levering af integreret digitalt indhold i varer med digitale elementer i mere end to år. Den længere reklationsfrist gælder kun for mangler ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste, som opstår eller konstateres inden for den periode, hvor indholdet eller tjenesten skal leveres.

Begrebet ansvar i varedirektivets artikel 10 relaterer sig til reklationsfristen og må ikke forveksles med et eventuelt erstatningsansvar.

Medlemsstaterne skal sikre, at nationale forældelsesfrister ikke forhindrer forbrugeren i at udnytte misligholdelsesbeføjelserne efter varedirektivet i en periode svarende til reklationsfristen, jf. artikel 10, stk. 4.

Medlemsstaterne har mulighed for at vælge at opretholde eller indføre en længere reklationsfrist end ovennævnte på to år, jf. artikel 10, stk. 3.

Medlemsstaterne kan også vælge at nøjes med at opretholde eller indføre en forældelsesfrist. Medlemsstaterne skal i givet fald sikre, at en sådan forældelsesfrist giver forbrugeren mulighed for at gøre brug af beføjelserne, som viser sig i løbet af den periode, der er omhandlet i artikel 10, stk. 1 og 2, dvs. i reklationsperioden, jf. artikel 10, stk. 5.

Varedirektivet regulerer ikke, under hvilke betingelser reklamlationsfristen eller en forældelsesfrist kan ophæves eller afbrydes. Medlemsstaterne kan derfor fastsætte regler om ophævelse eller afbrydelse af reklamlationsfristen eller forældelsesfristen, f.eks. i tilfælde af afhjælpning, omlevering eller forhandlinger mellem sælgeren og forbrugeren med henblik på en mindelig ordning, jf. præambelbetragtning nr. 44.

Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser, der fastsætter, at forbrugeren for at kunne nyde godt af sine rettigheder skal underrette sælgeren om en mangel inden for en periode på mindst to måneder fra den dato, hvor forbrugeren opdagede manglen, jf. artikel 12.

3.7.1.2.2. Direktivet om digitalt indhold

Den erhvervsdrivende er ansvarlig for manglende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse med direktivets artikel 5, jf. artikel 11, stk. 1. Begrebet ansvar i direktivets artikel 11 relaterer sig til reklamlationsfristen og må ikke forveksles med et eventuelt erstatningsansvar.

Når en aftale indeholder bestemmelse om en enkelt levering eller en række af enkeltstående leveringer, er den erhvervsdrivende ansvarlig for manglende overensstemmelse, som eksisterer på leveringstidspunktet. Hvis den erhvervsdrivende i henhold til national ret kun er ansvarlig for manglende overensstemmelse, der viser sig inden for en bestemt periode efter leveringen, må perioden ikke være kortere end to år regnet fra leveringstidspunktet. Bestemmelsen berører ikke artikel 8, stk. 2, litra b, om opdateringer, jf. artikel 11, stk. 2. Medlemsstaterne kan således vælge at indføre en længere reklamlationsfrist.

Digitalt indhold eller digitale tjenester kan leveres til forbrugere ved en enkelt levering, f.eks. når forbrugere downloader en e-bog og lagrer den på deres personlige enhed. Ligeledes kan leveringen bestå af en række sådanne enkeltstående leveringer, f.eks. når forbrugere modtager et link, hvorfra de kan downloade en ny e-bog hver uge. Det karakteristiske element i denne kategori af digitalt indhold eller digitale tjenester er, at forbrugere derefter har mulighed for at få adgang til og bruge indholdet eller tjenesten uden tidsbegrænsning, jf. præambelbetragtning nr. 56.

Hvis aftalen foreskriver løbende levering over en periode, er den erhvervsdrivende ansvarlig for manglende overensstemmelse, der opstår eller viser sig i hele den periode, i hvilken det digitale indhold eller den digitale tjeneste skal leveres, jf. artikel 11, stk. 3.

Løbende levering omfatter tilfælde, hvor den erhvervsdrivende stiller en digital tjeneste til rådighed for forbrugere

for en bestemt eller ubestemt periode, såsom en toårig cloudlagringsaftale eller et tidsubestemt medlemskab af en social medieplatform. Det karakteristiske element er, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste kun er til rådighed eller tilgængelig(t) for forbrugere i den fastsatte aftaleperiode, eller så længe den tidsubestemte aftale er i kraft. Elementet af løbende levering kræver ikke nødvendigvis langsigtet levering. Tilfælde såsom webstreaming af et videoklip betragtes som løbende levering over en periode, uanset den reelle varighed af den audiovisuelle fil. Tilfælde, hvor bestemte elementer af det digitale indhold eller den digitale tjeneste stilles til rådighed med jævne mellemrum eller ved flere lejligheder under aftalens fastsatte varighed eller i den periode, hvor aftalen på ubestemt tid er gældende, betragtes også som løbende levering over en periode, f.eks. hvor aftalen fastsætter, at en kopi af antivirussoftware kan anvendes i et år og automatisk opdateres den første dag i hver måned i denne periode, eller at den erhvervsdrivende automatisk vil foretage opdateringer, når der foreligger nye elementer af et digitalt spil, og det digitale indhold eller den digitale tjeneste kun er tilgængelig(t) for forbrugerne under aftalens fastsatte varighed eller er tilgængelig for forbrugerne, så længe den tidsubestemte aftale er i kraft, jf. præambelbetragtning nr. 57.

Hvis misligholdelsesbeføjelserne også eller udelukkende er underlagt en national forældelsesfrist, skal fristen tillade forbrugerne at gøre brug af de beføjelser, der er fastsat i artikel 14 for enhver manglende overensstemmelse, der eksisterer på leveringstidspunktet, og som viser sig inden for den ovenfor angivne periode, jf. artikel 11, stk. 2 og 3.

Medlemsstaterne kan frit lovgive om nationale forældelsesfrister, men sådanne frister må ikke forhindre forbrugere i at udøve deres rettigheder i hele den periode, hvor den erhvervsdrivende er ansvarlig for manglende overensstemmelse, jf. præambelbetragtning nr. 58.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 225-229.

3.7.2. Udvalgets overvejelser

3.7.2.1. Den absolutte reklamlationsfrist

Den absolutte reklamlationsfrist i købeloven er to år, jf. § 83, stk. 1.

Udgangspunktet efter varedirektivet er en reklamlationsfrist på mindst to år for varer og varer med digitale elementer. Det gælder dog ikke, hvis en aftale om varer med digitale elementer foreskriver løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i mere end to år. I så fald skal forbrugeren kunne gøre mangler ved det digitale element gældende i hele den periode, hvor det skal leveres ifølge aftalen.

Udgangspunktet efter direktivet om digitalt indhold er en reklamationsfrist på mindst to år for digitalt indhold og digitale tjenester, der leveres ved en eller flere enkeltstående leveringer. Er der tale om løbende levering af digitalt indhold eller digitale tjenester, skal forbrugeren kunne gøre mangler gældende i hele leveringsperioden.

Udvalget vurderer, at det skal fremgå udtrykkeligt af købeloven, at forbrugeren kan gøre mangler ved digitalt indhold eller digitale tjenester gældende i hele leveringsperioden, når der er aftalt løbende levering heraf. Det gælder både for køb af varer med digitale elementer, hvor det digitale element leveres løbende i en periode på mere end to år, og for aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester, hvor der er aftalt løbende levering. Udvalget stiller forslag herom.

Ifølge varedirektivet og direktivet om digitalt indhold må reklamationsfristen ikke afskære forbrugeren fra at gøre mangler, som skyldes sælgerens manglende eller forkerte opdatering, gældende i den periode, hvor sælgeren er forpligtet til at give forbrugeren besked om og levere opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer. Perioden kan være længere end den periode, hvor sælgeren normalt er ansvarlig for mangler, dvs. længere end den sædvanlige absolutte reklamationsfrist.

Udvalget vurderer, det skal fremgå udtrykkeligt af købeloven, at forbrugeren kan gøre mangler, som skyldes sælgerens manglende eller forkerte opdatering, gældende i hele den periode, hvor sælgeren er forpligtet til at levere opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer. Udvalget stiller forslag herom.

3.7.2.1.1. Forlængelse af den absolutte reklamationsfrist

3.7.2.1.1.1. Generelt

Ifølge varedirektivet og direktivet om digitalt indhold skal reklamationsfristen være mindst to år i de tilfælde, der ikke er nævnt ovenfor, men direktiverne giver mulighed for at indføre en længere frist. Direktiverne giver både mulighed for en generel forlængelse af reklamationsfristen og for at fastsætte reklamationsfrister af forskellig længde for f.eks. forskellige produktkategorier, dvs. en såkaldt differentieret reklamationsfrist.

Udvalget har overvejet, om den toårige reklamationsfrist i købeloven bør forlænges generelt, og om der bør indføres en differentieret reklamationsfrist.

Udvalget har til brug for overvejelserne indhentet oplysninger om reklamationsfristen i andre lande, de erhvervs- og statsøkonomiske konsekvenser af en eventuel forlængelse af

reklamationsfristen og om konsekvenserne for den grønne omstilling.

Udvalget anfører, at reklamationsfristen er en klagefrist. Ved at reklamere inden for fristen har forbrugeren adgang til at gøre gældende, at der er en mangel ved salgsgenstanden. Når fristen er udløbet, uden at der er reklameret, har forbrugeren ikke længere adgang til at gøre en eventuel mangel gældende over for sælgeren, medmindre der f.eks. er givet en garanti. Parternes mellemværende er dermed endelig afsluttet.

En reklamation inden for reklamationsfristen er ikke ensbetydende med, at der foreligger en køberetlig mangel, som sælgeren er forpligtet til at udbedre ved afhjælpning, omlevering eller andre misligholdelsesbeføjelser. For at kunne gøre misligholdelsesbeføjelser gældende skal forbrugeren bevise, at der foreligger en kvalitetsafvigelse mv., og at denne var til stede på leveringstidspunktet og ikke f.eks. skyldes fejlbetjening fra forbrugers side. Erfaringsmæssigt bliver det vanskeligere for forbrugeren at bevise, at fejlen mv. var til stede på leveringstidspunktet, jo længere tid der går, fra leveringen har fundet sted.

For forbrugeren vil en forlængelse af reklamationsfristen indebære, at forbrugeren får en længere periode til at opdage og gøre en eventuel mangel gældende. Det har særlig betydning for produkter med lang levetid.

For sælgeren vil en længere reklamationsfrist indebære, at der vil være en længere periode, hvor den erhvervsdrivende risikerer at blive mødt med krav, herunder uberettigede krav.

3.7.2.1.1.2. Flertallets udtalelse

Udvalgets flertal (7 medlemmer) foreslår hverken en forlængelse af den toårige reklamationsfrist eller en differentieret forlængelse af fristen.

3.7.2.1.1.3. Mindretallets udtalelse

Udvalgets mindretal (1 medlem) foreslår en differentieret forlængelse af reklamationsfristen, så fristen bliver seks år for varige forbrugsgoder og tre år for andre forbrugsgoder.

3.7.2.1.1.4. En række udvalgsmedlemmer afstår

Fem udvalgsmedlemmer afstår fra at udtale sig for eller imod de forskellige forslag.

3.7.2.1.2. Den absolutte reklamationsfrist ved løbende levering af digitalt indhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer i mere end to år

Ved aftaler om løbende levering af digitalt indhold og di-

gitale tjenester er den erhvervsdrivende ansvarlig for manglende overensstemmelse, der opstår eller viser sig i hele den periode, i hvilken indholdet eller tjenesten skal leveres, jf. direktivet om digitalt indholds artikel 11, stk. 3.

Hvis en købsaftale om varer med digitale elementer foreskriver løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i mere end to år, er sælgeren ansvarlig for mangler ved indholdet eller tjenesten, der opstår eller bliver synlige inden for den periode, hvor indholdet eller tjenesten skal leveres, jf. varedirektivets artikel 10, stk. 2. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre længere frister end dem, der er omhandlet i stk. 2, jf. artikel 10, stk. 3.

Ifølge bestemmelserne er sælgeren ansvarlig for mangler, mens aftalen om levering løber.

Udvalget har overvejet, om der skal fastsættes en periode, hvor forbrugeren kan reklamere over mangler ved digitalt indhold og de digitale tjenester, herunder når de indgår i varer med digitale elementer, efter den løbende levering heraf er ophørt.

Udvalget vurderer, at der er behov for at fastsætte en periode på to måneder efter endt levering af digitalt indhold og digitale tjenester, hvor forbrugeren kan reklamere over mangler ved indholdet eller tjenesten. Perioden på to måneder stemmer overens med den relative reklamationsfrist for varer og er rimelig for både forbrugeren og sælgeren. En sådan regel skaber forudsigelighed og et fast sluttidspunkt for parternes mellemværende. Udvalget stiller forslag herom.

Udvalget vurderer ikke, at der er behov for at fastsætte en yderligere periode, hvori forbrugeren kan reklamere, efter endt levering af varer med digitale elementer i mere end to år. Det skyldes, at digitalt indhold og digitale tjenester, der er en del af varer med digitale elementer, er nødvendige for at få varen til at fungere. Udvalget lægger i den forbindelse vægt på hensynet til den absolutte reklamationsfrist, og at der ikke bør være forskel på reklamationsfristen for varer og varer med digitale elementer. Udvalget stiller forslag i overensstemmelse hermed.

3.7.2.2. Den relative reklamationsfrist

Ifølge den relative reklamationsfrist i købelovens § 81 skal forbrugeren reklamere inden for rimelig tid efter, at forbrugeren har opdaget en mangel. Reklamation inden for to måneder er dog altid rettidig. Den relative reklamationsfrist gælder ikke, hvis sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed eller groft uagtsomt, jf. § 82.

Varedirektivet giver medlemsstaterne mulighed for at opretholde bestemmelser, der fastsætter, at forbrugeren for at kunne nyde godt af sine rettigheder skal underrette sælgeren

om en mangel inden for en periode på mindst to måneder, fra forbrugeren opdagede manglen, jf. artikel 12.

Direktivet om digitalt indhold indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse, men det er muligt at forlænge selve reklamationsfristen med henvisning til direktivets artikel 11, stk. 3, 2. afsnit. Udvalget har foreslået at fastsætte en periode på to måneder efter endt løbende levering af digitalt indhold og digitale tjenester, hvor forbrugeren kan reklamere over mangler ved indholdet eller tjenesten.

Udvalget har overvejet, om den relative reklamationsfrist i købeloven kan og bør opretholdes eller ændres i relation til varedirektivet og direktivet om digitalt indhold.

Udvalget vurderer, at det er muligt at opretholde den relative reklamationsfrist i relation til varer på grund af varedirektivets artikel 12. Det er endvidere udvalgets opfattelse, at den relative reklamationsfrist bør opretholdes.

Udvalget vurderer derimod, at det ikke er muligt at opretholde den relative reklamationsfrist i relation til digitalt indhold og digitale tjenester.

Udvalget foreslår, at den relative reklamationsfrist opretholdes i dens nuværende form i relation til aftaler om varer, men ikke i relation til aftaler om digitalt indhold og digitale tjenester.

3.7.2.3. Undtagelser til den absolutte reklamationsfrist

Den absolutte reklamationsfrist finder ikke anvendelse, hvis sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed, eller hvis salgsgenstanden i henhold til et påbud fra en offentlig myndighed skal tilbagekaldes eller destrueres, fordi den udgør en fare, jf. købelovens § 83, stk. 1 og 2. Den absolutte reklamationsfrist finder heller ikke anvendelse ved retsmangler eller aftaler om byggematerialer. I disse tilfælde gælder alene de almindelige forældelsesregler.

Hverken varedirektivet eller direktivet om digitalt indhold indeholder tilsvarende undtagelser til reklamationsfristen.

Udvalget vurderer, at købelovens undtagelser til den absolutte reklamationsfrist kan opretholdes, da bestemmelserne om den absolutte reklamationsfrist i varedirektivet og direktivet om digitalt indhold er udtryk for minimumsharmonisering.

3.7.2.4. Forældelse

Både varedirektivet og direktivet om digitalt indhold indeholder bestemmelser om, at medlemsstaterne skal sikre, at nationale forældelsesregler ikke afskærer forbrugeren fra at

gøre misligholdelsesbeføjelser gældende i reklamationsperioden.

Den almindelige forældelsesfrist i dansk ret er tre år. Reklamationsfristen er to år. Da udvalgets flertal ikke foreslår at forlænge reklamationsfristen, vil reklamationsfristen fortsat være kortere end den almindelige forældelsesfrist. Udvalget foreslår derfor ikke ændringer af forældelsesreglerne.

3.7.2.5. Konsekvensændringer af reklamationsfristen i handels- og civilkøb

Udvalget har overvejet, om ændringerne af reklamationsfristen i forbrugerkøb giver anledning til ændring af reklamationsfristen i handels- og civilkøb. Reklamationsfristen er også to år for disse køb, jf. købelovens § 54. Henset til, at udvalgets flertal ikke foreslår en forlængelse af reklamationsfristen i forbrugerkøb, finder udvalget ikke grundlag for at foreslå ændringer af reklamationsfristen i handels- og civilkøb.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 229-259.

3.7.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed. Hvor der ikke har været enighed i udvalget, er lovforslaget udarbejdet på baggrund af flertallets forslag.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 23-25, samt bemærkningerne hertil.

3.8. Formodningsreglen

3.8.1. Gældende ret

3.8.1.1. Købeloven

Vurderingen af, om en salgsgenstand lider af en mangel, skal foretages ud fra genstandens beskaffenhed på tidspunktet for risikoens overgang, hvilket sædvanligvis er leveringstidspunktet. Forelå der på dette tidspunkt en mangel, hæfter sælgeren herfor, også selv om manglen først viser sig senere, medmindre særlige forhold gør sig gældende, jf. købelovens § 77 a, stk. 1.

Hvis salgsgenstandens manglende overensstemmelse med kravene i §§ 75 a og 76 viser sig inden for seks måneder efter levering af salgsgenstanden, formodes den at have været til stede på tidspunktet for risikoens overgang, medmindre formodningen er uforenelig med salgsgenstandens eller den manglende overensstemmelses art, jf. købelovens § 77 a, stk. 3. Bestemmelsen betegnes formodningsreglen.

Konsekvensen af reglen er, at der i formodningsperioden som udgangspunkt foretages en ændring i bevisbyrdeforholdene, idet der opstilles en formodning for, at en kvalitetsafvigelse/fejl, der viser sig inden for det angivne tidsrum, forelå allerede ved leveringen. Bestemmelsen regulerer alene spørgsmålet om bevisbyrden for, at kvalitetsafvigelsen/fejlen forelå på leveringstidspunktet. Uanset om formodningsreglen finder anvendelse, er det således forbrugeren, som har bevisbyrden for, at der er en kvalitetsafvigelse/fejl.

Formodningen skal alene opstilles, hvis det ikke er uforeneligt med salgsgenstandens eller den manglende overensstemmelses art. Er f.eks. det holdbarhedskrav, som forbrugeren efter aftalen kan stille til en salgsgenstand, f.eks. friske fødevarer, klart mindre end seks måneder, er det uforeneligt med genstandens art at opstille en holdbarhedsformodning på seks måneder. Formodningsreglen tager heller ikke sigte på egenskaber, hvis tilstedeværelse er uafhængig af tidsfaktoren, f.eks. en salgsgenstands oprindelse, ægthed mv. I disse tilfælde er seksmåneders reglen ikke forenelig med den manglende uoverensstemmelses karakter. Formodningsreglen gælder ikke for brugte genstande købt på auktion.

I de tilfælde, hvor det ikke er uforeneligt med salgsgenstandens eller den manglende overensstemmelses art, påhviler det sælgeren at afkræfte formodningen. Kan sælgeren efter en konkret bevisførelse afkræfte formodningen, er det op til forbrugeren at godtgøre, at fejlen/kvalitetsafvigelsen forelå ved risikoens overgang (på leveringstidspunktet).

Hvor genstandens normale holdbarhed er overskredet, eller hvis fejlen skyldes et uheld med genstanden eller andre udefrakommende begivenheder, kan sælgeren afkræfte formodningen. Også fejl, der kan henføres til forbrugerenes vanrøgt, opbevaring eller anden uforsvarlig adfærd, medfører efter omstændighederne, at formodningen afkræftes. Der er i disse tilfælde ikke tale om en mangel i køberetlig forstand.

Formodningsreglen afskærer ikke forbrugeren fra at bevise, at en kvalitetsafvigelse/fejl, der konstateres mere end seks måneder efter leveringstidspunktet, også var til stede på leveringstidspunktet.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 259-260.

3.8.1.2. Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold

3.8.1.2.1. Varedirektivet

En mangel, der bliver synlig inden et år efter det tidspunkt, hvor varen blev leveret, antages ifølge varedirektivets artikel 11, stk. 1, at have foreligget på leveringstidspunktet, medmindre andet bevises, eller medmindre formodningen er

uforenelig med varernes eller med manglens art. Det gælder også for varer med digitale elementer.

I stedet for den etårige periode kan medlemsstaterne vælge at opretholde eller indføre en formodningsperiode for varer på to år fra leveringstidspunktet, jf. artikel 11, stk. 2.

Ved varer med digitale elementer, hvor købsaftalen foreskriver løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, er det op til sælgeren at bevise, at indholdet eller tjenesten var i overensstemmelse i den periode, der angives i artikel 10, stk. 2 (dvs. to år eller aftalens løbetid), jf. artikel 11, stk. 3.

I formodningsperioden skal forbrugeren blot bevise, at der er en mangel ved varen, uden også at skulle bevise, at manglen faktisk forelå på det relevante tidspunkt. For at tilbagevise forbrugers påstand skal sælgeren bevise, at manglen ikke forelå på det pågældende tidspunkt, jf. præambelbetragtning nr. 45.

I nogle tilfælde kan antagelsen om, at en mangel forelå på det relevante tidspunkt for fastslåelse af overensstemmelse, være uforenelig med varernes eller manglens art. Det første kan være tilfældet med varer, der efter deres art forringes, såsom letfordærlige produkter, f.eks. blomster, eller varer, der udelukkende er beregnet til engangsbrug. Et eksempel på sidstnævnte ville være en mangel, der kun kan være et resultat af en handling fra forbrugers side eller en åbenlys ekstern årsag, der er indtruffet, efter at varen er leveret til forbrugeren, jf. præambelbetragtning nr. 45.

3.8.1.2.2. Direktivet om digitalt indhold

Ifølge direktivet om digitalt indholds artikel 12, stk. 1, har den erhvervsdrivende bevisbyrden med hensyn til, om det digitale indhold eller den digitale tjeneste er leveret i overensstemmelse med artikel 5 om levering.

Når en aftale indeholder bestemmelse om en enkelt levering eller en række af enkeltstående leveringer, har den erhvervsdrivende bevisbyrden for, at det leverede digitale indhold eller den leverede digitale tjeneste var i overensstemmelse på leveringstidspunktet, ved manglende overensstemmelse, der viser sig inden for en periode på et år fra det tidspunkt, hvor indholdet eller tjenesten blev leveret, jf. artikel 12, stk. 2.

Når en aftale indeholder bestemmelse om løbende levering, har den erhvervsdrivende bevisbyrden for, om det digitale indhold eller den digitale tjeneste var i overensstemmelse i hele den periode, hvor indholdet eller tjenesten skal leveres i henhold til aftalen, ved manglende overensstemmelse, der viser sig i hele denne periode, jf. artikel 12, stk. 3.

Artikel 10, stk. 2 og 3, finder ikke anvendelse, hvor den erhvervsdrivende påviser, at forbrugers digitale miljø ikke er kompatibelt med det digitale indhold eller den digitale tjenestes tekniske krav, og hvor den erhvervsdrivende på en klar og forståelig måde oplyste forbrugeren om disse krav inden indgåelsen af aftalen, jf. artikel 12, stk. 4.

Forbrugeren har pligt til at samarbejde med den erhvervsdrivende i det omfang, det med rimelighed er muligt og nødvendigt for at afgøre, om årsagen til det digitale indhold eller den digitale tjenestes manglende overensstemmelse på det tidspunkt, der er fastsat i artikel 11, stk. 2 eller stk. 3, findes i forbrugers digitale miljø. Forpligtelsen til at samarbejde er begrænset til de teknisk tilgængelige midler, som er mindst forstyrrende for forbrugeren. Hvor forbrugeren ikke samarbejder, og hvor den erhvervsdrivende har oplyst forbrugeren om disse krav på en klar og forståelig måde inden indgåelsen af aftalen, påhviler bevisbyrden med hensyn til, hvorvidt den manglende overensstemmelse forelå på det tidspunkt, der er fastsat i artikel 11, stk. 2 eller stk. 3, alt efter hvad der er relevant, forbrugeren, jf. artikel 12, stk. 5.

Som følge af digitalt indholds og digitale tjenesters særlige karakter og store kompleksitet og den erhvervsdrivendes større kendskab og adgang til sagkundskab, teknisk information og højteknologisk assistance, har den erhvervsdrivende sandsynligvis bedre forudsætninger end forbrugeren for at vide, hvorfor indholdet eller tjenesten ikke bliver leveret eller ikke er i overensstemmelse. Den erhvervsdrivende har sandsynligvis også bedre forudsætninger for at vurdere, om den manglende levering eller den manglende overensstemmelse skyldes manglende kompatibilitet mellem forbrugers digitale miljø og det digitale indhold eller den digitale tjenestes tekniske krav. I tilfælde af uenighed bør det derfor, selv om det er op til forbrugeren at dokumentere, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste ikke er i overensstemmelse, ikke være op til forbrugeren at bevise, at den manglende overensstemmelse eksisterede på det tidspunkt, hvor indholdet eller tjenesten blev leveret, eller i tilfælde af løbende levering, i hele aftalens løbetid, jf. præambelbetragtning nr. 59.

Det er i stedet op til den erhvervsdrivende at bevise, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste var i overensstemmelse på det pågældende tidspunkt eller i den pågældende periode. Bevisbyrden påhviler den erhvervsdrivende i tilfælde af manglende overensstemmelse, der viser sig inden for et år efter leveringstidspunktet, hvor aftalen omfatter en enkelt levering eller en række af enkeltstående leveringer og i aftalens løbetid, hvor aftalen indeholder bestemmelser om løbende levering over en bestemt periode. Hvis den erhvervsdrivende kan bevise, at forbrugers digitale miljø ikke er kompatibelt med de tekniske krav, som den erhvervsdrivende på en klar og forståelig måde informerede forbrugeren om inden aftalens indgåelse, bør det være forbrugeren, der har bevisbyrden for, at det digitale indhold eller den

digitale tjenestes manglende overensstemmelse eksisterede på leveringstidspunktet, hvor aftalen omfatter en enkelt levering eller en række af enkeltstående leveringer, eller, hvor aftalen fastsætter bestemmelse om løbende levering over en periode, i hele aftalens løbetid, jf. præambelbetragtning nr. 59.

Med forbehold for forbrugers grundlæggende ret til privatlivets fred, herunder ret til beskyttelse af fortrolige oplysninger og personoplysninger, skal forbrugeren samarbejde med den erhvervsdrivende, således at den erhvervsdrivende får mulighed for at vurdere, om årsagen til den manglende overensstemmelse ligger i forbrugers digitale miljø, ved hjælp af den teknisk tilgængelige metode, som er mindst forstyrrende for forbrugeren. Det kan ofte ske ved f.eks. at udlevere automatisk genererede hændelsesrapporter eller detaljer om forbrugers internetforbindelse til den erhvervsdrivende. Kun under exceptionelle og behørigt begrundede omstændigheder, hvor der på trods af brug af alle andre midler ikke er anden mulighed, kan forbrugere være nødt til at give virtuel adgang til deres digitale miljø. Hvor forbrugeren imidlertid ikke samarbejder med den erhvervsdrivende, og forbrugeren var blevet informeret om konsekvenserne af manglende samarbejde, er det forbrugeren, der skal bevise, ikke bare at det digitale indhold eller den digitale tjeneste ikke er i overensstemmelse, men også at indholdet eller tjenesten ikke var i overensstemmelse, da det blev leveret, hvor aftalen omfatter en enkelt levering eller en række af enkeltstående leveringer, eller, hvor aftalen fastsætter bestemmelse om løbende levering over en periode, i hele aftalens løbetid, jf. præambelbetragtning nr. 60.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 260-263.

3.8.2. Udvalgets overvejelser

3.8.2.1. Generelt

Formodningsperioden i dansk ret er seks måneder. Det betyder, at manglende overensstemmelse, der viser sig inden for seks måneder, formodes at have været til stede på leveringstidspunktet og derfor udgør en mangel i køberetlig forstand.

Ifølge varedirektivet skal formodningsperioden for varer forlænges til mindst et år, men medlemsstaterne kan vælge at forlænge perioden til to år. Det følger af varedirektivet, at ved varer med digitale elementer, hvor købsaftalen foreskriver en løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i en periode på op til to år, er sælgeren ansvarlig for eventuelle mangler ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste, der opstår eller bliver synlige inden to år, efter at varerne med digitale elementer blev leveret. Hvis aftalen foreskriver løbende levering i mere end to år, er sælgeren ansvarlig for mangler i det digitale indhold eller den digitale tjeneste, der opstår eller bliver synlige inden for den periode, hvor det digitale indhold eller den digitale

tjeneste skal leveres i henhold til købsaftalen. Sælgeren har bevisbyrden i hele perioden.

Efter direktivet om digitalt indhold er formodningsperioden et år fra leveringstidspunktet for så vidt angår en eller flere enkeltstående leveringer af digitalt indhold eller digitale tjenester henholdsvis hele aftalens løbetid for så vidt angår aftaler om løbende levering over en periode. Direktivet om digitalt indhold giver ikke medlemsstaterne mulighed for at forlænge formodningsperioden.

3.8.2.2. Formodningsperioden for varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester

Udvalget vurderer, at varedirektivet og direktivet om digitalt indhold nødvendiggør en række ændringer af formodningsreglen i dansk ret.

For så vidt angår varer med digitale elementer, hvor købsaftalen foreskriver en løbende levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i en periode på op til to år, er sælgeren ansvarlig for eventuelle mangler ved indholdet eller tjenesten, der opstår eller bliver synlige inden to år, efter at varerne med digitale elementer blev leveret. Hvis aftalen foreskriver løbende levering i mere end to år, er sælgeren ansvarlig for mangler i det digitale indhold eller den digitale tjeneste, der opstår eller bliver synlige inden for den periode, hvor indholdet eller tjenesten skal leveres i henhold til købsaftalen. Udvalget foreslår, at formodningsreglen i købeloven justeres i overensstemmelse hermed.

Udvalget foreslår tillige, at formodningsreglen i købeloven justeres, således at sælgeren for så vidt angår aftaler om enkeltstående leveringer af digitalt indhold eller digitale tjenester bærer bevisbyrden for ydelsens overensstemmelse i et år fra leveringstidspunktet. For så vidt angår aftaler om løbende levering af digitalt indhold eller digitale tjenester forslås det, at sælgeren bærer bevisbyrden for ydelsens overensstemmelse i hele aftalens løbetid.

3.8.2.3. Forlængelse af formodningsperioden for varer til to år

3.8.2.3.1. Generelt

Udvalget har overvejet, om formodningsperioden i købeloven, der ifølge varedirektivet skal forlænges fra seks måneder til mindst et år for varer, skal forlænges yderligere til to år.

Udvalget har til brug for overvejelserne indhentet oplysninger om formodningsperioden i andre lande og konsekvenserne for den grønne omstilling ved en eventuel forlængelse af formodningsperioden.

3.8.2.3.2. Flertallets udtalelse

Udvalgets flertal (7 medlemmer) foreslår, at formodningsperioden fastsættes til et år for varer.

3.8.2.3.3. Mindretallets udtalelse

Udvalgets mindretal (1 medlem) foreslår, at formodningsperioden forlænges til to år for varer.

3.8.2.3.4. En række udvalgsmedlemmer afstår

Fem udvalgsmedlemmer afstår fra at udtale sig for eller imod de forskellige forslag.

3.8.2.4. Formodningsreglen ved køb af levende dyr

3.8.2.4.1. Generelt

Køb og salg af levende dyr er omfattet af købelovens regler om forbrugerkøb, herunder formodningsreglen. Varedirektivet omfatter også købsaftaler om levende dyr, men giver medlemsstaterne mulighed for at undtage sådanne aftaler i forbindelse med gennemførelse af direktivet.

Udvalget har overvejet, om køb og salg af levende dyr skal undtages fra reglerne om forbrugerkøb i forbindelse med gennemførelsen af varedirektivet.

Udvalget har modtaget en række udtalelser til brug for overvejelserne. Flere af udtalelserne peger på formodningsreglen og henviser til, at dyrs særlige karakter ikke er forenelig med den formodning, som reglen er udtryk for.

Udvalget bemærker, at der alene er tale om en formodning, som i det konkrete tilfælde kan afkræftes af sælgeren. Formodningen gælder ikke, hvis den er uforenelig med salgsgenstandens eller den manglende overensstemmelses art. Det er flere gange fastslået i retspraksis, at formodningen gælder ved køb af levende dyr og således ikke er uforenelig med salgsgenstandens art.

Udvalget vurderer, at det ud fra en "det mindre i det mere"-betragtning er muligt at undlade at forlænge formodningsperioden til mindst et år for køb af levende dyr, hvilket ellers følger af varedirektivet, fordi direktivet giver mulighed for helt at undtage levende dyr fra forbrugerkøbsreglerne.

3.8.2.4.2. Flertallets udtalelse

Udvalgets flertal (12 medlemmer) foreslår, at formodningsperioden fastsættes til seks måneder ved køb af levende dyr.

3.8.2.4.3. Mindretallets udtalelse

Udvalgets mindretal (1 medlem) foreslår, at formodningsperioden ved køb af levende dyr fastsættes til et år.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 98-101 og 263-272.

3.8.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed. Hvor der ikke har været enighed i udvalget, er lovforslaget udarbejdet på baggrund af flertallets forslag.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 16-18, samt bemærkningerne hertil.

3.9. Reklamationsfristen ved køb af brugte genstande

3.9.1. Gældende ret

3.9.1.1. Købeloven

Købeloven indeholder ikke særlige reklamationsfrister for brugte varer. Reklamationsfristerne for brugte varer er således de samme som for nye varer.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 272.

3.9.1.2. Varedirektivet og direktivet om digitalt indhold

Ifølge varedirektivets artikel 10, stk. 6, kan medlemsstaterne for brugte genstande fastsætte, at sælgeren og forbrugeren kan indgå aftale om en kortere ansvarsperiode eller forældelsesfrist end dem, der er omhandlet i direktivets artikel 10, stk. 1, 2 og 5, forudsat at en sådan periode eller frist ikke er kortere end et år.

Med hensyn til visse aspekter kan en anden behandling af brugte varer end nye varer være berettiget. Selv om en ansvarsperiode eller en forældelsesfrist på to år eller derover sædvanligvis er i både sælgerens og forbrugers interesse, er det ikke nødvendigvis tilfældet i forbindelse med brugte varer. Medlemsstaterne kan derfor give parterne mulighed for at aftale en forkortet ansvarsperiode eller forældelsesfrist for sådanne varer. At overlade spørgsmålet til en aftale mellem parterne øger aftalefriheden og sikrer, at forbrugeren både skal underrettes om varens art som brugt vare og den forkortede ansvarsperiode eller forældelsesfrist. En sådan i aftalen fastsat periode eller frist bør imidlertid ikke være kortere end et år, jf. præambelbetragtning nr. 43.

Varedirektivet giver således mulighed for at gøre den absolute reklamationsfrist deklaratorisk ved køb af brugte varer,

dog således at sælgeren og forbrugeren ikke kan aftale en kortere reklamationsfrist end et år.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 272-273.

3.9.2. Udvalgets overvejelser

3.9.2.1. Generelt

Udvalget har overvejet, om sælgeren og forbrugeren ved handel med brugte genstande skal have mulighed for at aftale en reklamationsfrist på ned til et år. Udvalget bemærker, at direktivet om digitalt indhold ikke giver en tilsvarende mulighed.

Udvalget har til brug for overvejelserne indhentet oplysninger om reklamationsfristen for brugte genstande i andre lande samt om konsekvenserne for erhvervslivet og den grønne omstilling.

Udvalget anfører, at en bestemmelse, der knytter retsvirkninger til sondringen mellem brugte og nye genstande, i praksis kan skabe afgrænsningsproblemer, ligesom mangelsbegrebet allerede gør det muligt i fornødent omfang at tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for køb af brugte genstande.

Det er udvalgets opfattelse, at tvisten ved køb af brugte varer ofte handler om at fastlægge standarden for brugte varer, hvilket en forkortet reklamationsfrist ikke bidrager til løsning af.

3.9.2.2. Udvalgets udtalelse

Udvalget finder ikke grundlag for at foreslå ændringer af gældende ret i relation til reklamationsfristen for brugte genstande.

Der henvises i øvrigt til delbetænkningen s. 273-275.

3.9.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser. Der stilles derfor ikke forslag om, at parterne ved handel med brugte genstande skal have mulighed for at aftale en reklamationsfrist på ned til et år.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for staten af betydning.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for regioner og kommuner.

Principperne for digitaliseringsklar lovgivning er ikke relevante for lovforslaget.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget skønnes at have visse negative økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, da implementeringen af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold i dansk ret medfører visse øgede krav til sælgeren i forbrugerkøb. Det gælder navnlig forlængelsen fra 6 måneder til 1 år af den periode, inden for hvilken en mangel formodes at have været til stede ved leveringen.

Lovforslaget har begrænsede negative administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Lovforslaget går videre end minimumskravene i varedirektivet og direktivet om digitalt indhold, jf. nærmere pkt. 8 nedenfor.

Lovforslaget er i overensstemmelse med principperne for agil erhvervsrettet lovgivning, idet de foreslåede regler om forbrugerkøb er teknologineutrale og ikke gør det vanskeligt for virksomhederne at anvende nye teknologier og forretningsmodeller.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke klima- og miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (varedirektivet) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/770/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester (direktivet om digitalt indhold). Direktiverne skal være gennemført i national lovgivning senest den 1. juli 2021 og træde i kraft den 1. januar 2022.

Direktiverne er som udgangspunkt totalharmoniseringsdirektiver, men giver dog på nogle punkter medlemsstaterne visse valgmuligheder, hvortil kommer muligheden for at regulere, hvad der skal gælde uden for det harmoniserede område.

Lovforslaget er som udgangspunkt udtryk for en direktivnær implementering, og de fleste af direktivernes valgmuligheder udnyttes ikke.

I det omfang direktiverne giver mulighed for det, viderefører lovforslaget imidlertid som udgangspunkt det gældende forbrugerbeskyttelsesniveau med hensyn til forbrugerkøbsreglernes anvendelsesområde.

Endvidere videreføres det gældende forbrugerbeskyttelsesniveau med hensyn til sælgerens loyale oplysningspligt ved køb af varer, køberens mulighed for at lade en mangel afhjælpes af tredjemand for sælgerens regning og kravet om, at vilkårene for en handelsmæssig garanti skal udformes på dansk, når markedsføringen er sket på dansk.

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Delbetænkning I (nr. 1576/2021) om gennemførelse af vare-direktivet og direktivet om digitalt indhold med udvalgets lovudkast har i perioden fra den 27. januar 2021 til den 24. februar 2021 være i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Advokatrådet, Advokatsamfundet, APP-

LiA Danmark, AutoBranchen Danmark, Autobranchens Handels- og Industriforening (AUTIG), Boxer TV ApS, Business Danmark, Canal Digital Danmark A/S, Coop A/S, Copenhagen Business School (Juridisk Institut), Dagrofa, Dansk Byggeri, Dansk Detail, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Folkeoplysnings Samråd, Dansk Industri, Dansk Internet Forum, Dansk IT, Dansk Kennel Klub, Dansk Kredit Råd, Dansk Markedsføring, Danske Advokater, Danske Annoncører og Markedsførere, Danske Mediedistributører, Danske Medier, Danske Regioner, Datatilsynet, De Danske Bilimportører, De Frie Energiselskaber, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Dommerforening, Den Danske Dyr lægeforening, Den Sociale Rets hjælpes Fond, Discovery Network Danmark, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Dyrenes beskyttelse, Dyreværnet, Evida, Finans Danmark, Finans og Leasing, Forbrugerklagenævnet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Forenede Danske Antenneanlæg, Forenede Danske Motorejere (FDM), Foreningen for Platformsøkonomi i Danmark (FPD), Forsikring og Pension, Forsyningstilsynet, Franchise Danmark, HK Landsklubben Danmarks Domstole, IT-Branchen, Kommunernes Landsforening (KL), Kreativitet & Kommunikation, Københavns Rets hjælp, Københavns Universitet (Det Juridiske Fakultet), Landbrug og Fødevarer, Nordic Entertainment Group, Optikerforeningen, Radius Elnet, Retspolitisk Forening, Rigsombudsmanden i Grønland, Rigsombudsmanden på Færøerne, Salling Group, SEGES Heste, SMVdanmark, Stofa, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), TDC Group, TEKNIQ Installatørernes Organisation, Teleindustrien, Telenor A/S, Telia, TV2 Danmark A/S, Viasat, Wao, Ørsted, Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Rets hjælp og Aarhus Universitet (Juridisk Institut).

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen af betydning
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen af betydning
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Visse negative konsekvenser som følge af øgede krav til sælgeren i forbrugerkøb.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Begrænsede
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klima- og miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20.	

	maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/770/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering	JA X	NEJ

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnote til lovens titel)

Fodnoten til købelovens titel angiver, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører forbrugerkøbsdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed) og dele af forbrugerrettighedsdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF).

Det foreslås at ændre fodnoten til lovens titel, således at henvisningen til forbrugerkøbsdirektivet ændres til henvisninger til dele af varedirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF) og direktivet om digitalt indhold (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/770/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester).

Forslaget indebærer, at det fremover vil fremgå af fodnoten til lovens titel, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold, samtidig med, at henvisningen til forbrugerkøbsdirektivet udgår. Den resterende del af varedirektivet gennemføres navnlig i markedsføringsloven, jf. lovforslagets § 2.

Forslaget om at indsætte henvisninger til varedirektivet og direktivet om digitalt indhold skyldes, at det med lovforslaget foreslås, at dele af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold gennemføres ved bestemmelser i købeloven.

Forslaget gennemfører bestemmelserne i varedirektivets artikel 24, stk. 1, 3. afsnit, og direktivet om digitalt indholds artikel 24, stk. 1, 3. afsnit, hvorefter de nationale bestemmelser, der gennemfører direktiverne ved vedtagelsen eller offentliggørelsen, skal indeholde en henvisning til direktiverne.

Forslaget om, at henvisningen til forbrugerkøbsdirektivet skal udgå, skyldes, at forbrugerkøbsdirektivet ophæves med virkning fra den 1. januar 2022, jf. varedirektivets artikel 23.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 2)

Købelovens § 1, stk. 1, fastsætter, at lovens bestemmelser kun kommer til anvendelse, for så vidt ikke andet er udtrykkelig aftalt, eller må anses for indeholdt i aftalen eller følger af handelsbrug eller anden sædvane.

Lovens § 1, stk. 2, fastsætter, at nærmere angivne bestemmelser i loven dog ikke kan fraviges til skade for køberen i forbruger køb.

Det foreslås at ændre opregningen af bestemmelser i § 1, stk. 2, som ikke kan fraviges til skade for køberen i forbruger køb, således at ”§§ 55-58, § 73, stk. 1 og 2, §§ 74 og 75, § 76, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2 og 3, §§ 77-79” ændres til ”§§ 55 og 56, § 57, stk. 2, §§ 73-79”.

Forslaget betyder for det første, at købelovens § 57, stk. 1, og § 58 udgår af opregningen af bestemmelser, som ikke kan fraviges til skade for køberen i forbruger køb. Dette skal ses i sammenhæng med, at det foreslås, at disse bestemmelser ikke længere skal gælde i forbruger køb, jf. lovforslagets § 1, nr. 3 (lovforslagets § 1 a, stk. 3).

Forslaget betyder for det andet, at en længere opregning af forskellige enkeltparagraffer, stykker og numre erstattes af en samlet henvisning til §§ 73-79. Dette skal ses i sammenhæng med, at den eneste gældende bestemmelse i købelovens §§ 73-79, der ikke er nævnt i det gældende § 1, stk. 2, er købelovens § 76, stk. 1, nr. 4. Denne bestemmelse videreføres ikke, jf. lovforslagets § 1, nr. 11.

Med den foreslåede affattelse af købelovens § 1, stk. 2, omfattes også de foreslåede nye bestemmelser i købelovens §§ 75 a-75 e, 77 b, 78-78 e og 86 a (lovforslagets § 1, nr. 10, 19, 20 og 26) af opregningen af bestemmelser, som ikke kan fraviges til skade for forbrugeren i forbrugerkøb.

Med de foreslåede ændringer gennemfører købelovens § 1, stk. 2, varedirektivets artikel 21, stk. 1, og direktivet om digitalt indholds artikel 22, stk. 1.

Til nr. 3 (§ 1 a, stk. 3)

Købelovens § 1 a, stk. 3, opregner de bestemmelser i købeloven, som ikke gælder i forbrugerkøb.

Det foreslås i opregningen af disse bestemmelser i § 1 a, stk. 3, at tilføje § 46, § 57, stk. 1, og § 58.

Forslaget indebærer, at købelovens § 46 om køberens hæveadgang, når sælgeren skal levere efterhånden, og en enkelt levering er mangelfuld, fremover ikke vil gælde i forbrugerkøb.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at varedirektivets artikel 16, stk. 2, regulerer køberens hæveadgang, når en mangel kun vedrører nogle af de i henhold til købsaftalen leverede varer, hvilket må antages bl.a. at omfatte de tilfælde, som reguleres af købelovens § 46.

Artikel 16, stk. 2, er ikke formuleret på samme måde som § 46, og der er derfor behov for at gennemføre artikel 16, stk. 2, i en ny bestemmelse i dansk ret. Da den nye bestemmelse kun skal gælde i forbrugerkøb, foreslås den placeret i købelovens afsnit om forbrugerkøb, jf. forslaget til købelovens § 78 b, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 20).

Selv om den gældende § 46 og det foreslåede § 78 b, stk. 3, ikke er formuleret på samme måde, må det antages, at der i det væsentlige er tale om en videreførelse af den retstilstand, der følger af købelovens § 46.

Forslaget indebærer endvidere, at købelovens § 57, stk. 1, og § 58 om tilbagebetaling af købesummen og tilbagelevering af salgsgenstanden ved ophævelse af købet fremover ikke vil gælde i forbrugerkøb.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at varedirektivets artikel 16, stk. 3, og direktivet om digitalt indholds artikel 16-18 regulerer tilbagebetaling af købesummen og tilbagelevering af salgsgenstanden ved køberens ophævelse af købet som følge af mangler ved salgsgenstanden. Endvidere regulerer direktivet om digitalt indholds artikel 13, stk. 3, jf. artikel 16-18, tilbagebetaling af købesummen og tilbagelevering af salgsgenstanden ved køberens ophævelse af købet

som følge af forsinkelse. Disse forhold reguleres også af købelovens § 57, stk. 1.

Direktivbestemmelserne er ikke formuleret på samme måde som § 57, stk. 1, og der er derfor behov for at gennemføre direktivbestemmelserne i nye lovbestemmelser i dansk ret. Da de nye bestemmelser kun skal gælde i forbrugerkøb, foreslås de placeret i købelovens afsnit om forbrugerkøb, jf. forslaget til købelovens § 74, stk. 4, § 78 c, stk. 2-5, og § 78 d (lovforslagets § 1, nr. 9 og 20).

Direktiverne regulerer ikke håndteringen af hændelig undergang mv. af salgsgenstanden, jf. købelovens § 58, og det foreslås at videreføre den gældende retstilstand i en ny bestemmelse i købelovens afsnit om forbrugerkøb, jf. forslaget til købelovens § 78 e (lovforslagets § 1, nr. 20).

Til nr. 4 (§ 3 a)

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i købelovens § 3 a med definitioner af en række af de begreber, der anvendes i de foreslåede regler om forbrugerkøb.

Bestemmelsen fastsætter, hvordan de pågældende begreber i købeloven skal forstås i forbrugerkøb.

Med *nr. 1* foreslås, at ”producent” skal forstås som den, der har fremstillet salgsgenstanden, indført den i Den Europæiske Union eller fremstår som producent ved at have forsynet salgsgenstanden med sit navn, mærke eller andet kendetegn.

Udtrykket producent anvendes i det foreslåede nr. 13, der definerer begrebet handelsmæssig garanti, og i forslaget til købelovens § 75 c, stk. 1, nr. 4, og § 86 a, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 10 og 26), om henholdsvis de objektive krav til salgsgenstanden og handelsmæssige garantier.

Med *nr. 2* foreslås, at ”digitalt indhold” skal forstås som data, der fremstilles og leveres i digital form.

Udtrykket digitalt indhold er et gennemgående begreb, der anvendes i mange af de foreslåede bestemmelser i lovforslaget.

Som eksempler på digitalt indhold kan nævnes edb-programmer, applikationer, videofiler, lydfile, musikfile, digitale spil, e-bøger og andre e-publikationer.

Med *nr. 3* foreslås, at ”digital tjeneste” skal forstås som tjeneste, der gør det muligt at generere, behandle, lagre eller få adgang til data i digital form, eller som muliggør deling af eller enhver anden form for interaktion med data i digital

form, som uploades eller genereres af brugere af den pågældende tjeneste.

Udtrykket digital tjeneste er ligeledes et gennemgående begreb, der anvendes i mange af de foreslåede bestemmelser i lovforslaget.

Som eksempler på digitale tjenester kan nævnes billed- og lydning og anden filhosting, tekstbehandling eller spil, der tilbydes i cloudcomputingmiljøet, og sociale medier.

Med *nr. 4* foreslås, at ”vare med digitale elementer” skal forstås som en løsøregenstand, der integrerer eller er indbyrdes forbundet med digitalt indhold eller en digital tjeneste på en sådan måde, at fraværet af det digitale indhold eller den digitale tjeneste ville forhindre genstanden i at opfylde sin funktion.

Begrebet vare med digitale elementer anvendes i forslaget til købelovens § 73, stk. 5, § 75 d, stk. 1, § 77 a, stk. 4, 2. pkt., og § 83, stk. 2 og 3 (lovforslagets § 1, nr. 6, 10, 18 og 25), om henholdsvis leveringstidspunktet, opdateringer, bevisbyrden med hensyn til, hvornår en mangel var til stede, og reklamationsfrist.

Endvidere henvises der til definitionen i det foreslåede § 3 a, nr. 4, af en vare med digitale elementer i den foreslåede bestemmelse i købelovens § 4 a, stk. 6 (lovforslagets § 1, nr. 5), om, at købelovens regler om digitalt indhold og digitale tjenester som udgangspunkt ikke finder anvendelse på digitalt indhold og digitale elementer i en vare med digitale elementer, når de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsøregenstand.

Digitale elementer omfatter både digitalt indhold og digitale tjenester. Digitalt indhold, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, kan være enhver form for data, der er produceret og leveret i digital form, såsom styresystemer, programmer og andet software. Digitalt indhold kan være forudinstalleret på tidspunktet for indgåelsen af købsaftalen eller kan, hvor det fastsættes i aftalen, installeres efterfølgende. Digitale tjenester, der er indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, kan omfatte tjenester, der muliggør generering, behandling eller lagring af data i digital form eller adgang dertil, eksempelvis software-as-a-service, der tilbydes i cloudcomputingmiljøet, løbende levering af trafikdata i et navigationssystem eller løbende levering af individuelt tilpassede træningsprogrammer i forbindelse med smarture.

Der er efter den foreslåede bestemmelse tale om en vare med digitale elementer, når digitalt indhold eller digitale tjenester er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand på en sådan måde, at fraværet af det digitale

indhold eller den digitale tjeneste ville forhindre genstanden i at opfylde sin funktion.

Med *nr. 5* foreslås, at ”funktionalitet” skal forstås som evne til at udføre sine funktioner i betragtning af formålet.

Udtrykket funktionalitet anvendes i forslaget til købelovens § 75 b, nr. 1, og § 75 c, stk. 1, nr. 4 (lovforslagets § 1, nr. 10), om henholdsvis subjektive og objektive krav til salgsgenstanden.

Som eksempel på funktionalitet kan nævnes, at fraværet eller tilstedeværelsen af tekniske begrænsninger, såsom beskyttelse ved hjælp af Digital Rights Management eller områdekodning kan have en indvirkning på digitalt indholds eller en digital tjenestes evne til udføre alle sine funktioner i betragtning af formålet.

Med *nr. 6* foreslås, at ”holdbarhed” skal forstås som evne til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.

Udtrykket holdbarhed anvendes i forslaget til købelovens § 75 c, stk. 1, nr. 4, og § 86 a, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 10 og 26), om henholdsvis objektive krav til salgsgenstanden og handelsmæssige garantier.

Med *nr. 7* foreslås, at ”kompatibilitet” skal forstås som evne til at fungere med hardware eller software, med hvilket digitalt indhold eller digitale tjenester af samme type normalt anvendes, uden at det er nødvendigt at konvertere det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Begrebet kompatibilitet eller kompatibel anvendes i forslaget til købelovens § 4 a, stk. 4, nr. 6, og § 75 b, nr. 1, § 75 c, stk. 1, nr. 4, og § 77 a, stk. 5 (lovforslagets § 1, nr. 5, 10 og 18), om henholdsvis undtagelse af gratis open source-software fra lovens anvendelsesområde, de subjektive og objektive krav til salgsgenstanden og bevisbyrden med hensyn til, hvornår en mangel var til stede.

Med *nr. 8* foreslås, at ”interoperabilitet” skal forstås som evne til at fungere med hardware eller software, der adskiller sig fra den, som genstande af samme type normalt anvendes med.

Begrebet interoperabilitet anvendes i forslaget til købelovens § 4 a, stk. 4, nr. 6, og § 75 b, nr. 1 (lovforslagets § 1, nr. 5 og 10), om henholdsvis undtagelse af gratis open source-software fra lovens anvendelsesområde og de subjektive krav til salgsgenstanden.

Med *nr. 9* foreslås, at ”digitalt miljø” skal forstås som hard-

ware, software og netværksforbindelser, der anvendes af køberen til at få adgang til eller gøre brug af digitalt indhold eller en digital tjeneste.

Begrebet digitalt miljø anvendes i det foreslåede § 3 a, nr. 10, der definerer installation af digitalt indhold eller en digital tjeneste, og i forslaget til købelovens § 75 e og § 77 a, stk. 5 og 6 (lovforslagets § 1, nr. 10 og 18), om henholdsvis, hvornår køberen kan påberåbe sig en mangel, som skyldes forkert installation af salgsgenstanden, og bevisbyrden med hensyn til, hvornår en mangel var til stede.

Med *nr. 10* foreslås, at ”installation af digitalt indhold eller en digital tjeneste” skal forstås som sammenkoblingen med og inkorporeringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste i køberens digitale miljø, for at det digitale indhold eller den digitale tjeneste kan anvendes i overensstemmelse med kravene til salgsgenstanden, jf. §§ 75 b-75 d.

Den foreslåede definition angår installation af digitalt indhold eller en digital tjeneste. Der foreslås ikke en lovbestemt definition af installation af andet end digitalt indhold eller en digital tjeneste.

Udtrykket installation anvendes i forslaget til købelovens § 75 b, nr. 3, § 75 c, stk. 1, nr. 3, § 75 d, stk. 2, og § 75 e (lovforslagets § 1, nr. 10), om henholdsvis de subjektive og objektive krav til salgsgenstanden, opdateringer, og hvornår køberen kan påberåbe sig en mangel, som skyldes forkert installation af salgsgenstanden.

Den foreslåede definition af, hvad der forstås ved installation af digitalt indhold eller en digital tjeneste, er relevant ved anvendelsen af disse bestemmelser, når salgsgenstanden er digitalt indhold eller en digital tjeneste.

Med *nr. 11* foreslås, at ”varigt medium” skal forstås som ethvert middel, som sætter modtageren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Begrebet varigt medium anvendes i forslaget til købelovens § 77 b, stk. 1, nr. 4 (lovforslagets § 1, nr. 19), om ændringer i løbende aftaler om digitalt indhold eller digitale tjenester.

Et varigt medium skal sætte køberen i stand til at lagre oplysningerne så længe, som det er nødvendigt at beskytte køberens interesser som følge af vedkommendes forhold til sælgeren. Sådanne medier vil navnlig omfatte papir, DVD'er, CD'er, USB-nøgler, hukommelseskort eller harddiske samt e-mail.

Med *nr. 12* foreslås, at ”offentlig auktion” skal forstås som en salgsmetode, hvor en erhvervsdrivende tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere, som selv er eller har mulighed for at være til stede under auktionen, gennem en gennemsigtig konkurrencebaseret budprocedure, som styres af en auktionsholder, og hvor den tilbudsgiver, hvis bud antages, er forpligtet til at købe varerne eller tjenesteydelserne.

Begrebet offentlig auktion anvendes i købelovens § 77, stk. 1, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 12-14, om køb af brugte genstande på offentlig auktion.

Med lovforslaget lovfæstes det, at en offentlig auktion forstås som en salgsmetode, hvor en erhvervsdrivende tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere gennem en gennemsigtig konkurrencebaseret budprocedure, som styres af en auktionsholder, og hvor den tilbudsgiver, hvis bud antages, er forpligtet til at købe varerne eller tjenesteydelserne.

Endvidere placeres betingelsen om, at forbrugeren skal have mulighed for selv at være til stede, i definitionsbestemmelsen i den foreslåede § 3 a. Denne betingelse fremgår i dag af det gældende § 77, stk. 2 (der bliver § 77, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 12).

Betingelsen om, at forbrugeren skal have mulighed for selv at være til stede, indebærer, at køberen skal have mulighed for at være fysisk til stede på det sted, hvor auktionen afholdes af auktionsholderen.

Begrebet offentlig auktion omfatter dermed traditionelle auktioner, som afholdes på et bestemt sted og tid af en auktionsholder, og hvor de bydende har mulighed for at være fysisk til stede. Dette gælder også, når nogle bydende ikke er fysisk til stede, men for eksempel afgiver deres bud telefonisk eller ved anden telekommunikation.

Begrebet offentlig auktion omfatter derimod ikke en salgsmetode, hvor bud udelukkende afgives skriftligt eller ved telekommunikation.

Den foreslåede definition af offentlig auktion er identisk med den gældende definition af offentlig auktion i forbrugeraftalelovens § 3, nr. 6, og må antages ligeledes at være i overensstemmelse med gældende ret for så vidt angår købeloven.

Med *nr. 13* foreslås, at ”handelsmæssig garanti” skal forstås som enhver forpligtelse, som sælgeren eller en producent (garantigiveren) har påtaget sig over for køberen, ud over sælgerens retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, til at refundere købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved salgsgenstanden, hvis den ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet

krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet for eller før aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed.

Producent defineres i det foreslåede nr. 1 som den, der har fremstillet salgsgenstanden, indført den i Den Europæiske Union eller fremstår som producent ved at have forsynet salgsgenstanden med sit navn, mærke eller andet kendetegn.

Begrebet handelsmæssig garanti anvendes i den foreslåede § 86 a i købeloven (lovforslagets § 1, nr. 26) og i de foreslåede ændringer af markedsføringslovens § 17 (lovforslagets § 2, nr. 2-3) om handelsmæssige garantier.

Den foreslåede § 3 a gennemfører varedirektivets artikel 2, nr. 4, nr. 5, litra b, og nr. 6-13 og 15, og direktivet om digitalt indholds artikel 2, nr. 1-4 og 9-13.

Til nr. 5 (§ 4 a)

Købelovens § 4 a, stk. 1, fastsætter, at ved forbrugerkøb forstås et køb, som en køber (forbruger) foretager hos en erhvervsdrivende, der handler som led i sit erhverv, når køberen hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Sælgeren har bevisbyrden for, at købet ikke er et forbrugerkøb.

Lovens § 4 a, stk. 2, fastsætter, at som forbrugerkøb anses under i øvrigt samme betingelser som nævnt i stk. 1 endvidere køb fra ikke-erhvervsdrivende, hvis aftalen om køb er indgået eller formidlet for sælgeren af en erhvervsdrivende.

Det foreslås at indsætte seks nye stykker om aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste og køb af levende heste.

Forslaget indebærer, at købelovens forbrugerkøbsregler udvides til også at omfatte aftaler om levering af digitale tjenester. Der foreslås ingen ændringer i reglerne om andre køb (handelskøb og civilkøb), der således fortsat ikke vil omfatte aftaler, som udelukkende eller overvejende vedrører levering af en digital tjeneste.

Forslaget indebærer derudover, at købelovens forbrugerkøbsregler fremover ikke vil omfatte køb af levende heste, selv om betingelserne for et forbrugerkøb i øvrigt er opfyldt.

Der vil som udgangspunkt gælde samme regler, uanset om et forbrugerkøb angår løsørestande, digitalt indhold, digitale tjenester eller andet (f.eks. fordringer eller rettigheder). Når andet ikke fremgår af en gældende eller foreslået bestemmelse, gælder den således for alle forbrugerkøb.

Der foreslås dog med lovforslaget også regler, som kun gælder for visse forbrugerkøb. Der er både tilfælde, hvor en foreslået regel kun gælder for digitalt indhold og digitale tjenester, og tilfælde, hvor en foreslået regel netop ikke gælder for digitalt indhold og digitale tjenester, men for alle andre forbrugerkøb.

Forbrugerkøb af digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsørestand som defineret i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 4 (lovforslagets § 1, nr. 4), om varer med digitale elementer, og som leveres sammen med løsørestanden i henhold til købsaftalen vedrørende denne løsørestand, reguleres som udgangspunkt af de regler, der gælder for køb af løsørestande, fordringer og rettigheder mv., idet de foreslåede særregler for digitalt indhold og digitale tjenester kun gælder for varer med digitale elementer, hvor de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsørestand, når det udtrykkeligt fremgår af en foreslået bestemmelse, jf. nedenfor om det foreslåede stk. 6.

Forbrugerkøb, der angår et fysisk medium, der udelukkende bruges som bærer af digitalt indhold, reguleres dog som udgangspunkt af de regler, der gælder for køb af digitalt indhold og digitale tjenester, jf. nedenfor om det foreslåede stk. 7.

Det foreslås i *stk. 3*, at som forbrugerkøb anses under i øvrigt samme betingelser som nævnt i stk. 1 og 2, jf. dog det foreslåede stk. 4, endvidere aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, når leveringen er forbundet med en modydelse i form af et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi (*nr. 1*) eller personoplysninger, medmindre oplysningerne udelukkende behandles med henblik på levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste eller for at give mulighed for at opfylde retlige krav (*nr. 2*).

Forslaget indebærer, at forbrugerkøb i købelovens forstand fremover i alle tilfælde vil omfatte aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, når leveringen er forbundet med en modydelse enten i form af et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi eller i form af personoplysninger, medmindre oplysningerne udelukkende behandles med henblik på levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste eller for at give mulighed for at opfylde retlige krav.

For at udgøre et forbrugerkøb skal aftalen om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste opfylde de øvrige betingelser i stk. 1 eller 2.

Aftalen skal således enten være en aftale mellem en køber af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, der hovedsagelig handler uden for sit erhverv (forbrugeren), og en erhvervsdrivende, der handler som led i sit erhverv (stk.

1), eller være en aftale mellem en sådan køber og en ikke-erhvervsdrivende sælger, som er indgået eller formidlet for sælgeren af en erhvervsdrivende (stk. 2).

Det skal afgøres efter almindelige aftaleretlige regler, hvem der er parter i aftalen. Det betyder eksempelvis, at hvis en forbruger køber digitalt indhold eller en digital tjeneste på en onlineplatform, anses indehaveren af onlineplatformen som aftalepart, hvis det ikke fremgår tydeligt ved aftaleindgåelsen, at det er en anden end indehaveren af onlineplatformen, der er forbrugers aftalepart.

Sælgeren har bevisbyrden for, at der ikke er tale om et forbrugerkøb.

Med de undtagelser, som fremgår af det foreslåede stk. 4, omfatter det foreslåede stk. 3 aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste.

Digitalt indhold er data, der fremstilles og leveres i digital form, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 2 (lovforslagets § 1, nr. 4). Som eksempler på digitalt indhold kan nævnes edb-programmer, applikationer, videofiler, lydfile, musikfile, digitale spil, e-bøger og andre e-publikationer.

En digital tjeneste er en tjeneste, der gør det muligt at generere, behandle, lagre eller få adgang til data i digital form, eller som muliggør deling af eller enhver anden form for interaktion med data i digital form, som uploades eller genereres af brugere af den pågældende tjeneste, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 3 (lovforslagets § 1, nr. 4). Som eksempler på digitale tjenester kan nævnes billed- og lydudlejning og anden filhosting, tekstbehandling eller spil, der tilbydes i cloudcomputingmiljøet, og sociale medier. Det bemærkes, at internetadgangstjenester er undtaget fra den foreslåede afgrænsning af begrebet forbrugerkøb, jf. nedenfor om det foreslåede stk. 4, nr. 2.

En aftale vedrørende udvikling af digitalt indhold, der er skræddersyet til køberens specifikke krav, herunder skræddersyet software, er omfattet af forslaget, jf. købelovens § 2, stk. 1, om bestillingsskøb (som ikke foreslås ændret).

For at være et forbrugerkøb i den foreslåede bestemmelses forstand skal leveringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste være forbundet med en modydelse.

Modydelsen kan for det første bestå i penge eller et digitalt udtryk for værdi. Penge er nationale valutaer, der har status som lovlige betalingsmidler. Digitale udtryk for værdi omfatter f.eks. elektroniske kuponer eller e-kuponer, som anvendes til at betale for varer eller tjenesteydelser, og virtuelle valutaer.

Modydelsen kan for det andet bestå i personoplysninger, dvs. enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1. Dette gælder, både når personoplysningerne afgives til sælgeren på det tidspunkt, hvor aftalen indgås, og når de afgives på et senere tidspunkt. Som eksempel på sidstnævnte kan nævnes, at køberen giver samtykke til, at sælgeren kan anvende de personoplysninger, som køberen måtte uploade eller generere ved anvendelsen af det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Hvis modydelsen alene består i personoplysninger, som udelukkende behandles med henblik på levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste eller for at give mulighed for at opfylde retlige krav, er der dog ikke tale om et forbrugerkøb i den foreslåede bestemmelses forstand. Retlige krav kan f.eks. være lovkrav om registrering af køberen af hensyn til sikkerhed og identifikation. Krav efter bogføringsloven vil også kunne være omfattet heraf. For at en sådan aftale falder uden for begrebet forbrugerkøb, er det en betingelse, dels at køberen ikke betaler for det digitale indhold eller den digitale tjeneste med penge eller et digitalt udtryk for værdi, dels at personoplysningerne udelukkende behandles med henblik på levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste eller for at give mulighed for at opfylde retlige krav.

Der foreligger således eksempelvis et forbrugerkøb, når køberen åbner en konto på et socialt medie og opgiver sit navn og sin e-mailadresse, der anvendes til andre formål end blot levering af digitalt indhold eller digitale tjenester eller overholdelse af retlige krav. Det samme gælder, når køberen giver samtykke til, at materiale, der udgør personoplysninger, såsom fotografier eller opslag, som køberen uploader, bearbejdes af sælgeren med henblik på markedsføring.

Der foreligger ikke et forbrugerkøb, når den erhvervsdrivende kun indsamler metadata, såsom oplysninger om køberens anordning eller browserhistorik, når der ikke er tale om personoplysninger, dvs. når metadataene ikke giver information om en identificeret eller identificerbar fysisk person.

Der foreligger heller ikke et forbrugerkøb, når køberen, uden at have indgået en aftale med den erhvervsdrivende, udsættes for reklamer udelukkende for at få adgang til digitalt indhold eller en digital tjeneste. Som eksempel kan nævnes, at køberen i sin browser afspiller en videofil, som indeholder dels reklamer, dels digitalt indhold, som køberen er interesseret i. Hvis køberen derimod oplyser sin e-mailadresse og giver samtykke til at få tilsendt reklamer som betingelse for at få adgang til digitalt indhold eller en digital tjeneste, er der tale om et forbrugerkøb.

Det følger af købelovens § 2, stk. 3 (som ikke foreslås ænd-

ret), at lovens regler om køb finder tilsvarende anvendelse på bytte.

Det betyder, at det foreslåede stk. 3 finder tilsvarende anvendelse på aftaler om en erhvervsdrivendes levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste til en forbruger, hvor forbrugersens modydelse ikke består i penge, et digitalt udtryk for værdi eller personoplysninger, men f.eks. i en genstand eller digitalt indhold. Som eksempel kan nævnes en aftale om at bytte en e-bog til en anden e-bog eller om at bytte en fysisk bog til en e-bog.

Det foreslås i *stk. 4*, at det foreslåede stk. 3 ikke skal finde anvendelse på aftaler vedrørende en række nærmere opregnede forhold.

Det betyder, at aftaler om de forhold, som er opregnet i stk. 4, ikke udgør forbrugerkøb, uanset om betingelserne efter det foreslåede stk. 3, jf. de gældende stk. 1 og 2, i øvrigt er opfyldt.

Det foreslås i stk. 4, *nr. 1*, at stk. 3 ikke finder anvendelse på aftaler vedrørende andre tjenesteydelser end digitale tjenesteydelser, uanset om der anvendes digitale former eller midler til at skabe resultatet af tjenesteydelserne eller til at levere eller overføre det til forbrugeren.

Det betyder, at aftaler, hvis hovedformål er levering af erhvervsmæssige tjenester, såsom oversættelsestjenester, arkitekttjenester, juridiske tjenester eller andre erhvervsmæssige rådgivningstjenester, som ofte udføres personligt af den erhvervsdrivende, ikke anses som forbrugerkøb, uanset om den erhvervsdrivende anvender digitale midler til at frembringe resultatet af tjenesten eller til at levere eller overføre det til forbrugeren. Offentlige tjenester såsom socialsikringstjenester eller offentlige registre, hvor de digitale midler udelukkende anvendes til overførsel eller kommunikation af tjenesten til forbrugeren (borgeren), anses heller ikke som forbrugerkøb.

Det foreslås i stk. 4, *nr. 2*, at stk. 3 ikke finder anvendelse på aftaler vedrørende elektroniske kommunikationstjenester med undtagelse af nummerafhængige interpersonelle kommunikationstjenester, jf. § 2, nr. 9 og 20, i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Det betyder, at det foreslåede stk. 3 om forbrugerkøb som udgangspunkt ikke omfatter tjenester, der helt eller delvis består i elektronisk overføring af kommunikation i form af lyd, billeder, tekst eller kombinationer heraf ved hjælp af radio- eller telekommunikationsteknik mellem nettermineringspunkter, herunder både en- og tovejskommunikation. Som eksempler på nettermineringspunkter kan nævnes et fastnettelefonnummer eller et SIM-kort.

Det foreslåede stk. 3 omfatter dog nummerafhængige interpersonelle kommunikationstjenester, f.eks. webbaserede e-mail- og onlinemeddelelsetjenester, dvs. tjenester, som normalt ydes mod betaling, og som muliggør direkte interpersonel og interaktiv informationsudveksling via elektroniske kommunikationsnet mellem et afgrænset antal personer, hvor de personer, der indleder eller deltager i kommunikationen, bestemmer, hvem modtageren eller modtagerne skal være. Begrebet nummerafhængige interpersonelle kommunikationstjenester omfatter ikke tjenester, der blot muliggør interpersonel og interaktiv kommunikation som en mindre støttefunktion, der er tæt knyttet til en anden tjeneste. Nummerafhængige tjenester etablerer ikke forbindelse til offentligt tildelte nummerressourcer, dvs. et eller flere numre i nationale eller internationale nummerplaner, og muliggør ikke kommunikation med et eller flere numre i nationale eller internationale nummerplaner.

Købeloven vil dermed fortsat ikke omfatte f.eks. aftaler om en telefon- eller bredbåndsforbindelse (fastnet eller mobil). Derimod vil købelovens regler om forbrugerkøb fremover omfatte aftaler om beskedtjenester som Whatsapp og Messenger og kommunikationstjenester som Skype, Zoom og Teams, medmindre tjenesten anvender numre i en national eller international nummerplan. En aftale om at kunne benytte Skype til at ringe til et telefonnummer vil således fortsat ikke være omfattet af købeloven, hvorimod en aftale om at kunne benytte Skype til at kommunikere med andre brugere uafhængigt af en national eller international nummerplan fremover vil være omfattet af købelovens regler om forbrugerkøb. Med hensyn til blandede aftaler henvises til det foreslåede stk. 5.

Det foreslås i stk. 4, *nr. 3*, at stk. 3 ikke finder anvendelse på aftaler vedrørende sundhedsydelser, der leveres af autoriserede sundhedspersoner til patienter for at vurdere, bevare eller genetablere deres sundhedstilstand, herunder ordinerings, udlevering og levering af lægemidler og medicinsk udstyr.

Det foreslåede stk. 3 omfatter således ikke aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, der udgør medicinsk udstyr, hvor det medicinske udstyr ordineres eller leveres af en autoriseret sundhedsperson. Det foreslåede stk. 3 omfatter imidlertid digitalt indhold og digitale tjenester, der udgør medicinsk udstyr, som f.eks. sundhedsapplikationer, som køberen kan anskaffe sig, uden at det bliver ordineret eller leveret af en autoriseret sundhedsperson.

Det foreslås i stk. 4, *nr. 4*, at stk. 3 ikke finder anvendelse på aftaler vedrørende tjenester, der involverer at vædde et pengebeløb i hasardspil, herunder spil med et element af færdigheder, såsom lotterier, kasinospil, pokerspil og væddemål, ved hjælp af elektroniske midler eller enhver anden teknologi til lettelse af kommunikation og på individuel anmodning af en modtager af sådanne tjenester.

Forslaget indebærer, at aftaler om hasardspil ikke anses som forbrugerkøb efter det foreslåede stk. 3.

Det foreslås i stk. 4, *nr. 5*, at stk. 3 ikke finder anvendelse på aftaler vedrørende finansielle tjenesteydelser, jf. § 3, nr. 4, i lov om forbrugeraftaler.

Finansielle tjenesteydelser omfatter enhver tjeneste, der har karakter af bank-, kredit-, forsikrings-, individuel pensions-, investerings- eller betalingstjenesteydelse. Som eksempler kan nævnes indlån og andre pengeanbringelser, udlån og anden form for kreditgivning, garanti- og anden form for sikkerhedsstillelse, forsikring, betalinger, valutatransaktioner, investeringer og opbevaring af finansielle værdier mv.

Forslaget indebærer, at aftaler om finansielle tjenesteydelser ikke anses som forbrugerkøb efter det foreslåede stk. 3.

Det foreslås i stk. 4, *nr. 6*, at stk. 3 ikke finder anvendelse på aftaler vedrørende software, som tilbydes i henhold til en Free and Open Source-licens, hvor der ikke betales et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi, og hvor de personoplysninger, som køberen afgiver, udelukkende behandles med henblik på at forbedre den specifikke softwares sikkerhed, kompatibilitet eller interoperabilitet.

Ved kompatibilitet forstås evne til at fungere med hardware eller software, med hvilket digitalt indhold eller digitale tjenester af samme type normalt anvendes, uden at det er nødvendigt at konvertere det digitale indhold eller den digitale tjeneste, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 7 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Ved interoperabilitet forstås evne til at fungere med hardware eller software, som adskiller sig fra den, som genstande af samme type normalt anvendes med, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 8 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Forslaget indebærer, at aftaler om levering af software i henhold til en Free and Open Source-licens, hvor der ikke betales et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi, og hvor personoplysninger udelukkende behandles med henblik på at forbedre den specifikke softwares sikkerhed, kompatibilitet eller interoperabilitet, ikke anses som forbrugerkøb efter det foreslåede stk. 3.

Det foreslås i stk. 4, *nr. 7*, at stk. 3 ikke finder anvendelse på aftaler vedrørende digitalt indhold, der stilles til rådighed for offentligheden på anden måde end ved signaltransmission som led i en forestilling eller et arrangement, såsom digitale filmforevisninger.

Det betyder, at der som udgangspunkt ikke er tale om for-

brugerkøb efter det foreslåede stk. 3, når digitalt indhold leveres til et offentligt publikum som en del af en kunstnerisk optræden eller et andet arrangement, eksempelvis en digital filmforevisning eller en audiovisuel teaterforestilling. Hvis betingelserne i øvrigt er opfyldt, vil der dog være tale om forbrugerkøb efter det foreslåede stk. 3, hvis digitalt indhold leveres til et offentligt publikum ved hjælp af signaloverførsel, eksempelvis ved hjælp af digitale TV-tjenester.

Det foreslås i stk. 4, *nr. 8*, at stk. 3 ikke finder anvendelse på aftaler vedrørende digitalt indhold, der leveres af offentlige myndigheder i overensstemmelse med lov om videreanvendelse af den offentlige sektors informationer.

Det betyder, at aftaler om levering af digitalt indhold i henhold til lov om videreanvendelse af den offentlige sektors informationer ikke anses for forbrugerkøb efter det foreslåede stk. 3.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis en aftale omfatter elementer vedrørende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste og elementer vedrørende levering af andre tjenester, finder loven anvendelse på elementerne vedrørende det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Det foreslåede stk. 5 vedrører blandede aftaler, som indeholder elementer både vedrørende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste som defineret i de foreslåede stk. 3 og 4 og elementer vedrørende levering af andre tjenester, herunder tjenester, som efter det foreslåede stk. 4 undtages fra reglerne om forbrugerkøb.

Forslaget indebærer, at købelovens regler finder anvendelse på de elementer i den blandede aftale, som vedrører levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste som defineret i de foreslåede stk. 3 og 4, uanset om den blandede aftale overvejende vedrører andre tjenester.

Det foreslås i *stk. 6*, at medmindre andet er fastsat i loven, finder lovens regler om digitalt indhold og digitale tjenester ikke anvendelse på digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand som defineret i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 4, og som leveres sammen med løsøregenstanden i henhold til købsaftalen vedrørende denne løsøregenstand, uanset om sådant digitalt indhold eller en sådan digital tjeneste leveres af sælgeren eller tredjemand, jf. *1. pkt.*

Er der tvivl om, hvorvidt leveringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, udgør en del af købsaftalen, formodes det digitale indhold eller den digitale tjeneste at være omfattet af købsaftalen, jf. *2. pkt.*

Det foreslåede stk. 6 omfatter aftaler om levering af varer med digitale elementer som defineret i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 4 (lovforslagets § 1, nr. 4), når de digitale elementer leveres sammen med den løsøregenstand, de er integreret i eller indbyrdes forbundet med, i henhold til købsaftalen vedrørende løsøregenstanden.

Det foreslåede stk. 6 fastslår, at de foreslåede særregler om digitalt indhold og digitale tjenester i sådanne tilfælde kun gælder for de digitale elementer i den pågældende vare med digitale elementer, når dette udtrykkeligt fremgår af en foreslået bestemmelse. Udgangspunktet er således, at forbrugerkøb af en vare med digitale elementer, hvor de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsøregenstand, reguleres af samme regler som forbrugerkøb af løsøregenstande i øvrigt.

Der er tale om en vare med digitale elementer, når digitalt indhold eller digitale tjenester er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand på en sådan måde, at fraværet af det digitale indhold eller den digitale tjeneste ville forhindre genstanden i at opfylde sin funktion, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 4 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Det er efter det foreslåede stk. 6 en betingelse, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste leveres sammen med en løsøregenstand i henhold til købsaftalen vedrørende denne løsøregenstand. Det vil afhænge af aftalens indhold, om denne betingelse er opfyldt.

Betingelsen vil for det første være opfyldt, hvis leveringen af det digitale indhold eller den digitale tjeneste udtrykkeligt kræves i aftalen om levering af løsøregenstanden. Det kan f.eks. være en GPS, der i henhold til købsaftalen skal leveres med en standardiseret forudinstalleret applikation, således at den kan vise vej.

Betingelsen vil også være opfyldt, hvis købsaftalen kan forstås som omfattende leveringen af bestemt digitalt indhold eller en bestemt digital tjeneste, fordi det er sædvanligt for løsøregenstande af samme type, og køberen med rimelighed kan forvente dette i betragtning af løsøregenstandens karakter og i betragtning af eventuelle offentlige udsagn, der er fremsat af eller på vegne af sælgeren eller tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten, jf. om dette begreb henvises til forslaget til købelovens § 3 a, nr. 1 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Hvis f.eks. et smart-TV har været annonceret som indeholdende en bestemt videoapplikation, vil denne videoapplikation skulle betragtes som en del af købsaftalen.

Betingelsen vil være opfyldt, uanset om det digitale indhold eller den digitale tjeneste er forudinstalleret i selve løsøre-

genstanden eller skal downloades efterfølgende på en anden enhed og kun er indbyrdes forbundet med løsøregenstanden.

Et eksempel på det første er en smartphone, der i henhold til købsaftalen leveres med en standardiseret forudinstalleret applikation, såsom en alarmapplikation eller en kameraapplikation.

Et eksempel på det sidste er et smartur, som kun kan fungere med en applikation, der leveres i henhold til købsaftalen, men som skal downloades af køberen til en smartphone, som køberen har i forvejen, eller som køberen skaffer sig uafhængigt af aftalen om købet af smarturet med tilhørende applikation.

Betingelsen vil også være opfyldt, når det digitale indhold eller den digitale tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med løsøregenstanden, ikke leveres af sælgeren selv, men i henhold til købsaftalen leveres af en tredjemand. Vurderingen af, om aftalen mellem sælgeren og køberen indebærer, at tredjemand skal levere digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med varen, påvirkes ikke af det forhold, at køberen i givet fald skal give sit samtykke til en licensaftale med en tredjemand for at kunne nyde godt af det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Ved tvivl om, hvorvidt aftalen om levering af en løsøregenstand også omfatter levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med løsøregenstanden, gælder der en formodning for, at levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste er omfattet af aftalen om levering af løsøregenstanden.

Med lovforslaget foreslås der som udgangspunkt samme regler for alle forbrugerkøb, herunder forbrugerkøb af varer med digitale elementer, hvor de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsøregenstand, og for forbrugerkøb af digitalt indhold eller digitale tjenester, der ikke er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, eller som ikke sælges sammen med en løsøregenstand.

Det har derfor som udgangspunkt ikke direkte betydning for indholdet af køberens beføjelser mv., om en aftale om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester er et element i en aftale om levering af en løsøregenstand eller ikke.

Der vil dog være den forskel, at ved varer med digitale elementer er der tale om én samlet aftale, når de digitale elementer er solgt sammen med den pågældende løsøregenstand, og også i tilfælde af mangler alene ved de digitale elementer vil køberen kunne gøre beføjelser gældende med hensyn til den samlede aftale inklusive den løsøre-

stand, de digitale elementer er integreret i eller indbyrdes forbundet med. Ved en separat aftale om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester vil køberen i tilfælde af sælgerens misligholdelse af denne separate aftale alene have beføjelser i forhold hertil.

Der er også den forskel, at hvis køberen har indgået separate aftaler med forskellige aftaleparter om henholdsvis levering af en løsørestand og levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, vil køberen være henvist til at rette krav, som vedrører hver af aftalerne, mod den respektive aftalypart.

Efter det foreslåede stk. 6 gælder endvidere, at de foreslåede regler i købeloven, som specifikt angår digitalt indhold og digitale tjenester, ikke finder anvendelse på varer med digitale elementer, hvor de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsørestand, medmindre andet er fastsat i loven.

Det betyder, at forbrugerkøb af en vare med digitale elementer, hvor de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsørestand, som udgangspunkt reguleres af de regler, der gælder for køb af løsørestande, fordringer og rettigheder mv., idet de foreslåede særregler for digitalt indhold og digitale tjenester kun gælder for varer med digitale elementer, hvor de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsørestand, når det udtrykkeligt fremgår af en foreslået bestemmelse.

Det betyder også, at når det foreslås, at en eksisterende eller foreslået regel i købeloven ikke skal gælde for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester, vil den pågældende regel stadig finde anvendelse på varer med digitale elementer, hvor de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsørestand, medmindre andet er fastsat i loven.

Som eksempler herpå kan nævnes de foreslåede § 76, stk. 2, og § 77, stk. 1, 2. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 11 og 14), hvorefter de foreslåede § 76, stk. 1, og § 77, stk. 1, 1. pkt. (hidtidige § 77, stk. 2) (lovforslagets § 1, nr. 11 og 13), ikke gælder for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester. De foreslåede § 76, stk. 1, og § 77, stk. 1, 1. pkt., vil således ikke gælde for digitalt indhold eller digitale tjenester, der ikke er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsørestand, eller som ikke sælges sammen med en løsørestand. Bestemmelserne vil derimod gælde for varer med digitale elementer, hvor de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsørestand.

Forbrugerkøb, der angår et fysisk medium, der udelukkende bruges som bærer af digitalt indhold, reguleres dog som udgangspunkt af de regler, der gælder for køb af digitalt

indhold og digitale tjenester, jf. straks nedenfor om det foreslåede stk. 7.

Det foreslås i *stk. 7*, at medmindre andet er fastsat i loven, finder lovens regler om digitalt indhold uanset stk. 6 anvendelse på et fysisk medium, der udelukkende bruges som bærer af digitalt indhold.

Det betyder, at når et fysisk medium, f.eks. en DVD, udelukkende bruges som bærer af digitalt indhold, gælder de foreslåede regler om digitalt indhold også for det fysiske medium, medmindre andet er fastsat i loven.

Som eksempel på, at andet er fastsat i loven, kan nævnes de foreslåede § 73, stk. 3, og § 74, stk. 3, 3. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 6 og 8), der angår digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium.

Forslaget om, at købelovens regler om digitalt indhold som udgangspunkt også finder anvendelse på et fysisk medium, der udelukkende bruges som bærer af digitalt indhold, omfatter også regler, som går ud på, at en bestemmelse ikke gælder for digitalt indhold.

Medmindre andet er fastsat i loven, vil en sådan bestemmelse, der ikke gælder for digitalt indhold, således heller ikke gælde for et fysisk medium, der udelukkende bruges som bærer af digitalt indhold. Eksempler på sådanne bestemmelser er nævnt ovenfor under stk. 6.

Som eksempler på, at andet er fastsat i loven, således at en bestemmelse gælder for et fysisk medium, der udelukkende bruges som bærer af digitalt indhold, men ikke i øvrigt gælder for digitalt indhold, kan nævnes de foreslåede § 74, stk. 1, 2. og 3. pkt., og § 78 d, stk. 5 (lovforslagets § 1, nr. 7 og 20).

Det foreslås i *stk. 8*, at køb af levende heste ikke anses som forbrugerkøb.

Forslaget indebærer, at køb af levende heste fremover ikke vil være omfattet af købelovens regler om forbrugerkøb, selv om betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Sådanne køb vil i stedet fremover være omfattet af købelovens regler om civil- og handelskøb.

Den foreslåede bestemmelse omfatter alle typer af heste, herunder ponyer.

Den foreslåede bestemmelse omfatter kun køb af levende heste. Køb af eksempelvis hestekød vil således fortsat være omfattet af købelovens regler om forbrugerkøb.

De foreslåede § 4 a, stk. 3-7, jf. de gældende § 4 a, stk. 1 og 2, og § 2, stk. 1, gennemfører varedirektivets artikel 3 og direktivet om digitalt indholds artikel 3.

Det foreslåede § 4 a, stk. 8, er i overensstemmelse med varedirektivets artikel 3, stk. 5, litra b, hvorefter medlemsstaterne kan udelukke aftaler om salg af levende dyr fra direktivets anvendelsesområde.

Til nr. 6 (§ 73)

Købelovens § 73 fastsætter regler om leveringsstedet. Skal sælgeren sende salgsgenstanden, anses levering for sket, når genstanden er kommet i køberens besiddelse, jf. stk. 1. Hvis salgsgenstanden er overdraget til en fragtfører, som køberen har indgået aftale med, og som ikke var blandt dem, der blev tilbudt af sælgeren, anses leveringen for sket, når genstanden er kommet i fragtførerens besiddelse, jf. stk. 2.

Salgsgenstanden er det, der er genstand for købsaftalen. Det kan være en fysisk løsøregenstand, men også digitalt indhold, fordringer eller rettigheder. Som noget nyt i forhold til gældende ret kan det også være en digital tjeneste, jf. forslaget til købelovens § 4 a, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Det foreslås at indsætte tre nye stykker i købelovens § 73, som regulerer leveringsstedet for digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, digitale tjenester og varer med digitale elementer.

Digitalt indhold er data, der fremstilles og leveres i digital form, mens en digital tjeneste er en tjeneste, der gør det muligt at generere, behandle, lagre eller få adgang til data i digital form, eller som muliggør deling af eller enhver anden form for interaktion med data i digital form, som uploades eller genereres af brugere af den pågældende tjeneste, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 2 og 3 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Varer med digitale elementer omfatter tilfælde, hvor digitalt indhold eller en digital tjeneste er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand på en sådan måde, at fraværet af det digitale indhold eller den digitale tjeneste ville forhindre genstanden i at opfylde sin funktion, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 4 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis aftalen angår digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, anses leveringen for sket, når det digitale indhold eller andre midler, der er egnede til at få adgang til eller downloade det digitale indhold, er stillet til rådighed eller gjort tilgængelige for køberen eller for en fysisk eller virtuel facilitet, som køberen har valgt til det formål.

Det foreslåede *stk. 3* gælder ikke for levering af digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium. Levering af digitalt indhold på et fysisk medium, eksempelvis en DVD, reguleres af *stk. 1* og *2* (der ikke foreslås ændret).

Det foreslås i *stk. 4*, at hvis aftalen angår en digital tjeneste, anses leveringen for sket, når den digitale tjeneste er gjort tilgængelig for køberen eller for en fysisk eller virtuel facilitet, som køberen har valgt til det formål.

De foreslåede *stk. 3* og *4* indebærer, at digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, eller en digital tjeneste anses for at være tilgængeliggjort eller stillet til rådighed for køberen, når det digitale indhold eller den digitale tjeneste eller midler, der egner sig til at få adgang til eller downloade det eller den, har nået køberens sfære, og der ikke kræves yderligere foranstaltninger fra sælgerens side for at gøre det muligt for køberen at anvende det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse med aftalen. Som eksempel kan nævnes et link eller en downloadmulighed.

Når køberen har valgt at modtage eller lagre det digitale indhold eller den digitale tjeneste på en fysisk eller virtuel facilitet, f.eks. en elektronisk platform eller en cloudlagringsfacilitet, som drives af tredjemand, er det tilstrækkeligt for sælgeren at levere det digitale indhold eller den digitale tjeneste til denne tredjemand.

En fysisk eller virtuel facilitet kan dog ikke anses for valgt af køberen, hvis den kontrolleres af sælgeren eller er aftalemæssigt forbundet med sælgeren, eller hvor køberen valgte den pågældende fysiske eller virtuelle facilitet til at modtage det digitale indhold eller den digitale tjeneste, men det valg var det eneste, der blev tilbudt af sælgeren til at modtage eller få adgang til det digitale indhold eller den digitale tjeneste. Hvor den fysiske eller virtuelle facilitet ikke kan anses for at være valgt af køberen, er sælgerens forpligtelse til at levere det digitale indhold eller den digitale tjeneste ikke opfyldt, hvis det digitale indhold eller den digitale tjeneste leveres til den fysiske eller virtuelle facilitet, men køberen ikke kan modtage eller få adgang til det digitale indhold eller den digitale tjeneste i overensstemmelse med aftalen. I sådanne tilfælde vil køberen have de samme misligholdelsesbeføjelser, som hvis sælgeren havde undladt at levere det digitale indhold eller den digitale tjeneste. Dette kan f.eks. være, hvis køberen køber en lydbog, der skal afspilles på en applikation, som ikke er valgt af køberen, og en fejl i applikationen gør, at lydbogen ikke kan afspilles.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis aftalen angår en vare med digitale elementer, anses leveringen for sket, når varen er leveret i overensstemmelse med *stk. 1* eller *2* (der ikke foreslås ændret) og de digitale elementer er leveret i overensstemmelse med de foreslåede *stk. 3* eller *4*.

Det foreslåede stk. 5 indebærer, at varer med digitale elementer anses for at være leveret til køberen, når både varernes fysiske komponent er leveret, jf. herom de gældende stk. 1 eller 2, og det digitale indhold eller den digitale tjeneste er leveret, jf. herom de foreslåede stk. 3 eller 4.

De foreslåede § 73, stk. 3 og 4, gennemfører direktivet om digitalt indholds artikel 5, stk. 2, artikel 11, stk. 1, jf. artikel 5, stk. 2, og artikel 12, stk. 1, jf. artikel 5, stk. 2.

Det foreslåede § 73, stk. 5, gennemfører ikke en specifik direktivbestemmelse, men er i overensstemmelse med vare-direktivets præambelbetragtning 39.

Til nr. 7 (§ 74, stk. 1 og 2)

Købelovens § 74, stk. 1, fastsætter, at medmindre andet er aftalt vedrørende leveringstidspunktet, skal sælgeren levere salgsgenstanden uden unødigt forsinkelse, dog senest 30 dage efter aftalens indgåelse. Leveres salgsgenstanden ikke i rette tid, jf. 1. pkt., og skyldes dette ikke køberen eller en omstændighed, som køberen bærer risikoen for, foreligger der forsinkelse.

Salgsgenstanden er det, der er genstand for købsaftalen. Det kan være en fysisk løsørengstand, men også digitalt indhold, fordringer eller rettigheder. Som noget nyt i forhold til gældende ret kan det også være en digital tjeneste, jf. forslaget til købelovens § 4 a, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Det foreslås at ophæve købelovens § 74, stk. 1, og i stedet indsætte to nye stykker.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at medmindre andet er aftalt vedrørende leveringstidspunktet, skal sælgeren levere salgsgenstanden uden unødigt forsinkelse.

Det betyder, at sælgeren i alle tilfælde skal levere salgsgenstanden uden unødigt forsinkelse efter aftalens indgåelse, medmindre parterne har aftalt et senere leveringstidspunkt. Hvor langt et tidsrum der i et konkret køb vil udgøre unødigt forsinkelse, kan bl.a. afhænge af salgsgenstandens art. Ved digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, og ved digitale tjenester vil sælgeren ofte skulle levere umiddelbart efter aftalens indgåelse, medmindre parterne har aftalt et senere leveringstidspunkt.

Det foreslåede stk. 1, 1. pkt., viderefører det gældende § 74, stk. 1, 1. pkt., 1. led, uden indholdsmæssige ændringer.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at medmindre andet er aftalt, skal sælgeren endvidere levere salgsgenstanden senest 30 dage efter aftalens indgåelse. 2. pkt. gælder ikke for digitale

tjenester og gælder kun for digitalt indhold, når det digitale indhold leveres på et fysisk medium, jf. det foreslåede 3. *pkt.*

Det betyder, at der for visse køb ud over den generelle regel i det foreslåede 1. *pkt.* om levering uden unødigt forsinkelse, som altid finder anvendelse, endvidere gælder den regel, at sælgeren skal levere salgsgenstanden senest 30 dage efter aftalens indgåelse, medmindre parterne har aftalt et andet – tidligere eller senere – leveringstidspunkt.

Reglen om levering senest 30 dage efter aftalens indgåelse, medmindre andet er aftalt, gælder ikke, når der er tale om en digital tjeneste eller om digitalt indhold, som ikke leveres på et fysisk medium. Reglen om levering senest 30 dage efter aftalens indgåelse gælder således bl.a. for løsørengstande, herunder varer med digitale elementer, og for digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium.

De foreslåede stk. 1, 2. og 3. *pkt.*, viderefører det gældende § 74, stk. 1, 1. *pkt.*, 2. led, med den ændring, at reglen om levering senest 30 dage efter aftalens indgåelse, medmindre andet er aftalt, fremover ikke vil gælde for digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium. Reglen om levering senest 30 dage efter aftalens indgåelse vil heller ikke gælde for digitale tjenester, men da købeloven i dag ikke omfatter digitale tjenester, omfatter det gældende § 74, stk. 1, 1. *pkt.*, 2. led, heller ikke digitale tjenester.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis salgsgenstanden ikke leveres i rette tid, jf. *stk. 1*, og dette ikke skyldes køberen eller en omstændighed, som køberen bærer risikoen for, foreligger der forsinkelse.

Det betyder, at der foreligger forsinkelse og dermed misligholdelse af købsaftalen fra sælgerens side, hvis salgsgenstanden ikke leveres som aftalt eller i mangel af aftale om leveringstidspunktet inden for de frister, som fremgår af det foreslåede *stk. 1*.

Dette gælder dog ikke, hvis overskridelsen af leveringsfristen skyldes køberen eller en omstændighed, som køberen bærer risikoen for. Som eksempler kan nævnes, at køberen har oplyst en forkert leveringsadresse eller ikke er hjemme til aftalt tid til modtagelse af varer, eller at køberen undlader at meddele specifikationer på specialfremstillede varer eller lignende.

Det foreslåede *stk. 2* viderefører det gældende § 74, stk. 1, 2. *pkt.*, uden indholdsmæssige ændringer.

Det foreslåede § 74, stk. 1, gennemfører direktivet om digitalt indholds artikel 5, stk. 1, artikel 11, stk. 1, jf. artikel

5, stk. 1, og artikel 12, stk. 1, jf. artikel 5, stk. 1, samt forbrugerrettighedsdirektivets artikel 18, stk. 1.

Til nr. 8 (§ 74, stk. 3)

Købelovens § 74, stk. 2, fastsætter, at i tilfælde af forsinkelse kan køberen hæve købet, såfremt forsinkelsen er af væsentlig betydning for denne og sælgeren måtte forudsætte dette, eller såfremt sælgeren har nægtet levering. Det samme gælder, hvis sælgeren ikke efter påkrav fra køberen leverer salgsgenstanden inden udløbet af en rimelig frist.

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 7, at § 74, stk. 2, bliver stk. 3.

Det foreslås at indsætte et nyt § 74, stk. 3, 3. pkt., om, at hvis aftalen angår digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, eller en digital tjeneste, kan køberen endvidere hæve købet, hvis det tydeligt fremgår af omstændighederne, at sælgeren ikke vil levere salgsgenstanden.

Det betyder, at ud over i tilfælde af sælgerens leveringsnægtelse kan køberen ved køb af digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, og ved køb af en digital tjeneste også hæve købet, hvis det tydeligt fremgår af omstændighederne, at sælgeren ikke vil levere.

Det foreslåede § 74, stk. 3, 3. pkt., vil formentlig i praksis ikke få stor selvstændig betydning ved siden af muligheden for at hæve, når sælgeren har nægtet levering, eller når sælgeren ikke efter påkrav fra køberen har leveret inden udløbet af en rimelig frist.

Med den foreslåede ændring af § 74, stk. 3, gennemfører denne bestemmelse direktivet om digitalt indholds artikel 13, stk. 1 og 2, samt forbrugerrettighedsdirektivets artikel 18, stk. 2.

Til nr. 9 (§ 74, stk. 4)

Købelovens § 74, stk. 3, fastsætter, at ved ophævelse af aftalen skal sælgeren uden unødigt forsinkelse tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen.

Det anføres i forarbejderne, at bestemmelsen lovfæster den almindelige obligationsretlige regel om ydelsernes tilbagegang ved ophævelse, som betyder, at forbrugerens meddelelse om aftalens ophævelse indebærer, at eventuelle betalte beløb skal tilbagebetales (jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 40 som fremsat, side 18).

Bestemmelsen er placeret som stk. 3 i § 74, der i øvrigt angår sælgerens forpligtelse til at levere salgsgenstanden og

køberens adgang til at hæve i tilfælde af sælgerens forsinkelse, og overskriften til bl.a. § 74 er ”Forsinkelse m.v.”.

Det må på den baggrund antages, at lovfæstelsen i § 74, stk. 3, af den almindelige obligationsretlige regel om ydelsernes tilbagegang ved ophævelse ikke omfatter ophævelse på grund af mangler ved salgsgenstanden, og det kan give anledning til tvivl, om lovfæstelsen omfatter ophævelse på grund af køberens forsinkelse med betalingen af købesummen. Hvis § 74, stk. 3, ikke omfatter ophævelse på grund af køberens forsinkelse med betalingen af købesummen, følger det imidlertid af den nævnte almindelige obligationsretlige regel om ydelsernes tilbagegang ved ophævelse, at sælgeren også i dette tilfælde uden unødigt forsinkelse skal tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen. Tilbagebetaling vil i sagens natur kun være relevant i praksis, hvis køberen på tidspunktet for ophævelsen har betalt købesummen helt eller delvis.

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 7, at § 74, stk. 3, bliver stk. 4.

Det foreslås at nyaffatte § 74, stk. 4. Det foreslås, at hvis købet hæves, jf. stk. 3 eller §§ 28 og 29, finder § 78 b, stk. 4, § 78 c, stk. 2-5, og §§ 78 d og 78 e tilsvarende anvendelse. Uanset § 78 c, stk. 4, skal sælgeren dog ved aftaler, som angår digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium, tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, uden unødigt forsinkelse.

Det foreslåede § 74, stk. 4, 1. pkt., indebærer, at hvis købet hæves af køberen i medfør af købelovens § 74, stk. 3 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 8), eller af sælgeren i medfør af købelovens §§ 28 og 29 (der ikke foreslås ændret), finder de foreslåede bestemmelser i købelovens § 78 b, stk. 4, § 78 c, stk. 2-5, og §§ 78 d og 78 e om gennemførelsen af en ophævelse som følge af mangler tilsvarende anvendelse.

Henvisningen til købelovens § 78 b, stk. 4, betyder, at køberen udøver sin ret til at ophæve købet som følge af sælgerens forsinkelse ved en erklæring til sælgeren om, at køberen har besluttet at ophæve købet. Er levering sket, skal køberen give sælgeren meddelelse om ophævelsen uden ugrundet ophold, jf. købelovens § 27 (der ikke foreslås ændret).

Henvisningen til købelovens § 78 b, stk. 4, betyder endvidere, at sælgeren udøver sin ret til at ophæve købet som følge af køberens forsinkelse ved en erklæring til køberen om, at sælgeren har besluttet at ophæve købet. Er købesummen betalt, skal sælgeren give køberen meddelelse om ophævelsen uden ugrundet ophold, jf. købelovens § 32 (der ikke foreslås ændret).

Henvisningen til købelovens § 78 c, stk. 2, betyder, at når købet ophæves som følge af sælgerens eller køberens forsinkelse, skal sælgeren tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, og køberen skal for sælgerens regning tilbagelevere salgsgenstanden til sælgeren, jf. dog § 78 d, stk. 5, og § 78 e.

Dette gælder også ved sælgerens ophævelse af købet som følge af køberens forsinkelse med betaling af købesummen. Ligesom efter gældende ret sker tilbageleveringen af salgsgenstanden, hvis den allerede er leveret, således også i disse tilfælde for sælgerens regning. Sælgeren vil imidlertid i denne situation i givet fald efter købelovens § 30 (der ikke foreslås ændret) kunne kræve erstatning fra køberen for tab, som tilbageleveringen påfører sælgeren.

Henvisningen til købelovens § 78 c, stk. 3, betyder, at ved ophævelse af køb af andet end digitalt indhold eller en digital tjeneste, hvor levering er sket, skal sælgeren tilbagebetale købesummen ved sælgerens modtagelse af salgsgenstanden eller dokumentation for, at køberen har tilbageleveret salgsgenstanden.

Er levering ikke sket – hvilket i praksis formentlig vil være det hyppigste – er betingelsen om tilbagelevering af salgsgenstanden ikke relevant, og sælgeren skal derfor tilbagebetale købesummen uden unødigt ophold efter ophævelsen af købet.

Henvisningen til købelovens § 78 c, stk. 4 og 5, betyder, at ved ophævelse af køb af digitalt indhold eller en digital tjeneste skal sælgeren tilbagebetale købesummen uden unødigt forsinkelse og under alle omstændigheder inden for 14 dage fra ophævelsen af købet, jf. dog nedenfor om det foreslåede § 74, stk. 4, 2. pkt. Tilbagebetalingen skal ske med det samme betalingsmiddel, som køberen benyttede ved sin betaling, medmindre køberen udtrykkelig accepterer et andet betalingsmiddel, og forudsat at køberen ikke skal betale gebyr som følge af en sådan tilbagebetaling. Sælgeren må ikke pålægge køberen gebyrer i forbindelse med tilbagebetalingen.

Henvisningen til købelovens § 78 d betyder, at de foreslåede regler om gennemførelsen af en ophævelse af et køb af digitalt indhold eller en digital tjeneste som følge af mangler også gælder, når et sådant køb ophæves som følge af forsinkelse. Reglerne om håndtering af personoplysninger og andet indhold vil imidlertid i praksis kun være relevante, i det omfang der trods forsinkelsen er givet personoplysninger henholdsvis genereret andet indhold. Reglerne om tilbagelevering af et fysisk medium, som digitalt indhold er blevet leveret på, vil i sagens natur kun være relevante, hvis levering er sket.

Endelig betyder henvisningen til den foreslåede § 78 e, at

den foreslåede regel om køberens tilbagelevering af salgsgenstanden i væsentlig samme stand og mængde og om undtagelserne hertil også gælder ved ophævelse af købet som følge af forsinkelse. Det vil i sagens natur i praksis kun være relevant, når levering er sket.

Det foreslåede § 74, stk. 4, 2. pkt., modificerer henvisningen i 1. pkt. til § 78 c, stk. 4, for så vidt angår aftaler, som angår digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium.

Efter det foreslåede § 78 c, stk. 4, skal sælgeren tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, uden unødigt forsinkelse og under alle omstændigheder inden for 14 dage fra ophævelsen af købet.

Det foreslås imidlertid, at ved aftaler, som angår digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium, skal sælgeren uanset § 78 c, stk. 4, tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, uden unødigt forsinkelse.

Det betyder, at ved ophævelse som følge af forsinkelse – i modsætning til ved ophævelse som følge af mangler – vil den del af § 78 c, stk. 4, som fastsætter, at betaling under alle omstændigheder skal ske inden for 14 dage fra ophævelsen af købet, ikke finde anvendelse ved aftaler, som angår digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium.

Forslaget til § 74, stk. 4, 2. pkt., skyldes, at direktivet om digitalt indhold og forbrugerrettighedsdirektivet regulerer spørgsmålet forskelligt, og at digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium, for så vidt angår dette spørgsmål er omfattet af forbrugerrettighedsdirektivet og ikke af direktivet om digitalt indhold.

Det foreslåede § 74, stk. 4, gennemfører direktivet om digitalt indholds artikel 13, stk. 3, samt forbrugerrettighedsdirektivets artikel 18, stk. 3.

Til nr. 10 (§§ 75 a-75 e)

Købelovens § 75 a fastsætter navnlig krav om, at salgsgenstanden med hensyn til art, mængde, kvalitet og andre egenskaber skal stemme overens med aftalen, og at salgsgenstanden, medmindre andet følger af parternes aftale, skal have en sådan holdbarhed og øvrige egenskaber, som køberen efter salgsgenstandens karakter og forholdene i øvrigt havde rimelig grund til at forvente, være egnet til formål, som genstande af den pågældende type sædvanligvis anvendes til, være egnet til køberens særlige formål, hvis sælgeren har bestyrket køberens forventning herom, og have samme egenskaber som en vareprøve eller model, som sælger har forelagt køberen ved køkets indgåelse.

Det foreslås at ophæve § 75 a og i stedet indsætte fem nye

bestemmelser om salgsgenstandens overensstemmelse med aftalen (mangler). De foreslåede nye bestemmelser erstatter dels den gældende § 75 a, dels den gældende § 76 om, hvornår der foreligger en mangel ved salgsgenstanden, bortset fra § 76, stk. 1, nr. 3, om sælgerens loyale oplysningspligt, som foreslås videreført i en nyaffattet § 76 (lovforslagets § 1, nr. 11).

Den foreslåede nye § 75 a fastslår udtrykkeligt, at sælgeren skal levere en salgsgenstand til køberen, der opfylder kravene i de foreslåede §§ 75 b-75 e, jf. dog § 77.

Salgsgenstanden er det, der er genstand for købsaftalen. Det kan være en fysisk løsøregenstand, men også digitalt indhold, fordringer eller rettigheder. Som noget nyt i forhold til gældende ret kan det også være en digital tjeneste, jf. forslaget til købelovens § 4 a, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 5). Køb af fast ejendom er ikke omfattet af købeloven, jf. lovens § 1 a, stk. 1 (der ikke foreslås ændret).

Den foreslåede § 75 b angår krav til salgsgenstanden, som følger af den konkrete aftale mellem køberen og sælgeren (subjektive krav til salgsgenstanden).

De foreslåede §§ 75 c og 75 d angår krav til salgsgenstanden, som følger af købeloven på grundlag af salgsgenstandens art og omstændighederne i øvrigt (objektive krav til salgsgenstanden). Disse krav kan fraviges ved en udtrykkelig aftale mellem sælgeren og køberen vedrørende specifikke egenskaber ved salgsgenstanden.

Den foreslåede § 75 e fastsætter, hvornår køberen kan påberåbe sig en mangel, som skyldes forkert installation af salgsgenstanden hos køberen.

Til § 75 a

Det foreslås, at sælgeren skal levere en salgsgenstand til køberen, der opfylder kravene i de foreslåede §§ 75 b-75 e, jf. dog § 77.

Bestemmelsen fastslår udtrykkeligt, at sælgeren skal levere en salgsgenstand til køberen, der opfylder de foreslåede krav til salgsgenstanden.

Ved køb af brugte genstande på offentlig auktion modificeres kravene til salgsgenstanden dog, jf. den foreslåede henvisning til købelovens § 77 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 12-15).

Bestemmelsen gennemfører varedirektivets artikel 5 og direktivet om digitalt indholds artikel 6.

Til § 75 b

Bestemmelsen angår de subjektive krav til salgsgenstandens overensstemmelse med aftalen, dvs. de krav, som følger af den konkrete aftale mellem køberen og sælgeren.

Det foreslås, at salgsgenstanden skal opfylde de krav, som fremgår af aftalen.

Det foreslås i *nr. 1*, at salgsgenstanden skal svare til den beskrivelse, art, type, mængde og kvalitet samt have den funktionalitet, kompatibilitet og interoperabilitet og de øvrige egenskaber, som fremgår af aftalen.

Det betyder grundlæggende, at salgsgenstanden skal være som fastsat i aftalen.

Som eksempler vedrørende aftaler om digitalt indhold eller en digital tjeneste kan nævnes, at mængden kan angå antallet af tilgængelige musikfiler, og at kvaliteten kan angå billedopløsningen, sproget og versionen.

Funktionalitet defineres i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 5 (lovforslagets § 1, nr. 4), som evne til at udføre sin funktion i betragtning af formålet.

Som eksempel på funktionalitet kan nævnes, at fraværet eller tilstedeværelsen af tekniske begrænsninger, såsom beskyttelse ved hjælp af Digital Rights Management eller områdekodning, kan have en indvirkning på digitalt indhold eller en digital tjenestes evne til udføre alle sine funktioner i betragtning af dets eller dens formål.

Begreberne kompatibilitet og interoperabilitet defineres i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 7 og 8 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Ved kompatibilitet forstås evne til at fungere med hardware eller software, med hvilket digitalt indhold eller digitale tjenester af samme type normalt anvendes, uden at det er nødvendigt at konvertere det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Ved interoperabilitet forstås evne til at fungere med hardware eller software, som adskiller sig fra den, som genstande af samme type normalt anvendes med.

Tilfredsstillende interoperabilitet kan f.eks. omfatte digitalt indhold eller en digital tjenestes evne til at udveksle oplysninger med sådant andet software eller hardware og til at anvende de udvekslede oplysninger.

Det foreslåede § 75 b, nr. 1, svarer til det hidtil gældende § 75 a, stk. 1, 1. led, og til det hidtil gældende § 76, stk. 1, nr. 1, for så vidt angår salgsgenstandens betegnelse, dog således at der yderligere henvises til salgsgenstandens funktionalitet, kompatibilitet og interoperabilitet.

Det foreslås i *nr. 2*, at salgsgenstanden skal være egnet til ethvert særligt formål, som køberen ønsker, at den skal kunne anvendes til, og som sælgeren har gjort bekendt med senest på tidspunktet for aftalens indgåelse, og som sælgeren har accepteret.

Forslaget indebærer, at salgsgenstanden skal være egnet til et særligt formål, som køberen har gjort sælgeren bekendt med, når sælgeren har accepteret dette. Accepten kan efter omstændighederne være stiltiende.

Det foreslåede § 75 b, nr. 2, svarer til det hidtil gældende § 75 a, stk. 2, nr. 3, dog således at sælgeren skal have accepteret køberens forventning om salgsgenstandens egnethed til køberens særlige formål.

Det foreslås i *nr. 3*, at salgsgenstanden skal leveres med tilbehør, vejledning, herunder om installation, og kundeservice som krævet i aftalen.

Installation af digitalt indhold eller en digital tjeneste defineres i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 10 (lovforslagets § 1, nr. 4), som sammenkoblingen med og inkorporeringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste i køberens digitale miljø, for at det digitale indhold eller den digitale tjeneste kan anvendes i overensstemmelse med kravene til salgsgenstanden, jf. de foreslåede §§ 75 b-75 d. Begrebet digitalt miljø defineres på sin side som hardware, software og netværksforbindelser, der anvendes af køberen til at få adgang til eller gøre brug af digitalt indhold eller en digital tjeneste, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 9 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Der foreslås ikke en lovbestemt definition af begrebet installation for så vidt angår fysiske varer, men vejledning om installation kan også være relevant for så vidt angår fysiske varer.

Det foreslåede § 75 b, nr. 3, uddyber det hidtil gældende § 75 a, stk. 1, 1. led, hvorefter salgsgenstanden skal stemme overens med aftalen.

Det foreslås endelig i *nr. 4*, at salgsgenstanden skal opdateres som fastsat i aftalen.

Opdatering kan f.eks. være aftalt med hensyn til en vares digitale indholds- eller digitale tjenesteelement med henblik

på forbedring og optimering, udvidelse af funktionerne, tilpasning til den tekniske udvikling, beskyttelse mod nye sikkerhedstrusler eller andre formål.

Manglende levering af opdateringer, som er aftalt i købsaftalen, vil udgøre en mangel ved salgsgenstanden. Fejlbehæftede eller ufuldstændige opdateringer vil også udgøre en mangel ved salgsgenstanden.

Det foreslåede § 75 b, nr. 4, uddyber det hidtil gældende § 75 a, stk. 1, 1. led, hvorefter salgsgenstanden skal stemme overens med aftalen.

Den foreslåede § 75 b gennemfører varedirektivets artikel 6 og direktivet om digitalt indholds artikel 7.

Til § 75 c

Bestemmelsen angår de objektive krav til salgsgenstandens overensstemmelse med aftalen, dvs. de minimumskrav, som gælder, medmindre der er indgået en specifik og særskilt aftale om fravigelse af kravene på et eller flere bestemte punkter.

Det foreslås i *stk. 1*, at salgsgenstanden med forbehold for det foreslåede stk. 3 om aftalte fravigelser skal opfylde en række krav til egnethed, kvalitet mv., som genstande af samme type normalt kan forventes at leve op til.

Det foreslås således i *stk. 1, nr. 1*, at salgsgenstanden skal være egnet til de formål, til hvilke genstande af samme type normalt vil blive anvendt, under hensyn til relevant EU-ret og national ret og eventuelle tekniske standarder eller i mangel heraf sektorspecifikke branchefærdskodekser.

Det foreslåede § 75 c, stk. 1, nr. 1, svarer til det hidtil gældende § 75 a, stk. 2, nr. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at salgsgenstanden skal være af den kvalitet og svare til den beskrivelse, der gælder for en prøve, model, prøveversion eller forhåndsvisning, som sælgeren har stillet til rådighed for køberen inden aftalens indgåelse.

Det foreslåede § 75 c, stk. 1, nr. 2, svarer til det hidtil gældende § 75 a, stk. 2, nr. 4.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at salgsgenstanden skal leveres med eventuelt tilbehør, herunder emballage, installationsvejledning eller anden vejledning, som køberen med rimelighed kan forvente at modtage.

Det foreslåede § 75 c, stk. 1, nr. 3, svarer til de hidtil gældende § 75 a, stk. 1, 2. led, om vejledning og § 75 a, stk. 2, nr. 1, om bl.a. emballering.

Der er ikke tilsigtet nogen ændringer i forhold til gældende ret med hensyn til, på hvilket sprog køberen med rimelighed kan forvente at modtage vejledning.

Det foreslås i stk. 1, nr. 4, at salgsgenstanden skal svare til den mængde og have de egenskaber og øvrige funktioner, herunder med hensyn til holdbarhed, funktionalitet, kompatibilitet, tilgængelighed, kontinuitet og sikkerhed, der er sædvanlige for genstande af samme type, og som køberen med rimelighed kan forvente under hensyn til salgsgenstandens art og offentlige udsagn, som er fremsat af eller på vegne af sælgeren eller tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten, navnlig i reklamer eller gennem mærkning, jf. dog stk. 2.

Holdbarhed defineres i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 6 (lovforslagets § 1, nr. 4), som evne til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.

Salgsgenstanden skal have en holdbarhed, der er sædvanlig for genstande af samme type, og som køberen med rimelighed kan forvente. Vurderingen af, hvad køberen med rimelighed kan forvente, bør også tage hensyn til andre relevante omstændigheder, såsom prisen samt den intensitet eller hyppighed, hvormed køberen anvender salgsgenstanden.

Funktionalitet defineres i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 5 (lovforslagets § 1, nr. 4), som evne til at udføre sine funktioner i betragtning af formålet.

Som eksempel på funktionalitet kan nævnes, at fraværet eller tilstedeværelsen af tekniske begrænsninger, såsom beskyttelse ved hjælp af Digital Rights Management eller områdekodning, kan have en indvirkning på digitalt indholds eller en digital tjenestes evne til udføre alle sine funktioner i betragtning af dets eller dens formål.

Også retlige begrænsninger i køberens adgang til at anvende salgsgenstanden efter dens formål, der ikke er ledsaget af tekniske begrænsninger, kan udgøre en mangel efter den foreslåede bestemmelse.

Eksempelvis kan begrænsninger af køberens brug af digitalt indhold eller en digital tjeneste skyldes begrænsninger pålagt af indehaveren af immaterielle rettigheder, herunder begrænsninger som følge af slutbrugerens licensaftale, i henhold til hvilken det digitale indhold eller den digitale tjeneste leveres til køberen.

Dette kan være tilfældet, f.eks. når aftalen om slutbrugerlicens forbyder køberen at gøre brug af visse egenskaber, der sædvanligvis findes i digitalt indhold eller digitale tjenester af samme type, og som køberen med rimelighed kan forvente.

Det kan således forekomme, at en krænkelse af tredjemands rettigheder forhindrer køberen i at anvende digitalt indhold eller en digital tjeneste eller nogle af deres egenskaber, herunder når køberen slet ikke kan få adgang til det digitale indhold eller den digitale tjeneste eller ikke kan gøre dette lovligt. Dette kan være, fordi tredjemanden tvinger den erhvervsdrivende til at standse overtrædelsen af disse rettigheder og ophøre med at tilbyde det pågældende digitale indhold eller den digitale tjeneste, eller at køberen ikke kan bruge det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden at overtræde loven.

Også for fysiske varer kan tredjemands rettigheder medføre sådanne begrænsninger i køberens adgang til at bruge salgsgenstanden i overensstemmelse med dens formål, at der foreligger en mangel.

Begrebet kompatibilitet defineres i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 7 (lovforslagets § 1, nr. 4), som evne til at fungere med hardware eller software, med hvilket digitalt indhold eller digitale tjenester af samme type normalt anvendes, uden at det er nødvendigt at konvertere det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Vurderingen af, hvad køberen med rimelighed kan forvente, skal foretages under hensyn til arten af og formålet med salgsgenstanden, de konkrete omstændigheder samt de berørte parter sædvane og praksis.

Som det fremgår af den foreslåede bestemmelse, skal der i den forbindelse bl.a. lægges vægt på offentlige udsagn, som er fremsat af eller på vegne af sælgeren eller tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten, navnlig i reklamer eller gennem mærkning. Offentlige udsagn er udsagn, som er rettet til en ubestemt kreds.

Producenten defineres som den, der har fremstillet salgsgenstanden, indført den i EU eller fremstår som producent ved at have forsynet salgsgenstanden med sit navn, mærke eller andet kendetegn, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 1 (lovforslagets § 1, nr. 4). Der kan være flere producenter i bestemmelsens forstand, eksempelvis den, der har fremstillet salgsgenstanden uden for EU, og den, der har importeret den til EU.

Tidligere led i transaktionskæden er ikke begrænset til producenter, men omfatter også mellemhandlere, f.eks. grossister.

Vurderingen er objektiv bl.a. derved, at det ikke i sig selv har betydning, om køberen har været bekendt med eller lagt vægt på offentlige udsagn om salgsgenstanden i reklamer mv. Sælgeren er dog under visse betingelser ikke bundet af offentlige udsagn, jf. nedenfor om det foreslåede stk. 2.

Det foreslåede § 75 c, stk. 1, nr. 4, svarer til det hidtil gældende § 75 a, stk. 2, nr. 1, og til de hidtil gældende § 76, stk. 1, nr. 1 og 2, for så vidt angår oplysninger om salgsgenstanden, dog således at der yderligere henvises til salgsgenstandens funktionalitet, kompatibilitet, interoperabilitet, tilgængelighed og sikkerhed.

Det foreslås i *stk. 2*, at sælgeren ikke er bundet af offentlige udsagn som nævnt i det foreslåede stk. 1, nr. 4, hvis sælgeren godtgør, *enten* at sælgeren ikke havde kendskab til og ikke med rimelighed kunne have haft kendskab til det pågældende offentlige udsagn (*nr. 1*), *eller* at det offentlige udsagn var rettet på tidspunktet for aftalens indgåelse på samme måde eller på en tilsvarende måde, som det var blevet fremsat på (*nr. 2*), *eller* at det offentlige udsagn ikke kan have haft betydning for køberens beslutning om at indgå aftalen (*nr. 3*).

Når sælgeren ikke er bundet af et offentligt udsagn, betyder det, at det pågældende udsagn ikke indgår i vurderingen efter det foreslåede stk. 1, nr. 4, af, hvilke egenskaber og øvrige funktioner, herunder med hensyn til holdbarhed, funktionalitet, kompatibilitet, tilgængelighed, kontinuitet og sikkerhed, som køberen med rimelighed kan forvente, at salgsgenstanden har. Et offentligt udsagn, som sælgeren ikke er bundet af, kan således ikke føre til, at salgsgenstanden anses for mangelfuld.

Det foreslåede § 75 c, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 4, svarer til det hidtil gældende § 76, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1 og 2, dog således at sælgeren som noget nyt ikke er bundet af tidligere salgsleds offentlige udsagn, hvis sælgeren ikke med rimelighed kunne have haft kendskab hertil.

Det foreslås i *stk. 3*, at der ikke er tale om en mangel som nævnt i det foreslåede stk. 1, hvis køberen ved indgåelsen af aftalen specifikt blev gjort opmærksom på, at en bestemt egenskab ved salgsgenstanden afveg fra de krav, der er fastsat i stk. 1, og udtrykkeligt og særskilt accepterede denne afvigelse.

Forslaget indebærer, at køberen og sælgeren ved aftale kan fravige de objektive krav til salgsgenstanden, som er fastsat i det foreslåede stk. 1.

De objektive krav til salgsgenstanden kan imidlertid kun fraviges ved aftale på den måde, at køberen udtrykkeligt

og særskilt accepterer, at en bestemt egenskab ved salgsgenstanden afviger fra de objektive krav til salgsgenstanden.

Køberens accept af fravigelsen fra de objektive krav skal således både ske særskilt og angå en bestemt egenskab ved salgsgenstanden.

Det betyder, at parterne ikke gyldigt kan aftale et generelt forbehold om, at salgsgenstanden ikke lever op til kravene i det foreslåede stk. 1, heller ikke ved en udtrykkelig og særskilt accept heraf fra køberens side.

Det betyder endvidere, at en fravigelse af kravene i det foreslåede stk. 1 med hensyn til en bestemt egenskab ved salgsgenstanden ikke gyldigt kan aftales ved at være indeholdt i en større kontrakt, som køberen tiltræder ved en samlet accept uden udtrykkelig og særskilt henvisning til fravigelsen af kravene i det foreslåede stk. 1.

Når kravet om at angive en bestemt egenskab ved salgsgenstanden, som afviger fra de objektive krav til salgsgenstanden, er opfyldt, kan kravet om køberens særskilte accept heraf f.eks. opfyldes ved, at køberen afkrydser en rubrik (herunder digitalt) eller trykker på en knap, som særskilt angår den pågældende afvigelse.

En aftale om at fravige de objektive krav til salgsgenstanden kan efter almindelig dansk aftaleret også indgås mundtligt. Køberens accept af fravigelse af de objektive krav til salgsgenstanden kan således ske mundtligt.

Det er sælgeren, der i almindelighed bærer bevisbyrden for, at køberen har givet accept, herunder også ved mundtlig accept.

Det foreslåede § 75 c, stk. 3, svarer overordnet til de hidtil gældende § 77, stk. 1, og § 77 b.

Den foreslåede § 75 c gennemfører varedirektivets artikel 7, stk. 1 og 2, og stk. 5, jf. stk. 1, og direktivet om digitalt indholds artikel 8, stk. 1, og stk. 5, jf. stk. 1.

Til § 75 d

Bestemmelsen fastsætter yderligere objektive krav til salgsgenstandens overensstemmelse med aftalen for så vidt angår digitalt indhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer. Bestemmelsen supplerer den foreslåede § 75 c, der også gælder for digitalt indhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer.

Den foreslåede § 75 d omfatter dels forbrugerkøb vedrøren-

de varer med digitale elementer, dels forbruger køb alene vedrørende digitalt indhold eller digitale tjenester.

Varer med digitale elementer omfatter tilfælde, hvor digitalt indhold eller en digital tjeneste er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand på en sådan måde, at fraværet af det digitale indhold eller den digitale tjeneste ville forhindre genstanden i at opfylde sin funktion, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 4 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Digitalt indhold er data, der fremstilles og leveres i digital form, mens en digital tjeneste er en tjeneste, der gør det muligt at generere, behandle, lagre eller få adgang til data i digital form, eller som muliggør deling af eller enhver anden form for interaktion med data i digital form, som uploades eller genereres af brugere af den pågældende tjeneste, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 2 og 3 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Det foreslås i *stk. 1*, at sælgeren ved aftaler, som angår digitalt indhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer, skal sikre, at køberen får besked om og får leveret opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, som er nødvendige for til stadighed at holde salgsgenstanden fri for mangler i en nærmere angiven periode.

Sælgerens forpligtelse er begrænset til opdateringer, der er nødvendige for, at salgsgenstanden kan opretholde sin overensstemmelse med de objektive og subjektive krav til salgsgenstanden, der er fastsat i §§ 75 c og 75 b. Medmindre parterne har fastsat andet i aftalen, er sælgeren hverken forpligtet til at levere opgraderede versioner af digitalt indhold eller digitale tjenester eller at forbedre eller udvide salgsgenstandens funktioner ud over kravene til salgsgenstanden efter §§ 75 b og 75 c.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at når der er aftalt løbende levering over en periode af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, består forpligtelsen til at levere opdateringer i den periode, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste skal leveres i henhold til aftalen, dog i mindst 2 år for varer med digitale elementer.

Det betyder, at sælgeren som udgangspunkt er forpligtet til at levere nødvendige opdateringer i samme periode, som det digitale indhold eller den digitale tjeneste skal leveres i henhold til aftalen. Når der er tale om varer med digitale elementer, skal sælgeren dog levere nødvendige opdateringer i mindst 2 år.

Løbende levering over en periode omfatter tilfælde, hvor sælgeren stiller en digital tjeneste til rådighed for køberen for en bestemt eller ubestemt periode, såsom en toårig cloudlagringsaftale eller et tidsbestemt medlemskab af en

social medieplatform. I sådanne tilfælde er det pågældende digitale indhold eller den pågældende digitale tjeneste kun til rådighed eller tilgængelig for køberen i den fastsatte aftaleperiode, eller så længe den tidsbestemte aftale er i kraft.

Løbende levering over en periode kræver ikke nødvendigvis langsigtet levering. Webstreaming af et videoklip betragtes som løbende levering over en periode uanset varigheden af den audiovisuelle fil.

Tilfælde, hvor bestemte elementer af det digitale indhold eller den digitale tjeneste stilles til rådighed med jævne mellemrum eller ved flere lejligheder under aftalens fastsatte varighed eller i den periode, hvor en aftale på ubestemt tid er gældende, betragtes også som løbende levering over en periode. Som eksempler kan nævnes, at aftalen fastsætter, at en kopi af antivirussoftware kan anvendes i et år og automatisk opdateres den første dag i hver måned i denne periode, eller at sælgeren automatisk vil foretage opdateringer, når der foreligger nye elementer af et digitalt spil, og det digitale indhold eller den digitale tjeneste kun er tilgængelig for køberen under aftalens fastsatte varighed eller er tilgængelig for køberen, så længe den tidsbestemte aftale er i kraft.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at når der er aftalt en enkelt levering eller en række enkeltstående leveringer af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, består forpligtelsen til at levere opdateringer i den periode, som køberen med rimelighed kan forvente i betragtning af typen af og formålet med salgsgenstanden, og under hensyn til aftalens omstændigheder og art.

Et eksempel på en enkelt levering vil være, at køberen downloader en e-bog og lagrer den på sin personlige enhed. Et eksempel på en række enkeltstående leveringer vil være, at køberen modtager et link, hvorfra køberen kan downloade en ny e-bog hver uge. Det karakteristiske element er i begge tilfælde, at køberen derefter har mulighed for at få adgang til og bruge det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden tidsbegrænsning.

En køber bør normalt kunne forvente at modtage opdateringer i den periode, hvor reklationsfristen på 2 år i almindelighed løber, jf. købelovens § 83 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 24 og 25), men køberens rimelige forventning vil i nogle tilfælde kunne strække sig ud over denne periode, navnlig for så vidt angår sikkerhedsopdateringer. Det synes umiddelbart at være særligt relevant i forbindelse med produkter, der er forbundet til internettet. I andre tilfælde, f.eks. i forbindelse med digitalt indhold, digitale tjenester eller varer med digitale elementer, hvis formål er tidsbegrænset, vil sælgerens forpligtelse til at foretage opdateringer normalt være begrænset til et sådant tidsrum.

Manglende levering af nødvendige opdateringer vil udgøre

en mangel ved salgsgenstanden. Fejlbehæftede eller ufuldstændige opdateringer vil også udgøre en mangel ved salgsgenstanden.

Sælgeren er forpligtet til at levere nødvendige opdateringer, mens køberen er forpligtet til, behørigt vejledt, at installere de leverede opdateringer, jf. nærmere nedenfor om stk. 2. Leverer sælgeren ikke de nødvendige opdateringer, foreligger der en mangel i henhold til bestemmelsen. Hvis køberen undlader at installere de leverede opdateringer, kan køberen ikke påberåbe sig, at der foreligger en mangel, jf. nærmere nedenfor om stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis køberen ikke inden for en rimelig frist installerer opdateringer, som er blevet leveret i overensstemmelse med *stk. 1*, er sælgeren ikke ansvarlig for mangler, der udelukkende skyldes, at den relevante opdatering ikke er foretaget, forudsat at sælgeren har oplyst køberen om, at opdateringen var tilgængelig, og om konsekvenserne af køberens manglende installation, og at køberens manglende eller forkerte installation af opdateringen ikke skyldes mangler i den installationsvejledning, som er givet til køberen.

Med udtrykket at ”sælgeren ikke [er] ansvarlig for mangler”, sigtes der alene til spørgsmålet, om køberen over for sælgeren kan påberåbe sig den manglende overensstemmelse. Derimod er der ikke taget stilling til, om sælgeren er erstatningsansvarlig over for køberen i anledning af forholdet. Herom gælder købelovens § 80, som ikke foreslås ændret.

Køberen er i princippet frit stillet med hensyn til at vælge at installere de opdateringer, der leveres. Hvis køberen beslutter ikke at installere de opdateringer, der er nødvendige for at sikre, at salgsgenstanden bliver ved med at være fri for mangler, er sælgeren imidlertid ikke ansvarlig for mangler, som udelukkende skyldes køberens undladelse af at installere den pågældende opdatering. Dette gælder kun, hvis sælgeren har oplyst køberen om, at køberens beslutning om at undlade at installere opdateringer, som er nødvendige for, at salgsgenstanden bliver ved med at være fri for mangler, vil have indflydelse på sælgerens ansvar for mangler ved salgsgenstanden. Det er endvidere en betingelse, at køberen har modtaget tilstrækkelig vejledning med hensyn til, hvordan en leveret opdatering skal installeres.

Det foreslås i *stk. 3*, at når der er aftalt løbende levering over en periode, skal det digitale indhold eller den digitale tjeneste være fri for mangler i hele leveringsperioden.

Med hensyn til forståelsen af udtrykket løbende levering over en periode henvises til bemærkningerne til *stk. 1*, nr. 1, ovenfor.

Det foreslåede *stk. 3* omfatter også tilfælde, hvor digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, sælges sammen med den pågældende løsøregenstand. Ved varer med digitale elementer, hvor de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsøregenstand og skal leveres løbende over en periode, skal de digitale elementer således være fri for mangler i hele leveringsperioden.

Det foreslås i *stk. 4*, at medmindre andet er aftalt, skal digitalt indhold eller en digital tjeneste leveres i den nyeste version, der er tilgængelig på tidspunktet for aftalens indgåelse.

Omvendt gælder, at mens sælgeren er forpligtet til at levere nødvendige opdateringer i en periode (dvs. opdateringer, der er nødvendige for, at salgsgenstanden bevarer sin funktionalitet), jf. det foreslåede *stk. 1*, er sælgeren ikke forpligtet til at levere opgraderede (forbedrede) versioner, medmindre parterne har aftalt andet.

Køberen har krav på at modtage den nyeste version, der er tilgængelig på tidspunktet for aftalens indgåelse, medmindre andet fremgår af aftalen.

Det foreslås i *stk. 5*, at der ikke er tale om en mangel som nævnt i det foreslåede *stk. 1*, hvis køberen ved indgåelsen af aftalen specifikt blev gjort opmærksom på, at en bestemt egenskab ved salgsgenstanden afveg fra de krav, der er fastsat i *stk. 1*, og udtrykkeligt og særskilt accepterede denne afvigelse.

Forslaget indebærer, at køberen og sælgeren ved aftale kan fravige de objektive krav til levering af opdateringer, som er fastsat i det foreslåede *stk. 1*.

De objektive krav til levering af opdateringer kan imidlertid kun fraviges ved aftale på den måde, at køberen udtrykkeligt og særskilt accepterer, at en bestemt egenskab ved salgsgenstanden afviger fra de objektive krav til levering af opdateringer.

Køberens accept af fravigelsen fra de objektive krav skal således både ske særskilt og angå en bestemt egenskab ved salgsgenstanden.

Det betyder, at en fravigelse af kravene i det foreslåede *stk. 1* med hensyn til en bestemt egenskab ved salgsgenstanden ikke gyldigt kan aftales ved at være indeholdt i en større kontrakt, som køberen tiltræder ved en samlet accept uden udtrykkelig og særskilt henvisning til fravigelsen af kravene i det foreslåede *stk. 1*.

Når kravet om at angive en bestemt egenskab ved salgsgen-

standen, som afviger fra de objektive krav til salgsgenstanden, er opfyldt, kan kravet om køberens særskilte accept heraf f.eks. opfyldes ved, at køberen afkrydser en rubrik (herunder digitalt) eller trykker på en knap, som særskilt angår den pågældende afvigelse.

En aftale om at fravige de objektive krav til salgsgenstanden kan efter almindelig dansk aftaleret også indgås mundtligt. Køberens accept af fravigelse af de objektive krav til salgsgenstanden kan således ske mundtligt.

Det er sælgeren, der i almindelighed bærer bevisbyrden for, at køberen har givet accept, herunder også ved mundtlig accept.

Den foreslåede § 75 d gennemfører varedirektivets artikel 7, stk. 3 og 4, og stk. 5, jf. stk. 3, og direktivet om digitalt indholds artikel 8, stk. 2-4, stk. 5, jf. stk. 2, og stk. 6.

Til § 75 e

Bestemmelsen fastsætter, hvornår køberen kan påberåbe sig en mangel, som skyldes forkert installation af salgsgenstanden.

Det foreslås, at køberen kan påberåbe sig en mangel, som skyldes forkert installation af salgsgenstanden, herunder forkert installation i køberens digitale miljø, når installationen blev udført af sælgeren eller på sælgerens vegne (*nr. 1*) eller af køberen, og den forkerte installation skyldes mangler i den installationsvejledning, der blev leveret af sælgeren eller på sælgerens vegne (*nr. 2*).

Bestemmelsen gælder i alle forbruger køb og omfatter således installation af enhver form for salgsgenstand, hvad enten der er tale om f.eks. en løsøregenstand, digitalt indhold eller en digital tjeneste.

For så vidt angår digitalt indhold eller en digital tjeneste foreslås det i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 10 (lovforslagets § 1, nr. 4), at definere installation som sammenkoblingen med og inkorporeringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste i køberens digitale miljø, for at det digitale indhold eller den digitale tjeneste kan anvendes i overensstemmelse med kravene til salgsgenstanden, jf. de foreslåede §§ 75 b-75 d. Begrebet digitalt miljø defineres på sin side som hardware, software og netværksforbindelser, der anvendes af køberen til at få adgang til eller gøre brug af digitalt indhold eller en digital tjeneste, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 9 (lovforslagets § 1, nr. 4).

For så vidt angår andet end digitalt indhold eller en digital

tjeneste foreslås der ikke en lovbestemt definition af begrebet installation.

Forslaget indebærer, at en mangel, som skyldes forkert installation, kan påberåbes af køberen, hvis sælgeren eller en tredjemand på sælgerens vegne har foretaget installationen, eller hvis den forkerte installation skyldes mangler i den installationsvejledning, køberen har modtaget. Dette gælder, uanset om installationen er foretaget af køberen selv eller af en tredjemand. En installationsvejledning kan f.eks. være mangelfuld, hvis den er ufuldstændig eller uklar og af den grund vanskelig at anvende for den gennemsnitlige forbruger.

Den foreslåede § 75 e er i overensstemmelse med gældende ret. Hvis installationsvejledningen er mangelfuld, foreligger der således også efter gældende ret en mangel ved salgsgenstanden, som køberen kan påberåbe sig, jf. købelovens § 75 a, stk. 1, om bl.a. oplysninger om montering. Hvis købsaftalen omfatter installation, og forkert installation er foretaget af sælgeren eller på sælgerens vegne, kan køberen ligeledes efter gældende ret gøre misligholdelsesbeføjelser gældende, fordi sælgeren ikke har opfyldt sine forpligtelser efter aftalen, jf. købelovens § 77 a, stk. 2 (der ikke foreslås ændret). Der henvises om dette spørgsmål i øvrigt til forarbejderne til gennemførelsen af forbruger købsdirektivet, der indeholder tilsvarende regler om forkert installation som varedirektivet (jf. Folketingstidende 2001-02 (2. samling), tillæg A, side 106-107).

Den foreslåede § 75 e gennemfører varedirektivets artikel 8 og direktivet om digitalt indhold artikel 9.

Til nr. 11 (§ 76)

Købelovens § 76 indeholder regler om, hvornår der foreligger en mangel ved salgsgenstanden.

Det fremgår herunder af den gældende § 76, stk. 1, nr. 3, at der foreligger en mangel ved salgsgenstanden, hvis sælgeren har forsømt at give køberen oplysning om forhold, der har haft betydning for køberens bedømmelse af genstanden, og som sælgeren kendte eller burde kende.

Det foreslås at indsætte fire nye bestemmelser i §§ 75 b-75 e om krav til salgsgenstanden, jf. lovforslagets § 1, nr. 10. De foreslåede nye bestemmelser erstatter dels den gældende § 75 a, dels den gældende § 76 om, hvornår der foreligger en mangel ved salgsgenstanden, bortset fra § 76, stk. 1, nr. 3, om sælgerens loyale oplysningspligt.

Det foreslås på den baggrund at affatte § 76 således, at der endvidere foreligger en mangel ved salgsgenstanden, hvis sælgeren har forsømt at give køberen oplysning om forhold, der har haft betydning for køberens bedømmelse af

salgsstanden, og som sælgeren kendte eller burde kende, jf. *stk. 1*. Det foreslås, at dette dog ikke gælder for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester, jf. *stk. 2*.

Forslaget indebærer, at der ud over i de tilfælde, som fremgår af de foreslåede §§ 75 b-75 e, vil foreligge en mangel, hvis sælgeren tilsidesætter sin loyale oplysningspligt.

Forslaget opretholder således den gældende retstilstand vedrørende sælgerens loyale oplysningspligt for så vidt angår andet end digitalt indhold eller digitale tjenester. Den gældende retstilstand vedrørende sælgerens loyale oplysningspligt opretholdes herunder for varer med digitale elementer.

Det er en forudsætning for anvendelse af den foreslåede § 76, at det kan bebrejdes sælgeren, at denne har undladt at give køberen en oplysning. Har sælgeren f.eks. undladt at give oplysning om et forhold, fordi det antages, at forholdet er uden betydning for køberen, eller fordi sælgeren gik ud fra, at køberen var bekendt med forholdet, har sælgeren ikke tilsidesat sin loyale oplysningspligt.

Ifølge bestemmelsen skal oplysningen have haft betydning for køberens bedømmelse af salgsstanden. Det er derimod ikke en betingelse, at køberen ikke ville have indgået aftalen, hvis køberen havde kendt til oplysningen. Køberens manglende viden skal blot have haft indflydelse på aftalens vilkår.

Som udgangspunkt omfatter den loyale oplysningspligt kun oplysninger om selve salgsstanden. Det betyder, at sælgeren i almindelighed f.eks. ikke har pligt til at oplyse, at genstanden kommer på udsalg, at den kan købes billigere et andet sted, eller at der kommer en ny og bedre udgave. Sælgeren kan dog efter omstændighederne være forpligtet til at oplyse forbrugeren om fremtidige begivenheder.

Hvis salgsstanden efter anvendelse, installation eller lignende kræver indkøb af væsentlige ekstra dele eller afholdelse af væsentlige omkostninger mv., skal sælgeren oplyse det.

Sælgerens oplysningspligt omfatter kun forhold, som sælgeren kendte eller burde kende til. Viden eller burdeviden hos sælgerens ansatte eller erhvervsdrivende, der formidler købet for sælgeren, ligestilles med sælgerens egen viden eller burdeviden. Der kan f.eks. være tale om, at sælgeren som følge af sin (formodede) sagkundskab skal oplyse køberen om visse forhold. Køberens særlige viden om salgsstanden kan omvendt mindske kravene til sælgers oplysningspligt.

Den loyale oplysningspligt indebærer ikke en pligt for

sælgeren til at undersøge genstanden for eventuelle mangler. Har sælgeren haft grund til mistanke om en fejl ved genstanden, skal sælgeren dog foretage en nærmere undersøgelse eller oplyse køberen om de omstændigheder, der begrundet mistanken.

Forslaget om at videreføre reglen om sælgers loyale oplysningspligt vil ikke gælde for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester. Det skyldes, at direktivet om digitalt indhold ikke giver mulighed herfor.

Undtagelsen vedrørende levering af digitalt indhold eller digitale tjenester omfatter ikke tilfælde, hvor digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, sælges sammen med den pågældende løsøregenstand. Sælgers loyale oplysningspligt efter købelovens § 76, stk. 1, nr. 3 (fremover § 76), vil således fortsat gælde ved køb af varer med digitale elementer, hvor de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsøregenstand.

Den foreslåede § 76 vil dog ikke gælde for et fysisk medium, der udelukkende bruges som bærer af digitalt indhold, da sådanne fysiske medier følger reglerne om digitalt indhold – og ikke reglerne om varer med digitale elementer – jf. forslaget til købelovens § 4 a, stk. 7 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Den foreslåede § 76 gennemfører ikke en direktivbestemmelse. Adgangen til i national ret at opretholde eller indføre regler om sælgerens loyale oplysningspligt fremgår af vare-direktivets præambelbetragtning 20.

Til nr. 12 (§ 77, stk. 1)

Købelovens § 77, stk. 1, fastsætter, at bestemmelser i aftalen om, at køberen ikke kan påberåbe sig mangler ved salgsstanden og andre almindelige forbehold, såsom at salgsstanden er solgt, som den er og forefindes, ikke kan gøres gældende over for køberen.

Det foreslås at ophæve § 77, stk. 1, idet bestemmelsen foreslås erstattet af de foreslåede § 75 c, stk. 3, og § 75 d, stk. 5 (lovforslagets § 1, nr. 10).

Til nr. 13 (§ 77, stk. 2, der bliver stk. 1)

Købelovens § 77, stk. 2, fastsætter, at ved køb af brugte genstande på offentlig auktion, hvor køberen har mulighed for selv at være til stede, kan køberen kun påberåbe sig, at der foreligger en mangel, hvis dette følger af § 76, stk. 1, nr. 1-3, eller hvis genstanden er i væsentlig ringere stand, end køberen under hensyn til omstændighederne havde grund til at regne med.

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 12, at § 77, stk. 2, bliver § 77, stk. 1.

Det foreslås at indsætte som en ny betingelse, at køberen endvidere skal have let adgang til klare og omfattende oplysninger om, at de almindelige regler om krav til salgsgenstanden, jf. forslaget til købelovens §§ 75 b-75 e (lovforslagets § 1, nr. 10), ikke finder anvendelse.

Det foreslås endvidere at ændre henvisningen til § 76, stk. 1, nr. 1-3, til henvisninger dels til det foreslåede nye § 77, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 15), dels til § 76 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 11).

Det foreslås endelig, at angivelsen af, at køberen selv skal have mulighed for at være til stede, udgår af § 77, stk. 2, som bliver stk. 1, jf. dog nedenfor om den foreslåede § 3 a, nr. 12.

Forslaget indebærer, at købelovens § 77, stk. 2, som bliver § 77, stk. 1, videreføres med den indholdsmæssige ændring, at det bliver en betingelse, at køberen skal have let adgang til klare og omfattende oplysninger om, at købelovens almindelige regler om krav til salgsgenstanden, jf. §§ 75 b-75 e, ikke finder anvendelse.

Med kravet om, at køberen skal have adgang til ”omfattende” oplysninger sigtes til kvaliteten af oplysningerne snarere end kvantiteten. Det afgørende er således, at oplysningerne er fyldestgørende, ikke at de har et stort omfang.

Hvis brugte genstande er solgt på en offentlig auktion, men køberen ikke har haft let adgang til klare og omfattende oplysninger om, at købelovens almindelige regler om krav til salgsgenstanden ikke finder anvendelse, vil købelovens almindelige regler om krav til salgsgenstanden finde anvendelse, jf. de foreslåede §§ 75 b-75 e (lovforslagets § 1, nr. 10).

Den gældende henvisning til § 76, stk. 1, nr. 3, erstattes af en henvisning til § 76, idet den foreslåede § 76 er en uændret videreførelse af det gældende § 76, stk. 1, nr. 3.

Den gældende henvisning til § 76, stk. 1, nr. 1 og 2, erstattes af en henvisning til det foreslåede § 77, stk. 2, idet det foreslåede § 77, stk. 2, viderefører indholdet af de gældende § 76, stk. 1, nr. 1 og 2, i relation til køb omfattet af det gældende § 77, stk. 2, som bliver § 77, stk. 1.

Den gældende betingelse om, at køberen selv skal have mulighed for at være til stede, indgår i den foreslåede nye definition af begrebet offentlig auktion, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 12 (lovforslagets § 1, nr. 4). Det vil

således stadig være en betingelse for at lempe kravene til salgsgenstanden ved køb af brugte genstande på offentlig auktion, at køberen har haft mulighed for selv at være til stede ved auktionen.

Ændringen af henvisningerne og ændringen med hensyn til, at køberen selv skal have mulighed for at være til stede ved auktionen, medfører således ingen indholdsmæssige ændringer i forhold til gældende ret.

Købelovens § 77, som ændret ved lovforslagets § 1, nr. 12-15, fraviger de foreslåede §§ 75 b-75 e om kravene til salgsgenstanden. Dette er i overensstemmelse med varedirektivet, jf. direktivets artikel 3, stk. 5, litra a.

Til nr. 14 (§ 77, stk. 1, 2. pkt.)

Købelovens § 77, stk. 2 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 13), der som følge af lovforslagets § 1, nr. 12, bliver § 77, stk. 1, fastsætter, at ved køb af brugte genstande på offentlig auktion, hvor køberen har let adgang til klare og omfattende oplysninger om, at købelovens almindelige regler om krav til salgsgenstanden, jf. §§ 75 b-75 e, ikke finder anvendelse, kan køberen kun under nærmere angivne omstændigheder påberåbe sig, at der foreligger en mangel.

Det foreslås i et nyt § 77, stk. 1, 2. pkt., at 1. pkt. ikke gælder for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.

Forslaget indebærer, at den fravigelse ved køb af brugte genstande på offentlig auktion af de ellers gældende krav til salgsgenstanden, der videreføres ved lovforslagets § 1, nr. 13 og 15, ikke vil gælde for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.

Det betyder, at de almindelige krav til salgsgenstanden, jf. de foreslåede §§ 75 b-75 e, vil gælde for aftaler om levering af digitalt indhold, også hvis brugt digitalt indhold (f.eks. brugte DVD-film) købes på en offentlig auktion. Det samme vil gælde, såfremt det måtte forekomme, at en brugt digital tjeneste købes på en offentlig auktion.

Den foreslåede undtagelse vedrørende levering af digitalt indhold eller digitale tjenester omfatter ikke tilfælde, hvor digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, sælges sammen med den pågældende løsøregenstand. Fravigelsen af de ellers gældende krav til salgsgenstanden efter købelovens § 77, stk. 2 (fremover § 77, stk. 1), vil således fortsat gælde ved køb af brugte varer med digitale elementer på offentlig auktion, hvor de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsøregenstand.

Købelovens § 77, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 12-15, vil dog ikke gælde for et fysisk medium, der udelukkende bruges som bærer af digitalt indhold, da sådanne fysiske medier følger reglerne om digitalt indhold – og ikke reglerne om varer med digitale elementer – jf. forslaget til købelovens § 4 a, stk. 7 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Til nr. 15 (§ 77, stk. 2 og 3)

Købelovens § 77, stk. 2 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 13 og 14), der som følge af lovforslagets § 1, nr. 12, bliver § 77, stk. 1, fastsætter, at ved køb af brugte genstande på offentlig auktion, hvor køberen har let adgang til klare og omfattende oplysninger om, at købelovens almindelige regler om krav til salgsgenstanden, jf. §§ 75 b-75 e, ikke finder anvendelse, kan køberen kun under nærmere angivne omstændigheder påberåbe sig, at der foreligger en mangel. Dette gælder dog ikke for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.

I det gældende § 77, stk. 2, henvises bl.a. til købelovens § 76, stk. 1, nr. 1 og 2, om mangler ved salgsgenstanden, men disse numre foreslås ikke videreført i den foreslåede § 76 (lovforslagets § 1, nr. 11).

I konsekvens heraf og med henblik på at videreføre det gældende § 77, stk. 2 – fremover § 77, stk. 1 – foreslås det at indsætte to nye stykker i § 77, som viderefører indholdet af de gældende § 76, stk. 1, nr. 1 og 2, i relation til køb af brugte genstande på offentlig auktion.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at ved køb omfattende af stk. 1 kan køberen endvidere påberåbe sig, at der foreligger en mangel, hvis genstanden ikke svarer til den betegnelse, som den er solgt under, eller sælgeren i øvrigt ved køkets afslutning har givet urigtige eller vildledende oplysninger, medmindre disse ikke kan antages at have haft betydning for køberens bedømmelse af genstanden.

Bestemmelsen viderefører indholdet af det hidtil gældende § 76, stk. 1, nr. 1, ved køb omfattende af det foreslåede stk. 1.

Bestemmelsen omfatter ikke oplysninger, der er meddelt efter aftalens indgåelse, f.eks. i en ordrebekræftelse.

De urigtige og vildledende oplysninger kan angå salgsgenstandens fysiske og faktiske egenskaber, f.eks. genstandens brugbarhed og beskaffenhed, herunder kvalitet, holdbarhed og farlighed. Også oplysninger om genstandens værdi, prisforhold, anbefaling eller godkendelse fra en offentlig myndighed er omfattet. Det er ikke en betingelse for, at et forhold falder ind under bestemmelsen, at sælgeren er klar over, at de pågældende oplysninger er urigtige.

Efter omstændighederne kan oplysninger, der gives, anses for vildledende på grund af deres sammenhæng med oplysninger, der eventuelt forties. Rene fortielser falder uden for § 77, stk. 2, nr. 1, men er omfattet af den foreslåede § 76 om sælgers loyale oplysningspligt.

Præcise oplysninger om bestemte egenskaber ved en salgsgenstand tillægges væsentlig betydning. Det kan f.eks. være urigtige oplysninger om, at en bil har kørt et bestemt antal kilometer, eller at den kun har haft én ejer, urigtige oplysninger om en computers kapacitet, forkerte vaskeanvisninger mv. Mere generelle beskrivelser af salgsgenstanden, f.eks. at en bil er nysynet, tillægges også betydning.

Køberen kan kun påberåbe sig urigtige eller vildledende oplysninger som en del af mangelsvurderingen, hvis køberen rent faktisk har lagt vægt på oplysningerne, da købsaftalen blev indgået. En oplysning antages som udgangspunkt at have haft betydning for køberen, hvis den i almindelighed er egnet til at påvirke efterspørgslen af genstande af den pågældende art, og der ikke foreligger omstændigheder, som indikerer, at køberen ikke har været bekendt med eller ikke har lagt vægt på oplysningen. Hvis sælgeren har gjort køberen opmærksom på, at der er usikkerhed knyttet til de oplysninger, som sælgeren giver, vil oplysningerne efter omstændighederne ikke kunne antages at have haft betydning for køberen. Hvis køberen ved og accepterer, at en oplysning er urigtig, gælder bestemmelsen ikke.

Det er køberen, der har bevisbyrden for, at der foreligger en urigtig eller vildledende oplysning fra sælgeren. Det er derimod sælgeren, der har bevisbyrden for, at de vildledende eller urigtige oplysninger ikke kan antages at have haft betydning for køberens vurdering af salgsgenstanden.

Hvis sælgeren har rettet den urigtige eller vildledende oplysning senest ved aftalens indgåelse, kan køberen ikke påberåbe sig oplysningen, jf. nedenfor om det foreslåede stk. 3.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at ved køb omfattende af stk. 1, kan køberen endvidere påberåbe sig, at der foreligger en mangel, hvis sælgeren eller et tidligere salgsled har givet oplysninger som nævnt i nr. 1 på salgsgenstandens indpakning, i annoncer eller i andre meddelelser, der er beregnet til at komme til almenhedens eller køberens kundskab.

Bestemmelsen viderefører indholdet af det hidtil gældende § 76, stk. 1, nr. 2, ved køb omfattende af det foreslåede stk. 1.

Tidligere salgsled kan f.eks. være en producent, jf. om dette begreb forslaget til købelovens § 3 a, nr. 1 (lovforslagets § 1, nr. 4), eller en grossist. Bestemmelsen omfatter også andre erhvervsdrivende, der har bistået sælgeren eller tidligere salgsled med markedsføringen af salgsgenstanden. Det

samme gælder oplysninger, som stammer fra brancheforeninger, der hjælper medlemmer med markedsføring.

Køberen kan derimod ikke påberåbe sig oplysninger, som f.eks. er fremsat af sælgerens konkurrenter eller private, ligesom køberen ikke kan påberåbe sig oplysninger fra myndigheder, forbrugergrupper eller -organisationer, der fremsættes som led i offentliggørelse af en undersøgelse, test mv. Har sælger selv påberåbt sig sådanne undersøgelser mv., anses oplysningen dog som fremsat af denne.

Det er ikke en betingelse for, at et forhold falder ind under det foreslåede stk. 2, nr. 2, at sælgeren – eller andre erhvervsdrivende, der har givet oplysninger – er klar over, at oplysningerne er urigtige. Køberen kan således over for sælger påberåbe sig oplysninger, selv om sælger har været i god tro om oplysningernes rigtighed.

Bestemmelsen omfatter (i modsætning til det foreslåede stk. 2, nr. 1) ikke kun oplysninger, som er rettet til den konkrete køber, men også oplysninger, der er rettet mod en ubestemt kreds af personer. Bestemmelsen omfatter alle meddelelser, uanset hvilken form de gives i. Der kan f.eks. være tale om oplysninger i annoncer, reklamer, brochurer og brugsanvisninger, på skilte mv. Også oplysninger, der kommer til køberens kendskab, uden at det sker som led i markedsføring, f.eks. oplysninger, som sælgeren fremsætter i et interview, kan påberåbes.

Hvis sælgeren senest ved aftaleindgåelsen har rettet en oplysning, som er givet af et tidligere salgsled eller andre, kan køberen ikke påberåbe sig oplysningen, jf. nedenfor om det foreslåede stk. 3.

Det foreslås i *stk. 3*, at køberen ikke kan påberåbe sig en urigtig eller vildledende oplysning, der er rettet senest ved indgåelsen af aftalen.

Bestemmelsen knytter sig til det foreslåede stk. 2 og viderefører indholdet af det gældende § 76, stk. 2, ved køb omfattet af det foreslåede stk. 1.

Bestemmelsen angiver ikke, hvordan en oplysning skal rettes. Oplysningen skal dog rettes på en tydelig og effektiv måde under hensyn til, på hvilken måde oplysningen oprindeligt er givet, oplysningens betydning og øvrige (relevante) omstændigheder.

Rettes oplysningen på samme måde, som den er givet, anses det for tilstrækkeligt. Det samme gælder en rettelser, som sker på en sådan måde, at den når ud til samme modtagerkreds som den oprindelige meddelelse. Almindeligvis må rettelser meddeles individuelt til den konkrete køber og

fremhæves i samme grad, som den oprindelige oplysning blev.

Oplysninger, der er givet i en annonce i en avis, kan rettes ved, at der indrykkes en annonce med en rettelser. Det er dermed ikke en betingelse, at berigtigelsen kommer til den konkrete købers kundskab. Hvis den urigtige oplysning er givet i en række annoncer, f.eks. som led i en kampagne, er det ikke tilstrækkeligt, at oplysningen berigtiges i en annonce, der kun indrykkes én gang. En urigtig oplysning i en annonce kan altid rettes ved individuel meddelelse til køberen. Det kræves ikke, at det er den person, der har givet oplysningen, der retter den. Sælgeren kan f.eks. rette et tidligere salgsleds oplysninger. Såfremt oplysningerne er blevet rettet på en tilstrækkelig tydelig og effektiv måde, vil køberen ikke kunne påberåbe sig sådanne oplysninger som led i mangelsvurderingen, uanset om køberen rent faktisk måtte have fået kundskab om rettelserne eller ej.

Køberen skal kunne tage rettelserne i betragtning, inden køberen træffer beslutning om at indgå købsaftalen.

Et udbud på auktion betragtes som udgangspunkt som en opfordring til at gøre tilbud. De oplysninger, der kan komme i betragtning, er således navnlig oplysninger, som er indeholdt i auktionsmaterialet, f.eks. et katalog, en annonce på et auktionssite eller lignende. Når køberen afgiver et bud på auktionen, har dette karakter af et tilbud i aftaleretlig forstand. Indholdet af tilbuddet må fortolkes, således at det hviler på de oplysninger, der er givet i forbindelse med opfordringen til at gøre tilbud.

Til nr. 16 (§ 77 a, stk. 1, 1. pkt.)

Købelovens § 77 a, stk. 1, 1. pkt., fastsætter, at afgørelsen af, om salgsgenstanden lider af en mangel, træffes ud fra dens beskaffenhed på tidspunktet for risikoens overgang.

Salgsgenstanden er det, der er genstand for købsaftalen. Det kan være en fysisk løse genstand, men også digitalt indhold, fordringer eller rettigheder. Som noget nyt i forhold til gældende ret kan det også være en digital tjeneste, jf. forslaget til købelovens § 4 a, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Det foreslås at ændre ”risikoens overgang” til ”leveringen”.

Forslaget indebærer, at afgørelsen af, om salgsgenstanden lider af en mangel, fremover skal træffes ud fra dens beskaffenhed på tidspunktet for leveringen.

Hvornår levering er sket, fremgår af købelovens § 73 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 6).

I tilfælde, hvor digitalt indhold, en digital tjeneste eller digitale elementer i en vare med digitale elementer skal leveres løbende over en periode, skal det digitale indhold, den digitale tjeneste eller de digitale elementer være fri for mangler i hele leveringsperioden, jf. forslaget til købelovens § 75 d, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 10).

Ændringen fra risikoens overgang til leveringen som tidspunkt for mangelsvurderingen vil i de fleste tilfælde ikke have nogen praktisk betydning. Risikoens overgang er således sammenfaldende med leveringstidspunktet, jf. købelovens § 17, stk. 1 (der ikke foreslås ændret), medmindre parterne har aftalt andet.

Med den foreslåede ændring af § 77, stk. 1, 1. pkt., gennemfører denne bestemmelse dele af varedirektivets artikel 10, stk. 1 og 2, og dele af direktivet om digitalt indholds artikel 11, stk. 2 og 3.

Til nr. 17 (§ 77 a, stk. 3)

Købelovens § 77 a, stk. 3, fastsætter, at hvis salgsgenstandens manglende overensstemmelse med kravene i §§ 75 a og 76 viser sig inden seks måneder efter leveringen, formodes den manglende overensstemmelse at have været til stede på det i § 77 a, stk. 1, nævnte tidspunkt, medmindre denne formodning er uforenelig med salgsgenstandens eller den manglende overensstemmelses art.

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 16, at det i § 77 a, stk. 1, nævnte tidspunkt ændres fra risikoens overgang til leveringen.

Det foreslås at nyaffatte § 77 a, stk. 3. Det foreslås, at hvis en mangel viser sig inden 1 år efter leveringen, ved køb af levende dyr dog inden seks måneder efter leveringen, formodes manglen at have været til stede ved leveringen, medmindre denne formodning er uforenelig med salgsgenstandens eller manglens art, jf. dog stk. 4-6. Dette gælder dog ikke ved køb som nævnt i § 77, dvs. køb af brugte genstande på offentlig auktion.

Det foreslåede § 77 a, stk. 3, viderefører den gældende bestemmelse med nogle sproglige ændringer og præciseringer og med den indholdsmæssige ændring, at formodningen fremover skal gælde i 1 år efter leveringen mod seks måneder efter risikoens overgang i dag. Det foreslås dog at videreføre den gældende periode på seks måneder for så vidt angår køb af levende dyr.

Forslaget betyder, at mangler ved salgsgenstanden, der viser sig inden 1 år efter leveringen, ved køb af levende dyr dog inden seks måneder efter leveringen, skal formodes at have været til stede ved leveringen, medmindre der gør sig særlige forhold gældende.

Bestemmelsen angår tilfælde, hvor køberen efter almindelige bevisbyrderegler har godtgjort, at der på et tidspunkt, som ligger inden for 1 år efter leveringen (6 måneder ved køb af levende dyr), foreligger en mangel, dvs. at salgsgenstanden på det tidspunkt ikke opfylder kravene efter de foreslåede §§ 75 b-76 (lovforslagets § 1, nr. 10 og 11). Når køberen har løftet denne bevisbyrde, er det som udgangspunkt sælgeren, der har bevisbyrden for, at den påviste mangel ikke forelå på leveringstidspunktet. Løfter sælgeren denne bevisbyrde og godtgør, at salgsgenstanden på leveringstidspunktet ikke led af den pågældende mangel, kan køberen ikke rejse krav mod sælgeren i anledning af manglen. Det følger således af købelovens § 77 a, stk. 1 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 16), at afgørelsen af, om salgsgenstanden lider af en mangel, træffes ud fra dens beskaffenhed på tidspunktet for leveringen.

Bestemmelsen er udformet som en formodningsregel. Afkræfter sælgeren formodningen, vil køberen således skulle føre bevis for, at den påviste mangel ved salgsgenstanden forelå på leveringstidspunktet.

Bestemmelsen er endvidere formuleret således, at formodningen alene skal opstilles, hvis dette ikke er uforeneligt med salgsgenstandens eller manglens art. Er der ikke grundlag for formodningen, vil køberen efter almindelige bevisbyrderegler skulle godtgøre, at manglen forelå ved leveringen.

Det vil være uforeneligt med salgsgenstandens og manglens art at opstille en formodning for, at f.eks. friske fødevarer, der efter en måned er gået i fordærv, var mangelfulde ved leveringen.

Den foreslåede bestemmelse regulerer alene spørgsmålet om bevisbyrden for, at en mangel forelå på leveringstidspunktet. Uanset om formodningsreglen finder anvendelse, er det således som nævnt fortsat køberen, som har bevisbyrden for, at der i det hele taget foreligger en mangel.

Det foreslås, at formodningsreglen ikke skal opstilles ved køb, der er omfattet af købelovens § 77 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 12-15). Formodningsreglen vil således ikke gælde ved køb af brugte genstande på offentlig auktion, hvor køberen har let adgang til klare og omfattende oplysninger om, at de almindelige regler om krav til salgsgenstanden, jf. forslaget til købelovens §§ 75 b-75 e (lovforslagets § 1, nr. 1), ikke finder anvendelse.

Det fremgår af forarbejderne til den gældende bestemmelse, at den ligeledes ikke finder anvendelse på den form for auktionskøb, der er omfattet af købelovens § 77 (jf. Folke-tingstidende 2001-02 (2. samling), tillæg A, side 133).

Det foreslåede § 77 a, stk. 3, skal ses i sammenhæng med de foreslåede nye regler i købelovens § 77 a, stk. 4-6 (lovforslagets § 1, nr. 18), hvor der foreslås supplerende regler vedrørende aftaler om løbende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste (stk. 4) og vedrørende køberens digitale miljøes kompatibilitet med det digitale indholds eller den digitale tjenestes tekniske krav (stk. 5 og 6).

I det omfang andet ikke følger af de foreslåede § 77 a, stk. 4-6, videreføres den gældende formodningsregel med den nævnte ændring fra 6 måneder til 1 år, og formodningsreglen vil også gælde for en enkelt levering eller en række enkeltstående leveringer af digitalt indhold eller digitale tjenester. Formodningsreglen vil gælde i 1 år fra leveringstidspunktet.

Det foreslåede § 77 a, stk. 3, gennemfører varedirektivets artikel 11, stk. 1, og direktivet om digitalt indholds artikel 12, stk. 2.

Til nr. 18 (§ 77 a, stk. 4-6)

Købelovens § 77 a, stk. 3, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 17, fastsætter, at hvis en mangel viser sig inden 1 år efter leveringen, ved køb af levende dyr dog inden seks måneder efter leveringen, formodes manglen at have været til stede ved leveringen, medmindre denne formodning er uforenelig med salgsgenstandens eller manglens art, jf. dog stk. 4-6. Dette gælder dog ikke ved køb som nævnt i § 77 om køb af brugte genstande på offentlig auktion.

Når en mangel viser sig inden 1 år efter leveringen, ved køb af levende dyr dog inden seks måneder efter leveringen, er det således sælgeren, der har bevisbyrden for, at manglen ikke forelå ved leveringen.

Det foreslås at indsætte tre nye stykker i § 77 a, som supplerer og i et vist omfang modificerer denne regel i visse henseender.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at når der er aftalt løbende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste over en periode, og en mangel ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste viser sig inden for denne periode, har sælgeren bevisbyrden for, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste var fri for mangler i leveringsperioden.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at når der er aftalt løbende levering over en periode af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i en vare med digitale elementer, og en mangel ved de digitale elementer viser sig inden for denne periode eller inden for 2 år efter leveringen, alt efter hvilket tidspunkt der er det seneste, har sælgeren bevisbyrden for, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste var fri for mangler i leveringsperioden.

Forslaget indebærer, at der ved løbende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste over en periode fremover vil være en formodning for, at en mangel ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste, som viser sig i denne periode, har været til stede i hele perioden. Når køberen har påvist, at der i leveringsperioden har vist sig en mangel, påhviler det således sælgeren at bevise, at manglen ikke har været til stede i hele leveringsperioden.

Forslaget indebærer endvidere, at for varer med digitale elementer, hvor aftalen foreskriver løbende levering, gælder denne formodning altid i en periode på mindst 2 år for så vidt angår mangler ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste. Når en mangel viser sig inden for 2 år fra begyndelsen af leveringsperioden, gælder formodningen for, at manglen var til stede i hele leveringsperioden, således også, når leveringsperioden er kortere end 2 år. Er leveringsperioden længere end 2 år, gælder formodningsreglen for så vidt angår mangler ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste i leveringsperioden.

Det foreslås i *stk. 5*, at stk. 3 og 4 ikke finder anvendelse, hvis sælgeren godtgør, at køberens digitale miljø ikke er kompatibelt med det digitale indholds eller den digitale tjenestes tekniske krav, og sælgeren på en klar og forståelig måde oplyste køberen om disse krav inden aftalens indgåelse.

Forslaget indebærer, at sælgeren kan frigøre sig fra formodningsreglerne i stk. 3 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 17) og stk. 4 ved at godtgøre, at køberens digitale miljø ikke er kompatibelt med det digitale indholds eller den digitale tjenestes tekniske krav. Det er i den forbindelse en forudsætning, at køberen inden aftalens indgåelse blev oplyst om de tekniske krav på en klar og forståelig måde.

Begrebet digitalt miljø defineres i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 9 (lovforslagets § 1, nr. 4), som hardware, software og netværksforbindelser, der anvendes af køberen til at få adgang til eller gøre brug af digitalt indhold eller en digital tjeneste.

Ved kompatibilitet forstås evne til at fungere med hardware eller software, med hvilket digitalt indhold eller digitale tjenester af samme type normalt anvendes, uden at det er nødvendigt at konvertere det digitale indhold eller den digitale tjeneste, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 7 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Det foreslås i *stk. 6*, at køberen skal samarbejde med sælgeren, i det omfang det med rimelighed er muligt og nødvendigt for at afgøre, om årsagen til manglen ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste findes i køberens digitale miljø. Forpligtelsen til at samarbejde er begrænset til de

teknisk tilgængelige midler, som er mindst forstyrrende for køberen. Hvis køberen ikke samarbejder, og sælgeren har oplyst køberen om de tekniske krav på en klar og forståelig måde inden aftalens indgåelse, har køberen bevisbyrden for, at manglen forelå i leveringsperioden.

Forslaget indebærer, at under forudsætning af, at køberen før aftalens indgåelse på en klar og forståelig måde har fået oplysning om de tekniske krav, som det digitale indhold eller den digitale tjeneste stiller til køberens digitale miljø (dvs. hardware, software og netværksforbindelse), kommer det køberen bevismæssigt til skade, hvis køberen undlader at samarbejde med sælgeren med henblik på at afgøre, om årsagen til manglen ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste findes i køberens digitale miljø.

Køberen er kun forpligtet til at samarbejde med sælgeren herom, i det omfang det med rimelighed er muligt og nødvendigt, og forpligtelsen til at samarbejde er endvidere begrænset til de teknisk tilgængelige midler, som er mindst forstyrrende for køberen.

Det vil ofte være tilstrækkeligt f.eks. at udlevere automatisk genererede hændelsesrapporter eller detaljer om køberens internetforbindelse til den erhvervsdrivende. Kun under ekstraordinære og behørigt begrundede omstændigheder, hvor der på trods af brug af alle andre midler ikke er anden mulighed, kan køberen være nødt til at give virtuel adgang til sit digitale miljø.

Hvis køberen undlader at samarbejde inden for disse rammer, vil det i givet fald det være køberen, der har bevisbyrden for, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld i den relevante periode.

De foreslåede § 77 a, stk. 4-6, gennemfører varedirektivets artikel 11, stk. 3, og direktivet om digitalt indholds artikel 12, stk. 3-5.

Til nr. 19 (§ 77 b)

Købelovens § 77 b fastsætter, at køberen ikke kan påberåbe sig en mangel, som køberen var eller måtte være bekendt med ved aftalens indgåelse, medmindre der er holdepunkt herfor i aftalen, eller sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed.

Det foreslås at ophæve § 77 b, idet bestemmelsen foreslås erstattet af de foreslåede § 75 c, stk. 3, og § 75 d, stk. 5 (lovforslagets § 1, nr. 10).

Det foreslås i stedet at indsætte en ny bestemmelse om ændringer i løbende aftaler om digitalt indhold og digitale tjenester.

Den foreslåede nye bestemmelse finder anvendelse, når det digitale indhold eller den digitale tjeneste skal leveres løbende over en periode.

Bestemmelsen angår tilfælde, hvor sælgeren med hjemmel i aftalen ensidigt ændrer det digitale indhold eller den digitale tjeneste i aftalens løbetid på en sådan måde, at det eller den ikke længere opfylder kravene til salgsgenstanden som fastsat i de foreslåede §§ 75 b-75 d (lovforslagets § 1, nr. 10).

Bestemmelsen gælder ikke i tilfælde, hvor parterne indgår en ny aftale om levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, f.eks. som følge af udsendelse af en ny version af det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Bestemmelsen gælder heller ikke i tilfælde, hvor aftalen tilføjede omfatter elementer af en internetadgangstjeneste (f.eks. en aftale om en bredbåndsforbindelse) eller en nummerbaseret interpersonel kommunikationstjeneste (f.eks. en aftale om en telefonforbindelse), jf. nedenfor om det foreslåede stk. 4.

Det foreslås i *stk. 1*, at når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres løbende over en periode, kan sælgeren ændre det digitale indhold eller den digitale tjeneste ud over, hvad der er nødvendigt for til stadighed at holde det digitale indhold eller den digitale tjeneste fri for mangler, jf. de foreslåede §§ 75 b-75 d, hvis fire betingelser er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse giver mulighed for, at sælgeren under visse betingelser i aftalens løbetid ændrer det digitale indhold eller den digitale tjeneste ud over, hvad der er nødvendigt for at holde det digitale indhold eller den digitale tjeneste fri for mangler, jf. herom forslaget til § 75 d, stk. 1.

Med hensyn til forståelsen af udtrykket løbende levering over en periode henvises til bemærkningerne til det foreslåede § 75 d, stk. 1, nr. 1.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at aftalen skal tillade og give en gyldig grund til en sådan ændring.

Sådanne gyldige grunde kunne omfatte tilfælde, hvor ændringen er nødvendig for at tilpasse det digitale indhold eller den digitale tjeneste til et nyt teknisk miljø eller til et stigende antal brugere eller er nødvendig af andre vigtige driftsmæssige grunde.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at ændringen skal foretages uden yderligere omkostninger for køberen.

Det betyder, både at køberen ikke skal betale en højere pris som følge af ændringen, og at køberen ikke i øvrigt må have udgifter som følge af ændringen, eksempelvis til nyt udstyr eller nye applikationer.

Det foreslås i stk. 1, *nr. 3*, at køberen skal orienteres om ændringen på en klar og forståelig måde.

Det foreslås endelig i stk. 1, *nr. 4*, at køberen i de tilfælde, der er nævnt i det foreslåede stk. 2, skal orienteres i rimelig tid forinden på en klar og forståelig måde på et varigt medium om elementerne i og tidspunktet for ændringen og om retten til at ophæve købet i overensstemmelse med stk. 2 eller om muligheden for at beholde det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden en sådan ændring i overensstemmelse med det foreslåede stk. 3.

Som varigt medium anses ethvert middel, som sætter modtageren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 11 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Et varigt medium skal sætte køberen i stand til at lagre oplysningerne så længe, som det er nødvendigt at beskytte køberens interesser som følge af vedkommendes forhold til sælgeren. Sådanne medier vil navnlig omfatte papir, DVD'er, CD'er, USB-nøgler, hukommelseskort eller harddiske samt e-mail.

De foreslåede stk. 2 og 3, som der henvises til i det foreslåede stk. 1, nr. 4, angår tilfælde, hvor ændringen har negativ indvirkning på køberens adgang til eller anvendelse af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, medmindre en sådan negativ indvirkning er uvæsentlig.

I sådanne tilfælde gælder den yderligere betingelse i stk. 1, nr. 4, om orientering i rimelig tid inden ændringen på et varigt medium, og ud over at få tilbudt at fortsætte med at bruge det digitale indhold eller den digitale tjeneste med ændringen skal køberen have tilbudt enten at ophæve købet (stk. 2) eller at fortsætte med at bruge det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden ændringen (stk. 3).

Det foreslås i *stk. 2*, at køberen er berettiget til at ophæve købet, hvis ændringen har negativ indvirkning på køberens adgang til eller anvendelse af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, medmindre en sådan negativ indvirkning er uvæsentlig, jf. dog det foreslåede stk. 3. I så fald har køberen ret til at ophæve købet gratis inden for 30 dage efter at have modtaget den orientering, der er nævnt i det foreslåede stk. 1, nr. 4, eller fra det tidspunkt, hvor det digitale indhold

eller den digitale tjeneste er blevet ændret af sælgeren, alt efter hvilken dato der er den seneste.

Vurderingen af, i hvilket omfang ændringer har negativ indvirkning på en købers anvendelse af eller adgang til digitalt indhold eller en digital tjeneste, skal fastslås objektivt under hensyn til arten af og formålet med det pågældende digitale indhold eller den pågældende digitale tjeneste og til den kvalitet, funktionalitet, kompatibilitet samt de øvrige hovedegenskaber, der er almindelige for digitalt indhold eller digitale tjenester af samme type.

Det foreslåede stk. 2 berører ikke forbrugers adgang til at opsig en aftale om løbende levering i overensstemmelse med aftalens betingelser, jf. dog de præceptive regler om maksimale bindingsperioder og opsigelsesvarsler i forbrugeraftalelovens § 28.

Det foreslås i *stk. 3*, at det foreslåede stk. 2 om køberens adgang til at ophæve købet ikke finder anvendelse, hvis sælgeren har gjort det muligt for køberen uden yderligere omkostninger at beholde det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden ændring, og det digitale indhold eller den digitale tjeneste forbliver fri for mangler.

Forslaget indebærer, at når sælgeren tilbyder køberen uden yderligere omkostninger at beholde det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden ændringen, kan køberen ikke i medfør af det foreslåede stk. 2 ophæve købet som følge af ændringen.

Hvis det digitale indhold eller den digitale tjeneste, som sælgeren har tilbudt køberen at bevare adgangen til, imidlertid ikke længere er i overensstemmelse med de subjektive og objektive krav til salgsgenstanden, kan køberen gøre misligholdelsesbeføjelser gældende i medfør af købelovens regler herom.

Hvis sælgeren gennemfører en ændring, uden at betingelserne i det foreslåede stk. 1 er opfyldt, og ændringen medfører mangler ved salgsgenstanden, kan køberen ligeledes gøre misligholdelsesbeføjelser gældende i medfør af købelovens regler.

Hvis en mangel ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste opstår efter en ændring, men uden at være forårsaget af ændringen, vil køberen tilsvarende fortsat have ret til at påberåbe sig misligholdelsesbeføjelser i medfør af købelovens regler i relation til det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Det foreslås i *stk. 4*, at de foreslåede stk. 1-3 ikke finder anvendelse, når aftalen vedrørende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste også omfatter elementer af en in-

ternetadgangstjeneste eller en nummerbaseret interpersonel kommunikationstjeneste.

Det foreslåede stk. 4 skal ses i sammenhæng med, at købelovens forbrugerkøbsregler efter lovforslaget fortsat ikke vil omfatte elektroniske kommunikationstjenester bortset fra nummeruafhængige interpersonelle kommunikationstjenester, jf. forslaget til købelovens § 4 a, stk. 4, nr. 2 (lovforslagets § 1, nr. 5). Forbrugerkøbsreglerne vil således f.eks. ikke omfatte aftaler om en telefon- eller bredbåndsforbindelse (fastnet eller mobil).

Er der tale om en blandet aftale, som omfatter en digital tjeneste, der er omfattet af de foreslåede regler, og en tjeneste, der ikke er omfattet heraf, finder forbrugerkøbsreglerne som udgangspunkt anvendelse på de elementer i aftalen, der er omfattet af forbrugerkøbsreglerne, jf. forslaget til købelovens § 4 a, stk. 5 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Det foreslåede stk. 4 indebærer, at den foreslåede § 77 b dog ikke gælder, når en køber som en samlet pakke har indgået aftale om dels en internetadgangstjeneste eller en nummerbaseret interpersonel kommunikationstjeneste (eller begge dele), dels levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste som defineret i forslaget til købelovens § 3 a, stk. 2 og 3 (lovforslagets § 1, nr. 4).

De foreslåede regler i stk. 1-3 om ændringer i aftaler om løbende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste finder således ikke anvendelse, når en sådan aftale indgår i en samlet pakke, der også omfatter en internetadgangstjeneste eller en nummerbaseret interpersonel kommunikationstjeneste.

En internetadgangstjeneste er en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste, som leverer adgang til internettet og dermed forbindelse til praktisk taget alle endepunkter på internettet, uanset den anvendte netteknologi og det anvendte terminaludstyr, jf. artikel 2, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/2120/EU om foranstaltninger vedrørende adgang til det åbne internet og detailtakster for reguleret EU-intern kommunikation.

Som eksempel kan nævnes en aftale om en bredbåndsforbindelse (fastnet eller mobil).

En nummerbaseret interpersonel kommunikationstjeneste er en interpersonel kommunikationstjeneste, der etablerer forbindelse til offentligt tildelte nummerressourcer, dvs. et eller flere numre i nationale eller internationale nummerplaner, eller som muliggør kommunikation med et eller flere numre i nationale eller internationale nummerplaner, jf. artikel 2, nr. 6, i Rådets og Europa-Parlamentets direktiv

2018/1972/EU om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation.

Som eksempel kan nævnes en aftale om en telefonforbindelse (fastnet eller mobil).

Den foreslåede nye § 77 b gennemfører direktivet om digitalt indholds artikel 19 og artikel 3, stk. 6, 2. afsnit.

Til nr. 20 (§§ 78-78 e)

Købelovens § 78 fastsætter regler om køberens mangelsbeføjelser, dvs. køberens misligholdelsesbeføjelser, når salgsgenstanden lider af en mangel.

Det foreslås at ophæve § 78 og i stedet indsætte seks nye bestemmelser om køberens mangelsbeføjelser.

Den foreslåede § 78 opregner mere overordnet, hvilke misligholdelsesbeføjelser køberen har, når salgsgenstanden lider af en mangel, herunder som følge af krænkelse af tredjemand's ret.

Den foreslåede § 78 a angår beføjelserne afhjælpning og omlevering.

Den foreslåede § 78 b angår betingelserne for forholdsmæssigt afslag og ophævelse, mens den foreslåede § 78 c regulerer dels beregningen af et forholdsmæssigt afslag, dels gennemførelsen af en ophævelse af købet.

Den foreslåede § 78 d indeholder supplerende regler om ophævelse af køb af digitalt indhold og digitale tjenester, og den foreslåede § 78 e angår forholdet mellem ophævelse af købet og salgsgenstandens hændelige undergang mv.

De foreslåede § 78 b, stk. 4, § 78 c, stk. 2-5, og §§ 78 d og 78 e finder tilsvarende anvendelse, når købet ophæves på grund af forsinkelse, jf. forslaget til købelovens § 74, stk. 4 (lovforslagets § 1, nr. 9).

De foreslåede §§ 78-78 e regulerer ikke køberens ret til erstatning for mangler, da dette spørgsmål reguleres af købelovens § 80 (der ikke foreslås ændret).

Til § 78

Det foreslås i *stk. 1*, at hvis salgsgenstanden lider af en mangel, har køberen ret til afhjælpning, omlevering, forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet efter reglerne i de foreslåede §§ 78 a-78 e.

Det foreslås i *stk. 2*, at *stk. 1* også gælder, når manglen skyldes en begrænsning som følge af krænkelse af tredjemands ret.

Den foreslåede bestemmelse opregner køberens misligholdelsesbeføjelser, nemlig afhjælpning, omlevering, forholdsmæssigt afslag i prisen og ophævelse af købet.

Selve misligholdelsesbeføjelserne er de samme som efter gældende ret med den ændring, at beføjelsen om passende afslag i købesummen ændres til en beføjelse om forholdsmæssigt afslag i prisen.

Den foreslåede bestemmelse henviser til de foreslåede §§ 78 a-78 e, som indeholder de nærmere regler om køberens udøvelse af de forskellige beføjelser.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter herudover den grundlæggende betingelse for udøvelsen af beføjelserne, nemlig at salgsgenstanden lider af en mangel.

Salgsgenstanden lider af en mangel, når den ikke opfylder de krav, som fremgår af de foreslåede §§ 75 b-75 e (lovforslagets § 1, nr. 10), eller når sælgeren har tilsidesat sin loyale oplysningspligt som fastsat i den foreslåede § 76 (lovforslagets § 1, nr. 11).

Dette gælder også, når manglen skyldes en begrænsning som følge af krænkelse af tredjemands ret, jf. udtrykkeligt det foreslåede *stk. 2*.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse ikke ændrer ved, at også andre retsmangler kan påberåbes af køberen som en misligholdelse.

Med hensyn til tidspunktet for mangelsvurderingen henvises til købelovens § 77 a (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 16-18).

Den foreslåede § 78 gennemfører varedirektivets artikel 9 og artikel 13, *stk. 1*, og direktivet om digitalt indholds artikel 10 og artikel 14, *stk. 1*.

Til § 78 a

Bestemmelsen angår misligholdelsesbeføjelserne afhjælpning og omlevering.

Det foreslås i *stk. 1*, at køberen kan vælge mellem afhjælpning og omlevering, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det betyder, at hvis salgsgenstanden lider af en mangel, jf. herom den foreslåede § 78, kan køberen som udgangspunkt kræve, at sælgeren gør salgsgenstanden fri for mangler enten ved at reparere den leverede salgsgenstand (afhjælpning) eller ved at levere en ny mangelfri salgsgenstand i stedet for den mangelfulde (omlevering).

Det betyder endvidere, at køberen som udgangspunkt har valgfrihed mellem at kræve afhjælpning eller omlevering.

Det foreslås imidlertid i *stk. 2, 1. pkt.*, at sælgeren kan afvise at foretage afhjælpning eller omlevering, hvis afhjælpning henholdsvis omlevering er umulig eller ville påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter under hensyn til alle omstændigheder, herunder den værdi, salgsgenstanden ville have, hvis den var mangelfri, manglens betydning, og om den alternative beføjelse kunne foretages uden væsentlig ulempe for køberen.

Det betyder, at køberen ikke kan vælge afhjælpning, hvis afhjælpning er umulig eller ville påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter. Vurderingen af, om udgifterne ved afhjælpning ville være uforholdsmæssigt store, skal foretages under hensyn til alle omstændigheder, herunder den værdi, salgsgenstanden ville have, hvis den var mangelfri, manglens betydning, og om omlevering kunne foretages uden væsentlig ulempe for køberen.

Det betyder endvidere, at køberen ikke kan vælge omlevering, hvis omlevering er umulig eller ville påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter. Vurderingen af, om udgifterne ved omlevering ville være uforholdsmæssigt store, skal foretages under hensyn til alle omstændigheder, herunder den værdi, salgsgenstanden ville have, hvis den var mangelfri, manglens betydning, og om afhjælpning kunne foretages uden væsentlig ulempe for køberen.

Det foreslås endvidere i *stk. 2, 2. pkt.*, at ved levering af digitalt indhold og digitale tjenester kan sælgeren vælge mellem afhjælpning og omlevering.

Det betyder, at sælgeren afhængigt af det digitale indholds eller den digitale tjenestes tekniske karakteristika kan vælge måden at gøre det digitale indhold eller den digitale tjeneste fri for mangler på. Som eksempler kan nævnes, at sælgeren frigiver opdateringer eller stiller en ny kopi af det digitale indhold eller den digitale tjeneste til rådighed for køberen.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis både afhjælpning og omlevering er umulig eller ville påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter under hensyn til de omstændigheder, der er nævnt i *stk. 2*, kan sælgeren afvise såvel afhjælpning som omlevering.

Det betyder, at køberen hverken har ret til afhjælpning eller omlevering, hvis begge er umulige eller ville påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter. Vurderingen af, om udgifterne ved omlevering ville være uforholdsmæssigt store skal foretages under hensyn til alle omstændigheder, herunder den værdi, salgsgenstanden ville have, hvis den var mangelfri, og manglens betydning. Hvis salgsgenstanden befinder sig et andet sted end der, hvor den oprindeligt blev leveret, kan omkostningerne ved porto og fragt f.eks. blive uforholdsmæssigt store for sælgeren.

Når køberen hverken har ret til afhjælpning eller omlevering, vil køberen være henvist til at kræve forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet, jf. herom den foreslåede § 78 b.

De foreslåede § 78 a, stk. 1-3, svarer til de hidtil gældende § 78, stk. 1, nr. 1 og 2, og stk. 2, dog således at det foreslåede § 78 a, stk. 2, 2. pkt., om digitalt indhold og digitale tjenester er nyt.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 1*, at afhjælpning eller omlevering skal foretages gratis, dvs. fri for de omkostninger, der er nødvendige for, at salgsgenstanden bliver fri for mangler, navnlig forsendelses- eller transportomkostninger, arbejds-løn og materialeomkostninger.

Det betyder, at sælgeren skal afholde alle omkostninger i forbindelse med, at salgsgenstanden bliver fri for mangler enten ved afhjælpning eller ved omlevering. Det gælder også omkostninger forbundet med udviklingen af en opdatering til digitalt indhold eller en digitale tjeneste, som er nødvendig for, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste bliver fri for mangler.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 2*, at afhjælpning eller omlevering skal foretages inden for rimelig tid fra det tidspunkt, hvor sælgeren er blevet underrettet af køberen om manglen.

Ved afgørelsen af, om afhjælpning eller omlevering er sket inden for rimelig tid, skal der navnlig tages hensyn til salgsgenstandens art, manglens beskaffenhed og køberens behov for genstanden, herunder om sælgeren for egen regning har stillet en erstatningsgenstand til køberens rådighed, jf. købelovens § 79, stk. 1 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 21).

Rimelig tid til at foretage en afhjælpning eller omlevering bør i den forbindelse forstås som den kortest mulige tid, der er nødvendig for at foretage afhjælpning eller omlevering under hensyn til de nævnte forhold. Salgsgenstandens art omfatter også dens kompleksitet, og ved vurderingen af manglens beskaffenhed indgår både manglens art og alvor

og den indsats, der er nødvendig for at foretage afhjælpning eller omlevering.

Efter gældende ret regnes fristen ligeledes fra det tidspunkt, hvor sælgeren blev underrettet om manglen. Stiller køberen ikke salgsgenstanden til rådighed for sælgeren, jf. herom det foreslåede stk. 6, 1. pkt., kan dette ikke komme sælgeren til skade ved vurderingen af, om der er sket afhjælpning eller omlevering inden for rimelig tid.

Købelovens § 79, stk. 1, foreslås alene konsekvensændret, idet henvisningen til det gældende § 78, stk. 4, foreslås ændret til det foreslåede § 78 a, stk. 4, nr. 2. Der foreslås således ingen ændringer i forhold til gældende ret med hensyn til vurderingen af, om afhjælpning eller omlevering er sket inden for rimelig tid.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 3*, at afhjælpning eller omlevering skal foretages uden væsentlig ulempe for køberen under hensyn til salgsgenstandens karakter eller art og køberens formål med at anskaffe salgsgenstanden.

Køberen vil have ret til at få tilbagebetalt eventuelle beløb, som er betalt for en afhjælpning i strid med reglerne herom, og vil efter omstændighederne have ret til erstatning efter de almindelige regler herom.

Det foreslåede § 78 a, stk. 4, svarer til det hidtil gældende § 78, stk. 4, 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 5*, at køberen kan lade manglen afhjælpes for sælgerens regning, hvis sælgeren ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering i overensstemmelse med det foreslåede stk. 4, og afhjælpningen kan ske uden uforholdsmæssige omkostninger.

Det betyder, at hvis sælgeren ikke inden for rimelig tid sørger for gratis afhjælpning eller omlevering uden væsentlig ulempe for køberen, kan køberen antage en tredjemand til at reparere salgsgenstanden og kræve, at sælgeren refunderer køberens udgift hertil. Det er en forudsætning, at udgiften ikke er uforholdsmæssig. Om udgiften er uforholdsmæssig, vil skulle vurderes ud fra samme omstændigheder som nævnt i det foreslåede stk. 2, herunder den værdi, salgsgenstanden ville have, hvis den var mangelfri, og manglens betydning.

Det foreslåede § 78 a, stk. 5, viderefører det hidtil gældende § 78, stk. 4, 2. pkt., sidste led.

De foreslåede *stk. 6-8* indeholder supplerende regler om afhjælpning eller omlevering af andet end digitalt indhold eller digitale tjenester.

Disse regler gælder således ikke for digitalt indhold eller digitale tjenester, der ikke er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, eller som ikke sælges sammen med en løsøregenstand. Reglerne gælder derimod for varer med digitale elementer, hvor de digitale elementer sælges sammen med den pågældende løsøregenstand. Reglerne gælder dog ikke for et fysisk medium, der udelukkende bruges som bærer af digitalt indhold, da sådanne fysiske medier følger reglerne om digitalt indhold – og ikke reglerne om varer med digitale elementer – jf. forslaget til købelovens § 4 a, stk. 7 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Det foreslås i *stk. 6*, at hvis manglen udbedres ved afhjælpning eller omlevering af andet end digitalt indhold eller en digital tjeneste, skal køberen stille salgsgenstanden til rådighed for sælgeren, og sælgeren skal for egen regning tage den salgsgenstand tilbage, der er sket omlevering for.

Det betyder, at køberen skal stille varen til rådighed for sælgeren med henblik på afhjælpning eller omlevering.

Det betyder endvidere, at ved omlevering sker også returneringen af den mangelfulde salgsgenstand for sælgerens regning.

Det foreslås i *stk. 7*, at hvis en afhjælpning som nævnt i *stk. 6* kræver fjernelse af en salgsgenstand, der er blevet installeret under hensyn til dens art og formål, inden manglen viste sig, eller hvis en sådan salgsgenstand skal omleveres, skal sælgeren fjerne den mangelfulde salgsgenstand og installere den omleverede eller afhjælpne salgsgenstand eller afholde udgifterne hertil.

Det foreslåede *stk. 7* indebærer, at når en salgsgenstand faktisk er blevet installeret, inden manglen viste sig, og installationen er i overensstemmelse med salgsgenstandens art og formål, skal sælgeren i tilfælde af afhjælpning eller omlevering også sørge for eller betale for nødvendig af- og geninstallation af salgsgenstanden.

Det foreslås i *stk. 8*, at køberen i tilfælde som nævnt i *stk. 6* ikke skal betale for normal brug af en omleveret salgsgenstand i tiden forud for omleveringen.

Det betyder, at køberen ikke over for sælgeren er ansvarlig for eventuel værdiforringelse som følge af normal brug forud for omleveringen. Der vil være tale om normal brug, når den er i overensstemmelse med salgsgenstandens art og formål.

Er en returneret salgsgenstand derimod som følge af unormal brug, herunder uforsvarlig opbevaring eller lignende, blevet værdiforringet i større grad, end normal brug ville ha-

ve ført til, kan sælgeren efter almindelige erstatningsregler kræve erstatning fra køberen.

Den foreslåede § 78 a gennemfører varedirektivets artikel 13, stk. 2 og 3, og artikel 14 og direktivet om digitalt indholds artikel 14, stk. 2 og 3.

Til § 78 b

Bestemmelsen angår misligholdelsesbeføjelserne forholdsmæssigt afslag i prisen og ophævelse af købet.

Det foreslås i *stk. 1*, at køberen har ret til enten et forholdsmæssigt afslag i prisen eller til ophævelse af købet, hvis en af fire nærmere angivne situationer foreligger, jf. nr. 1-4.

Ophævelse af købet forudsætter dog som udgangspunkt, at manglen ikke er uvæsentlig, eller at der er tale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, hvor modydelsen ikke er et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi, men derimod personoplysninger, jf. nedenfor om det foreslåede *stk. 2*.

Forholdsmæssigt afslag i prisen forudsætter, at køberen skal betale en pris. Hvis modydelsen i en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste alene er personoplysninger, kan køberen ikke få et forholdsmæssigt afslag i prisen, men er i givet fald henvist til at ophæve købet.

Beføjelserne ophævelse af købet og forholdsmæssigt afslag i prisen er alternativer, og valget mellem dem tilkommer køberen, dog med forbehold for det anførte om uvæsentlige mangler og aftaler, hvor modydelsen alene er personoplysninger. At køberen ikke samtidig kan kræve forholdsmæssigt afslag i prisen og ophævelse af købet, har sammenhæng med, at ophævelsen af købet indebærer, at hver af parterne skal tilbagelevere det modtagne, og at køberen således bl.a. skal have den fulde købesum tilbage.

Det foreslåede *nr. 1* omfatter tilfælde, hvor sælgeren ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering eller ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering i overensstemmelse med de foreslåede § 78 a, stk. 6 og 7, eller ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering af digitalt indhold eller en digital tjeneste i overensstemmelse med § 78 a, stk. 4.

Det betyder, at køberen for det første har ret til forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet, hvis sælgeren slet ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering. Dette gælder for alle køb, herunder køb af digitalt indhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer.

Den foreslåede ordlyd, at "sælgeren ikke har foretaget af-

hjælpning eller omlevering”, omfatter både tilfælde, hvor sælgeren ifølge de foreslåede § 78 a, stk. 1-3, var forpligtet til at foretage afhjælpning eller omlevering, men faktisk ikke har afhjulpet eller omleveret, og tilfælde, hvor sælgeren ifølge de foreslåede § 78 a, stk. 1-3, kunne afvise at foretage afhjælpning eller omlevering på grund af umulighed eller uforholdsmæssige udgifter.

Køberen har for det andet ret til forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet, hvis sælgeren har foretaget afhjælpning eller omlevering, men i den forbindelse ikke har overholdt det foreslåede § 78 a, stk. 6, om, at sælgeren for egen regning skal tage den salgsgenstand tilbage, der er sket omlevering for, eller det foreslåede § 78 a, stk. 7, om, at sælgeren efter omstændighederne skal sørge for eller betale for nødvendig af- og geninstallation af en mangelfuld salgsgenstand. Eftersom de foreslåede § 78 a, stk. 6 og 7, gælder for andet end digitalt indhold og digitale tjenester, gælder denne ret til forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet ligeledes kun for andet end digitalt indhold og digitale tjenester. Retten gælder således ikke for digitalt indhold og digitale tjenester, der ikke er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, eller som ikke er solgt sammen med en løsøregenstand. Retten gælder derimod for varer med digitale elementer, hvor de digitale elementer er solgt sammen med den pågældende løsøregenstand.

Køberen har for det tredje ret til forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet, hvis sælgeren har foretaget afhjælpning eller omlevering af digitalt indhold og digitale tjenester, men i den forbindelse ikke har overholdt det foreslåede § 78 a, stk. 4, om, at afhjælpning skal foretages gratis, inden for rimelig tid og uden væsentlig ulempe for køberen. Dette gælder alene for digitalt indhold og digitale tjenester, der ikke er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, eller som ikke sælges sammen med en løsøregenstand.

Køberen vil ved køb af varer, herunder varer med digitale elementer, have ret til at få tilbagebetalt eventuelle beløb, som er betalt for en afhjælpning i strid med reglerne herom, og vil efter omstændighederne have ret til erstatning efter de almindelige regler herom, men køberen har ikke også ret til forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af aftalen i disse tilfælde.

Det foreslåede *nr. 2* omfatter tilfælde, hvor salgsgenstanden forbliver mangelfuld, selv om sælgeren har forsøgt at foretage afhjælpning eller omlevering.

Det betyder, at køberen har ret til forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet, hvis sælgeren uden succes har forsøgt at gøre salgsgenstanden fri for mangler ved afhjælpning eller omlevering. Det omfatter f.eks. tilfælde, hvor en mangel ikke er blevet afhjulpet eller kun delvis er

blevet afhjulpet, tilfælde, hvor en mangel er blevet afhjulpet, men hvor salgsgenstanden under sælgerens afhjælpning er blevet påført en ny mangel, og tilfælde, hvor en omleveret salgsgenstand også er mangelfuld, hvad enten manglen er af samme eller anden karakter som manglen ved den først leverede salgsgenstand. Navnlig for dyre eller komplekse varer kan det imidlertid være berettiget at give sælgeren endnu et forsøg på at afhjælpe manglen, før køberen har ret til at kræve forholdsmæssigt afslag eller ophævelse af købet.

Det foreslåede *nr. 3* omfatter tilfælde, hvor manglen er af en så alvorlig karakter, at et omgående afslag i prisen eller omgående ophævelse af købet er berettiget.

Køberen kan generelt ikke ophæve købet, hvis manglen er uvæsentlig, jf. nedenfor om det foreslåede stk. 2. Det foreslåede stk. 1, nr. 3, angår til sammenligning hermed tilfælde, hvor manglen ikke alene ikke er uvæsentlig, men er af så alvorlig karakter, at køberen er berettiget til omgående at kræve afslag i prisen eller ophævelse af købet. Bestemmelsen fraviger således den almindelige rækkefølge af misligholdelsesbeføjelser, hvor afhjælpning og omlevering som udgangspunkt går forud for forholdsmæssigt afslag og ophævelse af købet.

Det betyder, at hvis manglen er af en sådan alvorlig karakter, har køberen ret til forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet uden at skulle afvente sælgerens eventuelle tilbud om og forsøg på at bringe salgsgenstanden fri for mangler ved afhjælpning eller omlevering.

Om det er tilfældet, vil afhænge af sagens omstændigheder, herunder salgsgenstandens art og værdi og manglens art og betydning. Det bør også tages i betragtning, om køberen kan forventes at bevare tilliden til sælgerens evne til at gøre varen fri for mangler eller ej, f.eks. hvis det samme problem opstår to gange. På samme måde kan en mangel i visse situationer have en så alvorlig karakter, at køberen ikke kan bevare tilliden til sælgerens evne til at gøre varen fri for mangler, eksempelvis når manglen i alvorlig grad berører køberens evne til at anvende salgsgenstanden på sædvanlig måde, og køberen ikke kan forventes at have tillid til, at sælgerens afhjælpning eller omlevering vil udbedre problemet.

Som eksempel på en mangel af alvorlig karakter, der kan give ret til umiddelbart at kræve afslag i prisen eller ophævelse af købet, kan nævnes, at køberen får leveret antivirussoftware, der selv er inficeret med virus.

Det foreslåede *nr. 4* omfatter tilfælde, hvor sælgeren har tilkendegivet, eller det fremgår tydeligt af omstændighederne, at sælgeren ikke vil foretage afhjælpning eller omlevering inden for rimelig tid eller uden væsentlig ulempe for køberen.

Det betyder, at køberen har ret til forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet, f.eks. hvis sælgeren har tilkendegivet slet ikke at ville foretage afhjælpning eller omlevering.

Køberen har også ret til forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet, hvis sælgerens tilkendegivelser vedrørende afhjælpning eller omlevering indebærer, at afhjælpning eller omlevering ikke vil blive foretaget inden rimelig tid eller uden væsentlig ulempe for køberen.

Det samme gælder, hvor dette ikke fremgår af sælgerens tilkendegivelser, men tydeligt fremgår af omstændighederne i øvrigt, eksempelvis de faktiske foranstaltninger sælgeren har truffet med henblik på afhjælpning eller omlevering.

Det foreslås i *stk. 2, 1. og 2. pkt.*, at køberen ikke er berettiget til at ophæve købet, hvis manglen er uvæsentlig, og at sælgeren har bevisbyrden for, at manglen er uvæsentlig.

Det betyder, at ud over at betingelserne i det foreslåede stk. 1 skal være opfyldt, er det endvidere som udgangspunkt et krav, at manglen ikke er uvæsentlig, for at køberen skal kunne ophæve købet. Det er i den forbindelse sælgeren, der har bevisbyrden for, at manglen er uvæsentlig.

Det foreslås dog i *stk. 2, 3. pkt.*, at det foreslåede 1. pkt. ikke skal finde anvendelse på digitalt indhold og digitale tjenester, som ikke leveres mod betaling af et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi.

Det betyder, at en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, hvor modydelsen ikke er betaling af et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi, men derimod personoplysninger, jf. det foreslåede § 4 a, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 5), kan hæves, når blot betingelserne i det foreslåede stk. 1 er opfyldt. Det er ved ophævelse af sådanne aftaler uden betydning, om manglen er uvæsentlig, og enhver mangel, som ikke afhjælpes, giver køberen ret til at ophæve købet.

Det foreslås endvidere i *stk. 2, 4. pkt.*, at 1. pkt. i øvrigt ikke berører køberens ret til ophævelse af købet, når afhjælpning eller omlevering ikke er sket.

Det betyder, at køberens ret til ophævelse af købet, når afhjælpning eller omlevering slet ikke er sket, jf. det foreslåede stk. 1, nr. 1, 1. led, ikke berøres af det foreslåede stk. 2, 1. pkt. Når afhjælpning eller omlevering slet ikke er sket, vil køberen således have ret til at ophæve købet, uanset om manglen er uvæsentlig.

Forslaget om, at køberen skal have ret til at ophæve købet,

når en uvæsentlig mangel ikke udbedres ved afhjælpning eller omlevering, er en videreførelse af gældende ret, jf. den gældende bestemmelse i købelovens § 78, stk. 4, hvorefter køberen kan hæve, hvis afhjælpning eller omlevering ikke er sket inden for rimelig tid, uanset om manglen er uvæsentlig eller ej.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis kun nogle af de leverede genstande er mangelfulde, kan køberen ophæve købet af dels de mangelfulde genstande, dels andre genstande, som køberen har købt sammen med de mangelfulde genstande, hvis køberen ikke med rimelighed kan forventes at acceptere kun at beholde de genstande, der er fri for mangler. 1. pkt. gælder ikke for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.

Det foreslåede stk. 3 omfatter løsøregenstande, herunder varer med digitale elementer, men ikke aftaler udelukkende om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste.

Det foreslåede stk. 3 indebærer, at når der foreligger en hævebegrundende mangel, jf. herom de foreslåede stk. 1 og 2, vedrørende en del af de leverede genstande, kan køberen altid ophæve købet særskilt for så vidt angår disse genstande. Derimod vil det afhænge af en konkret vurdering af, om køberen med rimelighed kan forventes at acceptere kun at beholde de genstande, der er fri for mangler, om køberen kan ophæve hele købet.

Det foreslåede stk. 3 viderefører i det væsentlige den retstilstand, der bl.a. følger af købelovens § 46. Det foreslås i den forbindelse, at § 46 fremover ikke skal gælde i forbrugerkøb, jf. lovforslagets § 1, nr. 3 (ændring af købelovens § 1 a, stk. 3).

Det foreslås i *stk. 4*, at køberen udøver sin ret til at ophæve købet ved en erklæring til sælgeren om, at køberen har besluttet at ophæve købet.

Der gælder ingen formkrav til erklæringen, som således kan gives mundtligt eller skriftligt, herunder ved digital kommunikation.

Det foreslåede stk. 4 finder tilsvarende anvendelse ved ophævelse af købet på grund af forsinkelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 9 (købelovens § 74, stk. 4).

Den foreslåede § 78 b gennemfører varedirektivets artikel 13, stk. 4 og 5, og artikel 16, stk. 1 og 2, og direktivet om digitalt indholds artikel 14, stk. 4 og 6, og artikel 15.

Til § 78 c

Den foreslåede § 78 c fastsætter nærmere regler om misligholdelsesbeføjelserne forholdsmæssigt afslag i prisen og ophævelse af købet, idet betingelserne for, hvornår køberen har ret til forholdsmæssigt afslag eller ophævelse af købet som følge af mangler foreslås fastsat ved den foreslåede § 78 b.

Betingelserne for, hvornår køberen har ret til at ophæve aftalen på grund af forsinkelse fremgår af købelovens § 74, stk. 3, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 8. Det foreslås, at de foreslåede § 78 c, stk. 2- 5, skal finde tilsvarende anvendelse ved ophævelse på grund af forsinkelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 9 (købelovens § 74, stk. 4).

Det foreslås i *stk. 1*, at afslag i prisen skal fastsættes forholdsmæssigt på grundlag af den lavere værdi af den salgsgenstand, som køberen har modtaget, i forhold til den værdi, salgsgenstanden ville have haft, hvis den havde været fri for mangler. Når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres over en periode, omfatter prisafslaget den periode, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld.

Det betyder, at afslag i prisen skal fastsættes i forhold til værdien af salgsgenstanden med og uden mangel, jf. det foreslåede *1. pkt.* Er salgsgenstanden f.eks. 20 pct. mindre værd med manglen end i mangelfri stand, udgør det forholdsmæssige afslag 20 pct. af prisen.

Hvor aftalen fastsætter, at digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres over en periode, og har manglen alene været til stede i en del af perioden, omfatter afslaget endvidere den periode, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld, jf. det foreslåede *2. pkt.* Har det digitale indhold eller den digitale tjeneste f.eks. været mangelfuld i 50 pct. af den samlede aftaleperiode, udgør det forholdsmæssige afslag således 50 pct. af afslaget beregnet i forhold til værdiforringelsen efter *1. pkt.*

Det foreslåede § 78 c, stk. 1, adskiller sig fra det hidtil gældende § 78, stk. 1, nr. 3, hvorefter der er mulighed for et passende afslag i købesummen, dvs. også for mangler, der ikke er værdiforringende. Fremover vil der alene være ret til afslag i købesummen, når en mangel er værdiforringende. Dette berører ikke forbrugerens ret til ophævelse, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 2*, at ved ophævelse af købet skal sælgeren tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, og køberen skal for sælgerens regning tilbagelevere salgsgenstanden til sælgeren, jf. dog de foreslåede § 78 d, stk. 5, og § 78 e. Når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres over en periode, og det digitale indhold eller den digitale tjeneste i en periode forud for ophævelsen af købet var fri for mangler, omfatter tilbagebetalingen den

periode, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld, og den periode, der ville have resteret, hvis købet ikke var blevet ophævet.

Det foreslåede *1. pkt.* betyder for det første, at ophævelse af købet indebærer, at sælgeren som udgangspunkt skal tilbagebetale hele købesummen og alle andre beløb, som køberen har betalt i henhold til aftalen.

Hvor aftalen fastsætter, at digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres over en periode, og det digitale indhold eller den digitale tjeneste i en periode forud for ophævelsen af købet var fri for mangler, skal sælgeren dog ikke tilbagebetale køberens betaling for den periode, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var fri for mangler, jf. *2. pkt.*

Det foreslåede *2. pkt.* finder anvendelse på aftaler om løbende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste i en del af perioden forud for ophævelsen af købet var fri for mangler. Det finder ikke anvendelse på varer med digitale elementer.

I sådanne tilfælde indebærer ophævelse af købet, at sælgeren skal tilbagebetale køberens betaling dels for den periode før ophævelsen, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld, dels for perioden efter ophævelsen. Tilbagebetaling for perioden efter ophævelsen vil i sagens natur kun være relevant, i det omfang køberen har betalt for en fremtidig periode.

Der er med det foreslåede *stk. 2* ikke tilsigtet ændringer i gældende retspraksis i relation til andet end digitalt indhold og digitale tjenester, hvorefter en køber, der har haft nytte af salgsgenstanden, mens den har været i køberens besiddelse, efter omstændighederne kan blive pålagt at godtgøre sælgeren værdien af nyten, når aftalen ophæves (i praksis som et fradrag for nytteværdi i den købesum, som sælgeren skal tilbagebetale). Dette gælder også for varer med digitale elementer.

De foreslåede *stk. 3-5* indeholder supplerende regler om betalingstidspunkt og betalingsmåde for sælgerens tilbagebetaling, jf. nærmere nedenfor.

Det foreslåede *1. pkt.* betyder for det andet, at køberen som udgangspunkt for sælgerens regning skal tilbagelevere salgsgenstanden til sælgeren.

Det vil afhænge af omstændighederne, hvad tilbagelevering af salgsgenstanden konkret indebærer i en given ophævelsessituation. "Tilbagelevering" er i denne sammenhæng ikke synonymt med "tilbagesendelse", men er et bredere begreb,

der bl.a. indbefatter tilbagesendelse. De øvrige sprogversioner anvender således forskellige ord i varedirektivets artikel 16, stk. 3, litra a og b, for de danske ord "tilbagelevere/tilbageleveret" (svensk "återsända" over for "skickat tillbaka", engelsk "return" over for "sent back", tysk "zurückgegeben" over for "zurückgesandt" og fransk "restitue" over for "renvoï").

Tilbageleveringen af salgsgenstanden, herunder i givet fald en tilbagesendelse, skal ske for sælgerens regning.

Tilbagelevering af salgsgenstanden er relevant, når aftalen angår andet end digitalt indhold og digitale tjenester, herunder når aftalen angår varer med digitale elementer.

Tilbagelevering af salgsgenstanden kan også være relevant ved aftaler om digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium, for så vidt angår selve det fysiske medium. Om denne situation gælder imidlertid det foreslåede § 78 d, stk. 5, og ikke det foreslåede § 78 c, stk. 2, 1. pkt., 2. led.

Ved aftaler om digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, og ved aftaler om digitale tjenester er tilbagelevering af en salgsgenstand ikke relevant, og det foreslåede § 78 c, stk. 2, 1. pkt., 2. led, er derfor heller ikke relevant i sådanne tilfælde. I sådanne tilfælde gælder de foreslåede § 78 d, stk. 1-4.

Den foreslåede bestemmelse i § 78 c, stk. 2, 1. pkt., 2. led, suppleres og modificeres af den foreslåede § 78 e. Den foreslåede § 78 e fastsætter, at salgsgenstanden ved køberens tilbagelevering som udgangspunkt skal være i væsentlig samme stand og mængde som ved leveringen. Dette gælder dog ikke ved salgsgenstandens hændelige undergang mv., jf. nærmere den foreslåede § 78 e og bemærkningerne hertil.

Det foreslåede stk. 2 finder som nævnt tilsvarende anvendelse ved ophævelse af købet på grund af forsinkelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 9 (købelovens § 74, stk. 4).

Det foreslås i *stk. 3*, at ved aftaler om levering af andet end digitalt indhold eller en digital tjeneste skal tilbagebetaling af købesummen efter det foreslåede stk. 2 ske ved sælgerens modtagelse af salgsgenstanden eller dokumentation for, at køberen har tilbageleveret salgsgenstanden.

Tilbageleveret må i denne sammenhæng forstås som tilbageendt, jf. de øvrige sprogversioner af varedirektivets artikel 16, stk. 3, litra b (svensk "skickat tillbaka", engelsk "sent back", tysk "zurückgesandt" og fransk "renvoï").

Det betyder, at sælgeren skal tilbagebetale købesummen som anført i stk. 2, når sælgeren har modtaget enten salgs-

genstanden eller dokumentation for, at køberen har sendt salgsgenstanden tilbage.

Det foreslåede stk. 3 omfatter også aftaler om levering af varer med digitale elementer.

Det foreslåede stk. 3 finder som nævnt tilsvarende anvendelse ved ophævelse af købet på grund af forsinkelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 9 (købelovens § 74, stk. 4).

Det foreslås i *stk. 4*, at ved aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste skal betaling af forholdsmæssigt afslag efter det foreslåede stk. 1 og tilbagebetaling af købesummen efter det foreslåede stk. 2 foretages uden unødigt forsinkelse og under alle omstændigheder inden for 14 dage fra den dag, hvor sælgeren modtog meddelelse om køberens beslutning om at kræve et afslag i prisen eller om at ophæve købet.

Det foreslåede stk. 4 finder ikke anvendelse på varer med digitale elementer.

Det foreslåede stk. 4 finder som nævnt tilsvarende anvendelse ved ophævelse af købet på grund af forsinkelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 9 (købelovens § 74, stk. 4). Ved aftaler, som angår digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium, gælder dog ved ophævelse af købet på grund af forsinkelse alene, at sælgeren skal tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, uden unødigt forsinkelse, jf. det foreslåede § 74, stk. 4, 2. pkt. Den del af § 78 c, stk. 4, som fastsætter, at betaling under alle omstændigheder skal ske inden for 14 dage fra ophævelsen af købet, finder således ikke anvendelse i disse tilfælde.

Det foreslås i *stk. 5*, at i de tilfælde, der er nævnt i stk. 4, skal sælgeren foretage tilbagebetalingen ved anvendelse af det samme betalingsmiddel, som køberen benyttede til at betale for det digitale indhold eller den digitale tjeneste, medmindre køberen udtrykkelig accepterer et andet betalingsmiddel, og forudsat at køberen ikke skal betale gebyr som følge af en sådan tilbagebetaling. Sælgeren må ikke pålægge køberen gebyrer i forbindelse med tilbagebetalingen.

Det foreslåede stk. 5 omfatter ligesom det foreslåede stk. 4 aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, men derimod ikke varer med digitale elementer.

Det foreslåede stk. 5 finder som nævnt tilsvarende anvendelse ved ophævelse af købet på grund af forsinkelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 9 (købelovens § 74, stk. 4).

Den foreslåede § 78 c gennemfører varedirektivets artikel

15 og artikel 16, stk. 3, og direktivet om digitalt indhold artikel 14, stk. 5, artikel 16, stk. 1, og artikel 18.

Til § 78 d

Den foreslåede § 78 d fastsætter supplerende regler om gennemførelsen af en ophævelse af en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, idet der dog i § 78 c, stk. 2, 4 og 5, foreslås regler om sælgerens tilbagebetaling af købesummen.

Den foreslåede § 78 d omfatter aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, men derimod ikke varer med digitale elementer.

Betingelserne for, hvornår køberen har ret til at ophæve aftalen på grund af mangler foreslås fastsat ved den foreslåede § 78 b, og betingelserne for, hvornår køberen har ret til at ophæve aftalen på grund af forsinkelse fremgår af købelovens § 74, stk. 3 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 8).

Den foreslåede § 78 d finder tilsvarende anvendelse ved ophævelse af købet på grund af forsinkelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 9 (købelovens § 74, stk. 4), og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at når en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste er blevet ophævet, skal sælgeren for så vidt angår personoplysninger opfylde de forpligtelser, der gælder i henhold til databeskyttelsesforordningen.

Det betyder eksempelvis, at sælgeren er forpligtet til at opføre sig med at behandle personoplysninger vedrørende køberen, i det omfang hjemmelsgrundlaget for behandlingen er køberens samtykke, jf. forordningens artikel 6, stk. 1, litra a.

Som et andet eksempel kan nævnes, at køberen efter de nærmere regler i forordningens artikel 20 kan udøve sin ret til dataportabilitet, dvs. retten til i et struktureret, almindeligt anvendt og maskinlæsbart format at modtage personoplysninger om sig selv, som vedkommende har givet til sælgeren.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at sælgeren endvidere skal afholde sig fra at anvende nogen form for indhold, bortset fra personoplysninger, som køberen har afgivet eller genereret ved brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Det betyder, at sælgeren som udgangspunkt skal ophøre med at anvende andet indhold end personoplysninger, som køberen har afgivet eller genereret ved brug af det digitale

indhold eller den digitale tjeneste. Der foreslås dog fire undtagelser hertil.

Det foreslås således i *stk. 1, nr. 2, litra a*, at forbuddet mod at anvende indhold afgivet eller genereret af køberen ikke gælder indhold, der ikke kan anvendes uden for rammerne af det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Forbuddet gælder endvidere ikke indhold, der kun vedrører køberens aktivitet i forbindelse med brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, jf. *litra b*.

Forbuddet gælder endvidere ikke indhold, der er blevet sammenlagt med andre oplysninger fra sælgeren og ikke kan udskilles eller kun med en uforholdsmæssigt stor indsats, jf. *litra c*.

Endelig gælder forbuddet ikke indhold, der er genereret af køberen og andre i fællesskab, hvis andre forbrugere fortsat kan gøre brug af indholdet, jf. *litra d*.

Det foreslås i *stk. 2*, at sælgeren på køberens anmodning skal stille ethvert indhold, der ikke er personoplysninger, og som køberen har afgivet eller genereret ved brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, til rådighed for køberen, medmindre indholdet er omfattet af de foreslåede *stk. 1, nr. 2, litra a-c*. Køberen er berettiget til at downloade dette digitale indhold gratis, uden hindringer fra sælgeren, inden for en rimelig frist og i et almindeligt anvendt og maskinlæsbart format.

Det foreslåede *stk. 2* supplerer databeskyttelsesforordningens regler om dataportabilitet med hensyn til personoplysninger, idet det foreslåede *stk. 2* angår indhold, der ikke er personoplysninger.

Det foreslåede *stk. 2* indebærer, at køberen efter ophævelse af en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste har ret til på anmodning at få stillet indhold, der ikke er personoplysninger, og som køberen har afgivet eller genereret ved brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, til rådighed i et almindeligt anvendt og maskinlæsbart format. Dette skal ske gratis, uden hindringer fra sælgeren og inden for en rimelig frist.

Sådant indhold kan f.eks. omfatte digitale billeder, video- og lydfiler og indhold, der er genereret på mobile enheder.

At sælgeren på anmodning skal stille sådant indhold til rådighed gratis, betyder, at køberen ikke må afkræves betaling eller påføres særlige udgifter i forbindelse hermed. Det er imidlertid tilstrækkeligt, at sælgeren giver køberen fri mulighed for at downloade indholdet via internettet, selv om

køberen dermed kun vil kunne få adgang til indholdet, hvis køberen for egen regning har eller får etableret adgang til internettet.

Det foreslås i *stk. 3*, at sælgeren kan forhindre køberens fortsatte brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, navnlig ved at gøre det digitale indhold eller den digitale tjeneste utilgængelig(t) for køberen eller ved at gøre køberens konto inaktiv, uden at det berører køberens rettigheder efter det foreslåede *stk. 2*.

Det betyder, at sælgeren efter ophævelse af en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste har ret til at forhindre køberens fortsatte brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste. Sælgeren kan herunder gøre det digitale indhold eller den digitale tjeneste utilgængelig(t) for køberen eller gøre køberens konto inaktiv.

Sælgeren skal dog fortsat på køberens anmodning stille ethvert indhold, der ikke er personoplysninger, og som køberen har afgivet eller genereret ved brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, til rådighed for køberen, jf. det foreslåede *stk. 2*.

Det foreslåede *stk. 3* viger også for databeskyttelsesforordningens bestemmelser, herunder bestemmelser om dataportabilitet.

Det foreslås i *stk. 4*, at når en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste er blevet ophævet, skal køberen afholde sig fra at anvende det digitale indhold eller den digitale tjeneste og fra at stille det eller den til rådighed for tredjemand.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvor digitalt indhold er blevet leveret på et fysisk medium, skal køberen på sælgerens anmodning og for dennes regning tilbagelevere det fysiske medium til sælgeren uden unødigt forsinkelse, jf. dog § 78 e. Sælgerens anmodning om tilbagelevering af det fysiske medium skal fremsættes inden for 14 dage fra den dag, hvor sælgeren modtog meddelelse om køberens beslutning om at ophæve købet.

Det betyder, at sælgeren efter en ophævelse af et køb af digitalt indhold, som blev leveret på et fysisk medium, f.eks. en DVD, harddisk eller usb-nøgle, inden for en frist på 14 dage kan kræve, at køberen tilbageleverer dette fysiske medium. Tilbageleveringen skal i givet fald ske uden unødigt forsinkelse. Eventuelle udgifter i forbindelse med tilbageleveringen skal betales af sælgeren.

Det foreslås i *stk. 6*, at køberen ikke skal betale for brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i den periode

forud for ophævelsen af købet, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld.

Det betyder, at når en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste er blevet ophævet, skal køberen ikke betale for sin brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i den periode forud for ophævelsen af købet, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld.

Har køberen allerede betalt for en sådan periode, hvor det digitale indhold var mangelfuld, skal sælgeren tilbagebetale beløbet, jf. det foreslåede § 78 c, *stk. 2*.

Den foreslåede § 78 d gennemfører direktivet om digitalt indholds artikel 16, *stk. 2-5*, og artikel 17.

Til § 78 e

Den foreslåede § 78 e fastsætter nærmere regler om køberens tilbagelevering af salgsgenstanden efter en ophævelse af købet.

I kraft af henvisningerne til regler i de foreslåede §§ 78 c og 78 d finder § 78 e anvendelse ved ophævelse som følge af mangler ved salgsgenstanden, og i kraft af det foreslåede § 74, *stk. 4* (lovforslagets § 1, nr. 9), finder § 78 e endvidere tilsvarende anvendelse ved ophævelse på grund af forsinkelse.

Den foreslåede bestemmelse, der således finder anvendelse både ved ophævelse som følge af mangler og ved ophævelse som følge af forsinkelse, viderefører i forbrugerkøb den gældende § 58 om salgsgenstandens hændelige undergang mv. og den del af det gældende § 57, *stk. 1*, som fastsætter, at salgsgenstanden efter en ophævelse af købet som udgangspunkt skal tilbageleveres i væsentlig samme stand og mængde, som den var i ved leveringen.

Det foreslås i den forbindelse, at § 57, *stk. 1*, og § 58 fremover ikke skal gælde i forbrugerkøb, jf. lovforslagets § 1, nr. 3 (ændring af købelovens § 1 a, *stk. 3*).

Den foreslåede § 78 e medfører ingen indholdsmæssige ændringer i forhold til gældende ret.

Det foreslås i § 78 e, at når køberen tilbageleverer salgsgenstanden, jf. § 78 c, *stk. 2*, 1. pkt., og § 78 d, *stk. 5*, skal den være i væsentlig samme stand og mængde, som den var i ved leveringen. Dette gælder dog ikke, når salgsgenstanden er gået til grunde eller forandret som følge af en hændelig begivenhed, genstandens egen beskaffenhed eller foranstaltninger, der var nødvendige for dens undersøgelse, eller som

blev truffet, inden den mangel, der medfører ophævelse af købet, blev opdaget eller burde være opdaget.

Det foreslåede 1. pkt. indebærer, at når køberen efter en ophævelse af købet skal tilbagelevere salgsgenstanden, herunder i givet fald et fysisk medium, på hvilket digitalt indhold er blevet leveret, skal salgsgenstanden som udgangspunkt være i væsentlig samme stand og mængde, som den var i ved leveringen, ellers kan køberen ikke hæve købet, jf. dog 2. pkt. nedenfor.

Er der tale om en uvæsentlig forringelse af salgsgenstandens stand og mængde, der ikke afskærer køberen fra at hæve, skal køberen erstatte værdiforringelsen, medmindre forringelsen beror på de omstændigheder, der fremgår af bestemmelsens 2. pkt. Erstatningen kan modregnes i den købesum, som sælgeren skal tilbagebetale.

Det foreslåede 2. pkt. indebærer, at køberen dog i nærmere angivne tilfælde ikke er forpligtet til at tilbagelevere salgsgenstanden i væsentlig samme stand og mængde, som den var i ved leveringen. I disse tilfælde kan køberen således hæve købet og få købesummen tilbage, selv om salgsgenstanden leveres tilbage i forringet stand eller eventuelt slet ikke leveres tilbage, idet den er gået til grunde.

Det gælder for det første, når salgsgenstanden er gået til grunde eller forandret som følge af en hændelig begivenhed.

Det gælder for det andet, når salgsgenstanden er gået til grunde eller forandret som følge af genstandens egen beskaffenhed.

Det gælder for det tredje, når salgsgenstanden er gået til grunde eller forandret som følge af foranstaltninger, der var nødvendige for dens undersøgelse.

Det gælder for det fjerde, når salgsgenstanden er gået til grunde eller forandret som følge af foranstaltninger, som blev truffet, inden den mangel, der medfører ophævelse af købet, blev opdaget eller burde være opdaget.

Til nr. 21 (§ 79, stk. 1)

Købelovens § 79, stk. 1, knytter sig til lovens § 78 om køberens misligholdelsesbeføjelser. § 79, stk. 1, fastsætter, at ved afgørelsen af, om afhjælpning eller omlevering er sket inden for rimelig tid, jf. § 78, stk. 4, tages navnlig hensyn til genstandens art, manglens beskaffenhed og køberens behov for genstanden, herunder om sælgeren for egen regning har stillet en erstatningsgenstand til køberens rådighed.

Det foreslås at ophæve lovens § 78 og erstatte den med

nye §§ 78-78 e om køberens misligholdelsesbeføjelser (lovforslagets § 1, nr. 20).

Det foreslås i den forbindelse bl.a. i § 78 a, stk. 4, nr. 2, at afhjælpning eller omlevering skal foretages inden for rimelig tid fra det tidspunkt, hvor sælgeren er blevet underrettet af køberen om manglen.

Som følge heraf foreslås det at ændre henvisningen i § 79, stk. 1, til § 78, stk. 4, til en henvisning til det foreslåede § 78 a, stk. 4, nr. 2.

Den gældende regel i købelovens § 79, stk. 1, om, hvad der i forbindelse med afhjælpning og omlevering skal forstås ved afhjælpning og omlevering inden for rimelig tid, videreføres således uden indholdsmæssige ændringer.

Til nr. 22 (§ 79, stk. 2)

Købelovens § 79, stk. 2, fastsætter, at køberen kan holde købesummen tilbage, indtil krav eller tilbud om afhjælpning eller omlevering er opfyldt. Må manglen anses for uvæsentlig, kan køberen dog ikke tilbageholde et beløb, som åbenbart overstiger, hvad det vil koste at afhjælpe manglen.

Det følger af ulovbestemte obligationsretlige regler, at køberen ligeledes kan holde købesummen tilbage, indtil krav om forholdsmæssigt afslag er opfyldt.

Det foreslås at ændre § 79, stk. 2, således at ”afhjælpning eller omlevering” ændres til ”afhjælpning, omlevering eller forholdsmæssigt afslag”.

Forslaget indebærer, at køberens ret til at tilbageholde købesummen, indtil krav om forholdsmæssigt afslag opfyldes, lovfæstes.

Der er i øvrigt ikke tilsigtet nogen ændringer i retstilstanden.

Med den foreslåede ændring gennemfører købelovens § 79, stk. 2, varedirektivets artikel 13, stk. 6.

Til nr. 23 (§ 81, stk. 2)

Det følger af købelovens § 81, at køberen taber retten til at påberåbe sig en mangel, hvis køberen ikke giver sælgeren meddelelse herom inden for rimelig tid, efter at køberen har opdaget manglen. Meddelelse givet inden to måneder efter, at køberen opdagede manglen, er altid rettidig.

Det fremgår af købelovens § 82, at § 81 ikke gælder, hvis sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed eller groft uagtsomt.

Det foreslås at indsætte et nyt § 81, stk. 2, hvorefter stk. 1 ikke gælder for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.

Forslaget indebærer, at der ikke vil gælde en relativ reklamationsfrist for køberens mangelsindsigelser vedrørende levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.

Køberen vil dermed kunne gøre mangelsindsigelser gældende vedrørende levering af digitalt indhold eller digitale tjenester, så længe det sker inden for den absolutte reklamationsfrist på som udgangspunkt 2 år, jf. købelovens § 83 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 24 og 25).

Den foreslåede undtagelse vedrørende levering af digitalt indhold eller digitale tjenester omfatter ikke tilfælde, hvor digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, er solgt sammen med den pågældende løsøregenstand. Den relative reklamationsfrist i købelovens § 81 (fremover § 81, stk. 1) vil således fortsat gælde ved køb af varer med digitale elementer, hvor de digitale elementer er solgt sammen med den pågældende løsøregenstand.

Med den foreslåede ændring gennemfører købelovens § 81 varedirektivets artikel 12.

Til nr. 24 (§ 83, stk. 1)

Det følger af købelovens § 83, stk. 1, at køberen taber retten til at påberåbe sig en mangel, hvis køberen ikke giver sælgeren meddelelse herom inden to år efter salgsgenstandens overgivelse til køberen, medmindre sælgeren har påtaget sig at indestå for genstanden i længere tid eller har handlet i strid med almindelig hæderlighed.

Det følger af købelovens § 83, stk. 2, at stk. 1 ikke finder anvendelse, hvis salgsgenstanden i henhold til et påbud fra en offentlig myndighed skal tilbagekaldes eller destrueres, fordi den udgør en fare. Stk. 1 finder heller ikke anvendelse ved køb af byggematerialer.

Det foreslås at indsætte to nye stykker i § 83, stk. 2 og 3 (lovforslagets § 1, nr. 25), som i et vist omfang modificerer reglen i stk. 1 for så vidt angår aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester. Det gældende § 83, stk. 2, bliver herefter § 83, stk. 4.

I konsekvens heraf foreslås det i § 83, stk. 1, at indsætte ”jf. dog stk. 2-4”, så det bliver tydeligt, at § 83, stk. 1, gælder med forbehold af de foreslåede nye § 83, stk. 2 og 3, og af det gældende § 83, stk. 2, der bliver § 83, stk. 4.

Til nr. 25 (§ 83, stk. 2 og 3)

Det følger af købelovens § 83, stk. 1, at køberen taber retten til at påberåbe sig en mangel, hvis køberen ikke giver sælgeren meddelelse herom inden to år efter salgsgenstandens overgivelse til køberen, medmindre sælgeren har påtaget sig at indestå for genstanden i længere tid eller har handlet i strid med almindelig hæderlighed.

Salgsgenstanden er det, der er genstand for købsaftalen. Det kan være en fysisk løsøregenstand, men også digitalt indhold, fordringer eller rettigheder. Som noget nyt i forhold til gældende ret kan det også være en digital tjeneste, jf. forslaget til købelovens § 4 a, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Fristens begyndelsestidspunkt, overgivelsen af salgsgenstanden, vil for så vidt angår digitalt indhold og digitale tjenester skulle forstås som det tidspunkt, hvor sælgeren i overensstemmelse med de foreslåede § 73, stk. 3 og 4 (lovforslagets § 1, nr. 6), har leveret det digitale indhold eller den digitale tjeneste til køberen. For så vidt angår varer med digitale elementer vil fristen skulle regnes fra det tidspunkt, hvor salgsgenstanden er overgivet, og hvor de digitale elementer endvidere er leveret som anført i det foreslåede § 73, stk. 5 (lovforslagets § 1, nr. 6).

Det foreslås at indsætte et nyt § 83, stk. 2, om, at når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres løbende over en periode, udløber fristen efter stk. 1, for så vidt angår mangler ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste, tidligst ved udløbet af leveringsperioden ved varer med digitale elementer (*nr. 1*) henholdsvis 2 måneder efter udløbet af leveringsperioden i andre tilfælde (*nr. 2*).

Forslaget omfatter tilfælde, hvor digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres løbende over en periode, herunder ved varer med digitale elementer. I andre tilfælde videreføres den gældende reklamationsfrist på som udgangspunkt 2 år uden ændringer. Ud over ved rene varekøb vil 2-års fristen således gælde ved varer med digitale elementer, hvor de digitale elementer skal leveres ved en enkelt levering eller ved en række enkeltstående leveringer, og ved digitalt indhold og digitale tjenester, der skal leveres ved en enkelt levering eller ved en række enkeltstående leveringer.

Med hensyn til forståelsen af udtrykkene løbende levering over en periode, en enkelt levering og en række enkeltstående leveringer henvises til bemærkningerne til det foreslåede § 75 d, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 10).

Det foreslåede § 83, stk. 2, nr. 1, indebærer, at den absolutte reklamationsfrist for mangler ved salgsgenstanden på som udgangspunkt 2 år, for så vidt angår mangler ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste, tidligst udløber ved udlø-

bet af leveringsperioden, når digitale elementer i en vare med digitale elementer skal leveres løbende over en periode.

Det betyder eksempelvis, at hvis digitalt indhold eller en digital tjeneste, som er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, ifølge aftalen skal leveres løbende over en periode på 3 år, taber køberen retten til at påberåbe sig en mangel ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste, hvis køberen ikke giver sælgeren meddelelse herom inden udløbet af den aftalte 3-års periode, medmindre sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed. For så vidt angår mangler ved selve løsøregenstanden gælder derimod fortsat en 2-årig reklamationsfrist.

Er den aftalte leveringsperiode mindre end 2 år, er reklationsfristen 2 år som fastsat i § 83, stk. 1, idet det foreslåede stk. 2, nr. 1, fastsætter, hvornår reklamationsfristen tidligst udløber.

Det foreslåede § 83, stk. 2, nr. 1, kan alene forlænge, men ikke forkorte, reklamationsfristen efter stk. 1 på som udgangspunkt 2 år.

Det foreslåede § 83, stk. 2, nr. 2, indebærer, at den absolutte reklamationsfrist for mangler ved salgsgenstanden på som udgangspunkt 2 år udløber 2 måneder efter udløbet af leveringsperioden, når digitalt indhold eller en digital tjeneste i øvrigt skal leveres løbende over en periode.

Det betyder eksempelvis, at hvis digitalt indhold eller en digital tjeneste ifølge aftalen skal leveres løbende over en periode på 3 år, uden at der er tale om en vare med digitale elementer, taber køberen retten til at påberåbe sig en mangel, hvis køberen ikke giver sælgeren meddelelse herom inden 2 måneder efter udløbet den aftalte 3-års periode, medmindre sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed.

Som et andet eksempel kan nævnes, at hvis digitalt indhold eller en digital tjeneste ifølge aftalen skal leveres løbende over en periode på 1 år, uden at der er tale om en vare med digitale elementer, taber køberen retten til at påberåbe sig en mangel, hvis køberen ikke giver sælgeren meddelelse herom inden 2 måneder efter udløbet den aftalte 1-års periode, medmindre sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed.

Det foreslåede § 83, stk. 2, nr. 2, indebærer i almindelighed, at reklamationsfristen efter stk. 1 på som udgangspunkt 2 år enten forlænges eller forkortes.

Alene i det særlige tilfælde, hvor en aftalt løbende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste udløber netop 1 år og 10 måneder efter leveringen af det digitale indhold eller

den digitale tjeneste i medfør af de foreslåede § 73, stk. 3 og 4, vil reklamationsfristen være 2 år.

Det foreslås endvidere at indsætte et nyt § 83, *stk. 3*, om, at når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres ved en enkelt levering eller en række enkeltstående leveringer, herunder ved varer med digitale elementer, udløber fristen efter stk. 1 tidligst ved udløbet af den periode, der er nævnt i det foreslåede § 75 d, stk. 1, nr. 2, for så vidt angår mangler som nævnt i § 75 d.

Det betyder, at i tilfælde, hvor køberen i betragtning af typen af og formålet med salgsgenstanden med rimelighed kan forvente at modtage opdateringer i længere tid end 2 år, jf. det foreslåede § 75 d, stk. 1, nr. 2 (lovforslagets § 1, nr. 10), forlænges reklamationsfristen efter stk. 1 til udløbet af den periode, hvori køberen med rimelighed kan forvente at modtage opdateringer, for så vidt angår mangler relateret til opdateringer som nævnt i den foreslåede § 75 d.

Med de foreslåede ændringer gennemfører købelovens § 83 varedirektivets artikel 10, stk. 1 og 2, og direktivet om digitalt indholds artikel 11, stk. 2 og 3.

Til nr. 26 (§ 86 a)

Det foreslås som § 86 a at indsætte en ny paragraf med overskriften "Handelsmæssige garantier".

Begrebet handelsmæssig garanti defineres i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 13 (lovforslagets § 1, nr. 4), som enhver forpligtelse, som sælgeren eller en producent (garantigiveren) har påtaget sig over for køberen, ud over sælgerens retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, til at refundere købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved salgsgenstanden, hvis den ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet for eller før aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed.

Producenten defineres som den, der har fremstillet salgsgenstanden, indført den i EU eller fremstår som producent ved at have forsynet salgsgenstanden med sit navn, mærke eller andet kendetegn, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 1 (lovforslagets § 1, nr. 4).

For at kunne anses for en handelsmæssig garanti er det ikke et krav, at ordet garanti anvendes.

Det foreslås i *stk. 1*, at en handelsmæssig garanti er bindende for garantigiveren på de vilkår, der er fastsat i erklæringen om den handelsmæssige garanti og dertil hørende reklama-

mer, der var tilgængelige på tidspunktet for eller før aftalens indgåelse.

Det betyder, at det er op til garantigiveren, hvilket nærmere indhold en handelsmæssig garanti skal have.

En handelsmæssig garanti indskrænker ikke køberens rettigheder mod sælgeren efter købeloven.

Det foreslås i *stk. 2*, at når producenten giver køberen en handelsmæssig garanti for holdbarhed i en bestemt periode, er producenten direkte ansvarlig over for køberen i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af salgsgenstanden i overensstemmelse med de foreslåede § 78 a, stk. 4-8. Producenten kan tilbyde køberen gunstigere betingelser i erklæringen om den handelsmæssige garanti for holdbarhed.

Forslaget angår retsvirkningerne af en producents garanti for holdbarhed.

Som nævnt defineres producenten som den, der har fremstillet salgsgenstanden, indført den i EU eller fremstår som producent ved at have forsynet salgsgenstanden med sit navn, mærke eller andet kendetegn.

Holdbarhed defineres i forslaget til købelovens § 3 a, nr. 6 (lovforslagets § 1, nr. 4), som evne til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.

Efter det foreslåede stk. 2 er retsvirkningen af en holdbarhedsgaranti fra producenten som udgangspunkt, at producenten bliver direkte ansvarlig over for køberen for afhjælpning eller omlevering, jf. købelovens § 78 a, stk. 4-8 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 20), i den periode, hvor garantien gælder. Producenten kan i garantierklæringen tillægge køberen yderligere rettigheder.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis vilkårene i erklæringen om den handelsmæssige garanti er mindre fordelagtige for køberen end de vilkår, der fremgår af de dertil hørende reklamer, er den handelsmæssige garanti bindende på de vilkår, der fremgår af reklamerne vedrørende den handelsmæssige garanti, medmindre reklamerne før aftalens indgåelse blev rettet på samme måde eller en tilsvarende måde, som de var blevet fremsat på.

Forslaget indebærer, at hvis der er uoverensstemmelse mellem erklæringen om og reklamerne for en handelsmæssig garanti, kan køberen påberåbe sig den gunstigste retsstilling, medmindre de reklamer, der giver en gunstigere retsstilling, før indgåelsen af aftalen blev rettet på samme måde eller på en tilsvarende måde, som de var blevet fremsat på.

Den foreslåede § 86 a gennemfører varedirektivets artikel 17, stk. 1.

Til § 2

Til nr. 1 (fodnote til lovens titel)

Fodnoten til markedsføringslovens titel angiver bl.a., at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører forbrugerkøbsdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed).

Det foreslås at ændre fodnoten til lovens titel, således at henvisningen til forbrugerkøbsdirektivet ændres til en henvisning til dele af varedirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF).

Forslaget indebærer, at det fremover vil fremgå af fodnoten til lovens titel, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af varedirektivet.

Forslaget om at indsætte en henvisning til varedirektivet skyldes, at det med lovforslaget foreslås, at dele af varedirektivet gennemføres ved bestemmelser i markedsføringsloven.

Forslaget gennemfører bestemmelsen i varedirektivets artikel 24, stk. 1, 3. afsnit, hvorefter de nationale bestemmelser, der gennemfører direktiverne ved vedtagelsen eller offentliggørelsen, skal indeholde en henvisning til direktiverne.

Forslaget om, at henvisningen til forbrugerkøbsdirektivet skal udgå, skyldes, at forbrugerkøbsdirektivet ophæves med virkning fra den 1. januar 2022, jf. varedirektivets artikel 23.

Til nr. 2 (§ 17, stk. 1-3)

Markedsføringslovens § 17, stk. 1, fastsætter, at en erhvervsdrivende, der markedsfører en garanti el.lign., på let forståelig måde skal informere forbrugeren om (nr. 1) garantiens indhold, herunder eventuelle begrænsninger og forpligtelser indeholdt i garantien, (nr. 2) de oplysninger, der er nødvendige for at gøre garantien gældende, og (nr. 3) at forbrugers ufravigelige rettigheder efter lovgivningen ikke berøres af garantien. Bestemmelsen gennemfører forbrugerkøbsdirektivets artikel 6, stk. 2.

Varedirektivets artikel 17 fastsætter regler om handelsmæs-

sige garantier, der erstatter og ophæver reguleringen i forbrugerkøbsdirektivet.

Både forbrugerkøbsdirektivets artikel 6 og varedirektivets artikel 17 indeholder formkrav til handelsmæssige garantier, men der er ikke tale om helt de samme krav. Der gælder f.eks. ikke efter forbrugerkøbsdirektivet et krav om, at garantien skal gives på et varigt medium, hvis forbrugeren ikke anmoder om det, og formkravene er også i øvrigt formuleret forskelligt i de to direktiver.

Det foreslås på den baggrund at ophæve det gældende § 17, stk. 1, i markedsføringsloven og indsætte tre nye stykker med henblik på at gennemføre varedirektivets artikel 17, stk. 2 og 3. Varedirektivets artikel 17, stk. 1, som angår garantigiverens aftaleretlige forpligtelser over for forbrugeren, foreslås gennemført i købeloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 26 (købelovens § 86 a).

De foreslåede nyaffattede bestemmelser vil have samme anvendelsesområde som det gældende § 17, stk. 1, og markedsføringsloven i øvrigt. Det betyder, at bestemmelserne vil omfatte handelsmæssige garantier vedrørende alle produkter i markedsføringslovens forstand, dvs. både varer og tjenesteydelser, herunder fast ejendom, rettigheder og pligter, jf. markedsføringslovens § 1 og § 2, nr. 3. De foreslåede bestemmelser går således videre, end varedirektivet kræver, da varedirektivet kun gælder for varer.

Det foreslås i § 17, stk. 1, at en erhvervsdrivende, der markedsfører en handelsmæssig garanti, skal udlevere en erklæring om garantien til forbrugeren på et varigt medium senest ved leveringen af produktet.

Det foreslås i § 17, stk. 2, at erklæringen skal være udfærdiget på et klart og forståeligt sprog og skal indeholde,

- 1) når det er relevant, en utvetydig erklæring om, at køberen ved lov har ret til gratis afhjælpning fra sælgerens side af mangler ved salgsgenstanden, og at denne ret ikke påvirkes af den handelsmæssige garanti,
- 2) garantigiverens navn og adresse,
- 3) den procedure, som forbrugeren skal følge for at opnå gennemførelse af den handelsmæssige garanti,
- 4) betegnelsen på de produkter, som den handelsmæssige garanti finder anvendelse på, og
- 5) vilkårene for den handelsmæssige garanti.

En handelsmæssig garanti skal således udleveres til forbrugeren på et varigt medium senest ved leveringen af produktet og være udfærdiget på et klart og forståeligt sprog. Det fremgår af markedsføringslovens § 17, stk. 4 (som affattet

ved lovforslagets § 2, nr. 3), at vilkårene for den handelsmæssige garanti skal være affattet på dansk, hvis markedsføringen er sket på dansk.

Ved en handelsmæssig garanti forstås enhver forpligtelse, som sælgeren eller en producent (garantigiveren) har påtaget sig over for køberen, ud over sælgerens retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, til at refundere købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved salgsgenstanden, hvis den ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet for eller før aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 13 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Som varigt medium anses ethvert middel, som sætter modtageren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger, jf. forslaget til købelovens § 3 a, nr. 11 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Det foreslåede stk. 2, nr. 1, angiver, at den handelsmæssige garanti, når det er relevant, skal indeholde en utvetydig erklæring om, at forbrugeren ved lov har ret til gratis afhjælpning fra sælgerens side ved mangler ved salgsgenstanden, og at denne ret ikke påvirkes af den handelsmæssige garanti.

Det betyder, at når en handelsmæssig garanti angår produkter, der er omfattet af købelovens regler om forbrugerkøb, skal den handelsmæssige garanti indeholde den nævnte utvetydige erklæring om forbrugeren ret til gratis afhjælpning fra sælgerens side (også når sælgeren er en anden en garantigiveren). Det vil således være relevant, når den handelsmæssige garanti angår løsøre, digitalt indhold, digitale tjenester, fordringer, rettigheder mv., jf. købelovens § 4 a (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 5).

Det foreslåede stk. 2, nr. 1, vil derimod ikke være relevant, når den handelsmæssige garanti angår tjenesteydelser, der ikke er omfattet af købeloven, eller fast ejendom.

De foreslåede stk. 2, nr. 2-5, angiver, at den handelsmæssige garanti endvidere skal indeholde garantigiverens navn og adresse, den procedure, som forbrugeren skal følge for at opnå gennemførelse af den handelsmæssige garanti, betegnelsen på de produkter, som den handelsmæssige garanti finder anvendelse på, og vilkårene for den handelsmæssige garanti.

De oplysninger, der er nævnt i stk. 2, nr. 2-5, skal fremgå af alle handelsmæssige garantier, dvs. uanset om den handelsmæssige garanti angår produkter, som er omfattet af købelovens regler om forbrugerkøb, eller produkter, som ikke er omfattet af købeloven.

Det foreslås i *stk. 3*, at manglende overholdelse af stk. 1 og 2 ikke ændrer ved, at den handelsmæssige garanti er bindende for garantigiveren som anført i den foreslåede bestemmelse i købelovens § 86 a, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 26).

Uanset om kravene i stk. 1 og 2 er opfyldt, er en handelsmæssig garanti således bindende for garantigiveren på de vilkår, der er fastsat i erklæringen om den handelsmæssige garanti og dertil hørende reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet for eller før aftalens indgåelse, jf. forslaget til købelovens § 86 a, stk. 1.

De foreslåede § 17, stk. 1-3, gennemfører som nævnt varedirektivets artikel 17, stk. 2 og 3, dog med en udvidelse af anvendelsesområdet til at omfatte alle produkter i markedsføringslovens forstand.

Til nr. 3 (§ 17, stk. 4)

Markedsføringslovens § 17, stk. 1, fastsætter, at en erhvervsdrivende, der markedsfører en garanti el.lign., skal informere forbrugeren om bl.a. garantiens indhold.

Markedsføringslovens § 17, stk. 2, fastsætter i tilknytning hertil, at vilkårene for garantien skal være affattet på dansk, hvis markedsføringen er sket på dansk.

Det følger af lovforslagets § 2, nr. 2, at markedsføringslovens § 17, stk. 2, bliver § 17, stk. 4.

Det foreslås i § 17, *stk. 2*, der bliver *stk. 4*, at ændre ”garantien” til ”den handelsmæssige garanti”.

Der er tale om en sproglig ændring som følge af den tilsvarende ændring af sprogbrugen fra ”garanti” til ”handelsmæssig garanti” i de foreslåede § 17, stk. 1-3 (lovforslagets § 2, nr. 2).

Forslaget medfører ingen indholdsmæssige ændringer i forhold til gældende ret.

Det bemærkes, at varedirektivets artikel 17, stk. 4, bestemmer, at medlemsstaterne kan fastsætte regler om andre aspekter vedrørende handelsmæssige garantier, som ikke er reguleret ved artikel 17, herunder regler for, på hvilket eller

hvilke sprog erklæringen om den handelsmæssige garanti skal gøres tilgængelig for forbrugeren.

Til nr. 4 (§ 37, stk. 3)

Markedsføringslovens § 37, stk. 3, fastsætter, at overtrædelse af nærmere angivne bestemmelser i markedsføringsloven straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det foreslås at ændre § 37, *stk. 3*, således at § 17, stk. 1, 2 og 4, tilføjes i opregningen af de bestemmelser, hvis overtrædelse straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det betyder, at hvis en erhvervsdrivende markedsfører en handelsmæssig garanti, men ikke udleverer en erklæring om garantien til forbrugeren på et varigt medium senest ved leveringen af produktet, eller hvis erklæringen ikke er udfærdiget på et klart og forståeligt sprog eller ikke indeholder de oplysninger, som kræves efter de foreslåede § 17, stk. 1 og 2, nr. 1-5 (lovforslagets § 2, nr. 2), eller hvis vilkårene for garantien ikke er affattet på dansk, når markedsføringen er sket på dansk (§ 17, stk. 4, som affattet ved lovforslagets § 2, nr. 3), kan fysiske og juridiske personer, der har begået overtrædelsen, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. For så vidt angår strafansvar for juridiske personer henvises til markedsføringslovens § 37, stk. 6 (der ikke foreslås ændret).

Der er ikke tilsigtet ændringer i, at der ved strafudmålingen skal lægges vægt på overtrædelsens grovhed, omfang og den tilsigtede økonomiske gevinst, og at overtrædelser, der er enten grove, bevidste eller gentagne, bør straffes med bøder, der har en sådan størrelse, at de har en reel præventiv effekt.

Den foreslåede mulighed for strafsanktionering af overtrædelser af markedsføringslovens § 17, stk. 1, 2 og 4, om kravene til markedsføringen af handelsmæssige garantier skal ses i lyset af varedirektivets artikel 19, der bl.a. fastsætter, at medlemsstaterne skal sørge for, at der findes tilstrækkelige og effektive midler til at sikre, at direktivet overholdes.

Til § 3

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2022.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens § 1 ikke finder anvendelse på aftaler om køb af andet end digitalt indhold eller digitale tjenester indgået før lovens ikrafttræden. På sådanne aftaler finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det foreslåede *stk. 2* betyder, at de foreslåede nye regler

i købeloven alene finder anvendelse på aftaler om køb af andet end digitalt indhold eller digitale tjenester, der indgås efter lovens ikrafttræden.

Derimod finder de foreslåede nye regler i købeloven i et vist omfang også anvendelse på aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester, som er indgået før lovens ikrafttræden, jf. nedenfor om de foreslåede stk. 3 og 4.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovens § 1 finder anvendelse på levering af digitalt indhold og digitale tjenester, der finder sted efter lovens ikrafttræden, selv om aftalen er indgået før lovens ikrafttræden, jf. dog *stk. 4*.

Det foreslåede *stk. 3* betyder, at de foreslåede nye regler i købeloven fra lovens ikrafttræden også finder anvendelse på eksisterende aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester, i det omfang leveringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste foretages efter lovens ikrafttræden.

Det foreslås dog i *stk. 4*, at lovens § 1, nr. 19, finder anvendelse på aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester, der er indgået efter lovens ikrafttræden.

Det betyder, at den foreslåede nye regel i købelovens § 77 b (lovforslagets § 1, nr. 19) om ændringer i løbende aftaler om digitalt indhold og digitale tjenester kun finder anvendelse på aftaler indgået efter lovens ikrafttræden.

For sådanne aftaler indgået før lovens ikrafttræden gælder i så henseende også efter lovens ikrafttræden ulovbestemte obligationsretlige regler om adgangen til at foretage ændringer i løbende aftaleforhold.

Lovforslagets § 3 gennemfører varedirektivets artikel 24 og direktivet om digitalt indholds artikel 24.

Til § 4

Bestemmelsen angår lovens territoriale gyldighed.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens § 1 om ændringer i købeloven ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Færøerne har pr. 1. januar 2010 overtaget formueretten for Færøerne. Loven skal derfor ikke gælde eller kunne sættes i kraft for Færøerne.

Markedsføringsloven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. markedsføringslovens § 41. Derfor skal nærværende ændringslovs § 2 heller ikke gælde eller kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

Fodnote 1: Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed, EU-Tidende 1999, nr. L 171, side 13, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, EU-Tidende 2011, nr. L 304, side 64.

§ 1. -

Stk. 2. I forbrugerkøb, jf. § 4 a, kan § 2, stk. 1, § 4 a, § 50, §§ 55-58, § 73, stk. 1 og 2, §§ 74 og 75, § 76, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2 og 3, §§ 77-79, § 80, stk. 1, og §§ 81-87 dog ikke fraviges til skade for køberen.

Stk. 3. -

§ 1 a. -

Stk. 2. -

Stk. 3. § 5, §§ 10-13, § 17, stk. 2, § 21, stk. 2, § 42, § 43, stk. 1 og 2, § 44, §§ 47-49 og 52-54 gælder ikke i forbrugerkøb.

Stk. 4. -

§ 1

I købeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 140 af 17. februar 2014, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed, EU-Tidende 1999, nr. L 171, side 13« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 136, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/770/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester, EU-Tidende 2019, nr. L 136, side 1«.

2. I § 1, stk. 2, ændres »§§ 55-58, § 73, stk. 1 og 2, §§ 74 og 75, § 76, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2 og 3, §§ 77-79« til: »§§ 55 og 56, § 57, stk. 2, §§ 73-79«.

3. I § 1 a, stk. 3, ændres »§§ 47-49« til: »§§ 46-49«, og efter »52-54« indsættes », § 57, stk. 1, og § 58«.

4. Efter § 3 indsættes:

»§ 3 a. I denne lov forstås i forbrugerkøb ved:

1) Producent: Den, der har fremstillet salgsgenstanden, indført den i Den Europæiske Union eller fremstår som producent ved at have forsynet salgsgenstanden med sit navn, mærke eller andet kendetegn.

2) Digitalt indhold: Data, der fremstilles og leveres i digital form.

3) Digital tjeneste: Tjeneste, der gør det muligt at generere, behandle, lagre eller få adgang til data i digital form, eller som muliggør deling af eller enhver anden form for interaktion med data i digital form, som uploades eller genereres af brugere af den pågældende tjeneste.

4) Vare med digitale elementer: En løsøregenstand, der integrerer eller er indbyrdes forbundet med digitalt indhold

eller en digital tjeneste på en sådan måde, at fraværet af det digitale indhold eller den digitale tjeneste ville forhindre genstanden i at opfylde sin funktion.

5) Funktionalitet: Evne til at udføre sine funktioner i betragtning af formålet.

6) Holdbarhed: Evne til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.

7) Kompatibilitet: Evne til at fungere med hardware eller software, med hvilket digitalt indhold eller digitale tjenester af samme type normalt anvendes, uden at det er nødvendigt at konvertere det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

8) Interoperabilitet: Evne til at fungere med hardware eller software, der adskiller sig fra den, som genstande af samme type normalt anvendes med.

9) Digitalt miljø: Hardware, software og netværksforbindelser, der anvendes af køberen til at få adgang til eller gøre brug af digitalt indhold eller en digital tjeneste.

10) Installation af digitalt indhold eller en digital tjeneste: Sammenkoblingen med og inkorporeringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste i køberens digitale miljø, for at det digitale indhold eller den digitale tjeneste kan anvendes i overensstemmelse med kravene til salgsgenstanden, jf. §§ 75 b-75 d.

11) Varigt medium: Ethvert middel, som sætter modtageren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

12) Offentlig auktion: En salgsmetode, hvor en erhvervsdrivende tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere, som selv er eller har mulighed for at være til stede under auktionen, gennem en gennemsigtig konkurrencebaseret budprocedure, som styres af en auktionsholder, og hvor den tilbudsgiver, hvis bud antages, er forpligtet til at købe varerne eller tjenesteydelserne.

13) Handelsmæssig garanti: Enhver forpligtelse, som sælgeren eller en producent (garantigiveren) har påtaget sig over for køberen, ud over sælgerens retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, til at refundere købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved salgsgenstanden, hvis den ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet for eller før aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed.«

§ 4 a. -

Stk. 2. -

5. I § 4 a indsættes som *stk. 3-8*:

»*Stk. 3.* Som forbruger køb anses under i øvrigt samme betingelser som nævnt i *stk. 1 og 2*, jf. dog *stk. 4*, endvidere aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste, når leveringen er forbundet med en modydelse i form af

- 1) et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi eller
- 2) personoplysninger, medmindre oplysningerne udelukkende behandles med henblik på levering af det digitale indhold eller den digitale tjeneste eller for at give mulighed for at opfylde retlige krav.

Stk. 4. *Stk. 3* finder ikke anvendelse på aftaler vedrørende

- 1) andre tjenesteydelser end digitale tjenesteydelser, uanset om der anvendes digitale former eller midler til at skabe resultatet af tjenesteydelsen eller til at levere eller overføre det til forbrugeren,
- 2) elektroniske kommunikationstjenester med undtagelse af nummeruafhængige interpersonelle kommunikationstjenester, jf. § 2, nr. 9 og 20, i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester,
- 3) sundhedsydelser, der leveres af autoriserede sundhedspersoner til patienter for at vurdere, bevare eller genetablere deres sundhedstilstand, herunder ordinerings-, udleverings- og levering af lægemidler og medicinsk udstyr,
- 4) tjenester, der involverer at vædde et pengebeløb i hasardspil, herunder spil med et element af færdigheder, såsom lotterier, kasinospil, pokerspil og væddemål, ved hjælp af elektroniske midler eller enhver anden teknologi til lettelse af kommunikation og på individuel anmodning af en modtager af sådanne tjenester,
- 5) finansielle tjenesteydelser, jf. § 3, nr. 4, i lov om forbruger aftaler,
- 6) software, som tilbydes i henhold til en Free and Open Source-licens, hvor der ikke betales et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi, og hvor de personoplysninger, som køberen afgiver, udelukkende behandles med henblik på at forbedre den specifikke softwares sikkerhed, kompatibilitet eller interoperabilitet,
- 7) digitalt indhold, der stilles til rådighed for offentligheden på anden måde end ved signaltransmission som led i en forestilling eller et arrangement, såsom digitale filmforevisninger, eller
- 8) digitalt indhold, der leveres af offentlige myndigheder i overensstemmelse med lov om videreanvendelse af den offentlige sektors informationer.

Stk. 5. Omfatter en aftale elementer vedrørende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste og elementer vedrørende levering af andre tjenester, finder loven anvendelse

på elementerne vedrørende det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Stk. 6. Medmindre andet er fastsat i loven, finder lovens regler om digitalt indhold og digitale tjenester ikke anvendelse på digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand som defineret i § 3 a, nr. 4, og som leveres sammen med løsøregenstanden i henhold til købsaftalen vedrørende denne løsøregenstand, uanset om sådant digitalt indhold eller en sådan digital tjeneste leveres af sælgeren eller tredjemand. Er der tvivl om, hvorvidt leveringen af digitalt indhold eller en digital tjeneste, der er integreret i eller indbyrdes forbundet med en løsøregenstand, udgør en del af købsaftalen, formodes det digitale indhold eller den digitale tjeneste at være omfattet af købsaftalen.

Stk. 7. Medmindre andet er fastsat i loven, finder lovens regler om digitalt indhold uanset stk. 6 anvendelse på et fysisk medium, der udelukkende bruges som bærer af digitalt indhold.

Stk. 8. Køb af levende heste anses ikke som forbrugerkøb.«

§ 73. -

Stk. 2. -

§ 74. Medmindre andet er aftalt vedrørende leveringstidspunktet, skal sælgeren levere salgsgenstanden uden unødigt forsinkelse, dog senest 30 dage efter aftalens indgåelse. Leveres salgsgenstanden ikke i rette tid, jf. 1. pkt., og skyldes dette ikke køberens eller en omstændighed, som køberens bærer risikoen for, foreligger der forsinkelse.

Stk. 2. I tilfælde af forsinkelse kan køberens hævning af købet, såfremt forsinkelsen er af væsentlig betydning for denne og sælgeren måtte forudsætte dette, eller såfremt sælgeren har nægtet levering. Det samme gælder, hvis sælgeren ikke efter påkrav fra køberens leverer salgsgenstanden inden udløbet af en rimelig frist.

6. I § 73 indsættes som *stk. 3-5*:

»*Stk. 3.* Angår aftalen digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, anses leveringen for sket, når det digitale indhold eller andre midler, der er egnede til at få adgang til eller downloade det digitale indhold, er stillet til rådighed eller gjort tilgængelige for køberens eller for en fysisk eller virtuel facilitet, som køberens har valgt til det formål.

Stk. 4. Angår aftalen en digital tjeneste, anses leveringen for sket, når den digitale tjeneste er gjort tilgængelig for køberens eller for en fysisk eller virtuel facilitet, som køberens har valgt til det formål.

Stk. 5. Angår aftalen en vare med digitale elementer, anses leveringen for sket, når varen er leveret i overensstemmelse med stk. 1 eller 2 og de digitale elementer er leveret i overensstemmelse med stk. 3 eller 4.«

7. § 74, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Medmindre andet er aftalt vedrørende leveringstidspunktet, skal sælgerens levere salgsgenstanden uden unødigt forsinkelse. Medmindre andet er aftalt, skal sælgerens endvidere levere salgsgenstanden senest 30 dage efter aftalens indgåelse. 2. pkt. gælder ikke for digitale tjenester og gælder kun for digitalt indhold, når det digitale indhold leveres på et fysisk medium.

Stk. 2. Leveres salgsgenstanden ikke i rette tid, jf. stk. 1, og skyldes dette ikke køberens eller en omstændighed, som køberens bærer risikoen for, foreligger der forsinkelse.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.

Stk. 3. Ved ophævelse af aftalen skal sælgeren uden unødigt forsinkelse tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen.

§ 75 a. Salgsgenstanden skal med hensyn til art, mængde, kvalitet og andre egenskaber stemme overens med aftalen, og køberen skal i forbindelse med købet have de fornødne oplysninger med henblik på montering, anvendelse, opbevaring og vedligeholdelse af salgsgenstanden.

Stk. 2. Medmindre andet følger af parternes aftale, skal salgsgenstanden

- 1) have en sådan holdbarhed og øvrige egenskaber samt emballering, som køberen efter salgsgenstandens karakter og forholdene i øvrigt havde rimelig grund til at forvente,
- 2) være egnet til formål, som genstande af den pågældende type sædvanligvis anvendes til,
- 3) være egnet til køberens særlige formål, hvis sælgeren har bestyrket køberens forventning herom, og
- 4) have samme egenskaber som en vareprøve eller model, som sælger har forelagt køberen ved køkets indgåelse.

8. I § 74, *stk. 2*, der bliver *stk. 3*, indsættes som *3. pkt.*:

»Angår aftalen digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, eller en digital tjeneste, kan køberen endvidere hæve købet, hvis det tydeligt fremgår af omstændighederne, at sælgeren ikke vil levere salgsgenstanden.«

9. § 74, *stk. 3*, der bliver *stk. 4*, affattes således:

»*Stk. 4.* Hæves købet, jf. *stk. 3* eller §§ 28 og 29, finder § 78 b, *stk. 4*, § 78 c, *stk. 2-5*, og §§ 78 d og 78 e tilsvarende anvendelse. Uanset § 78 c, *stk. 4*, skal sælgeren dog ved aftaler, som angår digitalt indhold, der leveres på et fysisk medium, tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, uden unødigt forsinkelse.«

10. § 75 a ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 75 a. Sælgeren skal levere en salgsgenstand til køberen, der opfylder kravene i §§ 75 b-75 e, jf. dog § 77.

§ 75 b. Salgsgenstanden skal

- 1) svare til den beskrivelse, art, type, mængde og kvalitet samt have den funktionalitet, kompatibilitet og interoperabilitet og de øvrige egenskaber, som fremgår af aftalen,
- 2) være egnet til ethvert særligt formål, som køberen ønsker, at den skal kunne anvendes til, og som køberen har gjort sælgeren bekendt med senest på tidspunktet for aftalens indgåelse, og som sælgeren har accepteret,
- 3) leveres med tilbehør, vejledning, herunder om installation, og kundeservice som krævet i aftalen og
- 4) opdateres som fastsat i aftalen.

§ 75 c. Salgsgenstanden skal endvidere, jf. dog *stk. 3*,

- 1) være egnet til de formål, til hvilke genstande af samme type normalt vil blive anvendt, under hensyn til relevant EU-ret og national ret og eventuelle tekniske standarder eller i mangel heraf sektorspecifikke brancheadfærdskodekser,
- 2) være af den kvalitet og svare til den beskrivelse, der gælder for en prøve, model, prøveversion eller forhåndsvisning, som sælgeren har stillet til rådighed for køberen inden aftalens indgåelse,
- 3) leveres med eventuelt tilbehør, herunder emballage, installationsvejledning eller anden vejledning, som køberen med rimelighed kan forvente at modtage, og

4) svare til den mængde og have de egenskaber og øvrige funktioner, herunder med hensyn til holdbarhed, funktionalitet, kompatibilitet, tilgængelighed, kontinuitet og sikkerhed, der er sædvanlige for genstande af samme type, og som køberen med rimelighed kan forvente under hensyn til salgsgenstandens art og offentlige udsagn, som er fremsat af eller på vegne af sælgeren eller tidligere led i transaktionskæden, herunder producenten, navnlig i reklamer eller gennem mærkning, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Sælgeren er ikke bundet af offentlige udsagn som nævnt i stk. 1, nr. 4, hvis sælgeren godtgør, at

1) sælgeren ikke havde kendskab til og ikke med rimelighed kunne have haft kendskab til det pågældende offentlige udsagn,

2) det offentlige udsagn var rettet på tidspunktet for aftalens indgåelse på samme måde eller på en tilsvarende måde, som det var blevet fremsat på, eller

3) det offentlige udsagn ikke kan have haft betydning for køberens beslutning om at indgå aftalen.

Stk. 3. Der er ikke tale om en mangel som nævnt i stk. 1, hvis køberen ved indgåelsen af aftalen specifikt blev gjort opmærksom på, at en bestemt egenskab ved salgsgenstanden afveg fra de krav, der er fastsat i stk. 1, og udtrykkeligt og særskilt accepterede denne afvigelse.

§ 75 d. Ved aftaler, som angår digitalt indhold, digitale tjenester eller varer med digitale elementer, skal sælgeren, jf. dog stk. 5, sikre, at køberen får besked om og får leveret opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, som er nødvendige for til stadighed at holde salgsgenstanden fri for mangler i den periode,

1) hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste skal leveres i henhold til aftalen, når der er aftalt løbende levering over en periode, dog mindst 2 år for varer med digitale elementer, eller

2) som køberen med rimelighed kan forvente i betragtning af typen af og formålet med salgsgenstanden, og under hensyn til aftalens omstændigheder og art, når der er aftalt en enkelt levering eller en række enkeltstående leveringer af det digitale indhold eller den digitale tjeneste.

Stk. 2. Hvis køberen ikke inden for en rimelig frist installerer opdateringer, som er blevet leveret i overensstemmelse med stk. 1, er sælgeren ikke ansvarlig for mangler, der udelukkende skyldes, at den relevante opdatering ikke er foretaget, forudsat at

1) sælgeren har oplyst køberen om, at opdateringen var tilgængelig, og om konsekvenserne af køberens manglende installation og

2) køberens manglende eller forkerte installation af opdateringen ikke skyldes mangler i den installationsvejledning, som er givet til køberen.

Stk. 3. Når der er aftalt løbende levering over en periode, skal det digitale indhold eller den digitale tjeneste være fri for mangler i hele leveringsperioden.

Stk. 4. Medmindre andet er aftalt, skal digitalt indhold eller en digital tjeneste leveres i den nyeste version, der er tilgængelig på tidspunktet for aftalens indgåelse.

Stk. 5. Der er ikke tale om en mangel som nævnt i stk. 1, hvis køberen ved indgåelsen af aftalen specifikt blev gjort opmærksom på, at en bestemt egenskab ved salgsgenstanden afveg fra de krav, der er fastsat i stk. 1, og udtrykkeligt og særskilt accepterede denne afvigelse.

§ 75 e. Køberen kan påberåbe sig en mangel, som skyldes forkert installation af salgsgenstanden, herunder forkert installation i køberens digitale miljø, når installationen blev udført

1) af sælgeren eller på sælgerens vegne eller

2) af køberen og den forkerte installation skyldes mangler i den installationsvejledning, der blev leveret af sælgeren eller på sælgerens vegne.«

11. § 76 affattes således:

»§ 76. Der foreligger endvidere en mangel ved salgsgenstanden, hvis sælgeren har forsømt at give køberen oplysning om forhold, der har haft betydning for køberens bedømmelse af salgsgenstanden, og som sælgeren kendte eller burde kende.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.«

§ 76. Der foreligger en mangel ved salgsgenstanden, hvis

1) genstanden ikke svarer til den betegnelse, hvorunder den er solgt, eller sælgeren i øvrigt ved køkets afslutning har givet urigtige eller vildledende oplysninger, medmindre disse ikke kan antages at have haft betydning for køberens bedømmelse af genstanden,

2) sælgeren eller et tidligere salgsled har givet oplysninger som nævnt i nr. 1 på varens indpakning, i annoncer eller i andre meddelelser, der er beregnet til at komme til almenhedens eller køberens kundskab,

3) sælgeren har forsømt at give køberen oplysning om forhold, der har haft betydning for køberens bedømmelse af genstanden, og som sælgeren kendte eller burde kende, eller

4) genstanden i øvrigt er af anden eller ringere beskaffenhed eller brugbarhed, end den ifølge aftalen og de foreliggende omstændigheder skulle være, herunder hvis kravene i § 75 a ikke er opfyldt.

Stk. 2. Køberen kan ikke påberåbe sig en urigtig eller vildledende oplysning, der er rettet senest ved indgåelsen af aftalen.

Stk. 3. Forhold ved materialer fremskaffet af køberen kan ikke påberåbes som en mangel, medmindre sælgeren har tilsidesat sin vejledningspligt.

§ 77. Bestemmelser i aftalen om, at køberen ikke kan påberåbe sig mangler ved salgsgenstanden og andre almindelige forbehold, såsom at salgsgenstanden er solgt, som den er og forefindes, kan ikke gøres gældende over for køberen.

Stk. 2. Ved køb af brugte genstande på offentlig auktion, hvor køberen har mulighed for selv at være til stede, kan køberen kun påberåbe sig, at der foreligger en mangel, hvis dette følger af § 76, stk. 1, nr. 1-3, eller hvis genstanden er i væsentlig ringere stand, end køberen under hensyn til omstændighederne havde grund til at regne med.

§ 77 a. Afgørelsen af, om salgsgenstanden lider af en mangel, træffes ud fra dens beskaffenhed på tidspunktet for risikoens overgang. Forelå der på dette tidspunkt en mangel, hæfter sælgeren herfor, også selv om den først viser sig senere.

Stk. 2. -

Stk. 3. Viser salgsgenstandens manglende overensstemmelse med kravene i §§ 75 a og 76 sig inden seks måneder efter leveringen, formodes den manglende overensstemmelse at have været til stede på det i stk. 1 nævnte tidspunkt, medmindre denne formodning er uforenelig med salgsgenstandens eller den manglende overensstemmelses art.

12. § 77, *stk. 1*, ophæves.

Stk. 2 bliver herefter stk. 1.

13. I § 77, *stk. 2*, der bliver stk. 1, ændres »mulighed for selv at være til stede« til: »let adgang til klare og omfattende oplysninger om, at de almindelige regler om krav til salgsgenstanden, jf. §§ 75 b-75 e, ikke finder anvendelse«, og »§ 76, stk. 1, nr. 1-3« ændres til »stk. 2 eller § 76«.

14. I § 77, *stk. 2*, der bliver stk. 1, indsættes som 2. *pkt.*:

»1. pkt. gælder ikke for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.«

15. I § 77 indsættes som *stk. 2* og 3:

»Stk. 2. Ved køb omfattet af stk. 1 kan køberen endvidere påberåbe sig, at der foreligger en mangel, hvis

1) genstanden ikke svarer til den betegnelse, som den er solgt under, eller sælgeren i øvrigt ved køkets afslutning har givet urigtige eller vildledende oplysninger, medmindre disse ikke kan antages at have haft betydning for køberens bedømmelse af genstanden, eller

2) sælgeren eller et tidligere salgsled har givet oplysninger som nævnt i nr. 1 på salgsgenstandens indpakning, i annoncer eller i andre meddelelser, der er beregnet til at komme til almenhedens eller køberens kundskab.

Stk. 3. Køberen kan ikke påberåbe sig en urigtig eller vildledende oplysning, der er rettet senest ved indgåelsen af aftalen«.

16. I § 77 a, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »risikoens overgang« til: »leveringen«.

17. § 77 a, *stk. 3*, affattes således:

»Stk. 3. Viser en mangel sig inden 1 år efter leveringen, ved køb af levende dyr dog inden seks måneder efter leveringen, formodes manglen at have været til stede ved leveringen, medmindre denne formodning er uforenelig med salgsgenstandens eller manglens art, jf. dog stk. 4-6. Dette gælder dog ikke ved køb som nævnt i § 77.«

18. I § 77 a indsættes som *stk. 4-6*:

»Stk. 4. Er der aftalt løbende levering over en periode af digitalt indhold eller en digital tjeneste, og viser en mangel ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste sig inden

for denne periode, har sælgeren bevisbyrden for, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste var fri for mangler i leveringsperioden. Er der aftalt løbende levering over en periode af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i en vare med digitale elementer, og viser en mangel ved de digitale elementer sig inden for denne periode eller inden 2 år efter leveringen, alt efter hvilket tidspunkt der er det seneste, har sælgeren bevisbyrden for, at det digitale indhold eller den digitale tjeneste var fri for mangler i leveringsperioden.

Stk. 5. Stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse, hvis sælgeren

1) godtgør, at køberens digitale miljø ikke er kompatibelt med det digitale indholds eller den digitale tjenestes tekniske krav, og

2) på en klar og forståelig måde oplyste køberen om disse krav inden aftalens indgåelse.

Stk. 6. Køberen skal samarbejde med sælgeren, i det omfang det med rimelighed er muligt og nødvendigt for at afgøre, om årsagen til manglen ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste findes i køberens digitale miljø. Forpligtelsen til at samarbejde er begrænset til de teknisk tilgængelige midler, som er mindst forstyrrende for køberen. Hvis køberen ikke samarbejder og sælgeren har oplyst køberen om de tekniske krav på en klar og forståelig måde inden aftalens indgåelse, har køberen bevisbyrden for, at manglen forelå i leveringsperioden.«

19. § 77 b ophæves, og i stedet indsættes:

»Ændringer i løbende aftaler om digitalt indhold eller digitale tjenester

§ 77 b. Når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres løbende over en periode, kan sælgeren ændre det digitale indhold eller den digitale tjeneste ud over, hvad der er nødvendigt for til stadighed at holde det digitale indhold eller den digitale tjeneste fri for mangler, jf. §§ 75 b-75 d, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Aftalen tillader og giver en gyldig grund til en sådan ændring.

2) Ændringen foretages uden yderligere omkostninger for køberen.

3) Køberen orienteres om ændringen på en klar og forståelig måde.

4) Køberen orienteres i de tilfælde, der er nævnt i stk. 2, i rimelig tid forinden på en klar og forståelig måde på et varigt medium om elementerne i og tidspunktet for ændringen og om retten til at ophæve købet i overensstemmelse med stk. 2 eller om muligheden for at beholde det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden sådan en ændring i overensstemmelse med stk. 3.

§ 77 b. Køberen kan ikke påberåbe sig en mangel, som køberen var eller måtte være bekendt med ved aftalens indgåelse, medmindre der er holdepunkt herfor i aftalen eller sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed.

§ 78. Lider salgsgenstanden af en mangel, har køberen valget mellem

- 1) afhjælpning af mangelen,
- 2) levering af en anden genstand, der stemmer overens med aftalen (omlevering),
- 3) et passende afslag i købesummen eller
- 4) ophævelse af købet, hvis mangelen ikke er uvæsentlig.

Stk. 2. Køberen kan ikke kræve omlevering eller afhjælpning, hvis gennemførelse af den valgte beføjelse er umulig eller vil påføre sælgeren uforholdsmæssige omkostninger. Der skal herved tages hensyn til salgsgenstandens værdi uden mangler, manglens betydning, og om anden beføjelse kan gennemføres uden væsentlig ulempe for køberen.

Stk. 3. Tilbyder sælgeren afhjælpning eller omlevering, kan køberen ikke kræve et passende afslag i købesummen eller ophævelse af købet.

Stk. 4. Sælgeren skal opfylde krav eller tilbud om afhjælpning eller omlevering inden for rimelig tid, uden udgift og uden væsentlig ulempe for køberen, jf. § 79. Sker dette ikke, kan køberen kræve et passende afslag i købesummen, ophævelse af købet, omlevering eller, for så vidt dette kan ske uden uforholdsmæssige omkostninger, lade mangelen afhjælpes for sælgerens regning.

Stk. 2. Køberen er berettiget til at ophæve købet, hvis ændringen har negativ indvirkning på køberens adgang til eller anvendelse af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, medmindre en sådan negativ indvirkning er uvæsentlig, jf. dog stk. 3. I så fald har køberen ret til at ophæve købet gratis inden for 30 dage efter at have modtaget den orientering, der er nævnt i stk. 1, nr. 4, eller fra det tidspunkt, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste er blevet ændret af sælgeren, alt efter hvilken dato der er den seneste.

Stk. 3. Stk. 2 finder ikke anvendelse, hvis sælgeren har gjort det muligt for køberen uden yderligere omkostninger at beholde det digitale indhold eller den digitale tjeneste uden ændring og det digitale indhold eller den digitale tjeneste forbliver fri for mangler.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse, når aftalen vedrørende levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste også omfatter elementer af en internetadgangstjeneste eller en nummerbaseret interpersonel kommunikationstjeneste.«

20. § 78 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 78. Lider salgsgenstanden af en mangel, har køberen ret til afhjælpning, omlevering, forholdsmæssigt afslag i prisen eller ophævelse af købet efter reglerne i §§ 78 a-78 e.

Stk. 2. Stk. 1 gælder også, når manglen skyldes en begrænsning som følge af krænkelse af tredjemands ret.

§ 78 a. Køberen kan vælge mellem afhjælpning og omlevering, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Sælgeren kan afvise at foretage afhjælpning eller omlevering, hvis afhjælpning henholdsvis omlevering er umulig eller ville påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter under hensyn til alle omstændigheder, herunder den værdi, salgsgenstanden ville have, hvis den var mangelfri, manglens betydning, og om den alternative beføjelse kunne foretages uden væsentlig ulempe for køberen. Ved levering af digitalt indhold og digitale tjenester kan sælgeren vælge mellem afhjælpning og omlevering.

Stk. 3. Hvis både afhjælpning og omlevering er umulig eller ville påføre sælgeren uforholdsmæssigt store udgifter under hensyn til de omstændigheder, der er nævnt i stk. 2, kan sælgeren afvise såvel afhjælpning som omlevering.

Stk. 4. Afhjælpning eller omlevering skal foretages

- 1) gratis, dvs. fri for de omkostninger, der er nødvendige for, at salgsgenstanden bliver fri for mangler, navnlig forsendelses- eller transportomkostninger, arbejds løn og materialeomkostninger,
- 2) inden for rimelig tid fra det tidspunkt, hvor sælgeren er blevet underrettet af køberen om manglen, og
- 3) uden væsentlig ulempe for køberen under hensyn til salgsgenstandens karakter eller art og køberens formål med at anskaffe salgsgenstanden.

Stk. 5. Køberen kan lade manglen afhjælpe for sælgerens regning, hvis

1) sælgeren ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering i overensstemmelse med stk. 4 og

2) afhjælpningen kan ske uden uforholdsmæssige omkostninger.

Stk. 6. Hvis manglen udbedres ved afhjælpning eller omlevering af andet end digitalt indhold eller en digital tjeneste, skal køberen stille salgsgenstanden til rådighed for sælgeren. Sælgeren skal for egen regning tage den salgsgenstand tilbage, der er sket omlevering for.

Stk. 7. Hvis en afhjælpning som nævnt i stk. 6 kræver fjernelse af en salgsgenstand, der er blevet installeret under hensyn til dens art og formål, inden manglen viste sig, eller hvis en sådan salgsgenstand skal omleveres, skal sælgeren fjerne den mangelfulde salgsgenstand og installere den omleverede eller afhjulpne salgsgenstand eller afholde udgifterne hertil.

Stk. 8. Køberen skal i tilfælde som nævnt i stk. 6 ikke betale for normal brug af en omleveret salgsgenstand i tiden forud for omleveringen.

§ 78 b. Køberen har ret til enten et forholdsmæssigt afslag i prisen eller til ophævelse af købet, hvis

1) sælgeren ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering eller ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering i overensstemmelse med § 78 a, stk. 6 og 7, eller ikke har foretaget afhjælpning eller omlevering af digitalt indhold eller en digital tjeneste i overensstemmelse med § 78 a, stk. 4,

2) salgsgenstanden forbliver mangelfuld, selv om sælgeren har forsøgt at foretage afhjælpning eller omlevering,

3) manglen er af en så alvorlig karakter, at et omgående afslag i prisen eller omgående ophævelse af købet er berettiget, eller

4) sælgeren har tilkendegivet, eller det fremgår tydeligt af omstændighederne, at sælgeren ikke vil foretage afhjælpning eller omlevering inden for rimelig tid eller uden væsentlig ulempe for køberen.

Stk. 2. Køberen er ikke berettiget til at ophæve købet, hvis manglen er uvæsentlig. Sælgeren har bevisbyrden for, at manglen er uvæsentlig. 1. pkt. finder ikke anvendelse på digitalt indhold og digitale tjenester, som ikke leveres mod betaling af et pengebeløb eller et digitalt udtryk for værdi. 1. pkt. berører i øvrigt ikke køberens ret til ophævelse af købet, når afhjælpning eller omlevering ikke er sket.

Stk. 3. Er kun nogle af de leverede genstande mangelfulde, kan køberen ophæve købet af de mangelfulde genstande og af andre genstande, som køberen har købt sammen med de mangelfulde genstande, hvis køberen ikke med rimelighed kan forventes at acceptere kun at beholde de genstande, der

er fri for mangler. 1. pkt. gælder ikke for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.

Stk. 4. Køberen udøver sin ret til at ophæve købet ved en erklæring til sælgeren om, at køberen har besluttet at ophæve købet.

§ 78 c. Afslag i prisen skal fastsættes forholdsmæssigt på grundlag af den lavere værdi af den salgsgenstand, som køberen har modtaget, i forhold til den værdi, salgsgenstanden ville have haft, hvis den havde været fri for mangler. Når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres over en periode, omfatter prisafslaget den periode, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld.

Stk. 2. Ved ophævelse af købet skal sælgeren tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen, og køberen skal for sælgerens regning tilbagelevere salgsgenstanden til sælgeren, jf. dog § 78 d, stk. 5, og § 78 e. Når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres over en periode, og det digitale indhold eller den digitale tjeneste i en periode forud for ophævelsen af købet var fri for mangler, omfatter tilbagebetalingen den periode, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld, og den periode, der ville have resteret, hvis købet ikke var blevet ophævet.

Stk. 3. Ved aftaler om levering af andet end digitalt indhold eller en digital tjeneste skal betaling efter stk. 2 ske ved sælgerens modtagelse af salgsgenstanden eller dokumentation for, at køberen har tilbageleveret salgsgenstanden.

Stk. 4. Ved aftaler om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste skal betaling efter stk. 1 og 2 foretages uden unødigt forsinkelse og under alle omstændigheder inden for 14 dage fra den dag, hvor sælgeren modtog meddelelse om køberens beslutning om at kræve et afslag i prisen eller om at ophæve købet.

Stk. 5. I de tilfælde, der er nævnt i stk. 4, skal sælgeren foretage tilbagebetalingen ved anvendelse af det samme betalingsmiddel, som køberen benyttede til at betale for det digitale indhold eller den digitale tjeneste, medmindre køberen udtrykkelig accepterer et andet betalingsmiddel, og forudsat at køberen ikke skal betale gebyr som følge af en sådan tilbagebetaling. Sælgeren må ikke pålægge køberen gebyrer i forbindelse med tilbagebetalingen.

§ 78 d. Når en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste er blevet ophævet, skal sælgeren

1) for så vidt angår personoplysninger opfylde de forpligtelser, der gælder i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/679/EU af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen), og

2) afholde sig fra at anvende nogen form for indhold, bortset fra personoplysninger, som køberen har afgivet eller genereret ved brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, undtagen hvis indholdet

- a) ikke kan anvendes uden for rammerne af det digitale indhold eller den digitale tjeneste,
- b) kun vedrører køberens aktivitet i forbindelse med brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste,
- c) er blevet sammenlagt med andre oplysninger fra sælgeren og ikke kan udskilles eller kun med en uforholdsmæssigt stor indsats eller
- d) er genereret af køberen og andre i fællesskab og andre forbrugere fortsat kan gøre brug af indholdet.

Stk. 2. Sælgeren skal på køberens anmodning stille ethvert indhold, der ikke er personoplysninger, og som køberen har afgivet eller genereret ved brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, til rådighed for køberen, medmindre indholdet er omfattet af stk. 1, nr. 2, litra a-c. Køberen er berettiget til at downloade dette digitale indhold gratis, uden hindringer fra sælgeren, inden for en rimelig frist og i et almindeligt anvendt og maskinlæsbart format.

Stk. 3. Sælgeren kan forhindre køberens fortsatte brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, navnlig ved at gøre det digitale indhold eller den digitale tjeneste utilgængelig for køberen eller ved at gøre køberens konto inaktiv, uden at det berører køberens rettigheder efter stk. 2.

Stk. 4. Når en aftale om levering af digitalt indhold eller en digital tjeneste er blevet ophævet, skal køberen afholde sig fra at anvende det digitale indhold eller den digitale tjeneste og fra at stille det eller den til rådighed for tredjemand.

Stk. 5. Hvor digitalt indhold er blevet leveret på et fysisk medium, skal køberen på sælgerens anmodning og for dennes regning tilbagelevere det fysiske medium til sælgeren uden unødigt forsinkelse, jf. dog § 78 e. Sælgerens anmodning om tilbagelevering af det fysiske medium skal fremsættes inden for 14 dage fra den dag, hvor sælgeren modtog meddelelse om køberens beslutning om at ophæve købet.

Stk. 6. Køberen skal ikke betale for brug af det digitale indhold eller den digitale tjeneste i den periode forud for ophævelsen af købet, hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste var mangelfuld.

§ 78 e. Når køberen tilbageleverer salgsgenstanden, jf. § 78 c, stk. 2, 1. pkt., og § 78 d, stk. 5, skal den være i væsentlig samme stand og mængde, som den var i ved leveringen. Dette gælder dog ikke, når salgsgenstanden er gået til grunde eller forandret som følge af en hændelig begivenhed, genstandens egen beskaffenhed eller foranstaltninger, der var nødvendige for dens undersøgelse, eller som blev truffet, inden den mangel, der medfører ophævelse af købet, blev opdaget eller burde være opdaget.«

§ 79. Ved afgørelsen af, om afhjælpning eller omlevering er sket inden for rimelig tid, jf. § 78, stk. 4, tages navnlig hensyn til genstandens art, mangelens beskaffenhed og køberens behov for genstanden, herunder om sælgeren for

21. I § 79, stk. 1, ændres »§ 78, stk. 4« til: »§ 78 a, stk. 4, nr. 2«.

egen regning har stillet en erstatningsgenstand til køberens rådighed.

Stk. 2. Køberen kan holde købesummen tilbage, indtil krav eller tilbud om afhjælpning eller omlevering er opfyldt. Må mangelen anses for uvæsentlig, kan køberen dog ikke tilbageholde et beløb, som åbenbart overstiger, hvad det vil koste at afhjælpe mangelen.

§ 81. -

§ 83. Har køberen ikke inden to år efter salgsgenstandens overgivelse til ham meddelt sælgeren, at han vil påberåbe sig en mangel, kan han ikke senere gøre den gældende, medmindre sælgeren har påtaget sig at indestå for genstanden i længere tid eller har handlet i strid med almindelig hæderlighed.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis salgsgenstanden i henhold til et påbud fra en offentlig myndighed skal tilbagekaldes eller destrueres, fordi den udgør en fare. Stk. 1 finder heller ikke anvendelse ved køb af byggematerialer.

22. I § 79, stk. 2, 1. pkt., ændres »afhjælpning eller omlevering« til: »afhjælpning, omlevering eller forholdsmæssigt afslag«.

23. I § 81 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Stk. 1 gælder ikke for aftaler om levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.«

24. I § 83, stk. 1, indsættes efter »hæderlighed«: », jf. dog stk. 2-4«.

25. I § 83 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»*Stk. 2.* Når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres løbende over en periode, udløber fristen efter stk. 1, for så vidt angår mangler ved det digitale indhold eller den digitale tjeneste,

1) tidligst ved udløbet af leveringsperioden ved varer med digitale elementer og

2) 2 måneder efter udløbet af leveringsperioden i andre tilfælde.

Stk. 3. Når digitalt indhold eller en digital tjeneste skal leveres ved en enkelt levering eller en række enkeltstående leveringer, herunder ved varer med digitale elementer, udløber fristen efter stk. 1 tidligst ved udløbet af den periode, der er nævnt i § 75 d, stk. 1, nr. 2, for så vidt angår mangler som nævnt i § 75 d.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

26. Efter § 86 indsættes før overskriften før § 87:

»*Handelsmæssige garantier*

§ 86 a. En handelsmæssig garanti er bindende for garantigiveren på de vilkår, der er fastsat i erklæringen om den handelsmæssige garanti og dertil hørende reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet for eller før aftalens indgåelse.

Stk. 2. Når producenten giver køberen en handelsmæssig garanti for holdbarhed i en bestemt periode, er producenten direkte ansvarlig over for køberen i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af salgsgenstanden i overensstemmelse med § 78 a, stk. 4-8. Producenten kan tilbyde køberen gunstigere betingelser i erklæringen om den handelsmæssige garanti for holdbarhed.

Stk. 3. Hvis vilkårene i erklæringen om den handelsmæssige garanti er mindre fordelagtige for køberen end de vilkår, der fremgår af de dertil hørende reklamer, er den handelsmæssige garanti bindende på de vilkår, der fremgår af reklamerne vedrørende den handelsmæssige garanti, medmindre

reklamerne før aftalens indgåelse blev rettet på samme måde eller på en tilsvarende måde, som de var blevet fremsat på.«

§ 2

I lov nr. 426 af 3. maj 2017 om markedsføring, som ændret ved § 20 i lov nr. 309 af 25. april 2018, lov nr. 1309 af 6. december, lov nr. 801 af 9. juni 2020 og lov nr. 1055 af 30. juni 2020, foretages følgende ændringer:

Fodnote 1. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1998/6/EF af 16. februar 1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med afgivelse af priser på forbrugsvarer, EF-Tidende 1998, nr. L 80, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger-køb og garantier i forbindelse hermed, EF-Tidende 1999, nr. L 171, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, EF-Tidende 2002, nr. L 201, side 37, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004, EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 22, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame, EU-Tidende 2006, nr. L 376, side 21, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, EU-Tidende 2006, nr. L 376 af 27. december 2006, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, EU-Tidende 2008, nr. L 133, side 66, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009 om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor og forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse, EU-Tidende 2009, nr. L 337, side 11, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34. Loven indeholder endvidere en bestemmelse, der fastsætter rammerne for Forbrugerombudsmandens kontrolbesøg i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2394/EU af 12. december 2017 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse og om ophævelse af

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger-køb og garantier i forbindelse hermed, EF-Tidende 1999, nr. L 171, side 12« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 136, side 28«.

forordning (EF) nr. 2006/2004, EU-Tidende 2017, nr. L 345, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Bestemmelsen i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 17. En erhvervsdrivende, der markedsfører en garanti el.lign., skal på let forståelig måde informere forbrugeren om

- 1) garantiens indhold, herunder eventuelle begrænsninger og forpligtelser indeholdt i garantien,
- 2) de oplysninger, der er nødvendige for at gøre garantien gældende, og
- 3) at forbrugers ufravigelige rettigheder efter lovgivningen ikke berøres af garantien.

Stk. 2. Vilklårene for garantien skal være affattet på dansk, såfremt markedsføringen er sket på dansk.

§ 37. -

Stk. 2. -

Stk. 3. Overtrædelse af bestemmelserne i § 5, stk. 1, § 6, stk. 1, 3 og 4, § 7, stk. 1, §§ 9-11, § 11 a, stk. 1, § 11 b, stk. 1, § 14, stk. 1, § 15, § 16, stk. 3, § 18 og § 19, § 20, stk. 1 og 3, og § 21 og forsætlig overtrædelse af § 22 straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Stk. 4. -

Stk. 5. -

Stk. 6. -

2. § 17, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 17. En erhvervsdrivende, der markedsfører en handelsmæssig garanti, skal udlevere en erklæring om garantien til forbrugeren på et varigt medium senest ved leveringen af produktet.

Stk. 2. Erklæringen skal være udfærdiget på et klart og forståeligt sprog og skal indeholde,

1) når det er relevant, en utvetydig erklæring om, at køberen ved lov har ret til gratis afhjælpning fra sælgerens side af mangler ved salgsgenstanden, og at denne ret ikke påvirkes af den handelsmæssige garanti,

2) garantigiverens navn og adresse,

3) den procedure, som forbrugeren skal følge for at opnå gennemførelse af den handelsmæssige garanti,

4) betegnelsen på de produkter, som den handelsmæssige garanti finder anvendelse på, og

5) vilklårene for den handelsmæssige garanti.

Stk. 3. Manglende overholdelse af stk. 1 og 2 ændrer ikke ved, at den handelsmæssige garanti er bindende for garantigiveren som anført i købelovens § 86 a, stk. 1.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

3. I § 17, stk. 2, der bliver stk. 4, ændres »garantien« til: »den handelsmæssige garanti«.

4. I § 37, stk. 3, indsættes efter »§ 16, stk. 3,«: »§ 17, stk. 1, 2 og 4,«.